UN THRILLER CU JACK REACHER

LEE CHILD

INAMICUL

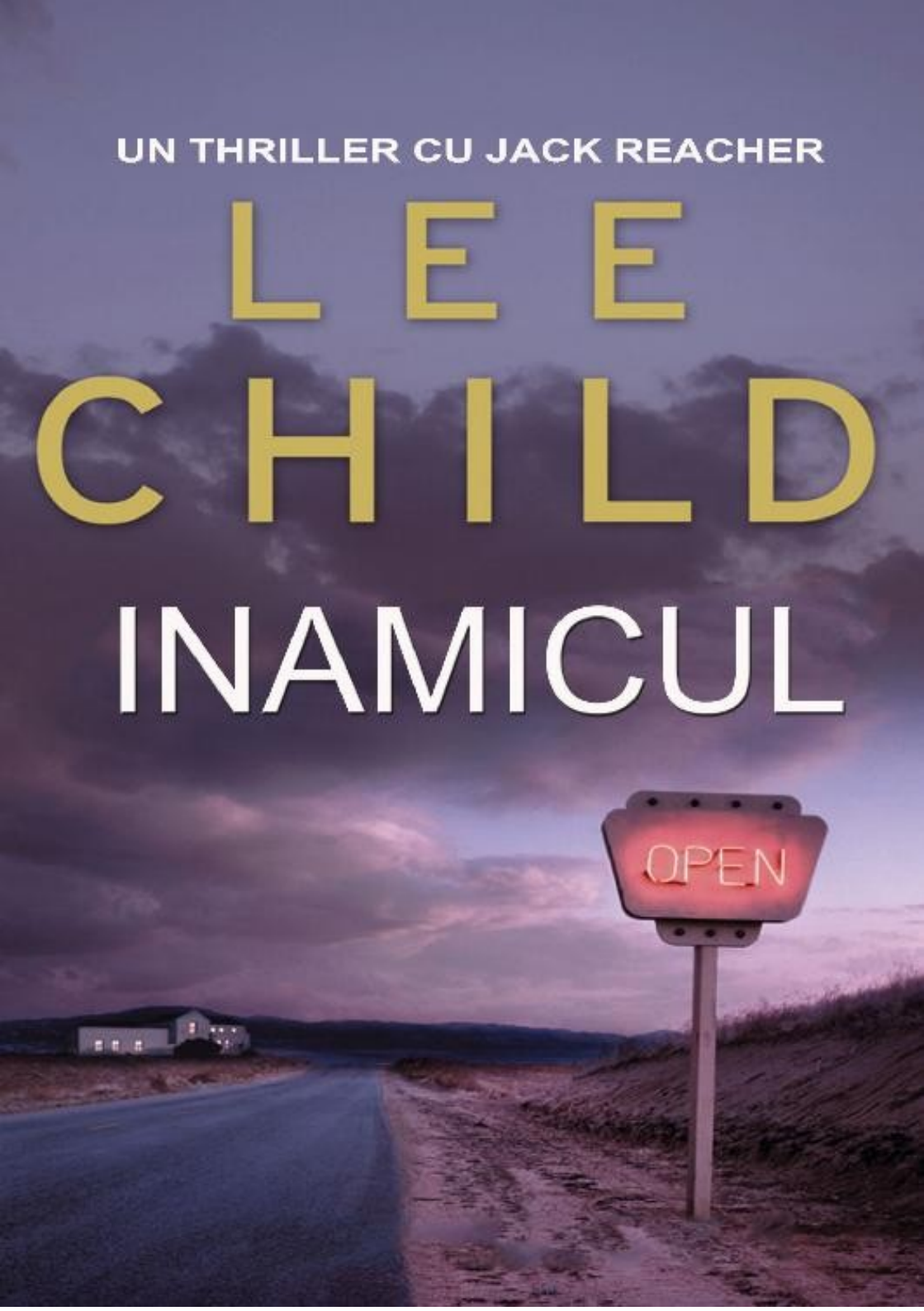

Despre carte

Ziua de Anul Nou, 1990

Un soldat este găsit mort în patul unui motel dubios. Jack Reacher este ofițerul de serviciu. Soldatul se dovedește a fi un general cu două stele. Situația este deja destul de gravă, apoi Reacher o găsește pe soția generalului.

Acest thriller răscolitor ne prezintă un Reacher mai tânăr, în uniformă. Un Reacher care încă mai crede în Sistem. Un Reacher care respectă disciplina armatei. Chiar dacă numai în felul său pragmatic...

LEE CHILD

INAMICUL

The Enemy – 2004

Seria JACK REACHER
#1 – cronologic

Colecţia
3A
2021

Dedicat memoriei lui Adèle King

UNU

La fel de grav ca un atac de cord. Probabil că acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Ken Kramer, ca o ultimă explozie de panică în mintea sa, în timp ce înceta să mai respire și se prăbușea în neant. Depășise măsura, în toate modurile posibile și știa asta. Se afla unde nu ar fi trebuit să fie, cu cineva cu care nu ar fi trebuit să fie, având la el ceva ce ar fi trebuit să păstreze într-un loc mai sigur. Dar el scăpa întotdeauna cu bine. Juca și câștiga. Era un campion. Probabil că zâmbea. Până când durerea bruscă din adâncul pieptului său l-a trădat. Atunci totul s-a întors pe dos. Succesul a devenit o catastrofă instantanee. Nu a avut timp să îndrepte nimic.

Nimeni nu știe cum se resimte un atac de cord fatal. Nu există supraviețuitori care să povestească. Medicii vorbesc despre necroză, cheaguri, lipsă de oxigen și vase de sânge ocluzate. Ei prespun palpitații cardiace rapide și fără rost, sau nimic. Folosesc cuvinte precum *infarct* și *fibrilație*, dar acești termeni nu înseamnă nimic pentru noi. Ar trebui să se spună că doar *cazi mort*, pur și simplu. Ken Kramer a făcut-o cu siguranță. A murit pur și simplu și și-a luat secretele cu el, iar problemele pe care le-a lăsat în urmă aproape că m-au ucis și pe mine.

Eram singur într-un birou care nu era al meu. Pe perete era un ceas. Nu avea secundar. Doar o limbă care indica ora și un minutar. Era electric. Nu ticăia. Era complet tăcut, ca și camera. Mă uitam cu atenție la minutar. Nu se mișca.

Am așteptat.

S-a mișcat. A sărit cu șase grade. Mișcarea sa era mecanică, lină și precisă. A sărit o dată, a tremurat puțin și s-a oprit.

Un minut.

O mișcare, un minut.

Încă șaizeci de secunde.

Am continuat să mă uit. Ceasul a rămas nemișcat pentru mult timp. Apoi, limba a sărit din nou. Încă șase grade, încă un minut, fix miezul nopții, și 1989 devenise 1990.

Mi-am împins scaunul înapoi și m-am ridicat în spatele biroului. A sunat telefonul. M-am gândit că era cineva care mă suna să-mi ureze un an nou fericit. Dar nu era așa. Era un polițist civil care mă suna pentru că avea un soldat mort într-un motel aflat la treizeci de mile de unitate.

— Am nevoie de ofițerul de serviciu al Poliției Militare, a spus el.

M-am așezat din nou, în spatele biroului.

— L-ai găsit, am spus eu.

— Avem unul de-al vostru, mort.

— Unul de-al nostru?

— Un soldat, a spus el.

— Unde?

— La motel, în oraș.

— Cum adică mort? am întrebat eu.

— Atac de cord, cel mai probabil, a spus tipul.

Am făcut o pauză. Am întors pagina calendarului de pe birou, de pe 31 decembrie pe 1 ianuarie.

— Nimic suspect? am spus.

— Nu văd nimic.

— Ai mai văzut atacuri de cord?

— O mulțime.

— Bine, am spus eu. Sună la sediul bazei.

I-am dat numărul de telefon.

— La mulți ani! am spus eu.

— Nu trebuie să veniți? a spus el.

— Nu, am spus eu.

Am pus telefonul jos. Nu era nevoie să vin. Armata este o instituție mare, puțin mai mare decât Detroit, puțin mai mică decât Dallas, și la fel de lipsită de sentimente ca oricare dintre aceste locuri. Efectivul activ actual este de 930.000 de bărbați și femei, iar aceștia sunt cât se poate de reprezentativi pentru populația americană în general. Rata mortalității în America este de aproximativ 865 de persoane la 100.000 de locuitori pe an, iar în absența unei războaie, soldații nu mor mai repede sau mai încet decât oamenii obișnuiți. În general, ei sunt mai tineri și mai în formă decât populația civilă, dar fumează mai mult, beau mai mult, mănâncă mai prost, se stresează mai mult și fac tot felul de lucruri periculoase în timpul antrenamentelor. Așa că speranța lor de viață nu este în media obișnuită. Ei mor ca toți ceilalți. Calculele privind rata mortalității în raport cu tendința actuală arată că douăzeci și doi de soldați mor în fiecare zi din fiecare an de accidente, sinucideri, boli de inimă, cancer, accidente vasculare cerebrale, boli pulmonare, insuficiență hepatică, insuficiență renală. La fel ca și cetățenii care mor în

Detroit sau Dallas. Așa că nu era nevoie să vin eu. Sunt polițist, nu antreprenor de pompe funebre.

Ceasul s-a mișcat. Limba a sărit, a sărit și a sărit și s-a oprit. Trei minute după miezul nopții. Telefonul a sunat din nou. Era cineva care mă suna să-mi ureze un an nou fericit. Era sergentul din biroul din fața biroului meu.

— Un an nou fericit! mi-a spus ea.

— Și ție, am spus. Nu ai putut să te ridici și să bagi capul pe ușă?

— Nu ai putut să-l scoți pe al tău *pe* ușă?

— Vorbeam la telefon.

— Cine a fost?

— Nimeni, am spus eu. Doar un individ care nu a reușit să ajungă în noul deceniu.

— Vrei o cafea?

— Sigur, am spus eu. De ce nu?

Am pus din nou telefonul jos. În acel moment, eram de mai bine de șase ani în sistem, iar cafeaua armatei era unul dintre lucrurile care mă făceau să mă bucur de armată. Era cea mai bună din lume, fără îndoială. La fel erau și sergenții. Aceasta era o femeie de la munte, din nordul Georgiei. O cunoșteam de două zile. Locuia în afara bazei, într-un parc de rulote undeva în ținuturile aride din Carolina de Nord. Avea un băiețel. Mi-a povestit totul despre el. Nu auzisem nimic despre un soț. Era numai oase și tendoane și era tare ca buzele unei ciocănitoare, dar mă plăcea. Mi-am dat seama, pentru că mi-a adus cafea. Dacă nu te plac, nu-ți aduc cafea. În schimb, te înjunghie în spate. Ușa mea s-a deschis și a intrat, cu două căni, una pentru ea și una pentru mine.

— Un an nou fericit! am spus din nou.

A pus cafeaua pe biroul meu, ambele căni.

— Oare va fi? a spus ea.

— Nu văd de ce nu, am spus eu.

— Zidul Berlinului este pe jumătate dărâmat. Au arătat la televizor. Se dădea o mare petrecere acolo.

— Mă bucur că cineva petrece undeva.

— O mulțime de oameni. Mulțimi mari. Toți cântă și dansează.

— Nu am văzut știrile.

— Toate astea s-au întâmplat acum șase ore. Diferența de fus orar.

— Probabil că încă mai fac asta.

— Aveau ciocane.

— Au voie. Jumătatea lor este un oraș liber. Am petrecut patruzeci și cinci de ani pentru a-l păstra așa.

— În curând nu vom mai avea un dușman.

Am încercat cafeaua. Caldă, neagră, cea mai bună din lume.

— Am câștigat, am spus. Nu ar trebui să fie un lucru bun?

— Nu și dacă depinzi de salariul Unchiului Sam.

Era îmbrăcată ca și mine, în uniforma standard de camuflaj pentru câmpie. Mânecile îi erau bine suflecate. Brasarda ei de polițist militar era perfect orizontală. M-am gândit că o avea prinsă cu ace de siguranță în spate, unde nimeni nu putea vedea. Cizmele îi străluceau.

— Ai ceva uniformă de camuflaj de deșert? am întrebat-o.

— Nu am fost niciodată în deșert, a spus ea.

— Au schimbat modelul. Au pus pete mari de culoare maro pe ea. Cinci ani de cercetări. Băieții de la infanterie îi spun ciocolată. Nu e un model bun. Va trebui să-l schimbe din nou. Dar o să le ia încă cinci ani ca să-și dea seama de asta.

— Și?

— Dacă le ia cinci ani doar ca să revizuiască un model de uniformă de camuflaj, copilul tău va fi terminat facultatea înainte ca ei să se gândească la reducerea personalului. Așa că nu-ți face griji.

— Bine, a spus ea, fără să mă creadă. Crezi că e suficient de bun pentru facultate?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

Ea nu a spus nimic.

— Armata urăște schimbarea, am spus. Și vom avea întotdeauna dușmani.

Ea nu a spus nimic. Telefonul meu a sunat din nou. S-a aplecat în față și a răspuns în locul meu. A ascultat timp de unsprezece secunde și mi-a dat receptorul.

— Colonelul Garber, domnule, a spus ea. Este în D.C.

Și-a luat cana și a ieșit din cameră. Colonelul Garber era, până la urmă, șeful meu și, deși era o ființă umană plăcută, era puțin probabil să fi sunat la opt minute de la Anul Nou doar pentru a fi sociabil. Nu era stilul lui. Unii șefi fac chestii de genul ăsta. Vin veseli la marile sărbători, ca și cum ar fi cu adevărat unul dintre băieți. Dar Leon Garber nici nu s-ar fi gândit să

încerce așa ceva, cu nimeni, și cu atât mai puțin cu mine. Chiar dacă ar fi știut că voi fi acolo.

— Aici Reacher, am spus.

A urmat o pauză lungă.

— Credeam că ești în Panama, a spus el.

— Am primit ordine, am spus.

— Din Panama la Fort Bird? De ce?

— Nu e treaba mea să întreb de ce.

— Când a fost asta?

— Acum două zile.

— Este un pumn în gură a spus el. Nu-i așa?

— Este?

— Panama a fost probabil interesant.

— A fost bine, am spus.

— Și deja te-au pus să lucrezi ca ofițer de serviciu în ajunul Anului Nou?

— M-am oferit voluntar, am spus. Încerc să fac oamenii să mă placă.

— Este o încercare fără speranță, a spus el.

— Un sergent tocmai mi-a adus cafea.

A făcut o pauză.

— Te-a sunat cineva în legătură cu un soldat mort într-un motel?

— Acum opt minute, am spus eu. I-am spus să sune la sediul central.

— Și așa a făcut, iar eu am fost scos de la o petrecere ca să mi se povestească totul despre asta.

— De ce?

— Pentru că soldatul mort este un general cu două stele.

S-a lăsat liniștea.

— Nu m-am gândit să întreb, am spus.

Telefonul a rămas tăcut.

— Generalii sunt muritori, am spus eu. La fel ca oricine altcineva.

Nici un răspuns.

— Nu era nimic suspect, am spus eu. A crăpat, asta e tot. Atac de cord. Probabil că a avut gută. Nu am văzut niciun motiv să mă mobilizez.

— Este o chestiune de demnitate, a spus Garber. Nu putem să lăsăm un general de *două stele* să zacă cu burta în sus în public fără să reacționăm. Avem nevoie de cineva acolo.

— Și asta aș fi eu?

— Aș prefera pe altcineva. Dar probabil că în seara asta ești cel mai important polițist militar treaz din lume. Așa că da, vei fi tu.

— Îmi va lua o oră să ajung acolo.

— Nu pleacă nicăieri. E mort. Și încă nu au găsit un medic legist treaz.

— Bine, am spus eu.

— Fii respectuos, a spus el.

— Bine, am spus din nou.

— Fii politicos, a spus el. În afara postului, suntem la mâna lor. Este o jurisdicție civilă.

— Sunt familiarizat cu civilii, am spus eu. Am întâlnit unul, odată.

— Dar controlează situația, a spus el. Știi, doar dacă este nevoie de control.

— Probabil că a murit în pat, am spus eu. Așa cum fac oamenii.

— Sună-mă, a spus el. Dacă trebuie.

— A fost o petrecere bună?

— Excelent. Fiica mea este în vizită la noi.

A închis și am sunat înapoi la dispeceratul civil și am obținut numele și adresa motelului. Apoi mi-am lăsat cafeaua pe birou, i-am spus sergentului meu ce se întâmplase și m-am întors în biroul meu să mă schimb. M-am gândit că o *prezență* necesită un costum verde de clasa A, nu o uniformă de luptă cu model de câmpie.

Am luat un Humvee de la parcul auto al Poliție Militare și am ieșit pe poarta principală. Am găsit motelul în cincizeci de minute. Era la treizeci de mile la nord de Fort Bird, prin zona rurală întunecată și neclară a Carolinei de Nord, care era formată în egală măsură din centre comerciale, păduri și ceea ce mi-am imaginat că erau câmpuri de cartofi dulci. Totul era nou pentru mine. Nu mai lucrasem niciodată acolo. Drumurile erau foarte liniștite. Toată lumea era încă în case, petrecând. Speram să mă întorc la Bird înainte ca toți să iasă afară și să

începă să conducă spre casă. Deși îmi plăceau foarte mult șansele Humvee-ului, față în față cu o mașină civilă.

Motelul făcea parte dintr-un grup de structuri comerciale joase, grupate în întuneric, în apropierea unui mare nod de autostradă. În centru se afla un popas pentru camioane. Avea o bodegă care era deschisă în zilele de sărbătoare și o benzinărie suficient de mare pentru a prelua și autocamioane cu optsprezece roți. Era un lounge bar fără nume, din cărămidă, cu multe neoane și fără ferestre. Avea un semn cu *Exotic Dancers* luminat în roz și o parcare de mărimea unui teren de fotbal. Era plină de scurgeri de motorină și de bălți cu curcubee peste tot. Puteam auzi muzică tare venind din bar. Erau mașini parcate pe trei rânduri în jurul lui. Întreaga zonă strălucea de un galben sulfuros de la luminile stradale. Aerul nopții era rece și era o ceață care plutea în straturi. Motelul în sine se afla chiar vizavi de benzinărie. Era o clădire dărăpănată, cu vreo douăzeci de camere. Zugrăveala era în mare parte scorojită. Părea gol. La capătul din stânga se afla un birou cu jetoane pentru parcare și un automat de Cola care zumzăia.

Prima întrebare: de ce ar folosi un general de două stele un astfel de loc? Eram destul de sigur că nu ar fi existat o anchetă a Ministerului Apărării dacă s-ar fi cazat la un Holiday Inn.

În fața penultimei camere a motelului erau parcate în unghiuri neglijente două mașini de poliție din oraș. Între ele se afla un mic sedan simplu. Era rece și aburit. Era un Ford, model de bază, roșu, cu patru cilindri. Avea cauciucuri înguste și capace de roți din plastic. O mașină închiriată, cu siguranță. Am pus Humvee-ul lângă mașina de poliție din dreapta și am ieșit în frig. Am auzit muzica de peste drum, mai tare. Luminile penultimei camere erau stinse și ușa era deschisă. M-am gândit că polițiștii încercau să mențină temperatura interioară scăzută. Încercau să-l oprească pe bătrân să nu se coacă prea tare. Eram nerăbdător să mă uit la el. Eram aproape sigur că nu mai văzusem niciodată un general mort.

Trei polițiști au rămas în mașinile lor, iar unul a ieșit să mă întâmpine. Purta pantaloni de uniformă cafenii și o jachetă scurtă de piele cu fermoar până la bărbie. Nu avea pălărie. Geaca avea insigne prinse pe ea care îmi spuneau că se numea Stockton și că avea gradul de șerif adjunct. Nu-l cunoșteam. Nu mai lucrasem niciodată acolo. Era cărunt, avea în jur de

cincizeci de ani. Era de înălțime medie și părea moale și greoi, dar felul în care arătau insignele de pe haină mi-a spus că era probabil un veteran, așa cum sunt mulți polițiști.

— Domnule maior, a spus el, în semn de salut.

Am dat din cap. Un veteran, cu siguranță. Un maior primește o mică frunză de stejar de culoare aurie pe epoleți, de un centimetru în diametru, câte una pe fiecare parte. Tipul ăsta se uita în sus și din lateral la mine, ceea ce nu era cel mai clar unghi de vedere. Dar știa ce sunt. Deci era familiarizat cu denumirile gradelor. Și i-am recunoscut vocea. Era tipul care mă sunase, la cinci secunde după miezul nopții.

— Sunt Rick Stockton, a spus el. Șerif adjunct.

Era calm. Mai văzuse atacuri de cord înainte.

— Sunt Jack Reacher, am spus. Ofițer de serviciu al poliției militare în această seară.

Mi-a recunoscut la rândul său vocea. A zâmbit.

— Te-ai hotărât să vii, a spus el. Până la urmă.

— Nu mi-ai spus că mortul avea două stele.

— Ei bine, el este.

— Nu am văzut niciodată un general mort, am spus.

— Nu mulți oameni au văzut, a spus el, iar felul în care a spus-o m-a făcut să cred că fusese militar.

— În armată? am întrebat.

— Corpul pușcașilor marini, a spus el. *Sergent major*.

— Tatăl meu a fost pușcaș marin, am spus.

Întotdeauna fac acest lucru când vorbesc cu pușcașii marini. Îmi dă un fel de legitimitate genetică. Îi împiedică să se gândească la mine ca la un simplu câine de armată. Dar rămân vag. Nu le spun că bătrânul meu a fost căpitan. Soldații și ofițerii nu se înțeleg în mod automat.

— Humvee, a spus el.

Se uita la mașina mea.

— Îți place? a întrebat el.

Am dat din cap. *Humvee* a fost cea mai bună încercare a tuturor de a spune HMMWV, care înseamnă *High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle,* ceea ce spune cam tot. Ca și în armată în general, ceea ce ți se spune este ceea ce primești.

— Funcționează așa cum se spune în reclame, am spus.

— Cam lată, a spus el. Nu mi-ar plăcea să o conduc într-un oraș.

— Ar trebui să ai tancuri în fața ta, am spus. Asta ar elibera drumul. Cred că asta ar fi ideea de bază.

Muzica de la bar a continuat să bubuie. Stockton nu a spus nimic.

— Să ne uităm la tipul mort, i-am spus eu.

A intrat primul. A apăsat un întrerupător care a luminat holul interior. Apoi un altul care a luminat întreaga cameră. Am văzut o cameră standard de motel. Un hol lat de un metru, cu un dulap în stânga și o baie în dreapta. Apoi, un dreptunghi de 12 pe 20 cu o tejghea încorporată de aceeași adâncime ca și dulapul și un pat matrimonial de aceeași lățime ca și baia. Tavanul era jos. O fereastră largă la capătul cel mai îndepărtat, drapată, cu un aparat de încălzire-răcire încorporat în peretele de sub ea. Majoritatea lucrurilor din cameră erau vechi și ponosite și de culoare maro. Întregul loc arăta întunecat, umed și mizerabil.

Era un om mort pe pat.

Era gol, cu fața în jos. Era alb, avea aproape 60 de ani, destul de înalt. Era construit ca un atlet profesionist în declin. Ca un antrenor. Avea încă mușchi decenți, dar îi apăreau niște cute, așa cum fac bătrânii, oricât de în formă ar fi. Avea picioarele palide și fără păr. Avea cicatrici vechi. Avea părul cărunt și rar, tuns aproape de scalp, și pielea de pe ceafă era marcată de vreme. Arăta într-un anumit fel. O sută de oameni l-ar fi putut privi și toți ar fi spus cu siguranță *ofițer de armată.*

— Așa a fost găsit? am întrebat.

— Da, a spus Stockton.

A doua întrebare: cum? Un tip care ia o cameră pentru o noapte, se așteaptă la intimitate, cel puțin până când vine menajera a doua zi dimineața.

— Cum? am întrebat eu.

— Cum ce?

— Cum a fost găsit? A sunat la 911?

— Nu.

— Atunci cum?

— O să vezi.

Am făcut o pauză. Nu am văzut încă nimic.

— L-ai întors? am spus.

— Da. Apoi l-am rostogolit înapoi.

— Te superi dacă arunc o privire?

— Te rog.

M-am apropiat de pat, mi-am strecurat mâna stângă sub subsuoara mortului și l-am rostogolit. Era rece și puțin înțepenit. Rigiditatea abia se instalase. L-am așezat pe spate și am văzut patru lucruri. În primul rând, pielea lui avea o paloare cenușie caracteristică. În al doilea rând, șocul și durerea erau întipărite pe fața lui. În al treilea rând, își apucase brațul stâng cu mâna dreaptă, aproape de biceps. Și, în al patrulea rând, purta un prezervativ. Tensiunea arterială scăzuse de mult timp, iar erecția îi dispăruse și prezervativul atârna, în mare parte gol, ca o clapă translucidă de piele palidă. Murise înainte de a ajunge la orgasm. Asta era clar.

— Atac de cord, a spus Stockton, în spatele meu.

Am dat din cap. Pielea cenușie era un bun indicator. La fel și dovezile de șoc și surpriză și durerea bruscă din partea superioară a brațului stâng.

— Violent, am spus eu.

— Dar înainte sau după penetrare? a spus Stockton, cu un zâmbet în glas.

M-am uitat în zona pernelor. Patul era încă complet făcut. Mortul era deasupra cuverturii, iar cuvertura era încă întinsă peste perne. Dar exista o adâncitură în formă de cap și existau urme unde coatele și călcâiele se înfipseseră și împinseseră mai jos.

— Era sub el când s-a întâmplat, am spus eu. Asta e sigur. A trebuit să se lupte pentru a ieși de acolo.

— Un sfârșit nasol pentru tip.

M-am întors.

— Se poate și mai rău.

Stockton doar mi-a zâmbit.

— Ce-i? am spus.

El nu a răspuns.

— Niciun semn de femeie? am întrebat.

— Nici urme, nici păr, a spus el. A fugit după.

— Tipul de la recepție a văzut-o?

Stockton a zâmbit din nou.

M-am uitat la el. Atunci am înțeles. Un bar de doi bani, lângă o intersecție de autostradă, cu o stație de camioane și un bar de striptease, la treizeci de mile nord de o bază militară.

— Era o prostituată, am spus. Așa a fost găsit. Tipul de la recepție o cunoștea. A văzut-o fugind mult prea repede. A devenit curios să afle de ce și a venit aici să verifice.

Stockton a dat din cap.

— Ne-a sunat imediat. Doamna în cauză era demult plecată, bineînțeles. Iar el neagă că ar fi fost vreodată aici. Se preface că aici nu este un astfel de local.

— Departamentul tău a mai avut de lucru aici?

— Din când în când, a spus el. *Este* genul acela de locație, credeți-mă.

— Atac de cord, nu? i-am spus. Nimic mai mult.

— Probabil, a spus Stockton. Dar vom avea nevoie de o autopsie pentru a fi siguri.

Camera era liniștită. Nu auzeam nimic în afară de traficul radio de la mașinile de poliție de afară și de muzica de la barul de peste drum. M-am întors spre pat. M-am uitat la fața tipului mort. Nu-l cunoșteam. M-am uitat la mâinile lui. Avea un inel West Point pe dreapta și o verighetă pe stânga, lată, veche, probabil de nouă carate. M-am uitat la pieptul lui. Plăcuțele lui de identificare erau ascunse sub brațul drept, unde se întinsese pentru a-și apuca bicepsul stâng. I-am ridicat cu greu brațul și am scos plăcuțele. Avea protecții de cauciuc pe ele. Le-am ridicat până când lanțul s-a strâns de gâtul lui. Îl chema Kramer, era catolic și avea grupa de sânge O.

— Am putea face autopsia pentru voi, am spus. La Centrul Medical al Armatei Walter Reed.

— Din afara statului?

— Este general de armată.

— Vrei să mușamalizezi totul.

Am dat din cap.

— Sigur că da. Tu nu ai face-o?

— Probabil, a spus el.

Am dat drumul plăcuțelor de identificare, m-am îndepărtat de pat și am verificat noptierele și tejgheaua încorporată. Nu era nimic acolo. Nu era niciun telefon în cameră. Într-un loc ca ăsta, m-am gândit că ar fi trebuit să existe un telefon public la recepție. Am trecut de Stockton și am verificat baia. Lângă chiuvetă se afla o borsetă din piele neagră, închisă cu fermoar. Avea inițialele *KRK* în relief pe ea. Am deschis-o și am găsit o periuță de dinți și un aparat de ras și tuburi de pastă de dinți și

săpun de ras de călătorie. Nimic altceva. Nici un medicament. Nici o rețetă pentru inimă. Nici un pachet de prezervative.

Am verificat dulapul. Era o uniformă de clasa A acolo, bine aranjată pe trei umerașe separate, cu pantalonii pliați pe bara primului umeraș, cu haina pe al doilea și cu cămașa pe al treilea. Cravata era încă în interiorul gulerului cămășii. Centrat deasupra umerașelor de pe raft se afla o șapcă de serviciu de ofițer de teren. Era acoperită cu panglică aurie. De o parte a șepcii se afla un maiou alb împăturit, iar pe cealaltă parte o pereche de boxeri albi împăturiți.

Pe podeaua dulapului se aflau doi pantofi, unul lângă altul, alături de un suport de costum din pânză verde decolorată, care era sprijinit cu grijă de peretele din spate. Pantofii erau de un negru strălucitor și aveau șosetele înfășurate strâns înăuntru.

— Ai avea și tu rezultatele, am spus. Patologul nostru ți-ar da o copie a raportului, fără nimic adăugat și nimic șters. Dacă vezi ceva care nu îți convine, am putea să vă punem mingea înapoi în teren, fără să punem întrebări.

Stockton nu a spus nimic, dar nu simțeam nicio ostilitate din partea lui. Unii polițiști de oraș sunt de treabă. O bază mare ca Bird produce multe valuri în lumea civilă din jur. Prin urmare, polițiștii militari petrec mult timp cu omologii lor civili, iar uneori este o pacoste, alteori nu. Am avut sentimentul că Stockton nu va reprezenta o mare problemă. Era relaxat. În concluzie, mi s-a părut un pic leneș, iar oamenii leneși sunt întotdeauna fericiți să își paseze poverile pe umerii altcuiva.

— Cât de mult? am spus.

— Cât de mult ce?

— Cât ar costa o târfă aici?

— Douăzeci de dolari este de ajuns, a spus el. Nu există nimic foarte exotic disponibil în zona asta.

— Și camera?

— Cincisprezece, probabil.

Am rostogolit cadavrul înapoi pe față. Nu era ușor. Cântărea cel puțin 100 de kilograme.

— Ce crezi? am întrebat.

— Despre ce?

— Despre faptul că Walter Reed ar putea face autopsia.

A fost tăcere, pentru o clipă. Stockton s-a uitat la perete.

— Ar putea fi acceptabil, a spus el.

În ușa deschisă se auzi un ciocănit. Unul dintre polițiștii de la mașini.

— Tocmai a sunat medicul legist, a spus el. Nu poate ajunge aici decât peste cel puțin două ore. Este ajunul Anului Nou.

Am zâmbit. *Acceptabilul* era pe cale să se schimbe în *foarte dorit*. Peste două ore Stockton va trebui să fie în altă parte. O grămadă de petreceri se vor termina și drumurile vor fi un haos. Peste două ore mă va implora să îl iau pe bătrân. N-am spus nimic și polițistul s-a întors să aștepte în mașină, iar Stockton a reintrat în cameră și a stat cu fața la fereastra drapată, cu spatele la cadavru. Am luat umerașul cu haina de uniformă pe el, l-am scos din dulap și l-am agățat de cadrul ușii de la baie, unde lumina din hol cădea pe el.

Să te uiți la o haină de clasa A este ca și cum ai citi o carte sau ai sta lângă un tip într-un bar și i-ai asculta întreaga poveste de viață. Aceasta era de mărimea potrivită pentru corpul din pat și avea scris *Kramer* pe plăcuța cu numele, care se potrivea cu plăcuțele de identificare. Avea o panglică Purple Heart cu două mănunchiuri de frunze de stejar din bronz pentru a indica o a doua și a treia medalie, care se potriveau cu cicatricile. Avea două stele de argint pe epoleți, ceea ce confirma faptul că era general-maior. Insigna cu ramură de pe rever însemna blindate, iar emblema de umăr era de la Corpul XII. În afară de asta, mai erau o grămadă de distincții de la unitate și o întreagă suită de panglici de medalii care datau din Vietnam și Coreea, unele dintre ele probabil că le câștigase cu greu, iar altele probabil că nu. Unele dintre ele erau distincții străine, a căror purtare era autorizată, dar nu obligatorie. Era o haină lungă, relativ veche, bine îngrijită, de serie standard, nu croită la comandă. Luată în ansamblu, îmi spunea că era vanitos din punct de vedere profesional, dar nu și personal.

Am căutat prin buzunare. Toate erau goale, cu excepția unei chei de la mașina închiriată. Aceasta era atașată de un breloc în formă de cifra 1, care era confecționat din plastic transparent și conținea o foaie de hârtie cu *Hertz* imprimată cu galben în partea de sus și un număr de înmatriculare scris de mână, cu pix negru, dedesubt.

Nu era niciun portofel. Nici mărunțiș.

Am pus haina înapoi în dulap și am verificat pantalonii. Nu era nimic în buzunare. Am verificat pantofii. Nimic în ei, cu excepția

șosetelor. Am verificat pălăria. Nimic ascuns sub ea. Am ridicat suportul costumului și l-am deschis pe podea. Conținea o uniformă de luptă și o șapcă de campanie M43. Un schimb de șosete și lenjerie de corp și o pereche de cizme de luptă lustruite, din piele neagră, simplă. Exista un compartiment gol, despre care m-am gândit că era pentru borsetă. Nimic altceva. Absolut nimic. Am închis-o și am pus-o la loc. M-am ghemuit și m-am uitat sub pat. N-am văzut nimic.

— Ceva de care ar trebui să ne facem griji? a întrebat Stockton.

M-am ridicat în picioare. Mi-am scuturat capul.

— Nu, am mințit.

— Atunci poți să-l iei, a spus el. Dar eu primesc o copie a raportului.

— De acord, am spus eu.

— La mulți ani! a spus el.

El a plecat spre mașina lui, iar eu m-am îndreptat spre Humvee-ul meu. Am solicitat o ambulanță 10-5 și i-am spus sergentului meu să fie însoțită de o echipă de doi oameni care să inventarieze și să împacheteze toate bunurile personale ale lui Kramer și să le aducă la biroul meu. Apoi m-am așezat acolo, pe scaunul șoferului, și am așteptat până când oamenii lui Stockton au plecat cu toții. I-am privit cum se îndepărtau accelerând în ceață, apoi m-am întors în cameră și am luat cheia de la mașina închiriată din geaca lui Kramer. M-am întors afară și am folosit-o pentru a descuia Ford-ul.

Nu era nimic în ea, în afară de mirosul de detergent pentru tapițerie și de copiile contractului de închiriere. Kramer luase mașina la ora 13:32, în acea după-amiază, de la aeroportul Dulles de lângă Washington D.C. Folosise un card American Express și primise o reducere. Kilometrajul de la începutul închirierii era 13.215. Acum, kilometrajul indica 13.513, ceea ce, conform calculelor mele, însemna că a condus 298 de mile, ceea ce era aproximativ corect pentru o călătorie în linie dreaptă de acolo până aici.

Am pus hârtia în buzunar și am încuiat din nou mașina. Am verificat portbagajul. Era complet gol.

Am pus cheia în buzunar împreună cu hârtia de închiriere și am traversat strada spre bar. Muzica devenea mai tare cu fiecare pas pe care îl făceam. La zece metri distanță puteam

simți mirosul de bere și fum de țigară de la ventilatoare. M-am strecurat printre vehiculele parcate și am găsit ușa. Era din lemn, robustă și era închisă. Am tras-o și am fost lovit în față de un zid de muzică și de o rafală de aer cald și gros. Locul era plin de lume. Erau aproape cinci sute de oameni, pereți vopsiți în negru și reflectoare mov și sfere din oglinzi. Am văzut o dansatoare la bară, pe o scenă în spate. Era în patru labe și era goală, în afară de o pălărie albă de cowboy. Se târa, adunând bancnote de un dolar.

În spatele unei case de marcat, la ușă, se afla un tip solid, cu un tricou negru. Fața lui era în umbră. O rază slabă de lumină mi-a arătat că avea un piept de mărimea unui butoi de petrol. Muzica era asurzitoare, iar mulțimea era înghesuită umăr la umăr din perete în perete. M-am dat înapoi și am lăsat ușa să se închidă. Am stat nemișcat o clipă în aerul rece, apoi m-am îndepărtat, am traversat strada și m-am îndreptat spre recepția motelului.

Era un loc sumbru. Luminat cu tuburi fluorescente care dădeau aerului o nuanță verzuie și foarte zgomotos din cauza automatului de Coca-Cola amplasat la ușa lui. Avea un telefon public pe perete, linoleum uzat pe podea și o tejghea până la brâu, placată cu un panou de lemn fals, pe care oamenii îl folosesc de obicei în subsoluri. Funcționarul se afla pe un scaun înalt în spatele tejghelei. Era un tip alb, de vreo douăzeci de ani, cu părul lung și nespălat și o bărbie firavă.

— La mulți ani! am spus eu.

Nu a răspuns.

— Ai luat ceva din camera mortului? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu.

— Mai spune-mi o dată.

— Nu am luat nimic.

Am dat din cap. L-am crezut.

— Bine, am spus eu. Când s-a cazat?

— Nu știu. Am venit la zece. El era deja aici.

Am dat din nou din cap. Kramer se afla în parcarea de închirieri de la Dulles la ora unu și treizeci și doi și nu condusese destui kilometri ca să facă altceva decât să vină direct aici, caz în care se cazase pe la șapte și jumătate. Poate la opt și

jumătate, dacă se oprea să ia cina undeva. Poate nouă, dacă era un șofer extrem de prudent.

— A folosit telefonul public?

— E stricat.

— Și cum a pus mâna pe prostituată?

— Ce prostituată?

— Prostituata pe care o pipăia când a murit.

— Nu sunt prostituate aici.

— S-a dus să o ia de la bar?

— Era la dracu', la ultimele camere. Nu am văzut ce a făcut.

— Ai permis de conducere?

Tipul a făcut o pauză.

— De ce?

— E o întrebare simplă, am spus. Ori da, ori nu.

— Am un permis, a spus el.

— Arată-mi-l, am spus.

Eram mai mare decât automatul lui de Coca-Cola și plin de insigne și decorații, iar el a făcut ce i s-a spus, așa cum fac majoritatea tinerilor slăbănogi, de douăzeci de ani, când folosesc tonul acela. Și-a ridicat fundul de pe scaun, a întins mâna în spate și a scos un portofel din buzunarul de la șold. L-a deschis. Permisul lui se afla în spatele unei ferestre de plastic lăptos. Avea fotografia lui, numele și adresa.

— Bine, am spus eu. Acum știu unde locuiești. Mă voi întoarce mai târziu cu câteva întrebări. Dacă nu te găsesc aici, voi veni să te caut acasă.

Nu mi-a spus nimic. M-am întors, am ieșit pe ușă și m-am întors la Humvee-ul meu să aștept.

Patruzeci de minute mai târziu au apărut un furgon militar frigorific și un alt Humvee. Le-am spus băieților mei să ia totul, inclusiv mașina închiriată, dar nu am așteptat să-i văd cum o fac. În schimb, m-am întors la bază. M-am înregistrat și m-am întors în biroul meu împrumutat și i-am spus sergentului meu să mi-l dea pe Garber la telefon. Am așteptat la biroul meu ca să mă sune. A durat mai puțin de două minute.

— Care este povestea? a întrebat el.

— Îl chema Kramer, am spus.

— Știu asta, a spus Garber. Am vorbit cu dispecerul poliției după ce am vorbit cu tine. Ce s-a întâmplat cu el?

— Atac de cord, am spus eu. În timpul unei partide de sex consensual cu o prostituată. În genul de motel pe care și un gândac de bucătărie ar face eforturi să îl evite.

A urmat o tăcere lungă.

— Rahat, a spus Garber. Era căsătorit.

— Da, i-am văzut verigheta. Și inelul lui de la West Point.

— Promoția ‘52, a spus Garber. Am verificat.

Iarăși tăcere.

— Rahat, a spus el din nou. De ce oamenii deștepți fac chestii din astea stupide?

Nu am răspuns, pentru că nu știam.

— Va trebui să fim discreți, a spus Garber.

— Nu-ți face griji, am spus. Mușamalizarea a început deja. Localnicii m-au lăsat să-l trimit la Walter Reed.

— Bine, a spus el. Asta e bine. Apoi a făcut o pauză. Zi-mi de la început, bine?

— Purta însemne de la Corpul XII, a spus. Înseamnă că avea baza în Germania. A zburat ieri la Dulles. De la Frankfurt, probabil. Zbor civil, cu siguranță, pentru purta uniforma clasa A, sperând la un loc mai bun. Ar fi purtat uniforma de luptă dacă venea cu un zbor militar. A închiriat o mașină ieftină și a condus 320 de kilometri, s-a cazat într-o cameră de motel de 15 dolari și a agățat o prostituată de 20 de dolari.

— Știu despre zbor, a spus Garber. Am sunat la Corpul XII și am vorbit cu personalul său. Le-am spus că este mort.

— Când?

— După ce am închis telefonul cu dispecerul.

— Le-ai spus cum sau unde a murit?

— Am spus un probabil atac de cord, nimic mai mult, nici un detaliu, nici o locație, ceea ce începe să pară o decizie foarte bună acum.

— Cum rămâne cu zborul? am spus.

— American Airlines, ieri, de la Frankfurt la Dulles, a sosit la ora treisprezece, cu o legătura de la ora nouă, de la Washington National la LAX. Mergea la o conferință la Fort Irwin. A fost comandant de blindate în Europa. Unul important. Avea șanse de a ajunge șef de stat major adjunct în câțiva ani. Urma rândul celor de la blindate, pentru funcția de șef adjunct. Actualul comandant adjunct e din infanterie, și lor le place să se rotească. Așa că avea o șansă. Dar nu o mai are acum, nu-i așa?

— Probabil că nu, am spus eu. Fiind mort și tot restul.

Garber nu a spus nimic.

— Cât timp trebuia să stea aici? l-am întrebat.

— Trebuia să se întoarcă în Germania într-o săptămână.

— Care este numele lui complet?

— Kenneth Robert Kramer.

— Pun pariu că știi data lui de naștere, am spus eu. Și unde s-a născut.

— Și ce?

— Și numerele de pe biletul de zbor și ce locuri avea alocate. Și cât a plătit guvernul pentru bilete. Și dacă a cerut sau nu o masă vegetariană. Și în ce cameră anume plănuia comandamentul din Irwin să-l cazeze.

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun este de ce nu știu și eu toate aceste lucruri?

— De ce ai știi? a întrebat Garber. Eu am dat telefoane, iar tu ai fost la un motel.

— Știi ceva? i-am spus. De fiecare dată când merg undeva, am un teanc de bilete de avion, tichete de călătorie și rezervări, iar dacă vin cu avionul din străinătate, am un pașaport. Și dacă merg la o conferință, am o servietă plină cu tot felul de alte prostii în care le transport.

— Ce vrei să spui?

— Spun că au dispărut lucruri din camera de motel. Bilete, rezervări, pașaport, itinerarul. Una peste alta, genul de lucruri pe care o persoană le-ar ține într-o servietă.

Garber nu a răspuns.

— Avea un suport de costum, am spus. Pânză verde, cu legături din piele maro. Pariez un dolar contra zece că avea o servietă asortată. Probabil că soția lui le-a ales pe amândouă. Probabil că le-a cumpărat prin poștă de la L.L. Bean. Poate de Crăciun, acum zece ani.

— Și servieta nu era acolo?

— Probabil că își ținea și portofelul în ea, când purta uniforma clasa A. La câte medalii avea tipul ăsta, buzunarul interior devine strâmt.

— Și?

— Cred că prostituata a văzut unde și-a pus portofelul, după ce a plătit-o. Apoi au trecut la treabă, el a crăpat, iar ea a

întrezărit un mic extra profit pentru ea. Cred că i-a furat servieta.

Garber a rămas tăcut.

— Și crezi că va fi o problemă? a întrebat el.

— Depinde ce mai era în servietă, am spus eu.

DOI

Am pus telefonul jos și am văzut un bilet pe care mi-l lăsase sergentul meu: *A sunat fratele tău. Nu a lăsat niciun mesaj*.

L-am împăturit o dată și l-am aruncat la gunoi. Apoi m-am întors în biroul meu și am dormit trei ore. M-am trezit din nou cu cincizeci de minute înainte de ivirea zorilor. M-am întors la motel chiar când se crăpa de ziuă. Dimineața nu făcea cartierul să arate mai bine. Era deprimant și abandonat pe kilometri întregi de jur împrejur. Și liniștit. Nu se mișca nimic. Zorii din ziua de Anul Nou sunt foarte aproape de o liniște absolută în orice zonă locuită. Autostrada era pustie. Nu exista trafic. Deloc.

Restaurantul de la popasul de camioane era deschis, dar gol. Recepția motelului era goală. Am mers până la penultima cameră. Camera lui Kramer. Ușa era încuiată. Am stat cu spatele la ea și mi-am imaginat că sunt o prostituată al cărei client tocmai murise. Îi împinsesem greutatea de pe mine, mă îmbrăcasem repede, îi luasem servieta și fugeam cu ea. Ce aș fi făcut? Nu mă interesa servieta în sine. Voiam banii din portofel și poate cardul American Express. Așa că aș fi răscolit și aș fi luat banii și cardul și aș fi aruncat geanta. Dar unde aș fi făcut asta?

În interiorul camerei ar fi fost cel mai bine. Dar nu o făcusem acolo, nu știu de ce. Poate că mă panicasem. Poate că eram șocată și speriată și voiam doar să plec naibii de aici, repede. Deci, unde altundeva? M-am uitat drept înainte, la bar de peste drum. Probabil că acolo trebuia să mă duc. Probabil că acolo îmi făceam veacul. Dar n-aș fi cărat servieta acolo. Colegii mei ar fi observat, pentru că deja aveam o poșetă mare. Prostituatele poartă întotdeauna poșete mari. Au o mulțime de lucruri de cărat. Prezervative, uleiuri de masaj, poate un pistol sau un cuțit, poate un aparat de carduri de credit. Ăsta e cel mai simplu mod de a recunoaște o prostituată. Caută pe cineva îmbrăcată ca și cum ar merge la un bal, care poartă o geantă, ca și cum ar pleca în vacanță.

M-am uitat în stânga mea. Poate că am luat-o prin spatele motelului. Era liniște acolo în spate. Toate ferestrele dădeau în direcția aceea, dar era noapte și puteam conta pe faptul că draperiile erau trase. Am luat-o la stânga și iar la stânga și am ieșit în spatele dormitoarelor, pe un dreptunghi de buruieni și mărăciniș care se întindea pe toată lungimea clădirii și avea

cam șase metri lățime. Mi-am imaginat că mergeam repede și apoi mă opream în umbră și căutam pipăind prin geantă. Mi-am imaginat că am găsit ceea ce voiam și am aruncat servieta în întuneric. S-ar putea să o fi aruncat la 10 metri.

M-am așezat acolo unde ar fi putut sta ea și am cercetat un sfert de cerc. Aveam de verificat aproximativ 50 de metri pătrați. Pământul era pietros și aproape înghețat de la gerul de peste noapte. Am găsit o mulțime de lucruri. Am găsit gunoaie și ace folosite și folie de la droguri, un capac de Buick și o roată de skateboard. Dar nu am găsit nici o servietă.

În partea din spate a terenului se afla un gard de lemn. Avea o înălțime de aproximativ doi metri. M-am urcat pe el și m-am uitat peste. Am văzut un alt dreptunghi de buruieni și pietre. Nici o servietă. M-am dat jos de pe gard, am mers mai departe și am dat peste partea din spate a recepției motelului. Era o fereastră murdară din sticlă mată despre care am bănuit că dădea spre baia personalului. Sub ea se aflau o duzină de aparate de aer condiționat aruncate la gunoi, stivuite într-o grămadă mică. Erau ruginite. Nu fuseseră mutate de ani de zile. Am mers mai departe, am întors după colț și am luat-o la stânga pe un teren cu pietriș printre petice de iarbă, cu un tomberon pe el. Am deschis capacul. Era pe trei sferturi plin de gunoaie. Nici o servietă.

Am traversat strada, am trecut prin parcarea goală și m-am uitat la barul-restaurant. Era tăcut și închis. Firma de neon era stinsă, iar tuburile mici și îndoite păreau reci și moarte. Avea propriul tomberon, în parcare, stând acolo ca un vehicul parcat. Nu era nicio servietă în el.

M-am strecurat înăuntru, în bucătărie. Era încă goală. Am verificat podeaua din jurul meselor și banchetele din separeuri. M-am uitat pe podeaua din spatele casei de marcat. Acolo era o cutie de carton cu câteva umbrele uitate în ea. Dar nicio servietă. Am verificat baia femeilor. Nu era nicio femeie în ea. Și nici o servietă.

M-am uitat la ceas și m-am întors la bar. Ar fi trebuit să pun câteva întrebări cuiva. Dar nu barul va fi deschis decât peste cel puțin opt ore. M-am întors și m-am uitat peste drum, la motel. Nu era încă nimeni în recepție. Așa că m-am întors la Humvee-ul meu și am ajuns acolo la timp pentru a auzi la radio un *10-17. Întoarce-te la bază*. Așa că am confirmat, am pornit motorul

diesel puternic și am condus până la Bird. Nu era trafic și am ajuns în patruzeci de minute. Am văzut mașina închiriată a lui Kramer oprită în parcarea din fața clădirii. Era o persoană nouă la biroul din fața camerei mele împrumutat. Un caporal. Din schimbul de zi. Era un tip mic și brunet care părea să fie din Louisiana. Sânge francez, cu siguranță. Recunosc sângele francez când îl văd.

— Fratele tău a sunat din nou, a spus el.

— De ce?

— Niciun mesaj.

— Pentru ce a fost 10-17-ul?

— Colonelul Garber solicită un 10-19.

Am zâmbit. Ai putea să-ți trăiești toată viața spunând doar *10-asta* și *10-aia*. Uneori simțeam ca de fapt chiar mi-am trăit viața așa. Un *10-19* era un contact prin telefon sau radio. Mai puțin grav decât un *10-16*, care era un contact prin telefon fix securizat. *Colonelul Garber solicita un 10-19, ceea* ce *însemna că Garber vrea să îl suni*, atâta tot. Unele unități de poliție militară se obișnuiesc să vorbească în engleză, dar, în mod clar, unitatea asta nu o făcuse încă.

Am intrat în biroul meu și am văzut suportul pentru costumul lui Kramer sprijinit de perete și o cutie de carton cu pantofii, lenjeria și pălăria lui Kramer așezată lângă el. Uniforma lui era încă pe trei umerașe. Erau agățate unul în fața celuilalt pe cuierul meu. Am trecut pe lângă ele până la biroul care nu era al meu și am format numărul lui Garber. Am ascultat zgomotul tonului de apel și m-am întrebat ce voia fratele meu. M-am întrebat cum m-a găsit. Fusesem în Panama cu 60 de ore în urmă. Înainte de asta fusesem peste tot. Așa că făcuse un mare efort ca să mă găsească. Deci poate că era important. Am luat un creion și am scris *Joe* pe o foaie de hârtie. Apoi l-am subliniat, de două ori.

— Da? mi-a spus Leon Garber la ureche.

— Aici Reacher, am spus.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Era puțin după ora nouă dimineața. Avionul lui Kramer către LAX era deja în aer.

— A fost un atac de cord, a spus Garber. Fără îndoială.

— Walter Reed a lucrat rapid.

— A fost general de armată.

— Dar un general cu o inimă proastă.

— Arterele proaste, de fapt. Arterioscleroză severă care duce la fibrilație ventriculară fatală. Asta e ceea ce ne spun ei. Și eu îi cred. Probabil că s-a declanșat în momentul în care târfa și-a dat sutienul jos.

— Nu avea pastile la el.

— Probabil că a fost o afecțiune nediagnosticată. Este unul dintre acele lucruri care se întâmplă. Te simți bine, apoi te simți mort. Oricum, nu are cum să fie simulat. Ai putea simula fibrilația cu un șoc electric, cred, dar nu poți simula patruzeci de ani de prostii care îți trec prin artere.

— Trebuia să ne facem griji că ar fi fost o simulare?

— Ar fi putut exista un interes din partea KGB-ului, a spus Garber. Kramer și tancurile sale reprezintă cea mai mare problemă tactică cu care se confruntă Armata Roșie.

— În acest moment, Armata Roșie este orientată în direcția opusă.

— E cam devreme să spunem dacă e permanent sau nu.

Nu am răspuns.

— Nu pot lăsa pe nimeni altcineva să se ocupe de asta, a spus Garber. Nu încă. Din cauza circumstanțelor. Înțelegi asta, nu?

— Deci?

— Așa că va trebui să faci chestia cu văduva, a spus Garber.

— Eu? Nu e în Germania?

— Este în Virginia. E acasă de sărbători. Au o casă acolo.

Mi-a dat adresa și am scris-o pe foaia de hârtie, chiar sub locul unde îl subliniasem pe *Joe*.

— E cineva cu ea? am întrebat.

— Nu au copii. Așa că, probabil, e singură.

— Bine, am spus.

— Ea nu știe încă, a spus Garber. Mi-a luat ceva timp să dau de ea.

— Vrei să iau un preot?

— Nu este o moarte în luptă. Ai putea să iei o parteneră, cred. Doamna Kramer ar putea avea nevoie de o îmbrățișare.

— Bine.

— Scutește-o de detalii, evident. Era în drum spre Irwin, asta e tot. A murit într-un hotel de escală. Trebuie să facem din povestea asta, linia oficială. Nimeni, în afară de noi doi, nu știe încă altceva, și așa vom continua. Cu excepția faptului că poți spune oricui cu care te asociezi, presupun. Doamna Kramer ar

putea pune întrebări și va trebui să fiți pe aceeași lungime de undă. Dar polițiștii locali? Vor da informații?

— Tipul pe care l-am văzut era un fost pușcaș marin. Știe cum stă treaba.

— *Semper Fi*, a spus Garber.

— Nu am găsit încă servieta, am spus.

Telefonul a amuțit din nou.

— Anunț-o întâi pe văduvă, a spus Garber. Apoi continuă să o cauți.

I-am spus caporalului din tura de zi să mute lucrurile lui Kramer în camera mea. Voiam să le păstrez în siguranță. Văduva avea să le ceară, în cele din urmă. Și lucrurile pot dispărea, într-o bază mare ca Bird, ceea ce poate fi jenant. Apoi m-am îndreptat spre clubul ofițerilor și i-am căutat pe polițiștii militari, care luau un micul dejun întârziat sau un prânzul devreme. De obicei, se grupează la mare distanță de toți ceilalți, pentru că toți ceilalți îi urăsc. Am găsit un grup de patru, doi bărbați și două femei. Toți erau îmbrăcați în uniforme de luptă cu model de camuflaj de câmpie, ținuta standard de la post. Una dintre femei era căpitan. Avea brațul drept într-o eșarfă. Avea probleme cu mâncatul. Avea probleme și la condus. Cealaltă femeie avea o tresă de locotenent la fiecare rever și *Summer* pe banda cu numele. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani și era scundă și zveltă. Avea pielea de aceeași culoare cu masa de mahon de pe care mânca.

— Locotenent Summer, am spus.

— Domnule?

— La mulți ani! am spus.

— Domnule, și dumneavoastră.

— Ești ocupată azi?

— Domnule, îndatoriri generale.

— Bine, în față în treizeci de minute, în uniforma clasa A. Vreau să îmbrățișezi o văduvă.

Mi-am pus propria uniformă clasa A și am sunat la parcul auto pentru o berlină. Nu voiam să merg până în Virginia într-un Humvee. Prea zgomotos, prea incomod. Un soldat mi-a adus un Chevrolet nou, de culoare verde-oliv. Am semnat pentru el și am mers până la sediul și am așteptat.

Locotenentul Summer a ieșit la jumătatea celui de-al douăzeci și optulea minut din cele treizeci alocate. S-a oprit o secundă și apoi s-a îndreptat spre mașină. Arăta bine. Era foarte scundă, dar se mișca ușor, ca o persoană zveltă. Arăta ca un fotomodel de doi metri pe podium, redus la o miniatură. Am coborât din mașină și am lăsat ușa șoferului deschisă. M-am întâlnit cu ea pe trotuar. Purta o insignă de expert trăgător de elită cu barete pentru pușcă, pușcă cu calibru mic, pușcă automată, pistol, pistol cu calibru mic, mitralieră și pistol mitralieră agățate pe ea. Făceau o mică scară de aproximativ 5 cm lungime. Mai lungă decât a mea. Eu am doar pușcă și pistol. S-a oprit fix în fața mea, a devenit atentă și a executat un salut perfect.

— Domnule, locotenentul Summer raportează, a spus ea.

— Ia-o ușor, am spus. Modul informal de adresare, bine? Spune-mi Reacher, sau nimic. Și nu saluta. Nu-mi place asta.

A făcut o pauză. S-a relaxat.

— Bine, a spus ea.

Am deschis ușa pasagerului și am dat să mă urc.

— Conduc eu? a întrebat ea.

— Am stat treaz aproape toată noaptea.

— Cine a murit?

— Generalul Kramer, am spus. Marele tip cu tancuri din Europa.

A făcut o nouă pauză.

— Deci, de ce a fost aici? Suntem cu toții în infanterie.

— În trecere, am spus.

Ea a urcat pe partea cealaltă și a ridicat scaunul șoferului până la capăt. A ajustat oglinda.

Am împins scaunul pasagerului înapoi și m-am așezat cât de confortabil am putut.

— Încotro? a spus ea.

— Green Valley, Virginia, am spus. Cred că va dura aproximativ patru ore.

— Acolo este văduva?

— Acasă de sărbători, am spus.

— Și noi dăm vestea? Ceva de genul: La mulți ani, doamnă, și apropo, soțul dumneavoastră a murit?

Am dat din cap.

— Norocul nostru.

Dar nu eram cu adevărat preocupat. Soțiile generalilor sunt cât se poate de dure. Fie că au petrecut treizeci de ani împingându-și soții în vârful lanțului de comandă, fie că au îndurat treizeci de ani de depresii în timp ce soții lor au urcat singuri lanțul. Oricum ar fi, nu mai sunt prea multe lucruri care să le afecteze. Sunt mai tari decât generalii, de cele mai multe ori.

Summer și-a dat jos șapca și a aruncat-o pe bancheta din spate. Avea părul foarte scurt. Aproape ras. Avea un craniu delicat și pometi frumoși. Piele fină. Îmi plăcea cum arăta. Și era o șoferiță rapidă. Asta era al naibii de sigur. Și-a prins centura și a pornit spre nord de parcă se antrena pentru Nascar.

— A fost un accident? a întrebat ea.

— Atac de cord, am spus eu. Arterele lui erau deteriorate.

— Unde? La comandamentul nostru?

Am clătinat din cap.

— Un motel mic și mizerabil din oraș. A murit cu o prostituată de 20 de dolari înfiptă undeva sub el.

— Nu-i spunem văduvei partea asta, nu-i așa?

— Nu, nu-i spunem. Nu spunem nimănui partea asta.

— De ce era în trecere?

— Nu a venit la Bird. A tranzitat D.C., venind de la Frankfurt la Dulles, apoi aeroportul National spre LAX, douăzeci de ore mai târziu. Se ducea la Irwin pentru o conferință.

— Bine, a spus ea, apoi a devenit foarte tăcută.

Am mers mai departe. Am ajuns cam în dreptul motelului, dar mult spre vest, îndreptându-ne direct spre autostradă.

— Am permisiunea de a vorbi liber? a spus ea.

— Te rog, am spus.

— Este acesta un test?

— De ce ar fi un test?

— Ești de la Unitatea Specială 110, nu-i așa?

— Da, am spus.

— Am o cerere în așteptare.

— La 110?

— Da, a spus ea. Deci, este o evaluare secretă?

— Pentru ce?

— Pentru mine, a spus ea. Ca și candidat.

— Aveam nevoie de o femeie ca partener. În cazul în care văduva este extrem de afectată. Te-am ales la întâmplare.

Căpitanul cu brațul rupt nu putea să conducă mașina. Și ar fi fost cam ineficient să așteptăm până când aveam un general mort pentru a face evaluări de personal.

— Cred că da, a spus ea. Dar mă întreb dacă nu cumva stai acolo, așteptând ca eu să pun întrebările evidente.

— M-aș aștepta ca orice polițist militar bun să pună întrebările evidente, fie că au sau nu o cerere de transfer la o unitate specială în așteptare.

— Bine, întreb. Generalul Kramer a avut o escală de douăzeci de ore în zona D.C. și a vrut să se masturbeze și nu l-a deranjat să plătească pentru acest privilegiu. Atunci de ce a condus până aici ca să o facă? Cât sunt, trei sute de mile?

— Două sute nouăzeci și opt, am spus eu.

— Și apoi ar trebui să conducă tot drumul înapoi.

— În mod clar.

— Păi de ce?

— Spune-mi tu, am spus eu. Vino cu ceva la care nu m-am gândit și eu și te voi recomanda pentru transfer.

— Nu poți. Nu ești comandantul meu.

— Poate că sunt, am spus eu. Săptămâna aceasta, cel puțin.

— De ce ești aici? Se întâmplă ceva de care ar trebui să știu?

— Nu știu de ce sunt aici, am spus. Am primit ordine. Asta e tot ce știu.

— Ești chiar maior?

— Da, ultima dată când am verificat, am spus eu.

— Credeam că anchetatorii de la 110 sunt de obicei subofițeri. Lucrând în civil sau sub acoperire.

— De obicei așa este.

— Atunci de ce te-au adus aici, când puteau să trimită un subofițer și să-l îmbrace în maior?

— Bună întrebare, am spus eu. Poate că într-o zi voi afla.

— Pot să te întreb care au fost ordinele tale?

— Detașat temporar în calitate de ofițer executiv al comandantului poliției militare de la Fort Bird.

— Comandantul nu este la post, a spus ea.

— Știu, am spus. Am aflat asta. S-a transferat în aceeași zi în care m-am transferat și eu. O chestie temporară.

— Deci te comporți ca un comandant.

— Așa cum am spus.

— Ofițer executiv al comandantului poliției militare nu este o funcție, a spus ea.

— Pot să mă prefac, am spus eu. Am început ca un polițist militar obișnuit, la fel ca tine.

Summer nu a spus nimic. Doar a condus.

— Kramer, am spus. De ce s-a gândit să facă un drum dus-întors de șase sute de mile? Asta înseamnă douăsprezece ore de condus din cele douăzeci ale lui. Doar ca să cheltuiască 15 dolari pe o cameră și 20 pe o târfă?

— De ce contează? Un atac de cord este un atac de cord, nu? Vreau să spun, există vreo îndoială în legătură cu asta?

Am clătinat din cap.

— Walter Reed a făcut deja autopsia.

— Deci nu prea contează unde sau când s-a întâmplat.

— Îi lipsește servieta.

— Înțeleg, a spus ea.

Am văzut-o gândindu-se. Pleoapele ei inferioare s-au ridicat o fracțiune în sus.

— De unde știi că avea o servietă? a spus ea.

— Nu știu. Dar ai văzut vreodată un general să meargă la o conferință fără una?

— Nu, a spus ea. Crezi că prostituata a fugit cu ea?

Am dat din cap.

— Aceasta este ipoteza mea de lucru în acest moment. Deci, trebuie să găsesc prostituata. Cine este?

Pleoapele ei s-au mișcat din nou.

— Nu are sens, a spus ea.

Am dat din nou din cap.

— Exact.

— Sunt patru posibile motive pentru care Kramer nu a rămas în zona D.C. Primul, s-ar putea să fi călătorit împreună cu alți colegi ofițeri și nu a vrut să se facă de râs în fața lor, aducând o prostituată în camera lui. Ar fi putut să o vadă pe coridor sau să îi audă prin pereți. Așa că a inventat o scuză și a plecat într-un alt loc. Al doilea motiv, chiar dacă a călătorit singur, s-ar putea să fi avut un tichet de călătorie al Ministerului Apărării și era paranoic în legătură cu faptul că un funcționar de la recepție ar fi văzut-o pe fată și ar fi sunat la *Washington Post*. Se poate întâmpla. Așa că a preferat să plătească cu bani numerar, într-un loc anonim. În al treilea rând, chiar dacă nu avea un tichet de

călătorie guvernamental, ar fi putut fi un oaspete cunoscut sau o figură familiară într-un hotel dintr-un oraș mare. Așa că, iarăși, a căutat anonimatul undeva în afara orașului. Sau, patru, gusturile sale sexuale depășeau ceea ce poți găsi în Paginile Aurii din D.C., așa că trebuia să meargă unde știa sigur că poate obține ceea ce-și dorește.

— Dar?

— Motivele unu, doi și trei ar putea fi rezolvate prin parcurgerea a zece sau cincisprezece mile, poate chiar mai puțin. Două sute nouăzeci și opt este complet exagerat. Și, chiar dacă sunt dispusă să cred că există gusturi care nu pot fi satisfăcute în D.C., nu văd cum ar fi mai ușor de satisfăcut aici, în pustietățile din Carolina de Nord și, oricum, cred că un astfel de lucru ar costa mult mai mult de douăzeci de dolari, oriunde l-ai găsi, în cele din urmă.

— Atunci de ce a făcut un ocol de șase sute de mile?

Ea nu a răspuns. Doar conducea și se gândea. Am închis ochii. I-am ținut închiși timp de aproximativ 35 de mile.

— O cunoștea pe fată, a spus Summer.

Am deschis ochii.

— Cum?

— Unii bărbați au favorite. Poate că a cunoscut-o cu mult timp în urmă. S-a îndrăgostit de ea, într-un fel. Se poate întâmpla așa ceva. Poate fi aproape o chestie de dragoste.

— Unde ar fi putut să o întâlnească?

— Chiar acolo.

— Fort Bird este numai pentru infanterie. El era la blindate.

— Poate că au avut exerciții comune. Ar trebui să verifici din nou.

Nu am spus nimic. Blindatele și infanteria fac exerciții comune tot timpul. Dar le organizează acolo unde sunt tancurile, nu unde sunt soldații. E mult mai ușor să transporți oameni pe un continent decât tancuri.

— Sau poate că a cunoscut-o la Irwin, a spus Summer. În California. Poate că ea a lucrat la Irwin, dar a trebuit să plece din California din anumite motive, și pentru ca i-a plăcut să lucreze la baze militare, s-a mutat la Bird.

— Ce fel de prostituată ar *vrea să* lucreze în baze militare?

— Genul care este interesat de bani. Adică toate, probabil. Bazele militare sprijină economiile locale în tot felul de moduri.

Nu am spus nimic.

— Sau poate că a lucrat întotdeauna la Bird, dar a urmat infanteria la Irwin când au făcut un exercițiu comun acolo. Aceste lucruri pot dura o lună sau două. Nu avea rost să stea acasă fără clienți.

— Cea mai bună presupunere? am întrebat.

— S-au cunoscut în California, a spus ea. Kramer a petrecut ani de zile la Irwin, cu intermitențe. Apoi ea s-a mutat în Carolina de Nord, dar el a continuat să o placă suficient de mult încât să facă un ocol ori de câte ori se afla în D.C.

— Nu face nimic special, nu pentru 20 de dolari.

— Poate că nu avea nevoie de nimic special.

— Am putea să o întrebăm pe văduvă.

Summer a zâmbit.

— Poate că pur și simplu o plăcea. Poate că ea s-a asigurat că o va face. Prostituatele sunt bune la asta. Cel mai mult le plac clienții statornici. E mult mai sigur pentru ele dacă îl cunosc deja pe tip.

Am închis din nou ochii.

— Deci? a spus Summer. Am venit cu ceva la care nu te-ai gândit?

— Nu, am spus eu.

Am adormit înainte de a ieși din stat și m-am trezit din nou, aproape patru ore mai târziu, când Summer a luat-o cu viteză pe ieșirea spre Green Valley. Capul meu s-a rostogolit spre dreapta și s-a lovit de geam.

— Îmi pare rău, a spus ea. Ar trebui să verifici înregistrările telefonice ale lui Kramer. Probabil că a sunat înainte, ca să se asigure că ea este prin preajmă. Nu ar fi condus tot drumul ăsta la risc.

— De unde ar fi sunat?

— Germania, a spus ea. Înainte de a pleca.

— Mai degrabă a folosit un telefon public la Dulles. Dar vom verifica.

— Noi?

— Poți fi partenerul meu.

Ea nu a spus nimic.

— Ca un test, am spus eu.

— Este important?

— Probabil că nu. Dar s-ar putea să fie. Depinde despre ce este vorba la conferință. Depinde ce documente avea. S-ar putea să fi avut în valiză întregul ordin de luptă din teatrul de operațiuni din Europa. Sau tactici noi, evaluarea punctelor slabe, tot felul de lucruri clasificate.

— Armata Roșie se va retrage.

Am dat din cap.

— Sunt mai îngrijorat de consecințe. Ziarele, sau televiziunea. Dacă vreun reporter găsește materiale secrete pe o grămadă de gunoi, lângă un club de striptease, va fi o problemă majoră peste tot.

— Poate văduva știe. Poate că a discutat cu ea.

— Nu putem să o întrebăm, am spus eu. Din punctul ei de vedere, el a murit în somn, cu pătura trasă până la bărbie, iar restul a fost cușer. Orice îngrijorare pe care o avem în acest moment rămâne strict între mine, tine și Garber.

— Garber? a spus ea.

— Eu, tu și el, am spus.

Am văzut-o zâmbind. Era un caz banal, dar lucrul cu Garber ar fi fost un adevărat noroc, pentru o persoană care avea în așteptare un transfer la Unitatea Specială 110.

Green Valley era un oraș colonial perfect, iar casa Kramer era o casă veche și îngrijită, situată într-o zonă scumpă. Era o construcție victoriană, cu țigle în formă de solzi de pește pe acoperiș și o grămadă de turnulețe și pridvoare vopsite în alb, așezate pe câteva hectare de gazon de smarald. Existau copaci măreți cu frunze veșnic verzi, presărați peste tot. Arătau de parcă cineva îi așezase cu grijă, ceea ce probabil că așa fusese, cu o sută de ani în urmă. Ne-am oprit la bordură și am așteptat, doar privind. Nu știu la ce se gândea Summer, dar eu scanam scena și o arhivam la litera *A* de la *America*. Am un număr de securitate socială și același pașaport albastru și argintiu ca toată lumea, dar între mutările la dispoziția armatei, ale bătrânului meu și ale mele, nu pot să adun decât vreo cinci ani de ședere efectivă în SUA continentală. Așa că știu o grămadă de lucruri de bază din școala primară, cum ar fi capitalele statelor și câte Grand Slam-uri a câștigat Lou Gehrig, și câteva chestii de bază din liceu, cum ar fi amendamentele constituționale și importanța bătăliei de la Antietam, dar nu știu prea multe despre prețul

laptelui sau despre cum funcționează un telefon public sau despre cum arată și miros diferite locuri. Așa că le absorb, atunci când am ocazia. Iar casa Kramer merita să o absorb. Cu siguranță. Un soare palid strălucea pe ea. Era o briză slabă și un miros de fum de pădure în aer și un fel de liniște intensă de după-amiază rece în jurul nostru. Era genul de loc în care ți-ai fi dorit să locuiască bunicii tăi. Ai fi putut să-i vizitezi toamna, să greblezi frunzele și să bei cidru de mere, iar apoi să te întorci vara, să încarci o canoe într-o mașină veche de zece ani și să te îndrepți spre un lac, undeva. Mi-a amintit de locurile din cărțile ilustrate pe care mi le dădeau în Manila, sau Guam și Seul.

Până când am ajuns înăuntru.

— Gata? a spus Summer.

— Sigur, am spus eu. Hai să o facem. Să facem chestia cu văduva.

Era tăcută. Eram sigur că o mai făcuse și înainte. Și eu o făcusem, de mai multe ori. Nu a fost niciodată plăcut. S-a mișcat de lângă bordură și a condus mașina spre intrarea pe alee. S-a îndreptat încet spre ușa din față și s-a oprit ușor la trei metri de ea. Am deschis ușile deodată, am ieșit afară în frig și ne-am închis jachetele. Ne-am lăsat pălăriile în mașină. Acesta ar fi fost primul indiciu pentru doamna Kramer, dacă se întâmpla să ne privească. O pereche de polițiști militari la ușa ta nu e niciodată o veste bună, iar dacă sunt cu capul descoperit, e și mai rău.

Ușa era vopsită într-un roșu antic mat și avea în fața ei un paravan de sticlă. Am sunat la sonerie și am așteptat. Și am așteptat. Am început să cred că nu era nimeni acasă. Am sunat din nou la sonerie. Vântul era rece. Era mai aprig decât părea.

— Ar fi trebuit să sunăm înainte, a spus Summer.

— Nu se putea, am spus. Nu poți spune, te rog să fii acolo peste patru ore, ca să-ți putem da niște vești foarte importante față în față. Ar fi fost prea evident, nu-i așa?

— Am venit până aici și nu am pe cine să îmbrățișez.

— Sună ca un cântec country. Apoi ți se strică camionul și îți moare câinele.

Am sunat din nou. Nici un răspuns.

— Ar trebui să ne uităm după o mașină, a spus Summer.

Am găsit una, într-un garaj pentru două mașini, la distanță de casă. Am putut să o vedem prin fereastră. Era un Mercury Grand Marquis, de culoare verde metalizat, lung cât un vapor. Era

mașina perfectă pentru soția unui general. Nici nouă, nici veche, de calitate superioară, dar nu prea scumpă, de o culoare potrivită, americană ca naiba.

— Crezi că asta e a ei? a întrebat Summer.

— Probabil, am spus eu. Sunt șanse să fi avut un Ford până când a ajuns locotenent-colonel. Apoi au trecut la un Mercury. Probabil că așteptau a treia stea înainte de a se gândi la un Lincoln.

— Trist.

— Crezi? Nu uita unde a fost aseară.

— Deci, unde este? Crezi că a ieșit la plimbare?

Ne-am întors, am simțit briza pe spate și am auzit zgomotul unei uși în partea din spate a casei.

— Era în curte, a spus Summer. Grădinărit, probabil.

— Nimeni nu grădinărește în ziua de Anul Nou, am spus eu. Nu în această emisferă. Nu crește nimic aici.

Dar am mers oricum până în față și am încercat din nou să sunăm la sonerie. Mai bine să o lăsăm să ne întâlnească în mod oficial, așa cum vrea ea. Dar nu a apărut. Apoi am auzit ușa din nou, în spate, bătând fără rost. Ca și cum vântul ar fi pus stăpânire pe ea.

— Ar trebui să verificăm ce se întâmplă, a spus Summer.

Am dat din cap. O ușă care bate are un sunet aparte. Sugerează tot felul de lucruri.

— Da, am spus. Probabil că ar trebui să o facem.

Am mers prin spatele casei, unul lângă altul, în bătaia vântului. Era o cărare de dale. Ne-a condus la o ușă de bucătărie. Se deschidea spre interior și trebuie să fi avut un arc în spate pentru a o ține închisă. Arcul trebuie să fi fost un pic cam slab, pentru că briza în rafale era prea puternică, din când în când și deschidea ușa cam 10 sau 20 de centimetri. Apoi rafala se oprea, iar arcul se comprima, iar ușa se lovea înapoi în cadru. A făcut-o de trei ori în timp ce noi priveam. A reușit să o facă pentru că încuietoarea era spartă.

Fusese o încuietoare bună, din oțel. Dar oțelul fusese mai rezistent decât lemnul din jur. Cineva a folosit o bară de demolări. Fusese smucită cu putere, poate de două ori, încuietoarea a rezistat, dar lemnul s-a rupt. Ușa se deschisese, iar încuietoarea căzuse pur și simplu printre resturi. Era chiar acolo, pe cărarea de dale. Ușa avea o ruptură în formă de

semilună. Așchii de lemn fuseseră aruncate ici și colo și îngrămădite de vânt.

— Și acum? a spus Summer.

Nu exista un sistem de securitate. Nici o alarmă împotriva intrușilor. Fără plăcuțe, fără cabluri. Nici un apel automat la cea mai apropiată secție de poliție. Nici o modalitate de a spune dacă băieții răi au plecat de mult sau dacă erau încă înăuntru.

— Și acum? a spus Summer din nou.

Eram neînarmați. Fără arme, într-o vizită oficială, în uniformă de clasa A.

— Du-te și acoperă partea din față, am spus. În caz că iese cineva.

S-a îndepărtat fără să scoată un cuvânt și i-am dat un minut să se așeze pe poziție. Apoi am împins ușa cu cotul și am pășit în bucătărie. Am închis ușa în urma mea și m-am sprijinit de ea pentru a o ține închisă. Apoi am rămas nemișcat și am ascultat.

Nu s-a auzit nici un sunet. Absolut nici un sunet.

Bucătăria mirosea slab a legume gătite și a cafea. Era mare. Era între ceea ce ai numi ordonat și dezordonat. Un spațiu bine folosit. Era o ușă pe partea cealaltă a camerei. În dreapta mea. Era deschisă. Puteam vedea un mic triunghi de podea de stejar lustruit. Un hol. M-am mișcat foarte încet. M-am strecurat înainte și la dreapta pentru a-mi mări câmpul vizual vederea. Ușa s-a izbit din nou în spatele meu. Am văzut mai mult din hol. M-am gândit că ducea direct la intrarea din față. În afara lui, în stânga, era o ușă închisă. Probabil o sufragerie. În dreapta era un birou sau o cameră de studiu. Ușa era deschisă. Am putut vedea un birou, un scaun și rafturi de cărți din lemn închis. Am făcut un pas precaut. M-am mișcat încă un pic.

Apoi am văzut o femeie moartă pe podeaua holului.

TREI

Femeia moartă avea părul lung și cărunt. Purta o cămașă de noapte elaborată din flanelă albă. Era întinsă pe o parte. Picioarele se aflau lângă ușa biroului. Mâinile și picioarele i se întinseseră într-un mod care dădea impresia că fuge. Pe jumătate sub ea se afla o pușcă de vânătoare. O parte a capului îi era crăpată. Puteam să văd sânge și creier amestecate în păr. Mai mult sânge se adunase pe parchet. Era întunecat și lipicios.

Am pășit pe hol și m-am oprit la o distanță de un braț de ea. M-am ghemuit și i-am luat încheietura mâinii. Pielea ei era foarte rece. Nu avea puls.

Am rămas jos. Am ascultat. Nu am auzit nimic. M-am aplecat și m-am uitat la capul ei. Fusese lovită cu ceva tare și greu. Doar o singură lovitură, dar una serioasă. Rana avea forma unui șanț. Aproape un centimetru lățime, poate patru centimetri lungime. Venise din partea stângă și de sus. Ea era cu fața spre spatele casei. Cu fața spre bucătărie. Am aruncat o privire în jur și i-am lăsat încheietura mâinii, m-am ridicat în picioare și am pășit în birou. Un covor persan acoperea cea mai mare parte a podelei. Am rămas nemișcat și mi mi-am imaginat că aud pași furișați și tensionați care veneau pe hol, spre mine. Mi-am imaginat că încă mai țineam în mână bara de demolări pe care o folosisem pentru a forța încuietoarea. Mi-am imaginat că o legănam când ținta mea pășea la vedere, în drum spre ușa deschisă.

M-am uitat în jos. Era o dungă de sânge și păr pe covor. Bara de demolări fusese ștearsă pe el.

Nimic altceva în cameră nu era deranjat. Era un spațiu impersonal. Părea că se afla acolo pentru că auziseră că o casă de familie ar trebui să aibă un birou. Nu pentru că aveau nevoie de fapt de unul. Biroul nu era amenajat pentru lucru. Era plin de fotografii în rame argintii. Dar mai puține decât m-aș fi așteptat, provenind de la o căsnicie îndelungată. Era una care îi arăta pe bărbatul mort de la motel și pe femeia moartă de pe hol stând împreună, cu chipurile de pe Muntele Rushmore neclare în fundal. Generalul și doamna Kramer, în vacanță. El era mult mai înalt decât ea. Părea puternic și viguros. Ea părea micuță, prin comparație.

Mai era o altă fotografie înrămată care îl înfățișa pe Kramer în uniformă. Fotografia era veche de câțiva ani. Stătea în vârful

scărilor, pe punctul de a urca într-un avion de transport C-130. Era o fotografie color. Uniforma lui era verde, iar avionul era maro. Zâmbea și făcea cu mâna. Plecase să își facă rost de prima sa stea, am presupus. Mai era o a doua fotografie, aproape identică, dar puțin mai nouă. Kramer, în vârful unei scări de avion, întorcându-se, zâmbind și salutând. Plecând să preia cea de-a doua stea, probabil. În ambele fotografii, făcea cu mâna dreaptă. În ambele fotografii, mâna stângă ținea același suport de pânză pentru costum pe care îl văzusem în dulapul din camera de motel. Iar deasupra, în ambele poze, sub braț, era o servietă de pânză asortată.

Am ieșit din nou pe hol. Am ascultat cu atenție. Nu am auzit nimic. Aș fi putut să cercetez casa, dar nu era nevoie. Eram destul de sigur că nu era nimeni în ea și știam că nu era nimic ce trebuia să găsesc. Așa că am aruncat o ultimă privire la văduva Kramer. Îi puteam vedea tălpile picioarelor. Nu a fost văduvă mult timp. Poate o oră, poate trei. M-am gândit că sângele de pe podea era vechi de vreo 12 ore. Dar era imposibil să fiu precis. Asta trebuia să aștepte până la sosirea medicilor.

M-am retras prin bucătărie și m-am întors afară, apoi m-am dus ca să o găsesc pe Summer. Am trimis-o înăuntru să arunce o privire. Era mai rapid decât să-i explic. A ieșit din nou, patru minute mai târziu, părând calmă și liniștită. *Un punct pentru Summer*, m-am gândit.

— Îți plac coincidențele? a spus ea.

Nu am spus nimic.

— Trebuie să mergem la Washington, a spus ea. La Walter Reed. Trebuie să-i punem să verifice din nou autopsia lui Kramer.

Nu am spus nimic.

— Acest lucru face ca moartea lui să fie suspectă. Adică, ce șanse ar fi? Una la patruzeci sau cincizeci de mii ca un soldat anume să moară într-o anumită zi, dar ca soția lui să moară în *aceeași* zi? Ca ea să fie victima unei omucideri în aceeași zi?

— Nu a fost în aceeași zi, am spus eu. Nici măcar nu a fost în același an.

Ea a dat din cap.

— Bine, în ajunul Anului Nou, în ziua de Anul Nou. Dar asta nu face decât să îmi întărească ideea. Este de neconceput ca

Walter Reed să fi avut un patolog programat să lucreze noaptea trecută. Așa că a trebuit să aducă unul, special. Și de unde? De la o petrecere, probabil.

Am zâmbit, scurt.

— Deci vrei să mergem acolo și să spunem: Hei, ești sigur că doctorul tău a putut să vadă bine noaptea trecută? Sigur nu era prea drogat ca să observe diferența dintre un atac de cord și o crimă?

— Trebuie să verificăm, a spus ea. Nu-mi plac coincidențele.

— Ce crezi că s-a întâmplat în casă?

— Un intrus, a spus ea. Doamna Kramer a fost trezită de zgomotul de la ușă, s-a dat jos din pat, a luat o pușcă, pe care o ținea la îndemână, a coborât scările și s-a îndreptat spre bucătărie. A fost o doamnă curajoasă.

Am dat din cap. Soțiile generalilor, foarte dure.

— Dar prea lentă, a spus Summer. Intrusul era deja în birou și a reușit să o prindă din lateral. Cu ranga pe care o folosise la ușă. În timp ce ea trecea pe lângă ea. Era mai înalt decât ea, poate cu 30 de centimetri, probabil dreptaci.

Nu am spus nimic.

— Deci, mergem la Walter Reed?

— Cred că trebuie să o facem, am spus eu. Vom pleca imediat ce terminăm aici.

Am sunat la poliția din Green Valley de la un telefon de perete pe care l-am găsit în bucătărie. Apoi l-am sunat pe Garber și i-am dat vestea. Ne-a spus că se va întâlni cu noi la spital. Apoi am așteptat. Summer a supravegheat partea din față a casei, iar eu am supravegheat partea din spate. Nu s-a întâmplat nimic. Polițiștii au venit în șapte minute. Un convoi restrâns, două mașini de patrulare inscripționate, o mașină de detectiv, o ambulanță. Aveau luminile și sirenele pornite. I-am auzit de la o milă distanță. Au urlat pe alee și apoi s-au oprit. Summer și cu mine le-am făcut loc în liniștea bruscă și au trecut cu toții pe lângă noi. Noi nu aveam niciun rol. Soția unui general este un civil, iar casa se afla în interiorul unei jurisdicții civile. În mod normal, nu aș fi lăsat astfel de distincții fine să-mi stea în cale, dar interiorul îmi spusese deja ceea ce trebuia să știu. Așa că eram pregătit să stau deoparte și să câștig câteva bile albe făcând totul ca la carte. Bilele albe ar putea fi utile mai târziu.

Un polițist ne-a urmărit cu privirea timp de douăzeci de minute, în timp ce ceilalți polițiști cotrobăiau înăuntru. Apoi, un detectiv în costum a ieșit pentru a ne lua declarații. I-am povestit despre atacul de cord al lui Kramer, despre călătoria spre văduvă, despre ușa care se izbea. Îl chema Clark și nu a avut nicio problemă cu nimic din ce aveam de spus. Problema lui era aceeași ca și a lui Summer. Ambii Kramer muriseră la câțiva kilometri distanță în aceeași noapte, ceea ce era o coincidență, iar lui nu-i plăceau coincidențele mai mult decât lui Summer. A început să-mi pară rău pentru Rick Stockton, șeriful adjunct din Carolina de Nord. Decizia lui de a mă lăsa să iau cadavrul lui Kramer avea să arate rău, în această nouă lumină. A pus jumătate din puzzle în mâinile armatei. Avea să declanșeze un conflict.

I-am dat lui Clark un număr de telefon la care să ne poată contacta la Bird, apoi ne-am urcat din nou în mașină. M-am gândit că D.C. era la 70 de mile. Încă o oră și zece minute. Poate mai puțin, după cum conducea Summer. A luat-o din loc și a ieșit din nou pe autostradă, apoi a apăsat accelerația până când Chevy-ul a vibrat de părea că se rupe.

— Am văzut servieta în fotografii, a spus ea. Ai văzut-o?

— Da, am spus.

— Te deranjează să vezi oameni morți?

— Nu, am spus eu.

— De ce nu?

— Nu știu. Pe tine?

— Mă deranjează un pic.

Nu am spus nimic.

— Crezi că a fost o coincidență? a spus ea.

— Nu, am spus eu. Nu cred în coincidențe.

— Deci crezi că la autopsie au omis ceva?

— Nu, am spus din nou. Cred că autopsia a fost probabil corectă.

— Atunci de ce mergem cu mașina până la Washington?

— Pentru că trebuie să îmi cer scuze medicului legist. L-am băgat în belea trimițându-i cadavrul lui Kramer. Acum va avea civili care îl vor înghesui din colț în colț timp de o lună. Asta o să-l enerveze la culme.

Dar patologul era o ea, nu un el, și avea o dispoziție atât de veselă încât mă îndoiam că ceva ar putea să o enerveze pentru mult timp. Ne-am întâlnit cu ea în zona de recepție a Centrului Medical al Armatei *Walter Reed*, la ora patru după-amiaza, în ziua de Anul Nou. Arăta ca orice alt hol de spital. Existau decorațiuni de sărbători atârnate de tavane. Arătau deja un pic obosite. Garber sosise înaintea noastră. Stătea pe un scaun de plastic. Era un om mic și nu părea să se simtă inconfortabil. Dar era tăcut. Nu s-a prezentat lui Summer. Medicul legist stătea lângă el. M-am sprijinit de perete. Doctorul stătea cu fața la noi, cu un teanc de notițe în mână, de parcă ar fi ținut o prelegere unui mic grup de studenți pasionați. Pe ecusonul cu numele ei scria Sam McGowan, și era tânără, brunetă, vioaie și deschisă.

— Generalul Kramer a murit din cauze naturale, a spus ea. Atac de cord, aseară, după ora 11, înainte de miezul nopții. Nu e nicio îndoială. Nu mă deranjează să mai cereți o părere, dacă doriți, dar ar fi o pierdere de timp. Toxicologia lui a fost absolut clară. Dovezile de fibrilație ventriculară sunt incontestabile, iar obstrucțiile arteriale erau monumentale. Așa că, din punct de vedere medico-legal, singura întrebare pe care v-ați putea-o pune ar putea fi dacă, din întâmplare, cineva a stimulat electric fibrilația la un om care era aproape sigur că o va suferi oricum în câteva minute, ore, zile sau săptămâni.

— Cum s-ar putea face? a întrebat Summer.

McGowan a ridicat din umeri.

— Pielea ar trebui să fie umedă pe o suprafață mare. Tipul ar trebui să fie într-o cadă, practic. Apoi, dacă ai aplica curentul în apă, probabil că ai obține fibrilații fără urme de arsuri. Dar tipul nu era într-o cadă de baie și nu există nicio dovadă că ar fi fost vreodată.

— Și dacă pielea lui nu era umedă?

— Atunci aș fi văzut arsuri. Și nu am văzut, și am cercetat fiecare centimetru din el cu o lupă. Nicio arsură, nicio urmă de injecție hipodermică, nimic.

— Dar șocul, sau surpriza, sau frica?

Doctorul a ridicat din nou din umeri.

— Posibil, dar știm ce făcea, nu-i așa? Acest tip de excitare sexuală bruscă este un declanșator clasic.

Nimeni nu a spus nimic.

— Cauze naturale, oameni buni, a spus McGowan. Doar un mare atac de cord. Toți medicii patologi din lume ar putea să se uite la el și ar fi sută la sută de acord. Vă garantez cu siguranță.

— Bine, a spus Garber. Mulțumesc, doctore.

— Îmi cer scuze, am spus. Va trebui să repeți toate astea la vreo două duzini de polițiști civili, în fiecare zi, timp de câteva săptămâni.

Ea a zâmbit.

— Voi tipări o declarație oficială.

Apoi s-a uitat la fiecare dintre noi, pe rând, în caz că mai aveam întrebări. Nu am avut, așa că a mai zâmbit o dată și a ieșit pe ușă. Aceasta s-a închis în urma ei, iar decorațiunile din tavan au foșnit și s-au liniștit, iar zona de recepție a devenit tăcută.

Nu am vorbit preț de o clipă.

— OK, a spus Garber. Asta este. Nici o controversă în ceea ce-l privește pe Kramer însuși, iar soția lui este o crimă civilă. Nu mai depinde de noi.

— L-ai cunoscut pe Kramer? l-am întrebat.

Garber a clătinat din cap.

— Doar după reputație.

— Care era aceasta?

— Arogant. A fost la blindate. Tancul Abrams este cea mai bună jucărie din armată. Tipii ăia conduc lumea și știu asta.

— Știi ceva despre soție?

S-a strâmbat.

— A petrecut mult prea mult timp acasă, în Virginia, din câte am auzit. Era bogată, provenea dintr-o familie veche din Virginia. Adică, și-a făcut datoria. A petrecut ceva timp în Germania, doar că, dacă stai să calculezi, nu a fost chiar foarte mult timp. De exemplu, Corpul al XII-lea mi-a spus că a fost acasă de sărbători, ceea ce sună bine, dar de fapt a venit acasă de Ziua Recunoștinței și nu era așteptată să se întoarcă până în primăvară. Așa că familia Kramer nu era foarte apropiată, din câte se pare. Nu aveau copii, nu aveau interese comune.

— Ceea ce ar putea explica prostituata, am spus eu. Dacă au trăit vieți separate.

— Cred că da, a spus Garber. Am sentimentul că au fost căsătoriți, ce-i drept, dar a fost mai mult o fațadă decât ceva real.

— Cum o chema? a întrebat Summer.

Garber s-a întors să se uite la ea.

— Doamna Kramer, a spus el. Acesta este numele pe care trebuie să-l știm.

Summer și-a întors privirea.

— Cu cine călătorea Kramer la Irwin? am întrebat.

— Cu doi dintre băieții lui, a spus Garber. Un general cu o stea și un colonel, Vassell și Coomer. Erau un adevărat triumvirat. Kramer, Vassell și Coomer. Fața corporatistă a Blindatelor.

S-a ridicat în picioare și s-a întins.

— Începe să-mi povestești de la miezul nopții, i-am spus. Spune-mi tot ce ai făcut.

— De ce?

— Pentru că nu-mi plac coincidențele. Și nici ție nu-ți plac.

— Nu am făcut nimic.

— Toată lumea a făcut ceva, am spus eu. Cu excepția lui Kramer.

S-a uitat direct la mine.

— Am văzut cum a bătut miezul nopții, a spus el. Apoi am mai băut un pahar. Mi-am sărutat fiica. Am sărutat o grămadă de oameni, din câte îmi amintesc. Apoi am cântat Auld Lang Syne.

— Și apoi?

— Cei de la biroul meu m-au sunat. Mi-au spus că au aflat pe căi ocolite că avem un militar cu două stele mort în Carolina de Nord. Mi-au spus că ofițerul de serviciu de la poliția militară Fort Bird a pasat problema. Așa că am sunat acolo și te-am găsit pe tine.

— Și apoi?

— Tu te-ai apucat să faci ce ai făcut, iar eu am sunat la poliția din oraș și am aflat numele lui Kramer. L-am verificat și am aflat că era un tip din Corpul al XII-lea. Așa că am sunat în Germania și am raportat moartea lui, dar am păstrat detaliile pentru mine. Ți-am mai spus asta.

— Și apoi?

— Apoi nimic. Am așteptat raportul tău.

— Bine, am spus eu.

— Bine, ce?

— Bine, domnule?

— Prostii, a spus el. La ce te gândești?

— Servieta, am spus. Încă vreau să o găsesc.

— Atunci continuă să o cauți, a spus el. Până când îi voi găsi pe Vassell și Coomer. Ei ne pot spune dacă a fost ceva în ea care să merite să ne îngrijoreze.

— Nu-i găsești?

A clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Au plecat de la hotel, dar nu au zburat spre California. Nimeni nu pare să știe unde naiba sunt.

Garber s-a întors în oraș, iar eu și Summer ne-am urcat în mașină și am plecat din nou spre sud. Era frig și se întuneca. M-am oferit să conduc, dar Summer nu m-a lăsat. Șofatul părea să fie principalul ei hobby.

— Colonelul Garber părea încordat, a spus ea.

Părea dezamăgită, ca o actriță care nu reușise la o audiție.

— Se simțea vinovat, am spus eu.

— De ce?

— Pentru că a ucis-o pe doamna Kramer.

S-a uitat fix la mine.

— E un fel de a spune, i-am zis eu.

— Cum adică?

— Nu a fost o coincidență.

— Nu asta ne-a spus doctorul.

— Kramer a murit din cauze naturale. Asta ne-a spus doctorul. Dar ceva în legătură cu acel eveniment a dus direct la faptul că doamna Kramer a devenit victima unei crime. Și Garber a pus totul în mișcare. Pentru că a anunțat Corpul al XII-lea. A dat vestea, iar în aproximativ două ore văduva era și ea moartă.

— Deci, ce se întâmplă?

— Nu am absolut nicio idee, am spus.

— Și cum rămâne cu Vassell și Coomer? a spus ea. Erau un trio. Kramer este mort, soția lui este moartă, iar ceilalți doi sunt dispăruți?

— L-ai auzit pe om. Nu mai depinde de noi.

— N-ai de gând să faci nimic?

— Mă duc să caut o prostituată.

Am pornit pe cea mai scurtă rută pe care am găsit-o, direct înapoi la motel și la bar. Nu aveam de ales. Mai întâi autostrada de centură, apoi I-95. Traficul era lejer. Era încă ziua de Anul Nou. Lumea din afara parbrizului părea întunecată și liniștită,

rece și somnoroasă. Luminile se aprindeau peste tot. Summer a condus cât de repede a îndrăznit, ceea ce era destul de repede. Ceea ce lui Kramer i-ar fi luat șase ore, nouă urma să ne ia mai puțin de cinci. Ne-am oprit să punem benzină și am cumpărat sandvișuri vechi, care fuseseră făcute în anul calendaristic precedent. Ne-am forțat să le înghițim în timp ce ne grăbeam spre sud. Apoi mi-am petrecut douăzeci de minute uitându-mă la Summer. Avea mâini mici și îngrijite. Le ținea sprijinite ușor pe volan. Nu clipea prea mult. Buzele ei erau ușor despărțite și la fiecare minut sau cam așa ceva își trecea limba peste dinți.

— Vorbește cu mine, am spus.

— Despre ce?

— Despre orice, am spus eu. Spune-mi povestea vieții tale.

— De ce?

— Pentru că sunt obosit, am spus. Ca să mă țină treaz.

— Nu este foarte interesantă.

— Încearcă-mă, am spus.

Așa că a ridicat din umeri și a luat-o de la început, adică la o zonă aflată în afara orașului Birmingham, Alabama, la mijlocul anilor șaizeci. Nu a avut nimic rău de spus despre asta, dar mi-a făcut impresia că știa încă de pe atunci că existau moduri mai bune de a crește decât să fii sărac și negru în Alabama, la acea vreme. Avea frați și surori. Întotdeauna fusese mică, dar era agilă și a transformat talentul ei pentru gimnastică, dans și sărituri cu coarda la un mod de a se face remarcată la școală. Se pricepea și la carte și a adunat o mulțime de burse minore, apoi s-a mutat în afara statului, la un colegiu din Georgia. Se alăturase corpului de pregătire a ofițerilor în rezervă, iar în primul an de liceu bursele s-au terminat și armata a plătit nota de plată în schimbul a cinci ani viitor de serviciu în armată. Acum se afla la jumătatea perioadei. Fusese foarte bună la școala militară. Părea să se simtă bine. La acel moment, armata era de patruzeci de ani un sistem complet integrat, iar ea a spus că i s-a părut cel mai lipsit de culoare loc din America. Dar era, de asemenea, puțin frustrată de propriul ei progres individual. Am avut impresia că cererea ei de înscriere în unitatea 110 ar fi fost un factor decisiv pentru ea. Dacă o primea, era implicată pe viață, ca și mine. Dacă nu o primea, pleca după cinci ani.

— Acum spune-mi despre viața ta, a spus ea.

— A mea? am spus.

A mea era diferită în toate modurile imaginabile. Culoare, sex, geografie, circumstanțe familiale.

— Eu m-am născut în Berlin. Pe atunci, stăteai în spital șapte zile, așa că aveam o săptămână când am intrat în armată. Am crescut în toate bazele pe care le aveam în lume. Am fost la West Point. Sunt încă în armată. Întotdeauna voi fi. Asta e tot, serios.

— Ai familie?

Mi-am amintit de biletul de la sergentul meu: *A sunat fratele tău. Nu a lăsat niciun mesaj*.

— O mamă și un frate, am spus eu.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu. Tu?

— Nu, a spus ea. Te vezi cu cineva?

— Nu chiar acum.

— Nici eu.

Am mers mai departe, o milă, și încă una.

— Îți poți imagina o viață în afara armatei? a întrebat ea.

— Este vreuna?

— Am crescut acolo. S-ar putea să mă întorc.

— Voi, civilii, sunteți un mister pentru mine, am spus.

Summer a parcat în fața camerei lui Kramer, am presupus că de dragul autenticității, la ceva mai puțin de cinci ore după ce am părăsit Walter Reed. Părea mulțumită de viteza ei medie. A oprit motorul și a zâmbit.

— Voi merge la bar, am spus. Tu vorbește cu puștiul de la recepția motelului. Fă chestia cu polițistul bun. Spune-i că polițistul rău e chiar în spatele tău.

Am ieșit în frig și întuneric. Ceața se întorsese. Luminile străzii străluceau prin ea. Mă simțeam claustrofobic și fără aer. M-am întins și am gemut, apoi mi-am netezit haina și am privit-o pe Summer cum trecea pe lângă automatul de Cola. Pielea ei s-a colorat în roșu când a pășit prin strălucirea lui. Am traversat strada și m-am îndreptat spre bar.

Parcarea era la fel de plină ca și în seara precedentă. Mașini și camioane erau parcate în jurul clădirii. Ventilatoarele funcționau din nou din greu. Puteam să văd fumul și să simt mirosul de bere în aer. Auzeam muzica răsunând. Neoanele străluceau.

Am deschis ușa și am pășit în hărmălaie. Mulțimea era din nou înghesuită din perete în perete. Aceleași reflectoare erau aprinse. Pe scenă era o altă fată dezbrăcată. Același tip cu pieptul ca un butoi, pe jumătate în umbră, era în spatele casei de marcat. Nu-i puteam vedea fața, dar știam că se uită la reverele mele. Dacă Kramer purtase săbiile încrucișate de cavalerie cu un tanc deasupra, adică însemnele blindatelor, eu aveam pistoalele cu cremene încrucișate ale Poliției Militare, aurii și strălucitoare. Nu era cea mai populară priveliște, într-un loc ca acela.

— Taxa de intrare, a spus tipul de la casă.

L-am auzit cu greu. Muzica era foarte tare.

— Cât costă? am spus.

— O sută de dolari, a spus el.

— Nu prea cred.

— Bine, două sute de dolari.

— Amuzant, am spus eu.

— Nu-mi plac polițiștii aici.

— Nu înțeleg de ce, am spus eu.

— Uită-te la mine.

M-am uitat la el. Nu era mare lucru de văzut. O rază de lumină arătă o burtă proeminentă, un piept mare și antebrațe groase, scurte și tatuate. Și mâini de mărimea și forma unor pui congelați, cu inele grele de argint pe majoritatea degetelor. Dar umerii tipului și fața lui erau în umbră deasupra lor. Ca și cum ar fi fost pe jumătate ascuns de o perdea. Vorbeam cu un tip pe care nu-l puteam vedea.

— Nu ești binevenit aici, a spus el.

— O să trec peste asta. Nu sunt o persoană excesiv de sensibilă.

— Nu mă asculți, a spus el. Acesta este locul meu și nu te vreau în el.

— Voi fi rapid.

— Pleacă acum.

— Nu.

— Uită-te la mine.

S-a aplecat în față spre lumină. Încet. Fasciculul de lumină de jos i-a urcat pe piept. Pe gât. Pe față. Era o față incredibilă. La început era urâtă și devenise mult mai rea. Avea cicatrici de lamă peste tot. O traversau ca o rețea. Erau adânci, albe și

vechi. Nasul îi fusese spart și refăcut prost, apoi spart din nou și refăcut prost din nou, de mai multe ori. Avea sprâncenele pline de cicatrice. Doi ochi mici se uitau la mine de sub ele. Avea cam patruzeci de ani. Poate cincizeci de ani, și cam 130 de kilograme. Arăta ca un gladiator care supraviețuise douăzeci de ani, în adâncul catacombelor.

Am zâmbit.

— Chestia asta cu fața ar trebui să mă impresioneze? Cu iluminarea dramatică și toate astea?

— Ar trebui să îți spună ceva.

— Îmi spune că ai pierdut o mulțime de lupte. Dacă vrei să mai pierzi încă una, nu mă deranjează.

Nu a spus nimic.

— Sau aș putea să interzic accesul la acest loc pentru toți soldații de la Bird. Aș putea să prevăd ce efect are asta asupra profiturilor barului tău.

Nu a spus nimic.

— Dar nu vreau să fac asta, am spus eu. Nu am niciun motiv să-mi penalizez băieții, doar pentru că tu ești un nemernic.

Nu a spus nimic.

— Deci cred că te voi ignora.

S-a dat în spate. Umbra a alunecat înapoi la locul ei, ca o perdea.

— Ne vedem mai târziu, a spus el, din întuneric. Undeva, cândva. Asta e sigur. Asta e o promisiune. Poți conta pe asta.

— *Acum* mi-e frică, am spus.

Am mers mai departe și m-am strecurat prin mulțime. Am reușit să trec prin îmbulzeală și am intrat în partea principală a clădirii. Era mult mai mare în interior decât părea. Era un pătrat mare cu tavanul jos, plin de zgomot și de oameni. Existau zeci de zone separate. Difuzoare peste tot. Muzică tare. Lumini intermitente. Erau o mulțime de civili acolo. O mulțime de militari, de asemenea. Îi puteam recunoaște după tunsoare și după haine. Soldații care nu sunt de serviciu se îmbracă întotdeauna în mod deosebit. Încearcă să arate ca toți ceilalți și nu reușesc. Sunt întotdeauna puțin cam curați și învechiți. Toți se uitau la mine în timp ce treceam pe lângă ei. Nu erau încântați să mă vadă. Căutam un sergent. Căutam cearcăne în jurul ochilor. Am văzut patru candidați probabili, în spate, la doi metri de marginea scenei principale. Trei dintre ei m-au văzut și

s-au întors. Al patrulea m-a văzut și s-a oprit o secundă, apoi s-a întors spre mine. De parcă ar fi știut că fusese selectat. Era un tip îndesat, poate cu cinci ani mai în vârstă ca mine. Din Forțele Speciale, probabil. Erau destui la Bird, iar el avea privirea potrivită. Se simțea bine. Asta era clar. Avea un zâmbet pe față și o sticlă în mână. O bere rece, cu broboane de umezeală. A ridicat-o, ca un toast, ca o invitație la apropiere. Așa că m-am apropiat de el și i-am vorbit la ureche.

— Răspândește vorba pentru mine, am spus. Nu este nimic oficial. Nu are nimic de-a face cu băieții noștri. E cu totul altceva.

— Cum ar fi? a spus el.

— Obiecte pierdute, am spus. Nimic important. Totul este în regulă.

El nu a spus nimic.

— Forțele speciale? am spus.

El a dat din cap.

— Bunuri pierdute?

— Nu-i mare lucru, am spus eu. Doar ceva care a dispărut peste drum.

S-a gândit la asta, apoi și-a ridicat din nou sticla și a ciocnit-o de locul unde ar fi fost a mea dacă aș fi cumpărat una. A fost o dovadă clară de acceptare. Ca un mim, în tot acest zgomot. Dar, chiar și așa, un șir subțire de oameni a început să se ridice, mișcându-se spre ieșire. Poate douăzeci de persoane care bombăneau au plecat în primele două minute petrecute de mine în încăpere. Polițiștii militari au acest efect. Nu e de mirare că tipul cu fața făcută praf nu m-a vrut acolo.

O chelneriță a venit la mine. Purta un tricou negru tăiat la aproximativ 10 cm sub gât, pantaloni scurți negri tăiați la aproximativ 10 cm sub talie și pantofi negri cu tocuri foarte înalte. Nimic altceva. A stat acolo și s-a uitat la mine până când am comandat ceva. Am cerut un Bud și am plătit cam de opt ori valoarea lui. Am luat câteva înghițituri și apoi m-am dus să caut târfe.

Ele m-au găsit primele. Cred că au vrut să mă facă să dispar înainte să golesc locul complet. Înainte să le reduc baza de clienți la zero. Două dintre ele au venit direct la mine. Una era blondă platinată. Cealaltă era brunetă. Amândouă purtau rochii scurte și strâmte care străluceau de la tot felul de fibre

sintetice. Blonda s-a pus în fața brunetei și i-a făcut semn cu capul. A venit legănându-se direct spre mine, stângace pe tocuri absurde din plastic transparent. Bruneta s-a întors și s-a îndreptat spre sergentul din Forțele Speciale cu care vorbisem. Acesta i-a făcut semn să plece cu ceea ce părea o expresie de dezgust autentic. Blonda și-a continuat drumul, a venit chiar lângă mine și s-a sprijinit de brațul meu. S-a întins spre mine până când i-am simțit respirația în urechea mea.

— La mulți ani! a spus ea.

— Și ție, am spus.

— Nu te-am mai văzut pe aici, a spus ea, de parcă eu eram singurul lucru care lipsea din viața ei. Accentul ei nu era local. Nu era din Carolina. Nu era nici din California. Era din Georgia sau Alabama, probabil.

— Ești nou în oraș? a întrebat ea, cu voce tare, din cauza muzicii.

Am zâmbit. Fusesem în mai multe bordeluri decât aș fi vrut să număr. Toți polițiștii militari au fost. Fiecare este la fel și fiecare este diferit. Toate au protocoale diferite. Dar întrebarea *Ești nou în oraș* era o strategie standard de deschidere. M-a invitat să încep negocierile.

— Care este treaba aici? am întrebat-o.

A zâmbit timid, de parcă nu mai fusese întrebată niciodată așa ceva. Apoi mi-a spus că aș putea să o privesc pe scenă în schimbul unor bacșișuri de un dolar, sau aș putea cheltui zece dolari pentru a avea un spectacol privat într-o cameră din spate. Mi-a explicat că spectacolul privat ar putea implica atingeri și, pentru a se asigura că sunt atent, și-a plimbat mâna pe interiorul coapsei mele.

Înțeleg de ce putea fi tentat un tip. Era drăguță. Părea să aibă în jur de 20 de ani. Cu excepția ochilor ei. Ochii ei arătau ca cei ai unei persoane de 50 de ani.

— Ce zici de ceva mai mult? am spus. Altundeva unde am putea merge?

— Putem vorbi despre asta în timpul spectacolului privat.

M-a luat de mână și m-a condus dincolo de ușa cabinei lor și, printr-o perdea de catifea, într-o cameră întunecată din spatele scenei. Nu era mică. Avea poate zece metri pe șapte. Avea o bancă tapițată care se întindea de-a lungul întregului perimetru. Nu era nici deosebit de intimă. Erau vreo șase tipi acolo, fiecare

dintre ei cu câte o femeie goală în poală. Fata blondă m-a condus spre un loc pe bancă și m-a așezat. A așteptat până când am scos portofelul și i-am plătit zece dolari. Apoi s-a așezat peste mine și s-a ghemuit bine. Din cauza felului în care stătea mi-a fost imposibil să nu-mi pun mâna pe coapsa ei. Pielea ei era caldă și netedă.

— Deci, unde putem merge? am întrebat.

— Te grăbești, a spus ea.

S-a mișcat și și-a ridicat tivul rochiei peste șolduri. Nu purta nimic pe dedesubt.

— De unde ești? am întrebat-o eu.

— Atlanta, a spus ea.

— Cum te cheamă?

— Sin, a spus ea. Se scrie *S, i, n*.

Eram destul de sigur că era un pseudonim profesional.

— Pe tine cum te cheamă? a întrebat ea.

— Reacher, am spus eu.

Nu avea rost să adopt un pseudonim. Eram proaspăt venit de la vizita la văduvă, încă în uniforma clasa A, cu plăcuța cu numele meu, mare și evident, pe buzunarul drept al sacoului.

— E un nume frumos, a spus ea, automat.

Eram aproape sigur că spunea asta tuturor. *Quasimodo, Hitler, Stalin, Pol Pot, e un nume frumos*. Și-a mișcat mâna. A început cu nasturele de sus al sacoului meu și l-a desfăcut până jos. Și-a băgat degetele înăuntru pe pieptul meu, pe sub cravată, pe deasupra cămășii.

— Este un motel peste drum, am spus eu.

A dat din cap pe umărul meu.

— Știu că este, a spus ea.

— O caut pe cea care a fost acolo noaptea trecută cu un soldat.

— Glumești?

— Nu.

Ea s-a împins în pieptul meu.

— Ești aici ca să te distrezi sau ca să pui întrebări?

— Întrebări, am spus.

Nu s-a mai mișcat. Nu a spus nimic.

— O caut pe cea care a fost la motel noaptea trecută, cu un soldat.

— Fii serios, a spus ea. Mergem toate la motel cu soldați. Practic, există un șanț uzat în pavaj. Uită-te cu atenție și-l poți vedea.

— Caut pe cineva care s-a întors mai devreme decât în mod normal.

Nu a spus nimic.

— Poate că a fost puțin speriată.

Ea nu a spus nimic.

— Poate că l-a întâlnit pe tip acolo, am spus eu. Poate că a sunat-o mai devreme, în cursul zilei.

Și-a ridicat fundul de pe genunchiul meu și și-a tras rochia în jos cât de mult putea, ceea ce nu era prea mult. Apoi și-a trecut vârfurile degetelor pe insigna mea de la rever.

— Noi nu răspundem la întrebări, a spus ea.

— De ce nu?

Am văzut-o uitându-se la perdeaua de catifea. Ca și cum ar fi privit prin ea și a trecut cu privirea prin toată camera mare și pătrată până la casa de marcat de lângă ușă.

— El? am spus. Mă voi asigura că nu este o problemă.

— Nu-i place să vorbim cu polițiștii.

— Este important, am spus eu. Tipul era un soldat important.

— Cu toții vă credeți importanți.

— E vreo fată aici din California?

— Cinci sau șase, poate.

— Vreuna dintre ele a lucrat la Fort Irwin?

— Nu știu.

— Deci, iată care e treaba, am spus. Mă duc la bar. Mă duc să mai iau o bere. O să stau zece minute să o beau. Tu îmi aduci fata care a avut o problemă aseară. Sau îmi spui unde o pot găsi. Spune-i că nu e nici o problemă. Spune-i că nimeni nu va avea probleme. Cred că vei putea să o faci să înțeleagă asta.

— Sau?

— Sau îi voi scoate pe toți de aici și voi da foc la locul ăsta. Apoi vă puteți găsi cu toții locuri de muncă în altă parte.

A aruncat din nou o privire spre perdeaua de catifea.

— Nu-ți face griji în privința grăsanului, am spus. Dacă se supără și mormăie, îi sparg din nou nasul.

Ea stătea încremenită. Nu s-a mișcat deloc.

— Este important, am spus din nou. Dacă rezolvăm asta acum, nimeni nu va avea probleme. Dacă nu o facem, atunci cineva se va trezi cu o mare problemă.

— Nu știu, a spus ea.

— Răspândește vestea, am spus. Zece minute.

Am dat-o jos din poala mea și am privit-o cum dispare prin perdea. Am urmat-o, un minut mai târziu, și m-am luptat să ajung la bar. Mi-am lăsat jacheta deschisă. Am crezut că mă face să arăt ca și cum aș fi fost în afara serviciului. Nu am vrut să stric seara tuturor.

Am petrecut douăsprezece minute bând încă o bere locală la suprapreț. Am privit chelneriițele și prostituatele cum lucrau în sală. L-am văzut pe tipul cel mare cu fața distrusă mișcându-se prin mulțimea de oameni, uitându-se dintr-o parte în alta, verificând lucrurile. Am așteptat. Noua mea prietenă blondă nu a apărut. Și nu o puteam vedea nicăieri. Locul era foarte aglomerat. Și era întuneric. Muzica era asurzitoare. Erau stroboscoape și lumini strălucitoare și toată scena era confuză. Ventilatoarele de aerisire făceau zgomot, dar aerul era fierbinte și viciat. Eram obosit și mă durea capul. M-am ridicat de pe scaun și am încercat să fac un tur al întregului loc. Nu am reușit să o găsesc pe blondă nicăieri. Am făcut un nou tur. Nu am găsit-o. Sergentul de la Forțele Speciale cu care vorbisem înainte m-a oprit la jumătatea celui de-al treilea tur.

— Îți cauți prietena? a spus el.

Am dat din cap. A arătat spre ușa vestiarului.

— Cred că tocmai i-ai creat probleme, a spus el.

— Ce fel de probleme?

El nu a spus nimic. Doar și-a ridicat palma stângă și a lovit cu pumnul drept în ea.

— Și nu ai făcut nimic? i-am spus.

A ridicat din umeri.

— Tu ești polițistul, a spus el. Nu eu.

Ușa vestiarului era un dreptunghi simplu de placaj vopsit în negru. Nu am bătut la ușă. M-am gândit că femeile care foloseau camera nu erau timide. Pur și simplu am deschis-o și am intrat. Acolo ardeau becuri obișnuite, erau grămezi de haine și puțea a parfum. Erau mese de toaletă cu oglinzi de teatru. Era o canapea veche, de catifea roșie. Sin stătea pe ea, plângând.

Avea pe obrazul stâng conturul roșu aprins al unei mâini. Ochiul ei drept era umflat și închis. Mi-am închipuit că era o palmă dublă, mai întâi cu palma, apoi cu dosul mâinii. Două lovituri puternice. Era destul de zdruncinată. Nu mai avea pantoful stâng. Am văzut urme de ace între degetele de la picioare. Dependenții care fac afaceri cu corpul lor se injectează adesea acolo. Rareori se vede. Modele, prostituate, actrițe.

Nu am întrebat-o dacă este bine. Ar fi fost o întrebare stupidă. Va trăi, dar nu va putea lucra timp de o săptămână. Nu până când ochiul nu se înnegrea și apoi se îngălbenea suficient de mult pentru a fi ascuns cu machiaj. Am stat acolo până când m-a văzut, prin ochiul care era încă deschis.

— Ieși afară, a spus ea.

Și-a întors privirea.

— Ticălosul, a spus ea.

— Ai găsit fata? am spus.

S-a uitat direct la mine.

— Nu era nicio fată, a spus ea. Am întrebat peste tot. Am întrebat pe toată lumea. Și asta mi s-a răspuns. Nimeni nu a avut o problemă aseară. Nimeni, deloc.

Am făcut o pauză de o clipă.

— E cineva care nu e aici și ar trebui să fie?

— Suntem cu toții aici, a spus ea. Cu toții avem de plătit Crăciunul.

Nu am vorbit.

— M-a pălmuit degeaba, a spus ea.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău pentru deranjul tău.

— Ieși afară, a spus din nou, fără să se uite la mine.

— Bine, am spus eu.

— Ticălosul, a spus ea.

Am lăsat-o acolo și mi-am croit drum înapoi prin mulțime din jurul scenei. Prin mulțimea din jurul barului. Prin aglomerația de la intrare, până la ușă. Tipul cu fața distrusă era din nou acolo, în umbră, în spatele casei de marcat. Am ghicit unde avea capul în întuneric și mi-am mișcat mâna dreaptă deschisă și i-am dat o palmă peste ureche, suficient de tare încât să-l zdruncine în lateral.

— Tu, am spus eu. Afară.

Nu l-am așteptat. Doar mi-am croit drum în noapte. Erau o mulțime de oameni în parcare. Toți militari. Cei care au ieșit

când am intrat eu. Stăteau în picioare în frig, sprijiniți de mașini, bând bere din sticlele cu gât lung pe care le luaseră cu ei. Nu aveau să fie o problemă. Ar fi trebuit să fie foarte beți ca să se amestece cu un polițist militar. Dar nici nu aveau să fie de ajutor. Eu nu eram unul dintre ei. Eram pe cont propriu.

Ușa s-a deschis în urma mea. Tipul cel mare a ieșit. Era însoțit de câțiva localnici. Arătau ca niște fermieri. Am pășit cu toții într-o zonă de lumină galbenă, de la un felinar aflat pe un stâlp. Stăteam cu toții într-un cerc strâns. Ne-am pus cu toții față în față. Respirația noastră s-a transformat în vapori în aer. Nimeni nu a vorbit. Nu a fost nevoie de niciun preambul. Am presupus că în acea parcare se dăduseră destule bătăi. Am presupus că aceasta nu va fi diferită de toate celelalte. Se va sfârși la fel, cu un învingător și un învins.

Mi-am dat jos geaca și am agățat-o de oglinda celei mai apropiate mașini. Era un Plymouth vechi de zece ani, vopsea bună, crom bun. Mașina unui pasionat. L-am văzut pe sergentul din Forțele Speciale cu care vorbisem ieșind în parcare. M-a privit o secundă, apoi s-a adăpostit în umbră și a stat cu oamenii lui lângă mașini. Mi-am scos ceasul, m-am întors și l-am pus în buzunarul de la geacă. Apoi m-am întors. Mi-am studiat adversarul. Am vrut să-l fac praf rău. Voiam ca Sin să știe că i-am luat apărarea. Dar nu avea rost să-l atac la față. Era deja distrusă rău de tot. Nu puteam să o fac mai rea. Și am vrut să-l scot din acțiune pentru o vreme. Nu voiam să se răzbune pe fete, doar pentru că nu se putea răzbuna pe mine.

Avea pieptul în formă de butoi și era supraponderal, așa că m-am gândit că poate nu va trebui să-mi folosesc mâinile deloc. Poate asupra fermierilor, dacă se băgau și ei. Ceea ce speram că nu se va întâmpla. Nu era nevoie să pornesc un mare conflict. Pe de altă parte, era decizia lor. Toată lumea face alegeri în viață. Puteau să stea deoparte, sau puteau să aleagă o tabără.

Eram cu vreo zece centimetri mai înalt decât tipul cu fața distrusă, dar cu vreo treizeci de kilograme mai ușor. Și cu zece ani mai tânăr. L-am privit cum făcea calculele. L-am privit cum a ajuns la concluzia că, per total, va fi bine. Bănuiesc că se credea un adevărat câine de luptă. Mă credea un reprezentant al Unchiului Sam. Poate uniforma clasa A l-a făcut să creadă că o

să mă comport ca un ofițer și un gentleman. Cumva corect, oarecum inhibat.

Greșeala lui.

A venit spre mine, dând lovituri cu pumnii. Pieptul mare, brațele scurte, deci o alonjă redusă. M-am învârtit în jurul pumnilor și l-am lăsat să se îndepărteze. S-a întors spre mine. I-am dat brațul la o parte și l-am lovit cu cotul în față. Nu tare. Am vrut doar să-i opresc impulsul și să-l fac să stea nemișcat în fața mea, doar pentru o clipă.

Și-a pus toată greutatea pe piciorul din spate și s-a aliniat pentru o lovitură de dreapta, țintită spre fața mea. Avea să fie o lovitură puternică. M-ar fi rănit dacă ar fi reușit. Dar înainte de a o lăsa să plece, am făcut un pas înainte și mi-am izbit călcâiul drept în rotula lui dreaptă. Genunchiul este o articulație fragilă. Întrebați orice atlet. Susținea o sută treizeci de kilograme și a primit o sută direct în genunchi. Rotula i s-a sfărâmat și piciorul i s-a îndoit pe spate. Exact ca o articulație normală a genunchiului, dar în sens invers. A căzut în față și partea de sus a cizmei a ajuns să se întâlnească cu partea din față a coapsei. A țipat, foarte tare. Am făcut un pas înapoi și am zâmbit. *Punct ochit, punct lovit*.

Am făcut un pas înapoi și m-am uitat cu atenție la genunchiul tipului. Era distrus, dar bine. Os rupt, ligamente rupte, cartilaj rupt. M-am gândit să-l lovesc din nou, dar nu era nevoie. Era la coadă pentru o vizită la magazinul de bastoane, imediat ce-l lăsau să iasă din secția de ortopedie. Urma să fie o preocupare pe viață, de acum înainte. Lemn, aluminiu, scurt, lung, alegerea lui.

— Mă voi întoarce și îl voi face la fel și pe celălalt, am spus, dacă se întâmplă ceva ce nu vreau să se întâmple.

Nu cred că m-a auzit. Se zvârcolea într-o băltoacă uleioasă, gâfâind și scâncind, încercând să-și pună genunchiul într-o poziție în care să nu-l mai doară. Nu a avut noroc. Trebuia să aștepte o operație.

Fermierii erau ocupați cu alegerea taberei. Amândoi erau destul de proști. Dar unul dintre ei era mai prost decât celălalt. Mai încet. Își flexa mâinile mari și roșii. Am intervenit și i-am dat o lovitură de cap în plină figură, pentru a ajuta la procesul de decizie. A căzut la pământ, fix lângă tipul cel mare, iar amicul lui s-a retras rapid în spatele celei mai apropiate camionete. Mi-am

ridicat jacheta de pe oglinda retrovizoare a Plymouth-ului și am tras-o pe mine. Mi-am scos ceasul din buzunar. L-am prins la încheietura mâinii. Soldații își beau berea și se uitau la mine, fără să se vadă nimic pe fețele lor. Nu erau nici mulțumiți, nici dezamăgiți. Nu investiseră nimic în rezultat. Fie că eram eu sau ceilalți băieți de pe podea, era același lucru pentru ei.

Am văzut-o pe locotenentul Summer la marginea mulțimii. Mi-am croit drum printre mașini și oameni spre ea. Părea încordată. Respira greu. Am presupus că mă urmărea. Am presupus că era gata să sară și să mă ajute.

— Ce s-a întâmplat? a spus ea.

— Grasul a lovit o femeie care punea întrebări pentru mine. Prietenul lui nu a fugit destul de repede.

S-a uitat la ei și apoi s-a întors la mine.

— Ce a spus femeia?

— A spus că nimeni nu a avut probleme aseară.

— Puștiul de la motel încă neagă că a fost o prostituată cu Kramer. E destul de hotărât în privința asta.

Am auzit-o pe Sin spunând: M-ai pălmuit degeaba. Ticălosule.

— Și ce l-a făcut să se uite în cameră?

Summer a făcut o grimasă.

— Asta a fost marea mea întrebare, evident.

— A avut un răspuns?

— Nu la început. Apoi a spus că a fost pentru că a auzit un vehicul plecând în grabă.

— Ce vehicul?

— A spus că era un motor mare, cu turație mare, care demara rapid, ca într-o situație de urgență.

— A văzut-o?

Summer a clătinat din cap.

— Nu are niciun sens, am spus eu. O mașină implică o damă de companie și mă îndoiesc că aici sunt multe fete de companie. Și oricum, de ce ar avea Kramer nevoie de o damă de companie, cu toate celelalte prostituate din bar?

Summer încă dădea din cap.

— Puștiul spune că vehiculul avea un sunet foarte distinctiv. Foarte tare. Și diesel, nu benzină. Spune că a auzit exact același sunet din nou puțin mai târziu.

— Când?

— Când ai plecat cu Humvee-ul tău.

— Ce?

Summer s-a uitat direct la mine.

— Spune că a verificat camera lui Kramer pentru că a auzit un vehicul militar ieșind urgent din parcare.

PATRU

Ne-am întors peste drum, la motel, și l-am pus pe puști să povestească din nou. Era morocănos și nu era vorbăreț, dar era un bun martor. Persoanele neajutorate sunt adesea așa. Nu încearcă să îți facă pe plac. Nu încearcă să te impresioneze. Nu inventează tot felul de lucruri, încercând să îți spună ceea ce vrei să auzi.

A spus că stătea în birou, singur, fără să facă nimic, iar în jurul orei unsprezece și douăzeci și cinci seara a auzit o ușă de mașină trântindu-se și apoi un motor turbo-diesel mare pornind. A descris sunete care trebuie să fi fost o cutie de viteze băgată în marșarier și o cutie de transfer cu tracțiune integrală care se bloca. Apoi s-a auzit zgomot de anvelope, zgomot de motor și zgomot de pietriș și ceva foarte mare și greu a plecat în mare grabă. A spus că s-a ridicat de pe scaun și a ieșit afară să se uite. Nu a văzut vehiculul.

— De ce ai verificat camera? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— M-am gândit că poate a luat foc.

— A luat foc?

— Oamenii fac chestii de genul ăsta, într-un loc ca acesta. Dau foc la cameră. Și apoi pleacă în fugă. Pentru distracție. Sau ceva de genul ăsta. Nu știu. A fost ceva neobișnuit.

— De unde ai știut ce cameră să verifici?

A devenit foarte tăcut în acel moment. Summer l-a presat să dea un răspuns. Apoi am intrat eu în joc. Am făcut chestia cu polițistul bun și polițistul rău. În cele din urmă a recunoscut că era singura cameră închiriată pentru toată noaptea. Toate celelalte se închiriau cu ora și erau deservite de traficul pietonal de peste drum, nu de vehicule. A spus că de aceea a fost atât de sigur că nu a fost niciodată o prostituată în camera lui Kramer. Era responsabilitatea lui să le verifice la intrare și la ieșire. A luat banii și a eliberat cheile. Ținea evidența intrărilor și ieșirilor. Așa că știa întotdeauna cu siguranță cine unde se află. Era o parte a funcției sale. O parte despre care trebuia să păstreze tăcerea.

— Îmi voi pierde locul de muncă acum, a spus el.

S-a îngrijorat până la lacrimi, iar Summer a trebuit să îl calmeze. Apoi ne-a spus că a găsit cadavrul lui Kramer, a chemat poliția și i-a evacuat pe toți cei care închiriau cu ora, de

dragul siguranței. Apoi, șeful adjunct Stockton a apărut în aproximativ cincisprezece minute. Apoi am apărut eu, iar când am plecat ceva mai târziu a recunoscut aceleași sunete de vehicul pe care le auzise înainte. Aceleași zgomot de motor, aceleași zgomote ale transmisiei, aceleași vuiet de anvelope. A fost convingător. Recunoscuse deja că prostituatele foloseau locul tot timpul, așa că nu mai avea niciun motiv să mintă. Iar Humvee-urile erau încă relativ noi. Încă relativ rare. Și făceau un zgomot distinctiv. Așa că l-am crezut. L-am lăsat acolo, pe scaunul lui, și am ieșit afară, în strălucirea roșie și rece a automatului de Coca-Cola.

— N-a fost prostituată, a spus Summer. În schimb, a fost o femeie de la bază.

— O femeie ofițer, am spus eu. Probabil destul de importantă. Cineva cu acces permanent la propriul Humvee. Nimeni nu semnează să ia o mașină pentru o astfel de misiune. Și ea are servieta lui. Trebuie s-o aibă.

— Va fi ușor de găsit. Va fi în jurnalul de la poartă, timp de ieșire, timp de intrare.

— S-ar putea chiar să o fi depășit pe drum. Dacă a plecat de aici la 11:25, nu s-a întors la Bird înainte de 12:15. Eu plecam cam pe atunci.

— Dacă s-a întors direct la unitate.

— Da, am spus. Dacă.

— Ai văzut un alt Humvee?

— Nu cred, am spus eu.

— Cine crezi că este?

Am ridicat din umeri.

— Aceleași presupuneri ca și cele privind prostituata fantomă. Cineva pe care a întâlnit-o undeva. Irwin, probabil, dar ar fi putut fi oriunde.

M-am uitat fix la benzinărie. Am privit mașinile care treceau pe drum.

— Vassell și Coomer ar putea să o cunoască, a spus Summer. Știi, dacă era o relație pe termen lung între ea și Kramer.

— Da, s-ar putea.

— Unde crezi că sunt?

— Nu știu, am spus. Dar sunt sigur că îi voi găsi dacă voi avea nevoie de ei.

Nu i-am găsit. Ei m-au găsit pe mine. Mă așteptau în biroul meu de împrumut când ne-am întors. Summer m-a lăsat la ușă și s-a dus să parcheze mașina. Am trecut pe lângă biroul exterior. Sergentul din tura de noapte se întorsese. Femeia de la munte, cu fiul cel mic și cu grijile legate de salariu. A făcut un gest spre ușa interioară într-un mod care mi-a spus că era cineva acolo. Cineva care era mult mai important decât oricare dintre noi.

— Ai cafea? am spus.

— Aparatul este pornit, a spus ea.

Am luat două cu mine. Haina mea era încă descheiată. Părul meu era în dezordine. Arătam exact ca un tip care s-a bătut într-o parcare. Am mers direct la birou. Mi-am pus cafeaua jos. Erau doi tipi pe scaunele pentru vizitatori, lipite de perete, cu fața spre mine. Amândoi erau îmbrăcați în uniforme de câmpie. Unul dintre ei avea o stea de general de brigadă pe guler, iar celălalt avea un vultur de colonel. Generalul avea *Vassell* pe banda cu numele, iar colonelul avea *Coomer*. Vassell era chel și Coomer purta ochelari de vedere și amândoi erau suficient de pompoși și de bătrâni și de scunzi și de moi și de roz ca să pară vag ridicoli în uniforme. Arătau ca niște membri ai Clubului Rotary în drum spre un bal mascat. La prima impresie, nu mi-au plăcut foarte mult.

M-am așezat pe scaun și am văzut două foi de hârtie așezate ordonat pe mijlocul biroului. Prima era un bilet pe care scria: *Fratele tău a sunat din nou. Urgent*. De data aceasta era însoțit de un număr de telefon. Avea un prefix 202. Washington D.C.

— Nu saluți ofițerii superiori? a spus Vassell, de pe scaunul său.

A doua notă spunea: A sunat col. Garber. Poliția din Green Valley a calculat că domnul K a murit la ora 02:00.

Am împăturit ambele bilete și le-am pus unul lângă altul sub telefonul meu. Le-am aranjat astfel încât să pot vedea exact jumătate din fiecare. Mi-am ridicat privirea la timp ca să-l văd pe Vassell uitându-se fix la mine. Scalpul lui gol se înroșise.

— Îmi pare rău, am spus. Care a fost întrebarea?

— Nu saluți ofițerii superiori atunci când intri într-o cameră?

— Dacă sunt în lanțul meu de comandă, am spus eu. Tu nu ești.

— Nu consider că acesta este un răspuns, a spus el.

— Verifică, am spus eu. Sunt de la Unitatea Specială 110. Suntem separați. Din punct de vedere structural suntem paraleli cu restul armatei. Trebuie să fim, dacă te gândești bine. Nu vă putem face poliție dacă noi înșine suntem în lanțul de comandă.

— Nu sunt aici ca să fiu cercetat, fiule, a spus el.

— Și de ce ești aici? Este cam târziu pentru o vizită de curtoazie.

— Sunt aici pentru a pune câteva întrebări.

— Întreabă orice, am spus. Dar apoi o să întreb și eu câte ceva. Și știi care va fi diferența?

El nu a spus nimic.

— Eu voi răspunde din politețe, am spus. Voi veți răspunde pentru că așa vă cere Codul de Justiție Militară.

Nu a spus nimic. Doar s-a holbat la mine. Apoi s-a uitat la Coomer. Coomer s-a uitat înapoi la el, apoi la mine.

— Suntem aici în legătură cu generalul Kramer, a spus el. Suntem personalul său superior.

— Știu cine ești, am spus.

— Povestește-ne despre general.

— E mort, am spus eu.

— Suntem conștienți de asta. Am dori să cunoaștem circumstanțele.

— A avut un atac de cord.

— Unde?

— În interiorul cavității toracice.

Vassell s-a încruntat.

— Unde a murit? a spus Coomer.

— Nu pot să vă spun asta, am spus. Este în legătură cu o anchetă în curs de desfășurare.

— În ce sens? a spus Vassell.

— În sens confidențial.

— Era pe aici prin preajmă, a spus el. Asta este deja știut.

— Ei bine, iată că știți, am spus eu. Despre ce este vorba la conferința de la Irwin?

— Ce?

— Conferința de la Irwin, am spus din nou. Acolo unde vă îndreptați cu toții.

— Ce-i cu ea?

— Trebuie să știu care este ordinea de zi.

Vassell s-a uitat la Coomer, iar Coomer a deschis gura pentru a începe să-mi spună ceva, când mi-a sunat telefonul. Era sergentul meu de la birou. Summer era cu ea acolo. Nu era sigură dacă să o trimită sau nu înăuntru. I-am spus să o lase. Așa că s-a auzit o bătaie în ușă și Summer a intrat. Am prezentat-o tuturor, iar ea a tras un scaun liber spre biroul meu și s-a așezat, lângă mine, cu fața la ei. Doi contra doi. Am scos al doilea bilet de sub telefon și i l-am dat: *Poliția din Green Valley a calculat că domnul K a murit aproximativ la ora 02:00*.

Ea l-a desfășurat, l-a citit, l-a împăturit și mi l-a dat înapoi. L-am pus înapoi sub telefon. Apoi i-am întrebat din nou pe Vassell și Coomer despre agenda de la Irwin și am văzut cum și-au schimbat atitudinea. Nu au devenit mai cooperanți. A fost mai degrabă o mișcare laterală decât o îmbunătățire. Dar, pentru că acum era o femeie în cameră, au redus ostilitatea evidentă și au înlocuit-o cu un comportament civilizat, condescendent și îngâmfat. Veneau dintr-un astfel de mediu și dintr-o astfel de generație. Îi urau pe adjuncți și eram sigur că le urau pe femeile ofițer, dar dintr-o dată au simțit că trebuie să fie politicoși.

— Urma să fie ceva pur și simplu de rutină, a spus Coomer. Doar o discuție obișnuită. Nimic de mare importanță.

— Ceea ce explică de ce nu te-ai dus, de fapt, am spus eu.

— Bineînțeles. Mi s-a părut mult mai potrivit să rămânem aici. Știi, în aceste circumstanțe.

— Cum ai aflat despre Kramer?

— Corpul al XII-lea ne-a sunat.

— Din Germania?

— Acolo se află Corpul al XII-lea, fiule, a spus Vassell.

— Unde ai stat noaptea trecută?

— Într-un hotel, a spus Coomer.

— Care dintre ele?

— Jefferson. În D.C.

— Privat sau plătit de armată?

— Acest hotel este autorizat pentru ofițerii superiori.

— De ce nu a rămas acolo generalul Kramer?

— Pentru că a făcut aranjamente alternative.

— Când?

— Când ce? a spus Coomer.

— Când a făcut aceste aranjamente alternative?

— Acum câteva zile.

— Deci nu a fost o chestie de moment?

— Nu, nu a fost.

— Știți care au fost aceste aranjamente?

— Evident că nu, a spus Vassell. Altfel nu v-am fi întrebat unde a murit.

— Nu te-ai gândit că poate a fost în vizită la soția lui?

— A fost?

— Nu, am spus eu. De ce vrei să știi unde a murit?

A fost o pauză lungă. Atitudinea lor s-a schimbat din nou. Înfumurarea a dispărut și au înlocuit-o cu un fel de franchețe fermecătoare.

— Nu *trebuie* să știm cu adevărat, a spus Vassell. S-a aplecat în față și s-a uitat la Summer ca și cum și-ar fi dorit ca ea să nu fie acolo. Ca și cum ar fi vrut ca această nouă intimitate să fie pur și simplu de la bărbat la bărbat cu mine. Și nu avem informații concrete deloc, dar suntem îngrijorați de faptul că aranjamentele private ale generalului Kramer ar putea fi jenante, având în vedere circumstanțele.

— Cât de bine îl cunoșteai?

— La nivel profesional, foarte bine, într-adevăr. Pe plan personal, la fel de bine cum îl cunoaște oricine pe fratele său ofițer. Adică, poate nu suficient de bine.

— Dar bănuiți în termeni generali care ar fi putut fi aranjamentele sale.

— Da, a spus el. Avem suspiciunile noastre.

— Deci nu a fost o surpriză pentru tine că nu a dormit la hotel.

— Nu, a spus el. Nu a fost.

— Și nu a fost o surpriză când ți-am spus că nu a fost în vizită la soția sa.

— Nu în întregime, nu.

— Deci bănuiați aproximativ ce ar putea face, dar nu știați unde.

Vassell a dat din cap.

— Aproximativ.

— Știați cu cine ar fi putut să o facă?

Vassell a clătinat din cap.

— Nu avem informații specifice, a spus el.

— Bine, am spus eu. Nu prea contează. Sunt sigur că știi armata suficient de bine pentru a-ți da seama că, dacă descoperim ceva jenant, îl vom acoperi.

A urmat o pauză lungă.

— Au fost șterse toate urmele? a întrebat Coomer. Pe oriunde a fost?

Am dat din cap.

— I-am luat lucrurile.

— Bine.

— Am nevoie de agenda conferinței de la Irwin, am spus.

A urmat o nouă pauză.

— Nu a existat niciuna, a spus Vassell.

— Sunt sigur că a fost, am spus eu. Vorbim despre armata. Nu este Studioul Actorilor. Noi nu facem sesiuni de improvizație liberă.

A fost o pauză.

— Nu era nimic pe hârtie, a spus Coomer. Ți-am spus, domnule maior, nu a fost mare lucru.

— Cum ți-ai petrecut ziua de azi?

— Urmărind zvonuri despre general.

— Cum ai ajuns aici, din D.C.?

— Avem o mașină și un șofer împrumutat de la Pentagon.

— Ai plecat de la Jefferson.

— Da, am făcut-o.

— Deci bagajele tale sunt în mașina Pentagonului.

— Da, așa este.

— Unde este mașina?

— Așteaptă în fața sediului tău.

— Nu este sediul meu, am spus. Sunt aici detașat temporar.

M-am întors spre Summer și i-am spus să se ducă să le aducă servietele din mașină. S-au indignat, dar știau că nu mă puteau împiedica să fac asta. Noțiunile civile despre percheziții și confiscări nerezonabile, mandate și cauză probabilă se opresc la poarta principală a unei unități militare. Le-am urmărit ochii cât timp Summer a fost plecată. Erau supărați, dar nu erau îngrijorați. Așa că ori spuneau adevărul despre conferința de la Irwin, ori scăpaseră deja de hârtiile relevante. Dar am făcut oricum mișcarea asta. Summer s-a întors cu două serviete identice. Erau exact ca cea pe care o avea Kramer în fotografiile sale cu ramă de argint. Angajații își lingușesc șefii în tot felul de moduri.

Le-am pus pe birou și am căutat prin ele. În ambele am găsit pașapoarte, bilete de avion, vouchere de călătorie și itinerarii. Dar nici o agendă pentru Fort Irwin.

— Îmi cer scuze pentru deranj, am spus.

— Ești fericit acum, fiule? a spus Vassell.

— Și soția lui Kramer a murit, am spus eu. Știați asta?

I-am urmărit cu atenție și am văzut că nu știau. Se holbau la mine și se holbau unul la altul și au început să devină palizi și nervoși.

— Cum? a spus Vassell.

— Când? a spus Coomer.

— Noaptea trecută, am spus eu. A fost victima unei omucideri.

— Unde?

— În casa ei. A fost un intrus.

— Știm cine a fost?

— Nu, nu avem date. Nu este cazul nostru. Este o jurisdicție civilă.

— Ce a fost? O spargere?

— Poate că așa a început.

Nu au mai spus nimic.

Summer și cu mine i-am însoțit până pe trotuarul din fața sediului și i-am privit cum se urcau în mașina lor de la Pentagon. Era un Mercury Grand Marquis, un model cu câțiva ani mai nou decât barca mare și veche a doamnei Kramer, și mai degrabă negru decât verde. Șoferul lor era un tip înalt, îmbrăcat în uniformă de luptă. Avea insigne de subofițer și nu i-am putut desluși numele sau gradul în întuneric. Dar nu arăta ca un soldat. A virat ușor în U pe drumul liber și s-a îndepărtat cu Vassell și Coomer. I-am privit luminile din spate cum dispăreau spre nord, prin poarta principală și se îndepărtau în întunericul de dincolo.

— Ce crezi? a spus Summer.

— Cred că sunt niște mincinoși, am spus eu.

— Minciuni importante sau minciuni obișnuite de rang înalt?

— Mint, am spus eu. Sunt încordați, mint și sunt proști. De ce sunt îngrijorați de servieta lui Kramer?

— Documente sensibile, a spus ea. Sau orice ar fi transportat în California.

Am dat din cap.

— Tocmai m-au luinat. Este însăși agenda conferinței.

— Ești sigur că a fost una?

— Întotdeauna există o agendă. Și este întotdeauna pe hârtie. Există o agendă pe hârtie pentru orice. Dacă vrei să schimbi mâncarea pentru câini din canisele K-9, ai nevoie de patruzeci și șapte de întâlniri separate cu patruzeci și șapte de agende separate pe hârtie. Așa că a existat una pentru Irwin, asta e sigur. A fost o prostie să spună că nu a existat. Dacă aveau ceva de ascuns, ar fi trebuit să spună că este prea secret pentru ca eu să văd.

— Poate că această conferință chiar nu a fost importantă.

— Și asta e o prostie. A fost foarte importantă.

— De ce?

— Pentru că se ducea un general cu două stele. Și unul cu o stea. Și pentru că era ajunul Anului Nou, Summer. Cine zboară cu escală în ajunul Anului Nou și își petrece noaptea într-un hotel de rahat? Iar anul acesta, în Germania, era ceva important. Zidul se dărâmă. Am câștigat, după 45 de ani. Petrecerile trebuie să fi fost incredibile. Cine le-ar fi ratat pentru ceva neimportant? Ca să-i fi urcat pe tipii ăia în avion în ajunul Anului Nou, chestia asta cu Irwin trebuia să fie un fel de afacere foarte mare.

— Erau supărați din cauza doamnei Kramer. Mai mult decât pentru Kramer însuși.

Am dat din cap.

— Poate că au plăcut-o.

— Probabil că le-a plăcut și Kramer.

— Nu, el este doar o problemă tactică pentru ei. Este o afacere lipsită de sentimente, acolo sus, la nivelul lor. S-au atașat de el, iar acum el este mort și își fac griji cu privire la ce se întâmplă cu ei.

— Gata să fie promovați, poate.

— Poate, am spus eu. Dar dacă Kramer se dovedește a fi compromis, ar putea să se ducă la fund cu el.

— Atunci ar trebui să fie liniștiți. Le-ai promis o mușamalizare.

Era ceva îngrijorător în vocea ei. Ca și cum ar fi sugerat că nu ar fi trebuit să le promit așa ceva.

— Noi protejăm armata, Summer, am spus eu. Ca o familie. Pentru asta existăm noi. Apoi am făcut o pauză. Dar ai observat că nu au tăcut după aceea? Ar fi trebuit să înțeleagă aluzia.

Mușamalizare cerută, mușamalizare promisă. Au cerut și li s-a răspuns, misiune îndeplinită.

— Au vrut să știe unde sunt lucrurile lui.

— Da, am spus. Au vrut. Și știi ce înseamnă asta? Înseamnă că și ei caută servieta lui Kramer. Din cauza agendei. Agenda lui Kramer este singura care nu mai este sub controlul lor direct. Au venit aici ca să verifice dacă o am eu.

Summer s-a uitat în direcția în care plecase mașina lor. Încă îi mai simțeam în aer mirosul de eșapament. Un gust acid de la catalizator.

— Cum lucrează medicina civilă? am întrebat-o eu. Să presupunem că ești soția mea și eu fac un atac de cord? Ce faci tu?

— Sun la nouă unu unu.

— Și apoi ce se întâmplă?

— Apare ambulanța. Te duce la camera de urgență.

— Și să zicem că sunt mort când ajung acolo. Tu unde ai fi ?

— Cu tine la spital.

— Și unde ar fi servieta mea?

— Acasă, a spus ea. Acolo unde ai lăsat-o. Apoi a făcut o pauză. Ce? Crezi că cineva a fost aseară acasă la doamna Kramer în căutarea servietei?

— Este un scenariu plauzibil am spus. Cineva aude că el a murit în urma unui atac de cord, presupune că a fost declarat mort în ambulanță sau la camera de urgență, presupune că oricine ar fi fost cu el l-ar fi însoțit, se duce acolo așteptându-se să găsească o casă goală cu o servietă în ea.

— Dar el nu a fost niciodată acolo.

— A fost un prim scenariu rezonabil.

— Crezi că au fost Vassell și Coomer?

Nu am spus nimic.

— E o nebunie, a spus Summer. Nu par genul.

— Nu te lăsa păcălită de aparențe. Fac parte din corpul de Blindate. S-au antrenat toată viața să treacă peste tot ce le stă în cale. Dar nu cred că le convine sincronizarea. Să zicem că Garber a sunat la Corpul al XII-lea în Germania la 12:15, cel mai devreme. Apoi să spunem că Corpul al XII-lea a sunat la hotelul din Statele Unite cel mai devreme la 12:30. Green Valley se află la 70 de minute de D.C. și doamna Kramer a murit la ora două. Asta le-ar fi oferit o marjă de reacție de maximum 20 de minute.

Tocmai veneau de la aeroport, așa că nu aveau o mașină cu ei și ar fi durat ceva timp să facă rost de una. Și cu siguranță nu aveau o rangă la ei. Nimeni nu călătorește cu o rangă în bagaje, pentru orice eventualitate. Și mă îndoiesc că Home Depot era deschis, după miezul nopții, în ajunul Anului Nou.

— Deci mai este *cineva* care caută?

— Trebuie să găsim acea agendă, am spus eu. Trebuie să punem lucrurile la punct.

Am trimis-o pe Summer să facă trei lucruri: în primul rând, să întocmească o listă cu toate femeile din Fort Bird care au acces la propriile Humvee-uri, în al doilea rând, să facă o listă cu oricare dintre ele care l-ar fi putut întâlni pe Kramer la Fort Irwin, în California, iar în al treilea rând, să contacteze hotelul Jefferson din Washington și să obțină orele exacte de cazare și plecare ale lui Vassell și Coomer, precum și detalii despre toate apelurile telefonice primite și efectuate. M-am întors în biroul meu, am dat deoparte biletul de la Garber, apoi am despăturit biletul de la fratele meu pe tăblia biroului și am format numărul de telefon. A răspuns la primul apel.

— Hei, Joe, am spus.

— Jack?

— Ce-i?

— Am primit un telefon.

— De la cine?

— Doctorul mamei, a spus el.

— Legat de ce?

— E pe moarte.

CINCI

Am închis cu Joe și am sunat la biroul lui Garber. Nu era acolo. Așa că i-am lăsat un mesaj în care i-am detaliat planurile mele de călătorie și i-am spus că voi lipsi șaptezeci și două de ore. Nu am dat niciun motiv. Apoi am închis din nou și m-am așezat la birou, amorțit. Cinci minute mai târziu a intrat Summer. Avea cu ea un teanc de hârtii de la parcul auto. Cred că plănuia să verifice lista de Humvee chiar acolo, chiar în fața mea.

— Trebuie să plec la Paris, am spus.

— Paris, Texas? a spus ea. Sau Paris, Kentucky, sau Paris, Tennessee?

— Paris, Franța, am spus.

— De ce?

— Mama mea este bolnavă.

— Mama ta locuiește în Franța?

— Paris, am spus.

— De ce?

— Pentru că e franțuzoaică.

— Este grav?

— Să fii francez?

— Nu, boala.

Am ridicat din umeri.

— Nu prea știu. Dar cred că da.

— Îmi pare foarte rău.

— Am nevoie de o mașină, am spus. Trebuie să ajung la Dulles, chiar acum.

— Te conduc eu, a spus ea. Îmi place să conduc.

A lăsat hârtiile pe biroul meu și s-a dus să recupereze Chevrolet-ul pe care îl folosisem înainte. M-am dus în apartamentul meu și am împachetat o geantă militară cu câte ceva din tot ce aveam în dulap. Apoi mi-am pus haina lungă. Era frig și nu mă așteptam ca în Europa să fie mai cald. Nu la începutul lui ianuarie. Summer a adus mașina la ușa mea. A ținut-o pornită până când am ieșit. Apoi a pornit-o ca o rachetă și s-a îndreptat spre nord. A rămas tăcută o vreme. Se gândea. Pleoapele ei se mișcau.

— Ar trebui să le spunem polițiștilor din Green Valley, a spus ea. Dacă credem că doamna Kramer a fost ucisă din cauza servietei.

Am clătinat din cap.

— Chiar dacă le spui, asta nu o va aduce înapoi. Și dacă a fost ucisă din cauza servietei, îl vom găsi pe cel care a făcut-o, din partea noastră.

— Ce vrei să fac cât timp ești plecat?

— Lucrează la liste, am spus eu. Verifică jurnalul de la poartă. Găsește femeia, găsește servieta, pune agenda într-un loc foarte sigur. Apoi verifică pe cine au sunat Vassell și Coomer de la hotel. Poate că au trimis un asasin în noapte.

— Crezi că e posibil?

— Orice este posibil.

— Dar nu știau unde este Kramer.

— De aceea au încercat în locul greșit.

— Pe cine ar fi trimis?

— Trebuie să fie cineva care are aceleași interese ca ei.

— Bine, a spus ea.

— Și află cine conduce mașina cu ei, chiar acum.

— Bine, a spus ea.

Nu am mai vorbit, tot drumul până la Dulles.

L-am întâlnit pe fratele meu Joe la coadă la ghișeul de bilete Air France. El rezervase locuri pentru amândoi în primul zbor de dimineață. Acum stătea la coadă pentru a le plăti. Nu-l mai văzusem de mai bine de trei ani. Ultima dată când fusesem împreună fusese la înmormântarea tatălui nostru. De atunci, am plecat pe drumuri diferite.

— Bună dimineața, frățioare, a spus el.

Purta un pardesiu, un costum și o cravată, și arăta destul de bine în ele. Era cu doi ani mai mare decât mine, așa cum fusese și așa cum va fi întotdeauna. Când eram copil, îl studiam și mă gândeam că așa voi arăta și eu când voi fi mare. Acum m-am trezit că o fac din nou. De la distanță am fi putut fi confundați unul cu celălalt. Stând unul lângă altul, era evident că era cu un centimetru mai înalt și puțin mai subțire decât mine. Dar mai ales era evident că era un pic mai mare decât mine. Se părea că am început împreună, dar el văzuse primul viitorul, iar acesta îl îmbătrânise și îl uzase.

— Ce mai faci, Joe? am întrebat.

— Nu mă pot plânge.

— Ocupat?

— De parcă nu ți-ar veni să crezi.

Am dat din cap și nu am spus nimic. Adevărul este că nu știam exact cu ce se ocupa. Probabil că el îmi spusese. Nu era un secret național sau ceva de genul ăsta. Avea legătură cu Departamentul Trezoreriei. Probabil că îmi spusese toate detaliile și probabil că eu nu-l ascultasem. Acum mi se părea prea târziu să întreb.

— Ai fost în Panama, a spus el. Operațiunea *Just Cause*, nu-i așa?

— Operațiunea *Just Because*, am spus. Așa am numit-o.

— Doar pentru că ce?

— Doar pentru că am putut. Doar pentru că toți trebuia să avem ceva de făcut. Doar pentru că avem un nou comandant-șef care vrea să pară dur.

— Merge bine?

— Este ca *Notre Dame* împotriva celor de la *Tumble Tots*. Cum altfel ar putea merge?

— L-ai prins pe Noriega?

— Nu încă.

— Și de ce te-au trimis înapoi aici?

— Am ucis 27.000 de oameni, am spus eu. Nu a depins de mine personal.

A zâmbit scurt și apoi a căpătat privirea aceea cu ochii îngustați pe care mi-o aminteam din copilărie. Însemna că pornise în cap un raționament riguros și alambicat. Dar am ajuns la capătul rândului înainte să aibă timp să-mi povestească despre el. Și-a scos cardul de credit și a plătit pentru zboruri. Poate că se aștepta să mi-l plătesc eu pe al meu, poate că nu. Nu a fost clar în niciun caz.

— Hai să bem o cafea, a spus el.

Era probabil singurul om de pe planetă căruia îi plăcea cafeaua la fel de mult ca mie. A început să o bea de la șase ani. L-am copiat imediat. Eu aveam patru ani. Niciunul dintre noi nu s-a mai oprit de atunci. Nevoia de cofeină a fraților Reacher face ca dependența de heroină să pară o mică și amuzantă activitate secundară de tipul ia-o sau las-o baltă.

Am găsit un loc cu un tejghea șerpuitoare în formă de W. Era pe trei sferturi gol. Era puternic luminat cu tuburi fluorescente, iar vinilul de pe scaune era lipicios. Ne-am așezat unul lângă altul și ne-am sprijinit antebrațele pe tejghea, în postura universală a călătorilor matinali de pretutindeni. Un tip în șorț a

pus cănile în fața noastră fără să ne întrebe. Apoi le-a umplut cu cafea dintr-un bol. Cafeaua mirosea a proaspăt. Localul trecea de la serviciul de noapte la meniul de mic dejun. Auzeam cum se prăjeau ouăle.

— Ce s-a întâmplat în Panama? a întrebat Joe.

— Pentru mine? am spus eu. Nimic.

— Care au fost ordinele tale acolo?

— Supravegherea.

— De ce?

— Pentru proces, am spus eu. Treaba cu Noriega ar fi trebuit să pară justiție. Ar trebui să fie judecat aici, în Statele Unite. Așa că ar fi trebuit să-l ridicăm oarecum formal. Un mod care să pară acceptabil când îl vom aduce într-o sală de judecată.

— Aveai de gând să-i citești drepturile Miranda?

— Nu chiar. Dar trebuie să fie mai bine decât o chestie de cowboy.

— Ai dat-o în bară?

— Nu prea cred.

— Cine te-a înlocuit?

— Un alt tip.

— Rang?

— La fel, am spus eu.

— O stea în ascensiune?

Mi-am sorbit cafeaua. Mi-am scuturat capul.

— Nu l-am mai întâlnit până acum. Dar mi s-a părut un pic cam nesimțit.

Joe a dat din cap și și-a luat cana. Nu a spus nimic.

— Ce-i? am spus.

— Bird nu este un post mic, a spus el. Dar nici nu e foarte mare, nu-i așa? La ce lucrezi?

— Chiar acum? Un tip cu două stele a murit și nu-i găsesc servieta.

— Omucideri?

Am clătinat din cap.

— Atac de cord.

— Când?

— Noaptea trecută.

— *După* ce ai ajuns acolo?

Nu am spus nimic.

— Ești sigur că n-ai dat-o în bară? a spus Joe.

— Nu cred, am spus din nou.

— Și atunci de ce te-au scos de-acolo? Într-o zi supervizezi procesul Noriega, iar a doua zi ești în Carolina de Nord fără nimic de făcut? Și tot nu ai avea nimic de făcut dacă generalul nu ar fi murit.

— Am primit ordine, am spus. Știi cum e. Trebuie să presupui că ei știu ce fac.

— Cine a semnat ordinele?

— Nu știu.

— Ar trebui să afli. Află cine te-a vrut la Bird atât de mult încât să te scoată din Panama și să te înlocuiască cu un dobitoc. Și ar trebui să afli și de ce.

Tipul în șorț ne-a umplut cănile. Ne-a băgat meniuri de plastic în față.

— Ouă, a spus Joe. Cu șuncă, pâine prăjită.

— Clătite, am spus eu. Ouă deasupra, șuncă pe margine, mult sirop.

Tipul a luat meniurile înapoi și a plecat, iar Joe s-a rotit pe scaun și s-a așezat pe spate, cu picioarele întinse pe culoar.

— Ce a spus mai exact doctorul ei? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu prea multe. Nici un detaliu, nici un diagnostic. Nici o informație reală. Medicii europeni nu se pricep prea bine la veștile proaste. Le ocolesc tot timpul. În plus, există o problemă de confidențialitate, evident.

— Dar ne îndreptăm acolo cu un motiv anume.

El a dat din cap.

— A sugerat că poate am vrea să venim. Și apoi a sugerat că mai devreme ar fi mai bine decât mai târziu.

— *Ea* ce spune?

— Că totul este o mare agitație pentru nimic. Dar că suntem oricând bineveniți în vizită.

Am terminat micul dejun și am plătit pentru el. Apoi Joe mi-a dat biletul, ca o tranzacție. Eram sigur că el câștiga mai mult decât mine, dar probabil nu suficient pentru ca un bilet de avion să fie proporțional cu o farfurie de ouă și șuncă cu pâine prăjită alături. Dar am acceptat înțelegerea. Ne-am ridicat de pe scaune, ne-am orientat și ne-am îndreptat spre ghișeul de îmbarcare.

— Scoate-ți haina, a spus el.

— De ce?

— Vreau ca funcționarul să vadă panglicile cu medalii, a spus el. Dacă se desfășoară acțiuni militare în străinătate, s-ar putea să primim locuri mai bune.

— Este Air France, am spus eu. Franța nici măcar nu este membră militară a NATO.

— Funcționarul de la îmbarcare este american, a spus el. Încearcă.

Mi-am dat jos haina. Am împăturit-o peste braț și am mers într-o parte, astfel încât partea stângă a pieptului meu a ieșit în față.

— E bine acum? i-am spus.

— Perfect, a spus el și a zâmbit.

I-am răspuns cu un zâmbet. De la stânga la dreapta, pe rândul de sus, port Steaua de Argint, Medalia pentru servicii superioare de apărare și Legiunea de merit. Al doilea rând are Medalia Soldatului, Steaua de Bronz și Inima mea Purpurie. Pe cele două rânduri de jos se află premiile mai mici. Am câștigat toate distincțiile importante din pură întâmplare și niciuna dintre ele nu înseamnă prea mult pentru mine. Le-am folosit pentru a obține locuri mai bune de la angajați ale companiile aeriane, cam la asta sunt bune. Dar lui Joe i-au plăcut cele două rânduri de sus. A servit cinci ani în Serviciul de Informații Militare și nu a trecut de premiile mici.

Am ajuns la capătul cozii, iar el și-a pus pașaportul și biletul pe tejghea, împreună cu un act de identitate al Departamentului de Trezorerie. Apoi a trecut pe după umărul meu. Eu mi-am pus pașaportul și biletul jos. El m-a împins în spate. M-am întors puțin în lateral și m-am uitat la funcționar.

— Poți să ne găsești ceva cu spațiu pentru picioare? l-am întrebat.

Era un om mic, de vârstă mijlocie, obosit. S-a uitat la noi. Împreună măsuram aproape patru metri înălțime și cântăream aproximativ două sute de kilograme. A studiat legitimația de la Trezorerie, s-a uitat la uniforma mea, a bătut pe tastatură și a venit cu un zâmbet forțat.

— Vă vom așeza în față, domnilor, a spus el.

Joe m-a împins din nou în spate și am știut că zâmbea.

Eram pe ultimul rând al cabinei de la clasa întâi. Vorbeam, dar evitam subiectul evident. Am vorbit despre muzică, apoi despre politică. Am luat un alt mic dejun. Am băut cafea. Air France face o cafea destul de bună la clasa întâi.

— Cine a fost generalul? a întrebat Joe.

— Un tip pe nume Kramer, am spus. Un comandant de blindate din Europa.

— Blindate? Atunci de ce era la Bird?

— Nu era la post. Era la un motel la 30 de mile distanță. Întâlnire cu o femeie. Credem că ea a fugit cu servieta lui.

— Civil?

Am clătinat din cap.

— Credem că era un ofițer de la Bird. Trebuia să înnopteze în D.C. în drum spre California pentru o conferință.

— Este un ocol de 300 de mile.

— Două sute nouăzeci și opt.

— Dar nu știi cine este ea.

— Este destul de în vârstă. A condus propriul Humvee până la motel.

El a dat din cap.

— Trebuie să fie destul de în vârstă. Kramer o cunoaște de ceva vreme, ca să merite să facă un ocol de 596 de mile dus-întors.

Am zâmbit. Oricine altcineva ar fi spus *un ocol de șase sute de mile*. Dar nu și fratele meu. Ca și mine, nu are un al doilea nume. Dar ar trebui să fie *Pedant*. Joe Pedant Reacher.

— Bird este tot infanterie, nu? a spus el. Câțiva Rangeri, câțiva Delta, dar în mare parte soldați, din câte îmi amintesc. Deci, aveți multe femei cu vechime?

— Acum există o școală Psy-Ops, am spus eu. Jumătate dintre instructori sunt femei.

— Rang?

— Câțiva căpitani, câțiva maiori, câțiva locotenent-colonei.

— Ce era în servietă?

— Ordinea de zi pentru conferința din California, am spus. Angajații lui Kramer pretind că nu există.

— Întotdeauna există o agendă, a spus Joe.

— Știu.

— Verifică-i pe maiori și pe locotenent-colonei, a spus el. Acesta ar fi sfatul meu.

— Mulțumesc, am spus.

— Și află cine te-a vrut la Bird, a spus el. Și de ce. Chestia asta cu Kramer nu a fost motivul. Știm asta cu siguranță. Kramer era viu și nevătămat când ți-au fost date ordinele.

Am citit exemplare vechi de o zi din *Le Matin* și *Le Monde*. Pe la jumătatea zborului am început să vorbim în franceză. Vorbeam destul de greoi, dar ne-am descurcat. Odată învățată, nu se uită niciodată. M-a întrebat despre prietene. Cred că s-a gândit că era un subiect potrivit pentru discuții în limba franceză. I-am spus că mă întâlnisem cu o fată în Coreea, dar de atunci am fost mutat în Filipine, apoi în Panama și acum în Carolina de Nord, așa că nu mă așteptam să o mai văd. I-am povestit despre locotenentul Summer. Părea interesat de ea. Mi-a spus că nici el nu se vedea cu nimeni.

Apoi a trecut din nou la engleză și m-a întrebat când am fost ultima dată în Germania.

— Acum șase luni, am spus eu.

— Este sfârșitul unei ere, a spus el. Germania se va reunifica. Franța își va reînnoi testele nucleare, deoarece o Germanie reunificată îi va strâni amintiri neplăcute. Apoi va propune o monedă comună pentru Uniunea Europeană ca o modalitate de a menține noua Germanie în interiorul cortului. Peste zece ani, Polonia va fi în NATO, iar URSS nu va mai exista. Va fi un rest de națiune. Poate că și aceasta va fi în NATO.

— Poate, am spus eu.

— Deci Kramer a ales un moment bun pentru a pleca. Totul va fi diferit în viitor.

— Probabil.

— Ce ai de gând să faci?

— Când?

S-a întors pe scaun și s-a uitat la mine.

— Va fi o reducere a efectivelor militare, Jack. Va trebui să te confrunți cu ea. Nu vor menține în funcțiune o armată de un milion de oameni, nu când celălalt adversarul s-a prăbușit.

— Încă nu s-a destrămat.

— Dar o va face. Se va termina într-un an. Gorbaciov nu va rezista. Va fi o lovitură de stat. Vechii comuniști vor face o ultimă încercare, dar nu va ține. Apoi, reformatorii se vor întoarce pentru totdeauna. Elțîn, probabil. E în regulă. Așa că în

Washington tentația de a economisi bani va fi irezistibilă. Va fi ca și cum ar veni o sută de Crăciunuri deodată. Nu uita niciodată că comandantul vostru șef este în primul rând un politician.

M-am gândit la sergentul cu fiul ei cel mic.

— Se va întâmpla mai târziu, am spus eu.

Joe a clătinat din cap.

— Se va întâmpla mai repede decât crezi.

— Vom avea întotdeauna dușmani, am spus eu.

— Fără îndoială, a spus el. Dar vor fi tipuri diferite de dușmani. Nu vor avea zece mii de tancuri aliniate pe câmpiile Germaniei.

Nu am spus nimic.

— Ar trebui să afli de ce ești la Bird, a spus Joe. Fie nu se întâmplă nimic deosebit acolo, și prin urmare ești pe cale să te prăbușești, fie *se întâmplă ceva* acolo și te vor prin preajmă ca să te ocupi de asta, caz în care ești pe drumul de urcare.

Nu am spus nimic.

— Trebuie să știi oricum, a spus el. Reducerea efectivelor se apropie și trebuie să știi dacă ești sus sau jos în momentul ăsta.

— Întotdeauna vor avea nevoie de polițiști, am spus eu. Dacă se reduce la o armată de doi oameni, ar fi bine ca unul dintre ei să fie polițist militar.

— Ar trebui să-ți faci un plan, a spus el.

— Eu nu-mi fac niciodată planuri.

— Trebuie să o faci.

Mi-am trecut vârful degetelor peste panglicile de pe piept.

— Mi-au oferit un loc în fața avionului, am spus. Poate că îmi vor păstra la un loc de muncă.

— Poate că o vor face, a spus Joe. Dar chiar dacă o vor face, va fi o slujbă pe care ți-o dorești? Totul va deveni groaznic de neimportant.

I-am observat manșetele cămășii. Erau curate și netede și erau fixate de butonii discreți din argint și onix negru. Cravata lui era un obiect simplu și sobru, din mătase. Se bărbierise cu grijă. Partea de jos a perciunilor îi era tăiată perfect . Era un om oripilat de tot ce nu era cel mai bun.

— O slujbă e o slujbă, am spus. Nu sunt pretențios.

Am dormit tot restul drumului. Am fost treziți de pilot la difuzor, care ne-a anunțat că urmează să începem coborârea

spre Roissy-Charles de Gaulle. Ora locală era deja ora opt seara. Aproape întreaga a doua zi a noului deceniu dispăruse ca un miraj, în timp ce alunecam printr-un fus orar atlantic după altul.

Am schimbat niște bani și am mers pe jos până la linia de taxi. Era lungă de un kilometru și jumătate, plină de oameni și de bagaje. Abia se mișca. Așa că am găsit în schimb o *navette*, ceea ce francezii numesc autobuzul de transfer de la aeroport. A trebuit să stăm în picioare tot drumul prin suburbiile mohorâte din nord și până în centrul Parisului. Am coborât în Place de l'Opéra la ora nouă seara. Parisul era întunecat, umed, rece și liniștit. Cafenelele și restaurantele aveau lumini calde aprinse în spatele ușilor închise și a ferestrelor aburite. Străzile erau umede și mărginite de mașini mici parcate. Mașinile erau toate aburite de roua nopții. Am mers împreună spre sud și vest și am traversat Sena la Pont de la Concorde. Ne-am întors din nou spre vest de-a lungul Quai d'Orsay. Râul era întunecat și leneș. Nimic nu se mișca pe el. Străzile erau goale. Nimeni nu ieșea și nu se plimba.

— Ar trebui să luăm flori? am întrebat.

— Prea târziu, a spus Joe. Totul este închis.

Am virat la stânga în Place de la Résistance și am intrat pe Avenue Rapp, unul lângă altul. Am văzut Turnul Eiffel în dreapta noastră când am traversat Rue de l'Université. Era luminat în auriu. Tocurile noastre sunau ca niște focuri de pușcă pe trotuarul tăcut. Apoi am ajuns la clădirea mamei mele. Era o casă modestă cu apartamente, cu șase etaje, din piatră, prinsă între două fațade Belle Époque, mai impunătoare. Joe și-a scos mâna din buzunar și a descuiat ușa de la stradă.

— Ai o cheie? am spus.

El a dat din cap.

— Întotdeauna am avut o cheie.

După ușa de la stradă se afla o alee pietruită care ducea spre curtea centrală. Camera portarului se afla pe stânga. Dincolo de ea se afla o nișă cu un lift mic și lent. Am urcat cu el până la etajul cinci. Am ieșit într-un hol înalt și lat. Era slab luminat. Avea gresie decorativă de culoare închisă pe podea. Apartamentul din dreapta avea uși duble înalte de stejar cu o placă discretă de alamă gravată: *M. & Mme Girard.* Ușile din stânga erau vopsite în alb și purtau o etichetă: *Mme Reacher*.

Am bătut la ușă și am așteptat.

ȘASE

Am auzit pași lenți în interiorul apartamentului și, după o clipă lungă, mama a deschis ușa.

— *Bonsoir, maman*, a spus Joe.

M-am holbat la ea.

Era foarte slabă, foarte căruntă și foarte încovoiată și părea cu o sută de ani mai bătrână decât ultima dată când o văzusem. Avea un ghips lung și greu pe piciorul stâng și se sprijinea pe un suport de aluminiu. Mâinile ei îl strângeau cu putere și puteam vedea oasele, venele și tendoanele ieșind în evidență. Tremura. Pielea ei părea translucidă. Doar ochii ei erau la fel cum mi-i aminteam. Erau albaștri, veseli și plini de amuzament.

— Joe, a spus ea. Și Reacher.

Întotdeauna îmi spunea pe numele de familie. Nimeni nu-și amintea de ce. Poate că eu începusem asta, când eram copil. Poate că ea a continuat, așa cum fac familiile.

— Băieții mei, a spus ea. Iată-i pe amândoi.

Vorbea încet și fără putere, dar avea un zâmbet fericit. Ne-am apropiat și am îmbrățișat-o. O simțeam rece, fragilă și imaterială. De parcă ar fi cântărit mai puțin decât cadrul ei de aluminiu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Intrați înăuntru, a spus ea. Simțiți-vă ca acasă.

A întors cadrul cu mișcări scurte și stângace și s-a târât înapoi pe hol. Gâfâia și obosea. Am pășit în urma ei. Joe a închis ușa și m-a urmat. Holul era îngust și înalt și era urmat de o cameră de zi cu podele din lemn, canapele albe, pereți albi și oglinzi înrămate. Mama s-a îndreptat spre o canapea, s-a întors cu spatele la ea încet și s-a așezat. Părea să dispară în adâncul ei.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat din nou.

Nu a vrut să răspundă. Doar a îndepărtat întrebarea cu o mișcare nerăbdătoare a mâinii. Joe și cu mine ne-am așezat, unul lângă altul.

— Va trebui să ne spui, am spus.

— Am venit până aici, a spus Joe.

— Credeam că sunteți doar în vizită, a spus ea.

— Nu, nu e doar asta, am spus eu.

S-a uitat fix la un punct de pe perete.

— Nu e nimic, a spus ea.

— Nu pare a fi doar nimic.

— Ei bine, a fost doar un moment nepotrivit.
— În ce sens?
— Am avut ghinion, a spus ea.
— Cum?
— Am fost lovită de o mașină, a spus ea. Mi-a rupt piciorul.
— Unde? Când?
— Acum două săptămâni, a spus ea. Chiar în fața ușii mele, aici, pe stradă. Ploua, aveam o umbrelă, îmi acoperea ochii, am ieșit, iar șoferul m-a văzut și a frânat, dar pavajul era umed și mașina a alunecat direct în mine, foarte încet, ca într-un film cu încetinitorul, dar eu am rămas încremenită și nu m-am putut mișca. Am simțit cum m-a lovit în genunchi, foarte ușor, ca un sărut, dar mi-a rupt un os. A durut ca naiba.

L-am văzut în mintea mea pe tipul din parcarea din fața barului de lângă Bird, zvârcolindu-se într-o baltă uleioasă.

— De ce nu ne-ai spus? a întrebat Joe.

Ea nu a răspuns.

— Dar se va reface, nu-i așa? a întrebat el.

— Bineînțeles, a spus ea. Este banal.

Joe s-a uitat la mine.

— Ce altceva? am întrebat.

Ea continua să se uite la perete. A făcut din nou gestul disprețuitor cu mâna.

— Ce altceva? a întrebat Joe.

S-a uitat la mine, apoi s-a uitat la el.

— Mi-au făcut o radiografie, a spus ea. Sunt o femeie bătrână, după părerea lor. Potrivit lor, femeile în vârstă care își rup oasele sunt expuse riscului de pneumonie. Pentru că suntem culcate și imobilizate, iar plămânii noștri se pot umple și se pot infecta.

— Și?

Ea nu a spus nimic.

— Ai pneumonie? i-am spus.

— Nu.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Am aflat. Cu ajutorul radiografiei.

— Ce să afli?

— Că am cancer.

Nimeni nu a vorbit mult timp.

— Dar tu știai deja, am spus eu.

Mi-a zâmbit, așa cum făcea întotdeauna.

— Da, dragă, a spus ea. Știam deja.

— De cât timp?

— De un an, a spus ea.

Nimeni nu a vorbit.

— Ce fel de cancer? a spus Joe.

— Unul din cele care există, acum.

— Este tratabil?

Ea doar a clătinat din cap.

— *A fost* tratabil?

— Nu știu, a spus ea. Nu am întrebat.

— Care au fost simptomele?

— Am avut dureri de stomac. Nu aveam poftă de mâncare.

— Apoi s-a răspândit?

— Acum mă doare peste tot. E în oasele mele. Și piciorul ăsta stupid nu mă ajută.

— De ce nu ne-ai spus?

Ea a ridicat din umeri. Tipic feminin, încăpățânat.

— Ce era de spus? a spus ea.

— De ce nu te-ai dus la doctor?

O vreme nu a răspuns.

— Sunt obosită, a spus ea.

— De ce? a spus Joe. De viața?

Ea a zâmbit.

— Nu, Joe, vreau să spun că sunt *obosită* acum. E târziu și trebuie să mă duc la culcare, asta vreau să spun. O să mai vorbim mâine. Îți promit. Să nu ne agităm pre tare acum.

Am lăsat-o să meargă la culcare. A trebuit să o lăsăm. Nu am avut de ales. Era cea mai încăpățânată femeie imaginabilă. Am găsit ceva de mâncare în bucătăria ei. Ne pregătise provizii. Asta era clar. Frigiderul ei era plin de lucruri care nu ar fi interesat o femeie fără poftă de mâncare. Am mâncat pateu și brânză, am făcut cafea și ne-am așezat la masa ei să o bem. *Avenue Rapp* era liniștită, tăcută și pustie, la cinci etaje sub fereastra ei.

— Ce crezi? m-a întrebat Joe.

— Cred că e pe moarte, am spus eu. Până la urmă, de aceea am venit.

— Putem să o facem să se trateze?

— Este prea târziu. Ar fi o pierdere de timp. Și nu o putem obliga să facă nimic. Când ar putea cineva să o oblige să facă ceea ce nu vrea?

— De ce nu vrea?

— Nu știu.

El doar s-a uitat la mine.

— E o fatalistă, am spus eu.

— Are doar șaizeci de ani.

Am dat din cap. Avea treizeci de ani când m-am născut și patruzeci și opt când am încetat să mai locuiesc acolo unde numeam casă. Nu-i observasem deloc vârsta. La patruzeci și opt de ani arătase mai tânără decât arătasem eu la douăzeci și opt de ani. O văzusem ultima dată cu un an și jumătate în urmă. Mă oprisem la Paris pentru două zile, în drum din Germania spre Orientul Mijlociu. Se simțea bine. Arăta foarte bine. Era văduvă de vreo doi ani pe atunci și, ca la mulți oameni, pragul de doi ani a fost ca și când a trecut un hop. Arăta ca o persoană cu multă viață înaintea ei.

— De ce nu ne-a spus? a spus Joe.

— Nu știu.

— Mi-aș fi dorit să o fi făcut.

— Se mai întâmplă și rahaturi, am spus eu.

Joe doar a dat din cap.

Aranjase camera de oaspeți cu cearceafuri și prosoape curate și proaspete și pusese flori în vase de porțelan sidefii pe noptiere. Era o cameră mică și parfumată, cu două paturi duble. Mi-am imaginat-o chinuindu-se cu ajutorul căruciorului, luptându-se cu plapumele, împăturind colțuri, netezind lucrurile.

Joe și cu mine nu am vorbit. Mi-am agățat uniforma în dulap și m-am spălat în baie. Am setat ceasul în cap pentru ora șapte dimineața următoare, m-am băgat în pat și am stat întins acolo, uitându-mă la tavan timp de o oră. Apoi am adormit.

M-am trezit la ora șapte fix. Joe era deja treaz. Poate că nu dormise deloc. Poate că era obișnuit cu un stil de viață mai regulat decât mine. Poate că schimbarea de fus orar îl deranja mai mult. Am făcut un duș și, am luat niște pantaloni de trening și un tricou din geanta mea și m-am îmbrăcat. L-am găsit pe Joe în bucătărie. Își pregătea cafeaua.

— Mama încă doarme, a spus el. Medicamentele, probabil.

— Mă duc să iau micul dejun, am spus.

Mi-am pus haina pe mine și am mers la distanță de un bloc până la o patiserie pe care o știam pe Rue Saint Dominique. Am cumpărat croissante și *pain au chocolat* și am dus punga cerată până acasă. Mama mea era încă în camera ei când m-am întors.

— Se sinucide, a spus Joe. Nu o putem lăsa.

Nu am spus nimic.

— Ce-i? a întrebat. Dacă ar fi luat o armă și ar fi ținut-o la cap, nu ai fi oprit-o?

Am ridicat din umeri.

— Deja și-a pus pistolul la tâmplă. A apăsat pe trăgaci acum un an. Noi am ajuns prea târziu. Ea s-a asigurat că vom fi aici.

— De ce?

— Trebuie să așteptăm ca ea să ne spună.

Ne-a spus în timpul unei conversații care a durat aproape toată ziua. A decurs pe etape. Am început la micul dejun. Ea a ieșit din camera ei, spălată și îmbrăcată și arătând cât se poate de bine pentru un bolnav de cancer în fază terminală, cu un picior rupt și un cadru de aluminiu. A făcut cafea proaspătă și a pus croissantele pe care le cumpărasem pe platouri de porțelan fin și ne-a servit destul de formal la masă. Felul în care a preluat conducerea ne-a aruncat pe toți înapoi în timp. Joe și cu mine ne-am întors la stadiul de copii mici, iar ea a înflorit în matriarhul care fusese cândva. O soție de militar și o mamă trece prin momente destul de dificile, iar unele se descurcă și altele nu. Ea a făcut-o întotdeauna. Oriunde am locuit, fusese acasă. Ea a avut grijă de asta.

— M-am născut la trei sute de metri de aici, a spus ea. Pe bulevardul *Bosquet*. Puteam vedea *Les Invalides* și *École Militaire* de la fereastra mea. Aveam zece ani când germanii au venit la Paris. Am crezut că acela a fost sfârșitul lumii. Aveam paisprezece ani când au plecat. Am crezut că acela a fost începutul unei noi lumi.

Joe și cu mine nu am spus nimic.

— De atunci, fiecare zi a fost un bonus, a spus ea. L-am întâlnit pe tatăl vostru, v-am avut pe voi, am călătorit prin lume. Nu cred că există vreo țară în care să nu fi fost.

Nu am spus nimic.

— Sunt franțuzoaică, a spus ea. Voi sunteți americani. E o lume diferită. O americancă dacă se îmbolnăvește, este indignată. Cum să i se întâmple ei așa ceva? Trebuie să se trateze imediat, pe loc. Dar francezii înțeleg că mai întâi trăiești și apoi mori. Nu este neobișnuit. E ceva ce se întâmplă de când lumea. Trebuie să se întâmple, nu vedeți? Dacă oamenii nu ar muri, lumea ar fi un loc îngrozitor de aglomerat.

— Este vorba despre *momentul în care* mori, a spus Joe.

Mama mea a dat din cap.

— Da, este, a spus ea. Mori când îți vine vremea.

— E prea pasiv.

— Nu, este realist, Joe. E vorba de a-ți alege bătăliile. Sigur, bineînțeles că te vindeci de lucrurile mărunte. Dacă ai un accident, te vindeci. Dar unele bătălii nu pot fi câștigate. Să nu crezi că nu m-am gândit foarte bine la toată chestia asta. Am citit cărți. Am vorbit cu prietenii. Ratele de succes după ce simptomele s-au manifestat deja sunt foarte slabe. Supraviețuirea la cinci ani, zece la sută, douăzeci la sută, cine are nevoie de așa ceva? Și asta după tratamente cu adevărat oribile.

Joe și cu mine am luat prânzul. Mama nu a mâncat. Am așteptat ca Joe să pună următoarea întrebare evidentă. Era doar suspendată acolo. În cele din urmă, a ajuns la ea. Joe Reacher, în vârstă de treizeci și doi de ani, înalt de un metru nouăzeci și șapte, cu o sută de kilograme, absolvent de West Point, un fel de mare mahăr al Departamentului Trezoreriei, și-a pus palmele întinse pe masă și s-a uitat în ochii mamei sale.

— Nu o să-ți fie dor de noi, mamă? a întrebat el.

— Întrebare greșită, a spus ea. Voi fi moartă. Nu-mi va lipsi nimic. Tu vei simți lipsa mea. Așa cum îți lipsește tatăl tău. Așa cum mi-e mie dor de el. Așa cum mi-e dor de tatăl meu, de mama mea și de bunicii mei. E o parte a vieții, să îți fie dor de cei morți.

Nu am spus nimic.

— De fapt, îmi pui o altă întrebare, a spus ea. Mă întrebi cum aș putea să vă abandonez? Mă întrebi dacă nu mă mai interesează de voi. Dacă nu mai vreau să văd ce se întâmplă cu viețile voastre? Dacă mi-am pierdut interesul față de voi?

Nu am spus nimic.

— Înțeleg, a spus ea. Cu adevărat, înțeleg. Mi-am pus și eu aceleași întrebări. E ca și cum ai ieși dintr-un film. Să fii *obligat* să ieși dintr-un film care îți place cu adevărat. Asta m-a îngrijorat. Nu voi ști niciodată cum a ieșit. Nu voi ști niciodată ce s-a întâmplat cu voi, băieți, în final, cu viețile voastre. Am urât partea asta. Dar apoi mi-am dat seama că, evident, voi ieși din film mai devreme sau mai târziu. Adică, nimeni nu trăiește pentru totdeauna. *Niciodată* nu voi ști cum se termină totul pentru voi. Nu voi ști niciodată ce se întâmplă cu viețile voastre. Nu la sfârșit. Nici măcar în cele mai bune circumstanțe. Mi-am dat seama de asta. Atunci nu a mai contat atât de mult. Întotdeauna va fi o dată arbitrară. Mă va lăsa mereu cu dorința de mai mult.

Am stat liniștiți pentru o vreme.

— Cât timp? a întrebat Joe.

— Nu mult timp, a spus ea.

Nu am spus nimic.

— Nu mai aveți nevoie de mine, a spus ea. Sunteți mari. Treaba mea s-a terminat. Este firesc și este bine. Asta e viața. Așa că lăsați-mă să plec.

Pe la șase seara se spusese tot ce era de spus. Nimeni nu mai vorbise timp de o oră. Apoi mama s-a așezat dreaptă pe scaun.

— Hai să ieșim la cină, a spus ea. Să mergem la Polidor, pe strada Monsieur le Prince.

Am chemat un taxi și am mers cu el până la Odéon. Apoi am mers pe jos. Mama mea a vrut să meargă. Era înfofolită într-o haină, agățată de brațele noastre și se mișca încet și stângaci, dar cred că i-a plăcut aerul. Strada Monsieur le Prince taie colțul dintre bulevardul Saint Germain și bulevardul Saint Michel, în Sixième. Este poate cea mai pariziană stradă din tot orașul. Îngustă, diversă, ușor sordidă, flancată de fațade înalte tencuite, plină de viață. Polidor este un restaurant vechi și faimos. Te face să simți că tot felul de oameni au mâncat acolo. Gurmanzi, spioni, pictori, fugari, polițiști, tâlhari.

Am comandat cu toții aceleași trei feluri de mâncare. *Chèvre chaud, porc aux pruneaux, dames blanches*. Am comandat un vin roșu bun. Dar mama mea nu a mâncat nimic și nu a băut nimic. Ea doar ne-a privit. Pe fața ei se citea durerea. Joe și cu mine am mâncat, fără să ne dăm seama. Ea vorbea, exclusiv

despre trecut. Dar nu era nicio tristețe. A retrăit vremurile bune. A râs. Și-a frecat degetul mare de cicatricea de pe fruntea lui Joe și m-a certat pentru că am făcut-o acolo, cu atâția ani în urmă, așa cum făcea întotdeauna. Mi-am suflecat mâneca, așa cum făceam întotdeauna, și i-am arătat locul unde mă înțepase cu dalta din răzbunare, iar ea l-a certat la fel de mult. A vorbit despre lucrurile pe care i le făcusem la școală. A vorbit despre petrecerile de ziua de naștere pe care le organizasem, în baze sinistre și îndepărtate, pe căldură sau în frig. Vorbea despre tatăl nostru, despre întâlnirea cu el în Coreea, despre căsătoria cu el în Olanda, despre manierele lui stângace, despre cele două buchete de flori pe care i le cumpărase în toți cei treizeci și trei de ani petrecuți împreună, unul când s-a născut Joe, iar altul când m-am născut eu.

— De ce nu ne-ai spus acum un an? a întrebat Joe.

— Știi de ce, a spus ea.

— Pentru că ne-am fi certat, am spus eu.

Ea a dat din cap.

— A fost o decizie care îmi aparținea mie, a spus ea.

Am băut cafea, iar eu și Joe am fumat. Apoi chelnerul a adus nota de plată și l-am rugat să cheme un taxi pentru noi. Ne-am întors pe Avenue Rapp în liniște. Ne-am dus cu toții la culcare fără să spunem prea multe.

M-am trezit devreme în a patra zi a noului deceniu. L-am auzit pe Joe în bucătărie, vorbind în franceză. M-am dus acolo și l-am găsit cu o femeie. Era tânără și vioaie. Avea părul scurt și îngrijit și ochi luminoși. Mi-a spus că era asistenta particulară a mamei mele, angajată conform termenilor unei vechi polițe de asigurare. Mi-a spus că în mod normal venea șapte zile pe săptămână, dar că lipsise cu o zi înainte la cererea mamei mele. Mi-a spus că mama mea a vrut o zi singură cu fiii ei. Am întrebat-o pe fată cât dura fiecare vizită. Mi-a spus că stătea atât cât era nevoie de ea. Mi-a spus că vechea poliță de asigurare ar fi acoperit până la douăzeci și patru de ore pe zi, atunci când ar fi fost necesar, ceea ce ea credea că s-ar putea întâmpla foarte curând.

Fata cu ochii luminoși a plecat, iar eu m-am întors în dormitor, am făcut duș și mi-am făcut bagajul. Joe a intrat și m-a privit cum îl făceam.

— Pleci? a spus el.

— Amândoi plecăm. Știi asta.

— Ar trebui să rămânem.

— Am venit. Asta a vrut ea. Acum vrea să plecăm.

— Crezi?

Am dat din cap.

— Aseară, la Polidor. A fost vorba de a ne lua rămas bun. Vrea să fie lăsată în pace acum.

— Poți să faci asta?

— Este ceea ce vrea ea. Îi datorăm acest lucru.

Am luat din nou produse pentru micul dejun din Rue Saint Dominique și le-am mâncat cu cești de cafea, în stil francez, toți trei împreună. Mama se îmbrăcase în cea mai bună ținută și se purta ca o tânără în formă, incomodată temporar de un picior rupt. Trebuie să fi fost nevoie de multă voință, dar am presupus că așa voia să ne amintim de ea. Ne-am turnat cafea și ne-am pasat lucruri unul altuia, cu politețe. A fost o masă civilizată. Așa cum obișnuiam să avem, cu mult timp în urmă. Ca un vechi ritual de familie.

Apoi a revenit la un alt vechi ritual de familie. A făcut ceva ce făcuse de zece mii de ori înainte, de-a lungul întregii noastre vieți, de când am fost suficient de mari pentru a avea propria noastră individualitate. S-a ridicat cu greu de pe scaun, a făcut un pas și și-a pus mâinile pe umerii lui Joe, din spate. Apoi s-a aplecat și i-a sărutat obrazul.

— Ce nu trebuie să faci? l-a întrebat ea.

El nu a răspuns. Nu a răspuns niciodată. Tăcerea noastră făcea parte din ritual.

— Nu trebuie să rezolvi *toate* problemele lumii, Joe. Doar unele dintre ele. Sunt destule de rezolvat.

Ea l-a sărutat din nou pe obraz. Apoi a ținut o mână pe spătarul scaunului lui și cu cealaltă s-a întins și s-a mutat în spatele meu. Îi auzeam respirația neregulată. M-a sărutat pe obraz. Apoi, așa cum obișnuia să o facă în toți acei ani înainte, și-a pus mâinile pe umerii mei. I-a măsurat, dintr-o parte în alta. Era o femeie mică, fascinată de felul în care copilul ei se transformase într-un uriaș.

— Ai puterea a doi băieți normali, a spus ea.
Apoi a venit întrebarea mea personală.
— Ce ai de gând să faci cu această putere? m-a întrebat ea.
Nu am răspuns. Nu am răspuns niciodată.
— Vei face ceea ce trebuie, a spus ea.
Apoi s-a aplecat și m-a sărutat din nou pe obraz.
M-am gândit: a fost ultima dată?

Am plecat treizeci de minute mai târziu. Ne-am îmbrățișat lung și tare la ușă și i-am spus că o iubim, iar ea ne-a spus că și ea ne iubește și că ne-a iubit întotdeauna. Am lăsat-o acolo, am coborât în micul lift și am pornit pe drumul lung de întoarcere la Opéra pentru a lua autobuzul pentru aeroport. Aveam ochii plini de lacrimi și nu am vorbit deloc. Medaliile mele nu însemnau nimic pentru fata de la îmbarcare de la Roissy-Charles de Gaulle. Ne-a așezat în partea din spate a avionului. Pe la jumătatea zborului am luat *Le Monde* și am văzut că Noriega fusese găsit în Panama City. Cu o săptămână în urmă, trăisem și respirasem această misiune. Acum abia îmi mai aminteam de ea. Am pus ziarul jos și am încercat să privesc înainte. Am încercat să-mi amintesc unde trebuia să merg și ce trebuia să fac când ajungeam acolo. Nu aveam nicio amintire reală. Nu aveam nicio idee despre ce urma să se întâmple. Dacă aș fi avut, aș fi rămas în Paris.

ȘAPTE

Mergând spre vest, schimbările de fus orar au prelungit ziua în loc să o scurteze. Ne-au dat înapoi orele pe care le pierdusem cu două zile înainte. Am aterizat la Dulles la ora două după-amiaza. Mi-am luat la revedere de la Joe, iar el a plecat la stația de taxi și s-a îndreptat spre oraș. Eu m-am dus să caut autobuze și am fost arestat înainte de a găsi vreunul.

Cine-i păzește pe paznici? Cine arestează un polițist militar? În cazul meu a fost un trio de subofițeri care lucrau direct pentru biroul Procurorului General. Erau doi subofițeri de grad 3 și un subofițer de grad 4. Subofițerul de grad 4 mi-a arătat acreditările și ordinele sale, apoi subofițerii grad 3 mi-au arătat pistoalele Beretta și cătușele, iar subofițerul grad 4 mi-a dat de ales: ori mă port frumos, ori mă dau cu fundul de pământ. Am zâmbit, pentru scurt timp. Am aprobat comportamentul lui. Se purta bine. Mă îndoiam că eu m-aș fi descurcat altfel sau mai bine.

— Sunteți înarmat, domnule maior? a întrebat.

— Nu, am răspuns.

Mi-aș fi făcut griji pentru armată dacă m-ar fi crezut. Unii subofițeri grad 4 ar fi făcut-o. Ar fi fost intimidați de sensibilitățile implicate. Arestarea unui ofițer superior din propriul corp de armată este o sarcină dificilă. Dar acest subofițer 4 a făcut totul cum trebuie. M-a auzit spunând *nu* și a făcut un semn din cap către subofițerii 3, iar aceștia s-au deplasat pentru a mă percheziționa la fel de repede ca și cum aș fi spus *da, cu un focos nuclear*. Unul dintre ei a făcut percheziția corporală, iar celălalt mi-a cercetat geanta. Amândoi au fost foarte minuțioși. Le-a luat câteva minute bune înainte de a fi mulțumiți.

— Trebuie să vă pun cătușele? a întrebat subofițerul 4.

Am clătinat din cap.

— Unde este mașina?

Nu a răspuns. Subofițerii 3 s-au postat câte unul de fiecare parte și puțin în spatele meu. Subofițerul 4 a mers în față. Am traversat trotuarul și am trecut pe lângă autogara unde așteptau autobuzele și ne-am îndreptat spre o bandă oficială rezervată doar vehiculelor. Acolo era parcată o berlină verde măsliniu. Acesta era momentul lor de pericol maxim. Un om hotărât s-ar fi încordat în acel moment, gata să facă o breșă. Ei

știau asta și s-au grupat puțin mai strâns. Erau o echipă bună. Trei contra unu, reduceau șansele poate la cincizeci la cincizeci. Dar i-am lăsat să mă bage în mașină. După aceea, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fugit. Câteodată, m-am trezit că îmi doream să o fi făcut.

Mașina era un Chevrolet Caprice. Fusese albă înainte ca armata să o vopsească în verde. Am văzut culoarea originală în interiorul cadrului ușii. Avea scaune de vinil și geamuri manuale. Specificațiile poliției civile. Am alunecat pe bancheta din spate și m-am așezat în colțul din spatele scaunului pasagerului din față. Unul dintre subofițerii 3 s-a înghesuit lângă mine, iar celălalt s-a urcat la volan. Subofițerul 4 s-a așezat lângă el în față. Nimeni nu a vorbit.

Ne-am îndreptat spre est, spre oraș, pe autostrada principală. Eram probabil cu cinci minute în urma lui Joe în taxi. Am virat spre sud și est și am trecut prin Tysons Corner. În acel moment am știut sigur unde mergem. Câteva mile mai târziu, am văzut indicatoare către Rock Creek. Rock Creek era un orășel aflat la douăzeci și ceva de mile la nord de Fort Belvoir și la patruzeci și ceva de mile la nord și la est de baza Marinei de la Quantico. Era cât se poate de aproape de locul meu de muncă permanent. Aici se afla cartierul general al Unității Speciale 110. Așa că știam încotro ne îndreptam. Dar nu aveam nicio idee de ce.

Cartierul general al Unității 110 era practic un birou și o unitate de aprovizionare. Nu existau celule. Nu existau spații de detenție securizate. M-au închis într-o cameră de interogatoriu. Mi-au aruncat geanta pe masă, au încuiat ușa și m-au lăsat acolo. Era o cameră în care mai încuiasem oameni înainte. Așa că știam cum se procedează. Unul dintre subofițerii 3 se afla în stație pe coridorul de afară. Poate că amândoi erau. Așa că am înclinat scaunul simplu de lemn pe spate, mi-am pus picioarele pe masă și am așteptat.

Am așteptat o oră. Mă simțeam inconfortabil, flămând și deshidratat din cauza zborului. M-am gândit că, dacă ar fi știut toate astea, m-ar fi lăsat să aștept două ore. Sau chiar mai mult. Dar așa, s-au întors după 60 de minute. Subofițerul 4 a deschis drumul și mi-a făcut semn cu bărbia să mă ridic și să îl urmez pe ușă. Subofițerii 3 au venit în spatele meu. M-au condus pe două etaje de scări. M-au condus la stânga și la dreapta prin pasaje

gri și simple. În acel moment am știut cu siguranță unde mergem. Mergeam la biroul lui Leon Garber. Dar nu știam de ce.

M-au oprit în fața ușii lui. Avea geamuri de sticlă mată cu *CO* pictat pe ele cu aur. Trecusem de multe ori prin ea. Dar niciodată în timp ce eram în arest. Subofițerul 4 a bătut la ușă și a așteptat, apoi a deschis ușa și a făcut un pas înapoi ca să mă lase să intru. A închis ușa în urma mea și a rămas de cealaltă parte a ei, pe coridor, cu băieții lui.

În spatele biroului lui Garber se afla un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Era un colonel. Era în uniformă militară. Pe ecusonul lui scria: *Willard, armata americană*. Avea părul gri ca fierul, cu cărare în stil școlar. Avea nevoie de o tunsoare. Avea ochelari cu rame de oțel și un fel de față cenușie și pungită care trebuie să fi părut bătrână când avea douăzeci de ani. Era scund și relativ ghemuit, iar felul în care umerii lui nu reușeau să îi umple uniforma mi-a spus că nu a petrecut deloc timp în sala de sport. Avea o problemă în a sta nemișcat. Se legăna în stânga și trăgea de pantaloni acolo unde aceștia se strângeau peste genunchiul drept. Înainte să treacă zece secunde de când mă aflam în cameră, își ajustase poziția de trei ori. Poate că avea hemoroizi. Poate că era nervos. Avea mâini moi. Unghii zdrențuite. Fără verighetă. Divorțat, cu siguranță. Părea genul. Nici o soție nu l-ar fi lăsat să se plimbe cu părul ăla. Și nici o soție nu ar fi putut suporta atâta legănat și zbenguială. Nu pentru foarte mult timp.

Ar fi trebuit să iau cu eleganță poziția de drepți, să salut și să anunț: *Domnule, maiorul Reacher raportează*. Asta ar fi fost eticheta standard a armatei. Dar să fiu blestemat dacă aveam de gând să fac asta. Am aruncat doar o privire lungă și leneșă în jur și am ajuns să mă odihnesc stând ușor în fața biroului.

— Am nevoie de explicații, a spus tipul pe nume Willard.

S-a mișcat din nou în scaun.

— Cine ești tu? i-am spus.

— Poți vedea cine sunt.

— Văd că ești un colonel în armata americană pe nume Willard. Dar nu îți pot explica nimic înainte de a ști dacă ești sau nu în lanțul meu de comandă.

— Eu *sunt* șeful tău, fiule. Ce scrie pe ușa mea?

— Ofițer comandant, am spus.

— Și unde ne aflăm?

— Rock Creek, Virginia, am spus.
— Bine, ai întrebat și am răspuns, a spus el.
— Ești nou, am spus. Nu ne-am cunoscut.
— Am preluat această comandă acum 48 de ore. Și acum ne-am întâlnit. Și acum am nevoie de explicații.
— De ce?
— Ai fost AN, pentru început, a spus el.
— Absență neautorizată? am întrebat. Când?
— În ultimele șaptezeci și două de ore.
— Incorect, am spus eu.
— Cum așa?
— Absența mea a fost autorizată de colonelul Garber.
— Nu a fost.
— Am sunat la acest birou, am spus.
— Când?
— Înainte de a pleca.
— Ai primit autorizația lui?
Am făcut o pauză.
— Am lăsat un mesaj. Vrei să spui că a refuzat autorizația?
— Nu a fost aici. A primit ordine pentru Coreea cu câteva ore mai devreme.
— Coreea?
— A primit comanda poliției militare de acolo.
— Asta e treaba unui general de brigadă.
— El o preia. Promovarea va fi confirmată, fără îndoială, în toamnă.
Nu am spus nimic.
— Garber a plecat, a spus Willard. Eu sunt aici. Caruselul militar continuă. Obișnuiește-te cu el.
În cameră s-a făcut liniște. Willard mi-a zâmbit. Nu un zâmbet plăcut. Era aproape de un rânjet. Îmi trăsese covorul de sub picioare, și mă privea cum mă loveam de pământ.
— A fost bine că ți-ai anunțat planurile de călătorie, a spus el. A făcut ziua de astăzi mai ușoară.
— Credeți că arestarea este potrivită pentru o AN? am spus.
— Tu nu?
— A fost o simplă eroare de comunicare.
— Ai părăsit postul fără autorizație, domnule maior. Acestea sunt faptele. Doar pentru că ai avut o vagă așteptare că ți s-ar putea acorda o autorizație nu le schimbă. Aceasta este armata.

Noi nu acționăm înainte de ordine sau permisiuni. Așteptăm până când acestea sunt primite și confirmate în mod corespunzător. Alternativa ar fi anarhie și haos.

Nu am spus nimic.

— Unde te-ai dus?

Mi-am imaginat-o pe mama mea, sprijinindu-se pe cadrul ei de aluminiu. Mi-am imaginat fața fratelui meu, în timp ce mă privea cum îmi făceam bagajele.

— Mi-am luat o scurtă vacanță, am spus. Am fost la plajă.

— Arestarea nu a fost pentru AN, a spus Willard. A fost pentru că ai purtat uniforma clasa A în seara de Anul Nou.

— Asta e o infracțiune acum?

— Ai purtat plăcuța cu numele tău.

Nu am spus nimic.

— Ai băgat doi civili în spital. În timp ce purtai plăcuța cu numele tău.

M-am holbat la el. M-am gândit mult. Nu credeam că grăsanul și fermierul făcuseră un denunț împotriva mea. Nu era posibil. Erau proști, dar nu chiar atât de proști. Știau că știu unde îi pot găsi.

— Cine spune asta? am întrebat.

— Ai avut un public numeros în acea parcare.

— Unul de-al nostru?

Willard a dat din cap.

— Cine? am spus.

— Nu e nevoie să știi.

Am tăcut.

— Ai ceva de spus? m-a întrebat Willard.

M-am gândit: Nu va depune mărturie la Curtea Marțială. Asta e al naibii de sigur. Asta e ceea ce am de spus.

— Nu am nimic de spus, am spus.

— Ce crezi că ar trebui să fac cu tine?

Nu am spus nimic.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Ar trebui să-ți dai seama de diferența dintre un dur și un prost, amice. Ar trebui să-ți dai seama foarte repede.

— Alegerea ta, am spus eu. Decizia ta.

El a dat din cap.

— Am, de asemenea, rapoarte de la generalul Vassell și de la colonelul Coomer.

— Care ce spun?

— Spun că ai acționat într-un mod lipsit de respect față de ei.

— Înseamnă că acele rapoarte sunt incorecte.

— Așa cum și AN a fost incorectă?

Nu am spus nimic.

— Drepți, a spus Willard.

M-am uitat la el. Am numărat. *O mie. Două mii. Trei mii*. Apoi am luat poziția de drepți.

— A fost lent, a spus el.

— Nu vreau să câștig un concurs, am spus eu.

— Ce te-a interesat de la Vassell și Coomer?.

— Lipsește o agendă pentru o conferință a Blindatelor. Vreau să știu dacă avea în ea informații clasificate.

— Nu a existat nicio agendă, a spus Willard. Vassell și Coomer au clarificat perfect acest lucru. Și mie, și ție. A întreba este permis. Ai acest drept, din punct de vedere tehnic. Dar să nu crezi, în mod intenționat, răspunsul direct al unui ofițer superior este lipsit de respect. Este aproape de hărțuire.

— Domnule, asta e munca mea. Cred că a existat o agendă.

Acum Willard nu mai spunea nimic.

— Pot să te întreb unde ai fost comandat înainte? i-am spus.

S-a mișcat pe scaun.

— Informații, a spus el.

— Agent de teren? am întrebat. Sau funcționar de birou?

El nu a răspuns. *Birocratul*.

— Ai avut conferințe fără agendă? am întrebat.

S-a uitat direct la mine.

— O să-ți dau niște ordine directe, domnule maior, a spus el. Unu, încetează cu interesul tău pentru Vassell și Coomer. Fără ezitare și imediat. Doi, încetează cu interesul tău pentru generalul Kramer. Nu vrem să se ridice întrebări în această chestiune, nu în aceste circumstanțe. În al treilea rând, pui capăt implicării locotenentului Summer în afacerile unității speciale. Fără ezitare și fără întârziere. Este un polițist militar de grad inferior și, după ce i-am citit dosarul, din punctul meu de vedere, așa va fi mereu. Patru, nu încerca să mai iei legătura cu civilii locali pe care i-ai rănit. Și cinci, nu încerca să identifici martorul ocular împotriva ta în această chestiune.

Nu am spus nimic.

— Înțelegi ordinele pe care le-ai primit? a întrebat.

— Aș vrea să le primesc în scris, am spus.
— Verbal va fi suficient, a spus el. Îți înțelegi ordinele?
— Da, am spus.
— Ești liber.
Am numărat. *O mie. Două mii. Trei mii*. Apoi am salutat și m-am întors. Am ajuns până la ușă înainte ca el să tragă focul de despărțire.
— Mi s-a spus că ești o mare vedetă, Reacher, a spus el. Așa că acum trebuie să te hotărăști dacă vei continua să fii o mare vedetă sau dacă vei deveni un fiu de cățea arogant și deștept. Și trebuie să-ți amintești că nimănui nu-i plac fiii de cățea aroganți și deștepți. Și trebuie să-ți amintești că vom ajunge la un punct în care va conta dacă oamenii te plac sau nu. Va conta foarte mult.
Nu am spus nimic.
— M-am făcut înțeles, domnule maior?
— Limpede, am spus eu.
Am pus mâna pe mânerul ușii.
— Încă un lucru, a spus el. Voi ignora plângerea pentru brutalitate. Cât de mult timp voi putea. Din respect pentru dosarul pe care-l ai. Ești foarte norocos că a apărut pe plan intern. Dar vreau să nu uiți că este aici și că rămâne activă.

Am plecat din Rock Creek cu puțin înainte de ora cinci după-amiaza. Am prins un autobuz spre Washington D.C. și un altul spre sud pe I-95. Apoi mi-am scos insigna de la rever și am făcut autostopul pe ultimele 30 de mile până la Bird. Merge un pic mai repede în felul ăsta. Cea mai mare parte a traficului local este formată din militari, sau din militari pensionați, sau din familiile lor, iar majoritatea dintre ei sunt suspicioși față de polițiști militari. Așa că experiența mă învățase că lucrurile mergeau mai bine dacă îți țineai insignele în buzunar.
Am fost luat cu mașina și am coborât la două sute de metri de poarta principală de la Bird, la câteva minute după ora unsprezece seara, pe 4 ianuarie, după ceva mai mult de șase ore de drum. În Carolina de Nord era întuneric beznă și frig. Foarte frig, așa că am alergat cei două sute de metri pentru a mă încălzi. Nu mai aveam suflare când am ajuns la poartă. Am fost înregistrat și am alergat până la birou. Era cald înăuntru. Sergentul de gardă de noapte, cea cu fiul cel mic, era de

serviciu. Își pregătise o cafea. Mi-a dat o ceașcă, iar eu am intrat în birou și am găsit un bilet de la Summer care mă aștepta pe masă. Biletul era agățat de un dosar subțire și verde. Dosarul avea trei liste în el. Lista femeilor cu Humvee-uri, lista femeilor de la Irwin și jurnalul de la poarta principală pentru noaptea de Anul Nou. Primele două liste erau relativ scurte. Registrul de la poartă era lung. Oamenii au intrat și au ieșit toată noaptea, petrecând. Dar un singur nume era comun la toate cele trei: *lt. col. Andrea Norton*. Summer încercuise numele în toate cele trei liste. În biletul ei scria: *Sună-mă în legătură cu Norton. Sper că mama ta era bine*.

Am găsit vechea foaie de mesaje cu numărul de telefon al lui Joe și l-am sunat.

— Reziști? l-am întrebat eu.

— Ar fi trebuit să rămânem, a spus el.

— I-a dat o zi liberă asistentei, am spus. O zi a fost ceea ce a vrut.

— Ar fi trebuit să rămânem oricum.

— Nu vrea spectatori, am spus.

Nu a răspuns. Receptorul era călduț și tăcut lângă urechea mea.

— Am o întrebare, am spus. Când erai la Pentagon, ai cunoscut un nemernic pe nume Willard?

A rămas tăcut o clipă lungă, căutând prin memorie. Nu mai era de ceva vreme în serviciul de informații.

— Un omuleț ghemuit? a spus el. Nu poate sta nemișcat? Mereu se mișcă pe scaun, se agită cu pantalonii? Era un șoarece de birou. Un maior, cred.

— Acum este colonel, am spus eu. Tocmai a fost repartizat la unitatea 110. Este comandantul meu la Rock Creek.

— Informații militare la 110? Asta are sens.

— Nu are niciun sens pentru mine.

— Este noua teorie, a spus Joe. Ei copiază doctrina din sectorul privat. Ei cred că cei care nu știu nimic sunt buni pentru că nu sunt implicați în status quo. Ei cred că aduc perspective noi.

— Ceva ce ar trebui să știu despre acest tip?

— L-ai numit nemernic, deci se pare că știi deja despre el. Era deștept, dar *era* un nemernic, cu siguranță. Vicios, meschin, foarte corporatist, bun la politica de birou, interesat exclusiv să

fie numărul unu, excelent pupător de funduri, știa întotdeauna din ce direcție bate vântul.

Nu am spus nimic.

— Fără speranță cu femeile, a spus Joe. Îmi amintesc asta.

Nu am spus nimic.

— Este un exemplu perfect, a spus Joe. Așa cum am discutat. El era la biroul sovietic. Le-a monitorizat producția de tancuri și consumul de combustibil, din câte îmi amintesc. Cred că a elaborat un fel de algoritm care ne spunea ce fel de antrenament făceau blindatele sovietice, în funcție de cantitatea de combustibil pe care o consumau. A fost în formă timp de un an sau cam așa ceva. Dar acum cred că a văzut viitorul. A ieșit cât a fost pe val. Ar trebui să faci la fel. Cel puțin ar trebui să te gândești la asta. Așa cum am discutat.

Nu am spus nimic.

— Între timp, ai grijă pe unde calci, a spus Joe. Nu l-aș vrea pe Willard ca șef.

— Voi fi bine, am spus.

— Ar fi trebuit să rămânem la Paris, a spus el și a închis telefonul.

Am găsit-o pe Summer în barul ofițerilor. Avea o bere în mână și se sprijinea de perete lângă doi subofițeri de grad 2. S-a îndepărtat de ei când m-a văzut.

— Garber a plecat în Coreea, am spus. Avem un tip nou.

— Cine?

— Un colonel pe nume Willard. De la Serviciul de Informații.

— Și cum este calificat pentru poziția asta?

— Nu este calificat. Este un nemernic.

— Nu te enervează asta?

Am ridicat din umeri.

— Ne spune să nu ne apropiem de chestia cu Kramer.

— O vom face?

— Îmi spune să nu mai vorbesc cu tine. Spune că îți va refuza cererea de înscriere.

A devenit foarte tăcută. S-a uitat în altă parte.

— Rahat, a spus ea.

— Îmi pare rău, am spus. Știu că ți-ai dorit-o.

S-a uitat înapoi la mine.

— Vorbește serios în legătură cu chestia cu Kramer? a întrebat ea.

Am dat din cap.

— E serios în legătură cu toate. A pus să fiu arestat la aeroport, ca să își argumenteze toate punctele de vedere.

— Arestat?

Am dat din nou din cap.

— Cineva m-a turnat pentru tipii ăia din parcare.

— Cine?

— Unul dintre cei din public.

— Unul de-al nostru? Cine?

— Nu știu.

— E nasol.

Am dat din cap.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

A tăcut din nou.

— Cum era mama ta? a spus ea.

— Și-a rupt piciorul, am spus. Nu e mare lucru.

— Se pot îmbolnăvi de pneumonie.

Am dat din nou din cap.

— A făcut radiografia. Nu are pneumonie.

Pleoapele ei inferioare s-au mișcat în sus.

— Pot să pun o întrebare evidentă? a spus ea.

— Este vreuna?

— Agresiunea gravă împotriva civililor este o mare problemă. Și se pare că există un raport și un martor ocular, suficient pentru a te aresta.

— Și?

— Și de ce te mai plimbi pe aici?

— Willard o mușamalizează.

— Dar de ce ar face-o, dacă e un nemernic?

— Din respect pentru realizările mele. Asta a spus.

— L-ai crezut?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să fie ceva în neregulă cu plângerea, am spus eu. Un nemernic ca Willard ar folosi-o dacă ar putea, asta e sigur. Lui nu-i pasă de dosarul meu.

— Nu poate fi ceva în neregulă cu plângerea. Un martor militar este cel mai bun tip de martor pe care îl pot obține. Va

depune mărturie despre orice îi spun ei. E ca și cum Willard ar fi scris el însuși plângerea.

Nu am spus nimic.

— Și de ce ești aici? a întrebat ea.

L-am auzit pe Joe spunând: Ar trebui să afli cine te-a vrut la Bird atât de mult încât să te scoată din Panama și să te înlocuiască cu un dobitoc.

— Nu știu de ce sunt aici, am spus. Nu știu nimic. Povestește-mi despre locotenent-colonelul Norton.

— Am renunțat la caz.

— Așa că spune-mi doar de dragul discuției.

— Nu este ea. Are un alibi. A fost la o petrecere într-un bar din afara postului. Toată noaptea. Cam o sută de oameni au fost acolo cu ea.

— Cine este?

— Instructor de operațiuni psihologice. Este o doctorandă în psihosexualitate, specializată în atacarea securității emoționale interne a inamicului în ceea ce privește sentimentele sale de masculinitate.

— Pare a fi o doamnă amuzantă.

— A fost invitată la o petrecere într-un bar. Cineva crede că este o doamnă amuzantă.

— Ai verificat cine i-a adus pe Vassell și Coomer aici cu mașina?

Summer a dat din cap.

— Băieții noștri de la poartă l-au identificat ca fiind un maior. L-am verificat și este un membru al personalului Corpului al XII-lea, detașat temporar la Pentagon. Un fel de băiat cu ochi albaștri. E aici din noiembrie.

— Ai verificat apelurile telefonice de la hotelul din Washington?

Ea a dat din nou din cap.

— Nu au existat, a spus ea. Camera lui Vassell a primit un singur apel la ora 12:28 dimineața. Presupun că era un apel al Corpului al XII- lea de armată din Germania. Niciunul dintre ei nu a dat vreun telefon.

— Nici unul?

— Nici unul.

— Ești sigură?

— Absolut. Este o centrală electronică. Formezi nouă pentru o linie externă, iar computerul o înregistrează automat. Trebuie să o facă, pentru factură.

Pistă moartă.

— Bine, am spus eu. Lasă totul baltă.

— Serios?

— Ordinele sunt ordine, am spus eu. Alternativa este anarhia și haosul.

M-am întors la birou și am sunat la Rock Creek. M-am gândit că Willard a plecat de mult. Era genul de om care își respecta orele de bancher toată viața. Am găsit un funcționar de la companie și l-am rugat să găsească o copie a ordinului original de mutare a mea din Panama la Bird. Au trecut cinci minute până când a revenit la telefon. Le-am petrecut citind listele lui Summer. Erau pline de nume care nu însemnau nimic pentru mine.

— Am ordinul aici, domnule, a spus tipul de la telefon.

— Cine l-a semnat? l-am întrebat.

— Colonelul Garber, domnule.

— Mulțumesc, am spus, și am pus telefonul jos.

Apoi am stat zece minute întrebându-mă de ce mă mint oamenii. Apoi am uitat complet de această întrebare, pentru că telefonul a sunat din nou și un tânăr soldat al poliției militare, aflat într-o patrulă de rutină a bazei, mi-a spus că avem o victimă ucisă în pădure. Părea să fie o crimă foarte gravă. Tipul meu a trebuit să se oprească de două ori ca să vomite înainte de a ajunge la finalul raportului său.

OPT

Majoritatea posturilor militare rurale sunt destul de mari. Chiar dacă infrastructura construită este compactă, există adesea o suprafață imensă de teren liber neocupat în jurul acesteia. Acesta era primul meu tur la Fort Bird, dar am bănuit că nu face excepție. Ar trebui să fie ca un mic oraș îngrijit, înconjurat de o întindere în formă de potcoavă, de mărimea unui județ, deținută de guvern, de pământ sărac și nisipos, cu dealuri joase și văi puțin adânci și o pătură de vegetație subțire de copaci și tufișuri. De când exista baza, copacii ar fi imitat cenușiul din Ardeni, brazii puternici din Europa Centrală și palmierii legănați din Orientul Mijlociu. Generații întregi de instruire a infanteriei ar fi trecut pe acolo. Ar exista tranșee vechi, gropi de camuflare și gropi de tragere. Ar exista poligoane de tragere, obstacole de sârmă ghimpată și barăci izolate în care psihiatrii ar fi pus la încercare tăria emoțională masculină. Ar exista buncăre de beton și replici exacte ale birourilor guvernamentale unde Forțele Speciale s-ar antrena pentru a salva ostatici. Ar exista trasee de alergare în teren, unde recruții din tabăra de instrucție ar obosi și s-ar clătina, iar unii dintre ei s-ar prăbuși și ar muri. Totul ar fi înconjurat de kilometri de sârmă ruginită veche și ar fi revendicat de către Departamentul Apărării prin anunțuri de avertizare fixate pe fiecare al treilea stâlp de gard.

Am sunat o grămadă de specialiști și am mers la parcul auto și am găsit un Humvee care avea o lanternă funcțională în clema de pe bord. Apoi am pornit-o și am urmat indicațiile soldatului, spre sud și vest de zonele locuite, până când am ajuns pe o potecă nisipoasă și accidentată care ducea direct în interiorul teritoriului. Întunericul era absolut. Am condus mai mult de un kilometru și jumătate și apoi am văzut farurile unui alt Humvee în depărtare. Vehiculul soldatului era parcat într-un unghi ascuțit, la vreo șase metri de drum, iar farurile sale înalte străluceau în copaci și aruncau umbre lungi și malefice în adâncul pădurii. Soldatul însuși se sprijinea de capota acestuia. Avea capul aplecat și privea în jos spre pământ.

Prima întrebare: Cum poate un tip care patrulează cu mașina în întuneric să vadă un cadavru ascuns aici, în adâncul pădurii?

Am parcat lângă el, am scos lanterna din clema, apoi am ieșit în frig și am înțeles imediat cum. Era un șir de haine care

începea din centrul drumului. Chiar începutul dârei se afla o cizmă. Era o cizmă de luptă din piele neagră, standard, veche, uzată, nu foarte bine lustruită. La vest de ea se afla o șosetă, la un metru distanță. Apoi o altă cizmă, o altă șosetă, o jachetă de la uniforma de luptă, un maiou de culoare măslinie. Hainele erau toate distanțate într-un șir, ca o parodie grotescă a fanteziei în care ajungi acasă și găsești articole de lenjerie abandonate care te conduc pe scări până în dormitor. Doar că jacheta și tricoul de corp erau pătate cu sânge.

Am verificat starea terenului de la marginea drumului. Era tare ca piatra și înghețat. Nu aveam de gând să compromit scena. Nu aveam de gând să estompez urmele de pași, pentru că nu aveau să existe urme de pași. Așa că am respirat adânc și am urmărit dâra de haine până la capăt. Când am ajuns acolo, am înțeles de ce tipul meu vomitase de două ori. La vârsta lui, poate că eu aș fi vomitat de trei ori.

Cadavrul se afla cu fața în jos în frunzele înghețate de la baza unui copac. Gol. Înălțime medie, solid. Era un tip alb, dar era în mare parte acoperit de sânge. Avea tăieturi de cuțit adânci până la os pe brațe și umeri. Din spate am putut vedea că fața lui părea bătută și umflată. Obrajii îi ieșeau în evidență. Îi lipseau plăcuțele de identificare. Avea o curea subțire de piele strânsă în jurul gâtului. Avea o cataramă de alamă, iar partea lungă se desprindea într-o buclă departe de capul lui. Pe spatele lui era un fel de lichid alb-roz gros, care băltea. Avea o creangă ruptă de copac înfiptă în fund. Sub el, pământul era negru de sânge. Am presupus că atunci când îl vom întoarce vom descoperi că organele genitale îi fuseseră îndepărtate.

M-am întors pe urma hainelor și am ajuns la drum. Am pășit lângă soldatul de la poliția militară. El încă se uita fix la pământ.

— Unde ne aflăm mai exact? l-am întrebat.

— Domnule?

— E clar că suntem încă în bază?

El a dat din cap.

— Suntem la o milă în interiorul gardului. În toate direcțiile.

— Bine, am spus eu. Jurisdicția era clară. Un tip din armată, proprietatea armatei. Vom aștepta aici. Nimeni nu are acces înăuntru până nu spun eu. E clar?

— Da domnule, a spus el.

— Faci o treabă bună, am spus.

— Credeți?

— Ești încă în picioare, am spus eu.

M-am întors la Humvee-ul meu și l-am anunțat prin radio pe sergentul meu. I-am spus ce se întâmplase și unde și i-am cerut să o găsească pe locotenentul Summer și să o roage să mă sune pe canalul de urgență. Apoi am așteptat. O ambulanță a sosit două minute mai târziu. Apoi au apărut două Humvee-uri cu specialiștii pentru cercetarea locului crimei pe care îi chemasem înainte de a pleca din birou. Bărbații au ieșit din mașini. Le-am spus să aștepte. Nu era o urgență arzătoare.

Summer a ajuns la radio în cinci minute.

— Un tip mort în pădure, i-am spus. Vreau să o găsești pe femeia aia de la Operațiuni Psihologice despre care mi-ai spus.

— Locotenent-colonel Norton?

— Vreau să o aduci aici.

— Willard a spus că nu poți lucra cu mine.

— A spus că nu pot să te implic în chestii ale unității speciale. Aceasta este o treabă obișnuită a poliției.

— De ce o vrei pe Norton acolo?

— Vreau să o cunosc.

A închis și am ieșit din camionetă. M-am alăturat medicilor și oamenilor de la criminalistică. Am stat cu toții în frig. Am ținut motoarele pornite pentru a menține bateriile încărcate și pentru a menține radiatoarele în funcțiune. Nori de fum de motorină se ridicau în derivă, se adunau și formau straturi orizontale, ca un smog. Le-am spus celor de la criminalistică să înceapă să inventarieze hainele de pe drum. Le-am spus să nu le atingă și să nu părăsească pista.

Am așteptat. Nu era lună. Nici stele. Nici o lumină și nici un sunet în afară de farurile noastre și de motoarele noastre diesel care mergeau la ralanti. M-am gândit la Leon Garber. Coreea era una dintre cele mai mari filiale ale armatei americane. Nu cea mai strălucitoare, dar probabil cea mai activă și cu siguranță cea mai dificilă. Comandamentul poliției militare de acolo era o promovare pentru oricine. Însemna că se va retrage probabil cu două stele, ceea ce era mult mai mult decât ar fi putut spera vreodată. Dacă fratele meu avea dreptate și topoarele se pregăteau să cadă, atunci Leon ieșise deja pe partea bună a tăieturii. Eram fericit pentru el. Pentru aproximativ zece minute. Apoi am început să privesc situația lui dintr-o altă perspectivă.

M-am mai preocupat de ea încă zece minute și nu am ajuns nicăieri cu ea.

Summer a apărut înainte ca eu să termin de gândit. Conducea un Humvee și avea o femeie blondă cu capul gol, îmbrăcată în uniforma de luptă, la aproximativ un metru și jumătate de ea, pe scaunul pasagerului din față. A oprit mașina în centrul drumului, cu farurile îndreptate în plin spre noi. A rămas în vehicul, iar blonda a coborât, a scanat mulțimea, a intrat în lumina farurilor și s-a îndreptat direct spre mine. Am salutat-o din politețe și i-am verificat ecusonul de identificare. Pe ea scria: *Norton*. Avea o frunză de stejar de locotenent colonel cusută pe rever. Era puțin mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult. Era înaltă și slabă și avea genul de față care ar fi trebuit să o facă actriță sau model.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule maior? a spus ea.

Părea să fie din Boston și nu prea încântată că a fost târâtă afară în mijlocul nopții.

— Trebuie să vezi ceva, am spus.

— De ce?

— Poate că vei avea o opinie profesională.

— De ce eu?

— Pentru că ești aici, în Carolina de Nord. Mi-ar lua ore întregi să aduc pe cineva din altă parte.

— De ce fel de cineva aveți nevoie?

— Cineva din domeniul tău de activitate.

— Sunt conștientă că lucrez într-o sală de clasă, a spus ea. Nu am nevoie de atenționări constante.

— Ce?

— Se pare că este un sport popular aici, să-i amintească Andreei Norton că este doar o persoană academică, în timp ce toți ceilalți sunt ocupați cu lucruri reale.

— Nu am de unde să știu despre asta. Sunt nou aici. Vreau doar să aflu prima impresie de la cineva din domeniul tău de activitate, atâta tot.

— Nu încerci să faci o observație?

— Încerc să cer ajutor.

Și-a schimbat expresia feței.

— Bine.

I-am oferit lanterna mea.

— Du-te pe urma hainelor până la capăt. Te rog să nu atingi nimic. Doar fixează-ți în minte primele impresii. Apoi aș vrea să discutăm despre ele.

Nu a spus nimic. Doar mi-a luat lanterna și a plecat. A fost luminată puternic din spate pe primii șase metri de farurile soldatului din poliția militară. Humvee-ul lui era încă îndreptat spre pădure. Umbra îi dansa în față. Apoi a pășit dincolo de raza de lumină a farurilor și am văzut fasciculul lanternei ei mergând mai departe, legănându-se și străbătând cu raza întunericul. Apoi am pierdut-o din vedere. Tot ceea ce era vizibil era o reflecție slabă de sub ramurile fără frunze, departe în aer.

A fost plecată aproximativ zece minute. Apoi am văzut fasciculul lanternei care se întorcea spre noi. A ieșit din pădure, revenind pe același traseu. A venit direct spre mine. Părea palidă. A stins lanterna și mi-a dat-o înapoi.

— În biroul meu, a spus ea. Într-o oră.

Ea s-a urcat înapoi în Humvee-ul lui Summer, iar Summer a dat înapoi, a întors și a accelerat în întuneric.

— Bine, băieți, treceți la treabă, am spus.

M-am așezat în mașina mea și am privit fumul în derivă și razele de lanternă care mărgineau pământul și flash-urile luminoase și albastre ale aparatelor de fotografiat care înghețau mișcarea din jurul meu. Mi-am contactat din nou prin radio sergentul și i-am spus să deschidă morga bazei. I-am spus să pregătească un patolog, la prima oră a dimineții. După treizeci de minute, ambulanța a dat înapoi pe acostament și băieții mei au încărcat în ea o formă învelită în cearșaf. Au închis ușile, au dat o palmă și camionul a plecat. S-au umplut și etichetat saci de probe din plastic transparent. Banda de la locul crimei a fost înfășurată între trunchiurile de copac. A fost legată într-un dreptunghi grosolan, poate patruzeci de metri pe cincizeci.

I-am lăsat să termine singuri și m-am întors prin întuneric la clădirile principale ale postului. M-am consultat cu o santinelă și am primit indicații despre birourile operațiunilor psihologice. Era o clădire joasă din cărămidă, cu uși și ferestre verzi, care ar fi putut găzdui birourile intendenței, cu mult timp în urmă, când a fost construită. Era amplasată la o anumită distanță de sediul postului, poate la jumătatea distanței până la locul unde erau cazate Forțele Speciale. Era întuneric și liniște în jurul ei, dar în holul central și la una dintre ferestrele birourilor ardea o lumină.

Mi-am parcat mașina și am intrat înăuntru. Am străbătut coridoarele sumbre de gresie și am ajuns la o ușă cu o fereastră din sticlă mată așezată în jumătatea ei superioară. Geamul avea lumină în spatele lui și pe el era gravat *Lt/Col. A. Norton.* Am bătut la ușă și am intrat. Am văzut un birou mic și îngrijit. Era curat și mirosea a femeie. Nu am mai salutat din nou. M-am gândit că am depășit acel moment.

Norton se afla în spatele unui birou mare de stejar, de armată, pe care îl avea acoperit cu manuale deschise. Avea atât de multe în lucru încât își luase telefonul de pe birou și îl pusese pe podea. Avea în fața ei un blocnotes galben cu notițe scrise de mână. Caietul se afla într-o rază de lumină de la lampa de birou și culoarea acestuia se reflecta în părul ei.

— Bună ziua, a spus ea.

M-am așezat în scaunul ei de vizitator.

— Cine era? a întrebat ea.

— Nu știu, am spus. Nu cred că vom avea o identificare vizuală. Era prea bătut. Va trebui să folosim amprentele digitale. Sau de dinți. Dacă i-a mai rămas vreunul.

— De ce ai vrut să mă uit la el?

— Ți-am spus de ce. Am vrut să-mi spui părerea ta.

— De ce credeai că voi avea o părere?

— Mi s-a părut că sunt elemente acolo pe care le-ai putea înțelege.

— Nu sunt un profiler criminalist.

— Nu vreau să fii. Vreau doar niște informații, repede. Vreau să știu dacă pornesc în direcția bună.

Ea a dat din cap. Și-a dat părul pe spate.

— Concluzia evidentă este că era homosexual, a spus ea. Posibil să fi fost ucis din această cauză. Sau, dacă nu, atunci atacatorilor săi erau perfect conștienți de asta.

Am dat din cap.

— A existat o amputație genitală, a spus ea.

— Ai verificat?

— L-am mișcat puțin, a spus ea. Îmi pare rău. Știu că m-ai rugat să nu o fac.

M-am uitat la ea. Nu purta mănuși. Era o tipă dură. Poate că reputația ei legată de partea academică era nemeritată.

— Nu-ți face griji, am spus.

— Bănuiesc că o să-i găsești testiculele și penisul în gură. Mă îndoiesc că i s-ar fi umflat atât de mult obrajii doar din cauza unei bătăi. Este o declarație simbolică evidentă, din punctul de vedere al unui atacator homofob. Îndepărtarea organelor deviante, simularea sexului oral.

Am dat din cap.

— La fel și nuditatea și lipsa plăcuțelor de identificare, a spus ea. Îndepărtarea armatei de deviant este același lucru cu îndepărtarea deviantului de armată.

Am dat din cap.

— Inserția obiectului străin vorbește de la sine, a spus ea. În anus.

Am dat din cap.

— Și apoi este lichidul de pe spate, a spus ea.

— Iaurt, am spus.

— Probabil căpșuni, a spus ea. Sau poate zmeură. E o glumă veche. Cum se preface un homosexual că are orgasm?

— Geme puțin, am spus eu. Și apoi aruncă iaurtul pe spatele iubitei sale.

— Da, a spus ea.

Nu a zâmbit. Și m-a privit, ca să vadă dacă o fac.

— Cum rămâne cu tăieturile și bătăile? am întrebat.

— Ura, a spus ea.

— Și cureaua de la gât?

Ea a ridicat din umeri.

— Este sugestiv pentru o tehnică auto-erotică. Asfixierea parțială creează o plăcere sporită în timpul orgasmului.

Am dat din cap.

— Bine, am spus eu.

— Bine ce?

— Acestea au fost primele tale impresii. Ai o opinie bazată pe ele?

— Dar tu? a întrebat ea.

— Da, am spus.

— Tu primul.

— Cred că este falsă.

— De ce?

— Se întâmplă prea multe, am spus eu. Erau șase lucruri acolo. Nuditatea, plăcuțele lipsă, organele genitale, creanga de copac, iaurtul și cureaua. Oricare două ar fi fost de ajuns. Poate

trei. E ca și cum ar fi încercat să demonstreze ceva, în loc să meargă mai departe și s-o facă. Poate că au încercat prea mult.

Norton nu a spus nimic.

— Prea mult, am spus din nou. Ca și cum ai împușca pe cineva, apoi l-ai strangula, apoi l-ai înjunghia, apoi l-ai îneca, apoi l-ai sufoca, apoi l-ai bate până la moarte. E ca și cum ar fi împodobit un afurisit de pom de Crăciun cu indicii.

Ea a rămas tăcută. Mă privea, ascunsă în adâncul gândurilor. Poate că mă evalua.

— Am îndoieli în legătură cu centura, a spus ea. Auto-erotismul nu este exclusiv homosexual. Toți bărbații au aceleași orgasme din punct de vedere fiziologic, homosexuali sau nu.

— Totul a fost o înscenare, am spus eu.

Ea a dat din cap, în cele din urmă.

— Sunt de acord cu tine, a spus ea. Ești un tip deștept.

— Pentru un polițist?

Ea nu a zâmbit.

— Dar noi știm, ca ofițeri, că a permite homosexualilor să se înroleze este ilegal. Așa că ar fi bine să fim siguri că nu lăsăm datoria de a apăra armata să ne întunece judecata.

— Este treaba mea să protejez armata, am spus.

— Exact, a spus Norton.

Am ridicat din umeri.

— Dar nu iau vreo poziție. Nu spun că tipul ăsta cu siguranță nu era homosexual. Poate că era. Chiar nu-mi pasă. Și poate că atacatorii lui știau, poate că nu. Spun că, în orice caz, nu de asta l-au ucis. Dar au vrut să pară că acesta este motivul. Dar ei nu *simțeau* asta cu adevărat. Simțeau altceva. Așa că au adăugat indicii, într-un mod destul de conștient.

Apoi am făcut o pauză.

— Într-un mod mai degrabă academic, aș spune.

Ea a înțepenit.

— Un mod academic? a spus ea.

— Voi predați ceva despre acest gen de lucruri în clasă?

— Noi nu învățăm oamenii cum să ucidă, a spus ea.

— Nu asta am întrebat.

Ea a dat din cap.

— Vorbim despre asta. Trebuie să vorbim. Să-i tai scula dușmanului tău este cât se poate de elementar. S-a întâmplat de-a lungul istoriei. S-a întâmplat în Vietnam. Femeile afgane au

făcut asta soldaților sovietici capturați în ultimii zece ani. Vorbim despre ce simbolizează, ce comunică și despre frica pe care o creează. Există cărți întregi despre frica de rănile grotești. Este întotdeauna un mesaj pentru populația țintă. Vorbim despre violarea cu obiecte străine. Vorbim despre expunerea deliberată a corpurilor violate. Urmele de haine abandonate sunt o metodă clasică.

— Vorbești despre iaurt?

Ea a negat din cap.

— Dar asta e o glumă foarte veche.

— Și chestia cu asfixierea?

— Nu la cursurile de Operațiuni Psihologice. Dar majoritatea celor de aici știu să citească reviste. Sau se pot uita la filme porno pe casete video.

— Vorbești despre a pune la îndoială sexualitatea unui inamic?

— Bineînțeles că da. Punerea în discuție a sexualității unui inamic este scopul cursului nostru. Orientarea lui sexuală, virilitatea lui, capabilitatea lui, capacitatea lui. Este o tactică de bază. Întotdeauna a fost așa, peste tot, de-a lungul istoriei. Este concepută pentru a funcționa în ambele sensuri. Îl diminuează pe el și ne ridică pe noi prin comparație.

Nu am spus nimic.

S-a uitat direct la mine.

— Mă întrebi dacă am recunoscut roadele lecțiilor noastre, acolo, în pădure?

— Cred că da, am spus eu.

— Nu voiai cu adevărat părerea mea, nu-i așa? a spus ea. Asta a fost doar un preambul. Știai deja ce vezi.

Am dat din cap.

— Sunt un tip deștept, pentru un polițist.

— Răspunsul este nu, a spus ea. Nu am recunoscut roadele lecțiilor noastre, acolo, în pădure. Nu în mod specific.

— Dar este posibil?

— Orice este posibil.

— L-ai întâlnit pe generalul Kramer când ai fost la Fort Irwin? am întrebat.

— O dată sau de două ori, a spus ea. De ce?

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu-mi amintesc, a spus ea.

— Nu recent?
— Nu, a spus ea. Nu recent. De ce?
— Cum l-ai cunoscut?
— Profesional, a spus ea.
— Îi instruiești pe cei de la blindate?
— Irwin nu este exclusiv divizie de blindate, a spus ea. Este și Centrul Național de Instruire, nu uita. Oamenii obișnuiau să vină la noi acolo. Acum mergem noi la ei.
Nu am spus nimic.
— Te surprinde că am predat oamenilor de la blindate?
Am ridicat din nou din umeri.
— Un pic, cred. Dacă m-aș plimba într-un tanc de șaptezeci de tone, nu cred că aș simți nevoia de mai mult avantaj psihologic.
Ea tot nu a zâmbit.
— Noi i-am învățat. Din câte îmi amintesc, generalului Kramer nu-i plăcea ca infanteria să obțină lucruri pe care oamenii lui nu le obțineau. Era o rivalitate intensă.
— Cui predai acum?
— Delta Force, a spus ea. În exclusivitate.
— Mulțumesc pentru ajutor, am spus.
— Nu am recunoscut nimic în seara asta pentru care să ne asumăm responsabilitatea.
— Nu în mod special.
— A fost un lucru psihologic generic, a spus ea.
— Bine, am spus eu.
— Și nu-mi place să fiu întrebată.
— OK, am spus din nou. Noapte bună, doamnă.
M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre ușă.
— Care a fost motivul real? a întrebat ea. Dacă tot ce am văzut era fals?
— Nu știu, am spus. Nu sunt atât de deștept.

M-am oprit la clădirea mea și sergentul, cea cu fiul cel mic, mi-a dat o cafea. Apoi am intrat în biroul meu și am găsit-o pe Summer care mă aștepta acolo. Venise să își ia listele, deoarece cazul Kramer fusese închis.
— Le-ai verificat pe celelalte femei? am întrebat-o. În afară de Norton?
Ea a dat din cap.

— Toate au alibiuri. Este cea mai bună noapte din an pentru alibiuri. Nimeni nu-și petrece noaptea de Anul Nou singur.

— Eu am făcut-o, am spus.

Nu a răspuns nimic. Am adunat hârtiile într-un teanc ordonat, le-am pus înapoi în dosarul lor și am desfăcut biletul de pe masă. *Sper că mama ta era bine*. Am aruncat biletul în sertar și i-am înmânat dosarul.

— Ce ți-a spus Norton? a întrebat.

— A fost de acord cu mine că a fost o crimă camuflată pentru a părea o agresiune împotriva homosexualilor. Am întrebat-o dacă vreunul dintre simboluri provine de la orele de psihoterapie și nu a spus nici da, nici nu. A spus că erau simboluri generice din punct de vedere psihologic. Nu-i plăcea să fie întrebată.

— Și acum ce facem?

Am căscat. Eram obosit.

— Vom proceda ca la oricare dintre cazuri. Nici măcar nu știm încă cine este victima. Cred că o să aflăm mâine. Ne întâlnim la șapte, bine?

— Bine, a spus ea și s-a îndreptat spre ușa mea, cu dosarul ei.

— Am sunat la Rock Creek, am spus. I-am cerut unui funcționar să găsească copia ordinului care m-a adus aici, din Panama.

— Și?

— A spus că are semnătura lui Garber pe ea.

— Dar?

— Nu este posibil. Garber m-a sunat în ajunul Anului Nou și a fost surprins că sunt aici.

— De ce ar minți un funcționar?

— Nu cred că un funcționar ar face-o. Cred că semnătura este un fals.

— Este posibil așa ceva?

— Este singura explicație. Garber nu putea să uite că m-a transferat aici cu 48 de ore înainte.

— Deci, despre ce este vorba?

— Nu am nicio idee. Cineva, undeva, joacă șah. Fratele meu mi-a spus că ar trebui să aflu cine mă vrea aici atât de mult încât să mă scoată din Panama și să mă înlocuiască cu un nemernic. Așa că am încercat să aflu. Și acum mă gândesc că poate ar trebui să ne punem aceeași întrebare despre Garber.

Cine îl vrea afară din Rock Creek atât de mult încât să-l înlocuiască cu un nemernic?

— Dar Coreea trebuie să fie o promovare reală, pe merit, nu-i așa?

— Garber o merită, fără îndoială, am spus eu. Doar că e prea devreme. Este o slujbă de o stea. Ministerul Apărării trebuie să o prezinte Senatului. Acest proces are loc la toamnă, nu în ianuarie. Aceasta a fost o mișcare dictată de panică, de moment.

— Dar ăsta ar fi un șah fără rost, a spus Summer. De ce să te aducem pe tine și să-l scoatem pe el? Cele două mutări se neutralizează reciproc.

— Deci poate că sunt două persoane care joacă. Ca atunci când tragi de sfori. Tipul bun, tipul rău. Câștigă unul, pierde unul.

— Dar tipul cel rău ar fi putut să le câștige pe amândouă, cu ușurință. Ar fi putut să te dea afară. Sau să te trimită la închisoare. Are plângerea civilă cu care să lucreze.

Nu am spus nimic.

— Nu se leagă nimic, a spus Summer. Oricine joacă de partea ta este dispus să-l lase pe Garber să plece, dar este suficient de puternic pentru a te ține aici, chiar și cu plângerea civilă pe masă. Suficient de puternic încât Willard să știe că nu poate acționa împotriva ta, chiar dacă probabil că ar fi vrut să o facă. Știi ce înseamnă asta?

— Da, am spus. Da.

S-a uitat direct la mine.

— Înseamnă că ești văzut ca fiind mai important decât Garber, a spus ea. Garber a plecat, iar tu ești încă aici.

Apoi și-a întors privirea și a tăcut.

— Ai permisiunea de a vorbi liber, locotenente, am spus.

S-a uitat la mine.

— Nu ești mai important decât Garber, a spus ea. Nu poți fi.

Am căscat din nou.

— Nu te contrazic, am spus eu. Nu pe acest subiect. Nu este vorba despre o alegere între mine și Garber.

A făcut o pauză. Apoi a dat din cap.

— Nu, a spus. Nu este. Este vorba despre o alegere între Fort Bird și Rock Creek. Fort Bird este văzut ca fiind mai important. Ceea ce se întâmplă aici, la comandament, este văzut ca fiind

mai sensibil decât ceea ce se întâmplă la cartierul general al unității speciale.

— De acord, am spus eu. Dar ce naiba se întâmplă aici?

NOUĂ

Am făcut primul pas timid pentru a afla, la șapte și un minut în dimineața următoare, în morga de la Fort Bird. Dormisem trei ore și nu luasem micul dejun. Nu există multe reguli stricte în ceea ce privește investigarea crimelor militare. În cea mai mare parte depindem de instinct și de improvizație. Dar una dintre puținele reguli care există este: *Nu mănânci înainte de a intra într-o morgă militară.*

Așa că mi-am petrecut ora alocată micului dejun cu raportul de la locul crimei. Era un dosar destul de gros, dar nu conținea nicio informație utilă. Enumera toate obiectele de uniformă recuperate și le descria în cele mai mici detalii. Descria cadavrul. Erau trecute orele și temperaturile. Toate miile de cuvinte erau susținute de zeci de fotografii Polaroid. Dar nici cuvintele, nici fotografiile nu mi-au spus ceea ce aveam nevoie să știu.

Am pus dosarul în sertarul biroului meu și am sunat la biroul Procurorului pentru a vedea dacă a existat vreun raport de absență nemotivată. S-ar putea ca mortul să fi fost deja dat dispărut, iar noi am fi putut să-i aflăm identitatea în acest fel. Dar nu existau rapoarte. Nimic ieșit din comun. Unitatea funcționa, cu toate cadrele prezente.

Am ieșit în frigul dimineții.

Morga fusese construită special în timpul administrației Eisenhower și era încă adecvată pentru scopul său. Armată nu voia ceva cu grad ridicat de sofisticare. Aceasta nu era lumea civilă. Știam că victima de aseară nu alunecase pe o coajă de banană. Nu-mi păsa prea mult care rană anume fusese cea fatală. Tot ce voiam să știu era ora aproximativă a morții și cine era mortul.

După ușile principale se afla un hol cu gresie, cu ieșiri în stânga, în centru și în dreapta. Dacă mergeai la stânga, găseai birourile. Dacă mergeai la dreapta, găseai depozitul frigorific. Eu am mers drept înainte, unde cuțitele tăiau, ferăstraiele retezau și apa se scurgea.

În mijlocul încăperii erau așezate două mese de metal. Aveau lumini strălucitoare deasupra lor și scurgeri zgomotoase dedesubt. Erau înconjurate de balanțe de măcelar atârnate de lanțuri, gata să cântărească organele extirpate, și de cărucioare rulante de oțel cu borcane de sticlă goale, gata să le primească,

și de alte cărucioare cu rânduri de cuțite, fierăstraie, foarfeci și clești, așezate gata de utilizare, pe foi de pânză verde. Întregul loc era acoperit cu gresie albă, ca de metrou, iar aerul era rece și dulceag, cu miros de formaldehidă.

Masa din dreapta era curată și goală. Masa din stânga era înconjurată de oameni. Era un patolog, un asistent și un funcționar care lua notițe. Summer era acolo, stând deoparte, observând. Erau poate la jumătatea procesului. Instrumentele erau toate folosite. Unele dintre borcanele de sticlă erau pline. Canalul de scurgere aspira cu zgomot. Puteam vedea picioarele cadavrului prin mulțime. Fuseseră spălate. Păreau alb-albastre sub lămpile de deasupra lor. Toată murdăria și sângele mânjit dispăruseră.

Am stat lângă Summer și am aruncat o privire. Mortul era pe spate. Îi scoseseră partea de sus a craniului. Tăiaseră în jurul centrului frunții și decojiseră pielea feței. Zăcea acolo pe dos, ca o pătură trasă în jos pe un pat. Îi ajungea până la bărbie. Pomeții și globii oculari erau la vedere. Patologul îi diseca creierul, căutând ceva. Folosise fierăstrăul pe craniu și îi scoase partea superioară ca pe un capac.

— Care este povestea? l-am întrebat.

— Avem amprente, a spus el.

— Le-am trimis prin fax, a spus Summer. Vom ști astăzi.

— Cauza morții?

— Traumatism prin lovire, a spus medicul. La ceafă. Trei lovituri puternice, cu ceva de genul unui levier, cred. Toate chestiile astea dramatice sunt post-mortem. E doar o pură scenografie.

— Vreo rană datorată apărării?

— Nimic, a spus doctorul. A fost un atac surpriză. Din senin. Nu a fost nicio împotrivire, nicio luptă.

— Câți agresori?

— Nu sunt un magician. Probabil că loviturile fatale au fost date de același individ. Nu pot spune dacă au fost și alții care stăteau în jur și priveau.

— Cea mai bună presupunere?

— Sunt un om de știință, nu un ghicitor.

— Un singur atacator, a spus Summer. Doar o presimțire.

Am dat din cap.

— Ora decesului? am întrebat.

— E greu să fiu sigur, a spus medicul. Nouă sau zece, noaptea trecută, probabil. Dar nu vă bazați pe asta la dosar.

Am dat din nou din cap. Nouă sau zece ar avea sens. Mult după lăsarea întunericului, cu câteva ore înainte de orice probabilitate rezonabilă de a fi descoperit. O mulțime de timp pentru ca răufăcătorul să-l ademenească acolo, iar apoi să fie în altă parte când suna alarma.

— A fost ucis la locul faptei? am întrebat.

Patologul a dat din cap.

— Sau foarte aproape de el, a spus el. Nu există semne medicale care să sugereze contrariul.

— Bine, am spus eu.

M-am uitat în jur. Ramura ruptă de copac era întinsă pe un cărucior. Lângă el era un borcan cu un penis și două testicule în el.

— În gură? am spus.

Patologul a dat din nou din cap. Nu a spus nimic.

— Ce fel de cuțit?

— Probabil un K-bar, a spus el.

— Minunat, am spus.

În ultimii cincizeci de ani, K-bar au fost fabricate cu zecile de milioane. Erau la fel de comune ca și medaliile.

— Cuțitul a fost folosit de o persoană dreptace, a spus medicul.

— Și levierul?

— La fel.

— Bine, am spus eu.

— Lichidul era iaurt, a spus medicul.

— Căpșuni sau zmeură?

— Nu am făcut un test de gust.

Lângă borcanele cu organe se afla un teanc mic de patru fotografii Polaroid. Toate reprezentau locul rănii fatale. Prima era așa cum a fost descoperit. Părul tipului era relativ lung, murdar și năclăit de sânge și nu am putut distinge prea multe detalii. A doua era cu sângele și murdăria clătite. A treia cu părul tăiat cu foarfeca. A patra cu părul complet ras, cu o lamă de ras.

— Ce zici de o rangă? am întrebat.

— Posibil, a spus medicul. Poate mai bine decât un levier auto. Oricum, am luat un mulaj. Aduceți-mi arma și vă spun dacă da sau nu.

M-am apropiat puțin și m-am uitat mai atent. Cadavrul era foarte curat. Era gri, alb și roz. Mirosea vag a săpun, precum și a sânge și alte mirosuri organice bogate. Inghinalul era un dezastru. Ca într-o măcelărie. Tăieturile de cuțit de pe brațe și de pe umeri erau adânci și evidente. Puteam vedea mușchi și oase. Marginile rănilor erau albastre și reci. Lama trecuse chiar printr-un tatuaj de pe brațul stâng. Un vultur ținea în mână un pergament pe care scria *Mama.* În general, tipul nu era o priveliște plăcută. Dar era într-o formă mai bună decât mă temusem că va fi.

— Am crezut că vor fi mai multe umflături și vânătăi, am spus.

Patologul s-a uitat la mine.

— Ți-am spus, a spus el. Tot teatrul ăsta a fost după ce a murit. Nu-i mai bătea de inima, nu mai avea tensiune arterială, nu mai avea circulație, prin urmare nu mai putea avea umflături și nici contuzii. Nici sângera prea mult. S-a mai scurs sânge doar prin gravitație. Dacă ar fi fost în viață când l-au tăiat, ar fi curs ca un râu.

S-a întors la masă și a terminat operația cu creierul tipului și a pus capacul de os la locul lui. L-a bătut de două ori pentru a obține o etanșare bună și a șters cu un burete îmbinarea care curgea. Apoi a tras fața tipului la loc. A pipăit, a împins și a netezit cu degetele și, când și-a luat mâinile de pe el, l-am văzut pe sergentul din Forțele Speciale cu care vorbisem în clubul de striptease, uitându-se orbește în sus, în luminile strălucitoare de deasupra lui.

Am luat un Humvee și am trecut pe lângă școala de operațiuni psihologice a Andreei Norton până la unitatea Delta Force. Era destul de independentă, situată în ceea ce fusese o închisoare înainte ca armata să-și adune toți răufăcătorii la Fort Leavenworth, în Kansas. Vechea sârmă și zidurile se potriveau scopului său actual. Lângă ea se afla un hangar uriaș de avioane din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Arăta de parcă fusese târât de la vreo bază închisă și asamblată cu șuruburi pentru a adăposti rafturile lor de provizii și camioanele și

Humvee-urile lor cu blindaj ușor și poate chiar câteva elicoptere de intervenție rapidă.

Santinela de la poarta interioară m-a lăsat să intru și m-am dus direct în biroul adjunctului. Șapte și jumătate dimineața, iar acesta era deja luminat și ocupat, ceea ce îmi spunea ceva. Adjunctul se afla la birou. Era un căpitan. În lumea cu susul în jos a Delta Force, sergenții sunt vedetele, iar ofițerii stau acasă și se ocupă de treburile casnice.

— Îți lipsește cineva? l-am întrebat.

S-a uitat în altă parte, ceea ce mi-a mai spus ceva.

— Presupun că știi că știu, a spus el. Altfel, de ce ai fi aici?

— Ai un nume pentru mine?

— Un nume? Am presupus că l-ați arestat pentru ceva.

— Nu este vorba de o arestare, am spus.

— Deci, despre ce este vorba?

— Tipul ăsta e arestat des?

— Nu. E un soldat bun.

— Cum îl cheamă?

Căpitanul nu a răspuns. Doar s-a aplecat, a deschis un sertar și a scos un dosar. Mi l-a înmânat. La fel ca toate dosarele Delta pe care le văzusem vreodată, era puternic cenzurat pentru public. Erau doar două pagini în el. Prima era o fișă de identificare cu nume, prenume, număr și un rezumat sumar al carierei unui tip pe nume Christopher Carbone. Era un veteran necăsătorit, cu șaisprezece ani de serviciu la activ. Servise patru ani într-o divizie de infanterie, patru ani într-o divizie aeropurtată, patru ani într-o companie de Ranger și patru ani în Detașamentul D al Forțelor Speciale. Era sergent de primă clasă. Nu existau detalii despre acțiuni și nu se menționau premii sau decorații.

Cea de-a doua foaie conținea zece amprente și o fotografie color a bărbatului cu care vorbisem în bar și pe care tocmai îl lăsasem pe masa mortuară.

— Unde este? a întrebat căpitanul. Ce s-a întâmplat?

— Cineva l-a ucis, am spus eu.

— Cee?

— Omucidere, am spus.

— Când?

— Noaptea trecută. La ora nouă sau zece.

— Unde?

— La marginea pădurii.
— Ce pădure?
— Pădurile noastre. La unitate.
— Isuse Hristoase. De ce?
Am pus dosarul la loc și l-am strecurat sub braț.
— Nu știu de ce, am spus. Încă.
— Iisuse Hristoase, a spus el din nou. Cine a făcut-o?
— Nu știu, am spus. Încă.
— Iisuse Hristoase, a spus tipul, pentru a treia oară.
— Are rude apropiate? am întrebat.
Căpitanul a făcut o pauză. A expirat.
— Cred că are o mamă pe undeva, a spus. O să te anunț.
— Nu *mă* anunți, am spus. Tu vei fi cel care va da telefonul.
El nu a spus nimic.
— Avea Carbone dușmani aici? am întrebat.
— Din câte știu eu, nu.
— Vreo fricțiune?
— Cum ar fi?
— Aveți probleme legate de stilul de viață?
S-a holbat la mine.
— Ce vrei să spui?
— Era homosexual?
— Ce? Bineînțeles că nu.
Nu am spus nimic.
— Vrei să spui că Carbone era poponar? a șoptit căpitanul.
Mi l-am imaginat pe Carbone în minte, lenevind la doi metri de pista clubului de striptease, la doi metri de cea care se târa în acel moment pe coate și genunchi, cu fundul în aer și cu sfârcurile atingând scena, cu o sticlă cu gât lung în mână și cu un zâmbet larg pe față. Părea un mod ciudat pentru un homosexual de a-și petrece timpul liber. Dar apoi mi-am imaginat detașarea din ochii lui și gestul său stânjenit în timp ce îi făcea semn prostituatei brunete să plece.
— Nu știu ce era Carbone, am spus eu.
— Atunci ține-ți gura aia afurisită închisă, a spus căpitanul său. Domnule.

Am luat dosarul lui Carbone cu mine la morgă, am luat-o pe Summer și am dus-o la barul ofițerilor pentru micul dejun. Ne-am așezat singuri într-un colț, departe de toți ceilalți. Am

mâncat ouă, șuncă și pâine prăjită. Summer a mâncat fulgi de ovăz și fructe și a aruncat o privire peste dosar. Eu am băut cafea. Summer a băut ceai.

— Patologul spune că este vorba de o luptă împotriva homosexualilor, a spus ea. Crede că este evident.

— Se înșală.

— Carbone nu este căsătorit.

— Nici eu nu sunt, am spus. Nici tu nu ești. Ești homosexuală?

— Nu.

— Păi, vezi!

— Dar o pistă greșită trebuie să se bazeze pe ceva real, nu? Adică, dacă ar fi știut că este un jucător, de exemplu, ar fi putut să-i bage în gură bilete de loterie sau să arunce cărți de joc peste tot. Atunci am fi putut crede că era vorba de datorii la jocurile de noroc. Înțelegi ce vreau să spun? Pur și simplu nu funcționează dacă nu se bazează pe nimic. Ceva ce poate fi infirmat în cinci minute pare stupid, nu inteligent.

— Cea mai bună presupunere a ta?

— Era homosexual și cineva știa asta, dar nu acesta a fost motivul.

Am dat din cap.

— Nu acesta a fost motivul, am spus eu. Să spunem că *era* homosexual. A fost în armată șaisprezece ani. A supraviețuit celei mai mari părți a anilor șaptezeci și tuturor anilor optzeci. Atunci de ce s-ar fi întâmplat acum? Vremurile se schimbă, se îmbunătățesc, el se pricepe mai bine să se ascundă, să iasă la cluburi de striptease cu amicii lui. Nu are de ce să se întâmple acum, dintr-o dată. S-ar fi întâmplat înainte. Acum patru ani, sau opt, sau doisprezece, sau șaisprezece. Ori de câte ori s-a alăturat unei noi unități și oameni noi au ajuns să-l cunoască.

— Deci, care a fost motivul?

— Habar n-am.

— Mă rog, ar putea fi jenant. La fel ca Kramer și motelul său.

Am dat din nou din cap.

— Bird pare a fi un loc foarte jenant.

— Crezi că de asta ești aici? Carbone?

— Este posibil. Depinde de ceea ce reprezintă el.

Am rugat-o pe Summer să depună și să transmită toate notificările și rapoartele necesare și m-am întors la birou.

Zvonurile se răspândeau rapid. Am găsit trei sergenți Delta care mă așteptau, căutând informații. Erau tipici băieților din Forțele Speciale. Micuți, slabi, ageri, ușor neîngrijiți, duri ca piatra. Doi dintre ei erau mai în vârstă decât al treilea. Cel mai tânăr purta barbă. Era bronzat, de parcă abia se întorsese de undeva de unde era cald. Se plimbau cu toții în antecamera biroului. Sergentul meu, cea cu fiul cel mic, era acolo cu ei. Am presupus că făcea o tură suplimentară. Se uita la ei de parcă ar fi alternat perioadele de plimbare cu cele de a o agăța. Părea foarte civilizată, în comparație cu ei. Aproape gentilă. I-am condus pe toți în biroul meu, am închis ușa, m-am așezat la birou și i-am lăsat să stea în fața lui.

— Este adevărat ce am auzit despre Carbone? a spus unul dintre cei doi mai în vârstă.

— A fost ucis, am spus eu. Nu știu cine, nu știu de ce.

— Când?

— Aseară, la ora nouă sau zece.

— Unde?

— Poftim.

— Acesta este o bază închisă.

Am dat din cap.

— Infractorul nu era un membru obișnuit al bazei.

— Am auzit că a fost lucrat bine.

— Destul de bine.

— Când o să știi cine a fost?

— În curând, sper.

— Ai indicii?

— Nimic anume.

— Când vei ști, vom ști și noi?

— Vrei?

— Poți să fii sigur.

— De ce?

— Știi de ce, a spus tipul.

Am dat din cap. Homosexual sau heterosexual, Carbone era membru al celei mai înfricoșătoare bande din lume. Prietenii lui aveau să-i ia apărarea. M-am simțit puțin invidios pentru o secundă. Dacă aș fi fost omorât în pădure într-o noapte târzie, mă îndoiam că trei tipi duri s-ar fi dus direct la biroul cuiva, la opt dimineața, cu sufletul la gură, gata să se răzbune. Apoi m-am uitat din nou la cei trei și m-am gândit că infractorul ăsta ar

putea avea o grămadă de probleme. Tot ce trebuia să fac era să dau un nume.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări de polițist, am spus.

Le-am pus toate întrebările obișnuite. Carbone avea dușmani? Existau dispute? Amenințări? Bătăi? Cei trei băieți au clătinat din cap și au răspuns negativ la toate întrebările.

— Altceva? am întrebat. Ceva care să-l pună în pericol?

— Cum ar fi? a întrebat unul dintre cei doi mai în vârstă, liniștit.

— Indiferent ce, am spus eu.

Nu am vrut să merg mai departe de atât.

— Nu, au spus cu toții.

— Aveți vreo teorie? am întrebat.

— Verifică la Rangeri, a spus tânărul. Găsește pe cineva care a picat antrenamentul Delta și crede că încă mai are ceva de demonstrat.

Apoi au plecat, iar eu am stat acolo și m-am gândit la ultimul lor comentariu. Un Ranger cu ceva de demonstrat? Mă îndoiam de asta. Nu era plauzibil. Sergenții Delta nu ies în pădure cu oameni pe care nu-i cunosc și nu sunt loviți în ceafă. Se antrenează mult timp și din greu pentru a face astfel de eventualități foarte puțin probabile, chiar imposibile. Dacă un Ranger s-ar fi luat la bătaie cu Carbone, el ar fi fost cel pe care l-am găsit la baza copacului. Dacă doi Rangeri s-ar fi dus acolo cu el, am fi găsit doi Rangeri morți. Sau, cel puțin, am fi găsit răni defensive pe Carbone însuși. Nu ar fi căzut ușor.

Așadar s-a dus acolo cu cineva pe care îl cunoștea și în care avea încredere. Mi l-am imaginat în largul lui, poate discutând, poate zâmbind, așa cum făcuse în barul din oraș. Poate conducând pe drum undeva, cu spatele la atacator, fără să bănuiască nimic. Apoi mi-am imaginat un levier sau o rangă scoasă de sub o haină, care se mișcă și lovește cu un impact zdrobitor. Apoi, din nou. Și din nou. A fost nevoie de trei lovituri puternice pentru a-l doborî. Trei lovituri surpriză. Și un tip precum Carbone nu se lasă surprins prea des.

Mi-a sunat telefonul. L-am ridicat. Era colonelul Willard, nemernicul din biroul lui Garber, în Rock Creek.

— Unde ești? a întrebat el.

— În biroul meu, am spus. Cum altfel aș putea răspunde la telefon?

— Rămâi acolo, a spus el. Nu pleca nicăieri, nu face nimic, nu suna pe nimeni. Acestea sunt ordinele mele directe. Stai acolo în liniște și așteaptă.

— Ca să ce?

— Sunt pe drum spre tine.

A închis. Am pus telefonul la loc în suportul său.

Am rămas acolo. Nu m-am dus nicăieri, nu am făcut nimic, nu am sunat pe nimeni. Sergentul meu mi-a adus o ceașcă de cafea. Am acceptat-o. Willard nu-mi spusese să mor de sete.

După o oră am auzit o voce în biroul exterior și apoi tânărul sergent Delta a intrat din nou înăuntru, singur. Cel cu barbă și bronzat. I-am spus să ia loc și m-am gândit la ordinele mele. *Să nu pleci nicăieri, să nu faci nimic, să nu suni pe nimeni*. Am presupus că a vorbi cu tipul ar însemna să fac ceva, ceea ce ar contraveni părții de *nu face nimic* a ordinului. Dar atunci, respirația făcea ceva, tehnic vorbind. La fel și metabolismul. Îmi creștea părul, îmi creștea barba, îmi creșteau toate cele douăzeci de unghii, slăbeam. Era imposibil să nu faci *nimic*. Așa că am decis că acea componentă a ordinului era pur retorică.

— Pot să te ajut, sergent? am spus.

— Cred că Carbone era homosexual, a spus sergentul.

— *Crezi* că era?

— Bine, era.

— Cine mai știa?

— Noi toți.

— Și?

— Și nimic. M-am gândit că ar trebui să știi, atâta tot.

— Crezi că are vreo legătură?

A clătinat din cap.

— Nu ne deranja asta. Iar cel care l-a ucis nu era unul dintre noi. Nu a fost nimeni din unitate. Nu este posibil așa ceva. Noi nu facem lucruri de genul ăsta. În afara unității, nimeni nu știa. Prin urmare, nu a fost un factor.

— Atunci de ce să-mi spui?

— Pentru că vei afla cu siguranță. Am vrut să fii pregătit pentru asta. Nu am vrut să fie o surpriză.

— Pentru că?

— Atunci poate că poți să păstrezi tăcerea. Din moment ce nu este un factor important.

Nu am spus nimic.

— I-ar distruge reputația, a spus sergentul. Și asta este greșit. A fost un tip de treabă și un bun soldat. A fi homosexual nu ar trebui să fie o crimă.

— Sunt de acord, am spus.

— Armata trebuie să se schimbe.

— Armata urăște schimbarea.

— Se spune că dăunează coeziunii unității, a spus el. Ar fi trebuit să vină și să vadă cum lucrează echipa noastră. Cu Carbone chiar acolo, în ea.

— Nu pot să tac, am spus. Poate că aș face-o dacă aș putea. Dar la cum arăta locul crimei, toată lumea va înțelege mesajul.

— Ce? A fost ca o crimă sexuală? Nu ai spus asta înainte.

— Am încercat să păstrez tăcerea, am spus.

— Dar nimeni nu știa despre el. Nu în afara unității.

— Cineva trebuie să fi știut, am spus eu. Sau altfel infractorul se află în unitatea ta.

— Nu este posibil. Nici vorbă, nici vorbă de așa ceva.

— Un lucru sau altul trebuie să fie posibil, am spus eu. Se vedea cu cineva din exterior?

— Nu, niciodată.

— Deci a fost celibatar timp de șaisprezece ani?

Tipul s-a oprit o clipă.

— Cred că nu prea știu, a spus el.

— Cineva știa, am spus eu. Dar, de fapt, nu cred că a fost un factor important. Cred că cineva a încercat doar să facă să pară că a fost. Poate că putem clarifica asta, cel puțin.

Sergentul a clătinat din cap.

— Va fi singurul lucru pe care și-l va aminti cineva despre el.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu sunt homosexual, a spus el.

— Nu-mi pasă în niciun caz.

— Am o soție și un copil.

M-a lăsat cu această informație și m-am întors să mă supun ordinelor lui Willard.

Mi-am petrecut timpul gândindu-mă. Nu a fost recuperată nicio armă de la locul faptei. Nici o analiză criminalistică semnificativă. Niciun fir de îmbrăcăminte agățat de un tufiș, nicio urmă de pași în pământ, nicio urmă de piele a atacatorului

său sub unghiile lui Carbone. Toate acestea erau ușor de explicat. Arma fusese luată de atacator, care probabil purta uniforma militară, pe care Departamentul Armatei le comandă foarte atent, tocmai pentru a nu se desface și a lăsa fire peste tot. Fabricile de textile din toată țara au de îndeplinit obiective de calitate stricte, în ceea ce privește standardele de uzură pentru twill-ul și poplinul militar. Pământul era înghețat tare, așa că urmele de pași erau imposibile. Carolina de Nord avea probabil o perioadă de îngheț de aproximativ o lună, iar noi ne aflam chiar în mijlocul ei. Și a fost un atac surpriză. Carbone nu avusese timp să se întoarcă, să se ferească și să lovească în atacator.

Așadar, nu exista nicio informație materială. Dar aveam unele avantaje. Aveam un număr fix de suspecți posibili. Era o bază închisă, iar armata se pricepe destul de bine să înregistreze cine a fost unde, în orice moment. Puteam să începem cu metri de hârtie tipărită și să trecem în revistă fiecare nume, pe o bază binară simplă: posibil sau imposibil. Apoi puteam să adunăm toate variantele posibile și să ne apucăm de treabă cu sfânta trinitate a detectivilor de pretutindeni: mijloace, motiv, oportunitate. Mijloacele și oportunitatea nu ar însemna mare lucru. Prin definiție, nimeni nu ar fi pe lista de posibilități dacă nu s-ar fi dovedit că are oportunitatea. Și toată lumea din armată era fizic capabilă să lovească cu o rangă sau cu un levier în spatele capului unei victime neașteptate. Era probabil un echivalent aproximativ al celei mai elementare cerințe de intrare.

Așa că se ajungea la un motiv, de unde începuse totul pentru mine. Care a fost motivul?

Am mai stat încă o oră. Nu am plecat nicăieri, nu am făcut nimic, nu am sunat pe nimeni. Sergentul meu mi-a mai adus cafea. I-am spus că ar putea să o sune pe locotenentul Summer din partea mea și să-i sugereze să treacă pe aici.

Summer a apărut în cinci minute. Aveam o grămadă de lucruri să-i spun, dar ea le anticipase pe toate. A comandat o listă cu tot personalul bazei, plus o copie a jurnalului de la poartă, astfel încât să putem adăuga și scoate nume, după caz. A aranjat ca apartamentul lui Carbone să fie sigilat, în așteptarea unei percheziții. A aranjat un interviu cu

comandantul său pentru a obține o imagine mai clară a vieții sale personale și profesionale.

— Excelent, am spus eu.

— Ce-i cu Willard? a întrebat ea.

— Face pe cocoșul, probabil, am spus eu. Un caz important ca acesta, și vrea să vină și să dirijeze personal lucrurile. Să-mi amintească faptul că sunt sub papuc.

Dar m-am înșelat.

Willard a apărut în cele din urmă după exact patru ore. I-am auzit vocea în biroul exterior. Eram destul de sigur că sergentul meu nu-i oferea cafea. Avea instincte mai bune de atât. Ușa mea s-a deschis și a intrat. Nu s-a uitat la mine. Doar a închis ușa în urma lui, s-a întors și s-a așezat pe scaunul meu de vizitator. Imediat a început chestia aia cu foiala. Se mișca întruna și își trăgea de genunchii pantalonilor ca și cum i-ar fi ars pielea.

— Ieri, a spus el. Vreau o raport complet a tot ce ai făcut. Vreau să o aud din gura ta.

— Ai venit aici ca să-mi pui întrebări?

— Da, a spus el.

Am ridicat din umeri.

— Am fost în avion până la ora două, am spus. Am fost cu tine până la cinci.

— Și apoi?

— M-am întors aici la ora unsprezece.

— În șase ore? Eu am făcut-o în patru.

— Ai condus, probabil. Eu am luat două autobuze și am făcut autostopul.

— După aceea?

— Am vorbit cu fratele meu la telefon, am spus.

— Îmi amintesc de fratele tău, a spus Willard. Am lucrat cu el.

Am dat din cap.

— A menționat asta.

— Și apoi ce?

— Am vorbit cu locotenentul Summer, am spus. Nimicuri.

— Și apoi?

— Cadavrul lui Carbone a fost descoperit pe la miezul nopții.

El a dat din cap, a tresări și s-a foit și părea că nu se simte confortabil.

— Ți-ai păstrat biletele de autobuz? a spus el.

— Mă îndoiesc, am spus.

A zâmbit.

— Îți amintești cine te-a dus cu mașina la bază?

— Mă îndoiesc. De ce?

— Pentru că s-ar putea să am nevoie să știu. Pentru a dovedi că nu am făcut o greșeală.

Nu am spus nimic.

— *Ai* făcut greșeli, a spus el.

— Am făcut?

El a dat din cap.

— Nu mă pot decide dacă ești un idiot sau dacă faci asta intenționat.

— Ce să fac?

— Încerci să faci armata de râs?

— Ce?

— Care este imaginea de ansamblu, domnule maior? a spus el.

— Spuneți-mi dumneavoastră, domnule colonel.

— Războiul Rece se încheie. Prin urmare, urmează schimbări majore. Să nu se întâmple nimic, nu va fi o opțiune. Prin urmare, fiecare parte a forțelor armate încearcă să se ridice în picioare și să-și ia partea. Și știi ce?

— Ce?

— Armata este întotdeauna la coada clasamentului. Forțele aeriene au toate avioanele acelea pline de farmec. Marina are submarine și portavioane. Pușcașii marini sunt întotdeauna de neatins. Iar noi suntem blocați acolo jos în noroi, la propriu. La fundul grămezii. Armata e *plictisitoare*, Reacher. Asta e părerea celor de la Washington.

— Și?

— Tipul ăsta, Carbone, a fost un poponar. Era un nenorocit de *curist*, pentru numele lui Dumnezeu. O unitate de elită are *perverși* în ea? Crezi că armata are nevoie ca oamenii să știe asta? Într-un moment ca acesta? Trebuia să-l cataloghezi ca accident la antrenament.

— Asta nu ar fi adevărat.

— Cui îi pasă?

— Nu a fost ucis din cauza orientării sale sexuale.

— Bineînțeles că a fost.

— Cu asta mă ocup, am spus. Și eu spun că nu a fost.

M-a fixat cu privirea. A tăcut pentru o clipă.

— Bine, a spus el. Vom reveni la asta. Cine altcineva în afară de tine a văzut cadavrul?

— Băieții mei, am spus. Plus un locotenent colonel de la Operațiuni Psihologice de la care am vrut o părere. Plus patologul.

A dat din cap.

— Tu ocupă-te de băieții tăi. Eu le voi spune celor de la Operațiuni Psihologice și doctorului.

— Ce să le spun?

— Că îl catalogăm ca fiind un accident de antrenament. Ei vor înțelege. Nu s-a întâmplat nimic rău, nimeni n-a greșit. Fără anchetă.

— Glumești.

— Crezi că armata vrea ca acest lucru să se răspândească? Acum? Că Delta a avut un soldat ilegal timp de patru ani? Ești nebun?

— Sergenții vor o anchetă.

— Sunt destul de sigur că nu la fel vrea și comandantul lor. Crede-mă. Poți să fii sigur de asta.

— Va trebui să-mi dai un ordin direct, am spus. Silabisește-mi.

— Citește-mi pe buze, a spus el. Nu face valuri. Scrie un raport care să arate că a murit într-un accident la antrenament. O manevră de noapte, o cursă, un exercițiu, orice. S-a împiedicat, a căzut și s-a lovit la cap. Caz închis. Acesta este un ordin direct.

— Am nevoie de un document scris, am spus.

— Maturizează-te, a spus el.

Am stat în liniște o clipă sau două, uitându-ne unul la celălalt peste birou. Eu stăteam nemișcat, iar Willard se legăna și se ciupea. Mi-am strâns pumnul, fără să mă vadă. Mi-am imaginat că-i trag o dreaptă în centrul pieptului. M-am gândit că aș putea să-i opresc amărâta de inimă cu o singură lovitură. Aș putea să scriu că a fost un accident la antrenament. Aș putea spune că se antrenase să se urce și să se ridice de pe scaun, că a alunecat și și-a lovit sternul de colțul biroului.

— Care a fost ora morții? a întrebat el.

— Nouă sau zece, noaptea trecută, am spus eu.

— Și ai fost plecat de la bază până la ora unsprezece?

— Ai întrebat și am răspuns, i-am spus.

— Poți dovedi asta?

M-am gândit la paznicii de la poartă în cabina lor. Ei mă înregistraseră.

— Trebuie să o fac? am spus.

A tăcut din nou. S-a aplecat spre stânga pe scaun.

— Următorul punct, a spus el. Pretinzi că poponarul nu a fost ucis pentru că era un poponar. Care sunt dovezile tale?

— Scena crimei a fost aranjată cu intenție, am spus eu.

— Pentru a ascunde adevăratul motiv?

Am dat din cap.

— Asta e părerea mea.

— Care a fost motivul real?

— Nu știu. Asta ar necesita o anchetă.

— Să speculăm, a spus Willard. Să presupunem că autorul ipotetic ar fi beneficiat de pe urma omuciderii. Spune-mi cum.

— În mod obișnuit, am spus. Prin împiedicarea unei acțiuni viitoare din partea sergentului Carbone. Sau pentru a ascunde o infracțiune la care sergentul Carbone a participat sau de care avea cunoștință.

— Pentru a-l reduce la tăcere, cu alte cuvinte.

— Pentru a mușamaliza ceva, am spus. Așa cred și eu.

— Și tu cu asta te ocupi.

— Da, am spus. Asta fac.

— Cum ai fi localizat această persoană?

— Prin efectuarea unei anchete.

Willard a dat din cap.

— Și când ai fi găsit această persoană, ipotetic, presupunând că ai fi putut, ce ai fi făcut?

— L-aș fi luat în custodie, am spus eu.

Custodie de protecție, m-am gândit. Mi i-am imaginat în minte pe colegii de companie ai lui Carbone, care se plimbau nerăbdători, gata să facă singuri dreptate.

— Și în grupul de suspecți ar fi fost oricine era în bază în acel moment?

Am dat din cap. Locotenentul Summer se lupta probabil cu teancuri de hârtie chiar în timp ce vorbeam.

— Verificați prin intermediul listelor de rezidență și al jurnalelor de la porți, am spus eu.

— Fapte, a spus Willard. M-aș fi gândit că faptele ar fi foarte importante pentru cineva care se ocupă cu așa ceva pentru a-și câștiga existența. Această bază se întinde pe aproape o sută de mii de acri. Ultima dată a fost împrejmuit cu sârmă perimetrală în 1943. Acestea sunt fapte. Le-am descoperit cu foarte puțină dificultate și ar fi trebuit să le descoperiți și voi. Nu ți-a trecut prin cap că nu toți cei din bază trebuie să intre pe poarta principală? Nu te-ai gândit că cineva înregistrat ca nefiind aici ar fi putut să se strecoare prin gard?

— Puțin probabil, am spus eu. Ar fi avut de mers pe jos mai mult de trei kilometri, pe întuneric beznă, iar noi facem patrulare auto la întâmplare toată noaptea.

— Patrulele ar fi putut rata un om instruit.

— Puțin probabil, am spus din nou. Și cum s-ar fi întâlnit cu sergentul Carbone?.

— Locație prestabilită.

— Nu era o locație, am spus eu. Era doar un loc lângă drum.

— Atunci, un loc pe o hartă.

— Puțin probabil, am spus, pentru a treia oară.

— Dar este posibil?

— Orice este posibil.

— Deci, un om ar fi putut să se întâlnească cu poponarul, apoi să-l ucidă, apoi să iasă înapoi prin gard, apoi să meargă până la poarta principală și apoi să se înregistreze?

— Orice este posibil, am spus din nou.

— La ce fel de interval de timp ne uităm? Între uciderea lui și înregistrarea la poartă?

— Nu știu. Ar trebui să aflu distanța pe care a parcurs-o.

— Poate că a fugit.

— Poate că da.

— În acest caz, ar fi rămas fără suflare când a trecut de poartă.

Nu am spus nimic.

— Cea mai bună presupunere, a spus Willard. Cât timp?

— O oră sau două.

El a dat din cap.

— Deci, dacă prințul a fost omorât la nouă sau zece, criminalul ar fi putut să se înregistreze la unsprezece?

— Posibil, am spus eu.

— Și motivul ar fi fost să se ajungă la o fundătură.

Am dat din cap. Nu am spus nimic.

— Și ți-a luat șase ore o călătorie de patru ore, lăsând astfel un potențial decalaj de două ore, pe care îl explici prin afirmația vagă că ai parcurs traseul mai lent.

Nu am spus nimic.

— Și tocmai ai fost de acord că o fereastră de două ore este generoasă în ceea ce privește realizarea faptei. În special cele două ore dintre nouă și unsprezece, care, din întâmplare, sunt aceleași două ore pe care nu le poți justifica.

Nu am spus nimic. El a zâmbit.

— Și ai ajuns la poartă fără suflare, a spus el. Am verificat.

Nu am răspuns.

— Dar care ar fi fost motivul pentru care ai fi făcut-o? a spus el. Presupun că nu-l cunoșteai bine pe Carbone. Presupun că nu te mișcai în aceleași cercuri sociale ca și el. Cel puțin, sper sincer că nu.

— Îți pierzi timpul, am spus. Și faci o mare greșeală. Pentru că tu chiar nu vrei să-ți faci un dușman din mine.

— Așa să fie?

— Nu, am spus eu. Chiar nu vrei.

— De ce ai nevoie de fundături? m-a întrebat el.

Nu am spus nimic.

— Iată un fapt interesant, a spus Willard. Sergentul de primă clasă Christopher Carbone a fost soldatul care a depus plângerea împotriva ta.

Mi-a dovedit-o desfăcând din buzunar o copie a plângerii. A netezit-o și mi-a dat-o peste birou. În partea de sus era un număr de înregistrare, apoi o dată, un loc și o oră. Data era 2 ianuarie, locul era biroul comandantului adjunct din Fort Bird, iar ora era 08:45. Apoi urmau două paragrafe de declarație sub jurământ. Am aruncat o privire peste unele dintre propozițiile rigide și formale.

L-am observat personal pe un maior de poliție militară în activitate, pe nume Reacher, lovindu-l pe primul civil cu o lovitură de picior în genunchiul drept. Imediat după aceea, maiorul Reacher l-a lovit cu fruntea în față pe al doilea civil. Din câte știu eu, ambele atacuri au fost neprovocate. Nu am văzut niciun element de autoapărare.

Apoi a urmat o semnătură cu numele și numărul lui Carbone scrise la mașina de scris. Am recunoscut numărul din dosarul lui Carbone. M-am uitat la ceasul lent și silențios de pe perete și mi l-am imaginat pe Carbone, strecurându-se pe ușa barului în parcare, privindu-mă o secundă, apoi amestecându-se cu grupul de bărbați care se sprijineau pe mașini și beau bere din sticle. Apoi m-am uitat din nou în jos, am deschis un sertar și am strecurat foaia de hârtie înăuntru.

— Delta Force are grijă de ai săi, a spus Willard. Știm cu toții asta. Cred că face parte din filosofia lor. Și ce vor face acum? Unul dintre ai lor este omorât în bătaie după ce a depus o plângere împotriva unui maior de poliție militară șmecher, iar maiorul de poliție militară șmecher trebuie să-și salveze cariera, iar el nu prea poate să dea socoteală pentru timpul petrecut în noaptea în care s-a întâmplat?

Nu am spus nimic.

— Biroul celor de la Delta primește propria copie, a spus Willard. Procedura standard în cazul plângerilor disciplinare. Copii multiple peste tot. Așa că vestea se va scurge foarte curând. Atunci vor pune întrebări. Și ce să le spun? Aș putea să le spun că nu ești suspect. Sau aș putea să le sugerez că *ești* cu siguranță suspect, dar că există un fel de tehnicitate care face ca eu să nu te pot atinge. Aș putea să văd cum simțul lor justițiar tratează acest tip de nedreptate.

Nu am spus nimic.

— Este singura plângere pe care Carbone a făcut-o vreodată, a spus el. În șaisprezece ani de carieră. Am verificat și asta. Și e de înțeles. Un tip ca el trebuie să țină capul plecat. Dar Delta, în ansamblul ei, va vedea o anumită semnificație în asta. Dacă Carbone iese la rampă pentru prima dată în viața lui, se vor gândi că voi doi ați mai avut un trecut. Vor crede că a fost o răzbunare. Nu-i va face să te placă mai mult.

Nu am spus nimic.

— Deci, ce ar trebui să fac? a spus Willard. Ar trebui să mă duc acolo și să arunc niște indicii despre tehnica juridică? Sau să facem un schimb? Eu continui să te las în pace cu Delta, iar tu începi să te dai pe brazdă?

Nu am spus nimic.

— Nu cred cu adevărat că l-ai omorât, a spus el. Nici măcar tu nu ai merge atât de departe. Dar nu m-aș fi supărat dacă ai fi

făcut-o. Poponarii din armată merită să fie uciși. Sunt aici sub pretexte false. Ai fi ales un motiv greșit, atâta tot.

— Este o amenințare inutilă, am spus eu. Nu mi-ai spus niciodată că a depus plângere. Nici ieri nu mi-ai arătat-o. Nu mi-ai dat niciodată un nume.

— Grupa lor de sergenți nu va crede asta nici o secundă. Ești un investigator al unității speciale. Faci chestiile astea ca să-ți câștigi existența. E destul de ușor pentru tine să scoți un nume din toate hârtiile pe care ei cred că le facem.

Nu am spus nimic.

— Trezește-te, domnule maior, a spus Willard. Fă ce-ți spun. Garber a plecat. Vom face lucrurile în felul meu acum.

— Faci o greșeală, am spus. Încalci limita.

A clătinat din cap.

— Nu sunt de acord. Nu fac o greșeală. Și nu-mi fac un dușman din tine. Aduc această unitate din nou pe linie, asta e tot. O să-mi mulțumești, mai târziu. Toți. Lumea se schimbă. Pot vedea imaginea de ansamblu.

Nu am spus nimic.

— Ajută armata, a spus el. Și ajută-te și pe tine în același timp.

Nu am spus nimic.

— Avem o înțelegere? a spus el.

Nu am răspuns. Mi-a făcut cu ochiul.

— Cred că avem o înțelegere, a spus el. Nu ești atât de prost.

S-a ridicat, a ieșit din birou și a închis ușa în urma lui. Am stat acolo și am privit perna de vinil rigidă de pe scaunul vizitatorului meu cum își recapătă forma. Se întâmpla încet, cu șuierături liniștite pe măsură ce aerul se scurgea înapoi în ea.

ZECE

Lumea se schimbă. Întotdeauna am fost un singuratic, dar în acel moment am început să mă simt singur. Și am fost întotdeauna cinic, dar în acel moment am început să mă simt un naiv fără speranță. Ambele mele familii dispăreau de lângă mine, una din cauza cronologiei simple și implacabile, iar cealaltă pentru că vechile sale valori, în care aveam încredere, păreau să se evapore brusc. M-am simțit ca un om care se trezește singur pe o insulă pustie și constată că restul lumii a plecat cu bărcile în noapte. M-am simțit ca și cum aș fi stat pe un țărm, privind forme mici care se îndepărtează la orizont. M-am simțit ca și cum aș fi vorbit în limba engleză, iar acum îmi dădeam seama că toți ceilalți vorbeau o cu totul altă limbă. Lumea se schimba. Iar eu nu voiam să se schimbe.

Summer s-a întors trei minute mai târziu. Am presupus că se ascunsese după un colț, așteptând ca Willard să plece. Avea grămezi de hârtie scoase la imprimantă sub braț și vești mari în ochi.

— Vassell și Coomer au fost din nou aici noaptea trecută, a spus ea. Sunt trecuți în registrul de la poartă.

— Stai jos, am spus.

A făcut o pauză, surprinsă, apoi s-a așezat acolo unde stătuse Willard.

— Sunt toxic, am spus. Ar trebui să pleci de lângă mine chiar acum.

— Ce vrei să spui?

— Am avut dreptate, am spus. Fort Bird este un loc cu probleme. Mai întâi Kramer, apoi Carbone. Willard închide ambele cazuri, pentru a nu face de rușine armata.

— Nu poate să-l închidă pe Carbone.

— Accident la antrenament, am spus eu. S-a împiedicat, a căzut și s-a lovit la cap.

— Ce?

— O folosește ca să mă testeze. Sunt cu ei sau nu?

— Și ești?

Nu am răspuns.

— Sunt ordine ilegale, a spus Summer. Trebuie să fie.

— Ești pregătită să le contești?

Nu a răspuns. Singura modalitate practică de a contesta ordinele ilegale era să nu le asculți și apoi să-ți asumi riscul unui

proces la curtea marțială, care ar fi urmat, lucru care ar fi dus la o luptă *mano a mano* cu un tip mult mai sus în lanțul trofic, în fața unui judecător care prezida și care cunoștea foarte bine preferința armatei ca ordinele să nu fie niciodată puse la îndoială.

— Deci nu s-a întâmplat nimic, am spus eu. Lasă toate hârtiile la care ai lucrat aici și uită că ai auzit vreodată de mine, de Kramer sau de Carbone.

Nu a spus nimic.

— Și vorbește cu băieții care au fost acolo aseară. Spune-le să uite ce au văzut.

S-a uitat în jos, la podea.

— Apoi întoarce-te la clubul ofițerilor și așteaptă următoarea misiune.

S-a uitat la mine.

— Vorbești serios? a spus ea.

— Absolut, am spus. Îți dau un ordin direct.

S-a holbat la mine.

— Nu ești bărbatul care credeam că ești.

Am dat din cap.

— Sunt de acord, am spus. Nu sunt.

A ieșit și am așteptat un minut ca să se îndepărteze, apoi am luat hârtiile împăturite pe care le lăsase în urmă. Erau multe. Am găsit pagina pe care o doream și m-am uitat fix la ea.

Pentru că nu-mi plac coincidențele.

Vassell și Coomer intraseră în Bird pe poarta principală la șase și patruzeci și cinci de minute seara, în noaptea în care Carbone murise. Plecaseră din nou la ora zece. Trei ore și un sfert, exact la ora morții lui Carbone.

Sau, chiar la ora cinei.

Am ridicat telefonul și am sunat la sala de mese a clubului ofițerilor. Un sergent de la popotă mi-a spus că subofițerul responsabil mă va suna înapoi. Apoi mi-am sunat propriul sergent și am rugat-o să afle cine era omologul meu de la Fort Irwin și să mi-l dea la telefon. A venit patru minute mai târziu cu o cană de cafea pentru mine.

— E ocupat, a spus ea. Ar putea dura o jumătate de oră. Îl cheamă Franz.

— Nu se poate, am spus eu. Franz este în Panama. Am vorbit cu el acolo, față în față.

— Maiorul Calvin Franz, a spus ea. Așa mi-au spus.

— Sună-i iar, am spus eu. Mai verifică o dată.

Mi-a lăsat cafeaua pe birou și a ieșit din nou la telefonul ei. A venit din nou după alte patru minute și a confirmat că informațiile ei erau corecte.

— Maior Calvin Franz, a spus ea din nou. Este acolo din 29 decembrie.

M-am uitat în jos la calendarul meu. *5 ianuarie*.

— Iar tu ești *aici* din 29 decembrie, a spus ea.

M-am uitat direct la ea.

— Mai sună în niște locuri, am spus eu. Doar cele mari. Începe cu Fort Benning și continuă în ordine alfabetică. Fă-mi rost de numele ofițerilor superiori ai poliției militare și află de cât timp sunt acolo.

Ea a dat din cap și a ieșit. Subofițerul din sala de mese m-a sunat. L-am întrebat despre Vassell și Coomer. Mi-a confirmat că luaseră cina la clubul ofițerilor. Vassell alesese halibut, iar Coomer optase pentru friptură.

— Au mâncat singuri? am întrebat.

— Nu, domnule, erau cu un grup de ofițeri superiori, a spus tipul.

— A fost o întâlnire?

— Nu, domnule, am avut impresia că a fost ceva improvizat. A fost o adunătură ciudată de oameni. Cred că toți s-au întâlnit în bar, la un aperitiv. Cu siguranță nu aveam nicio rezervare pentru grup.

— Cât timp au stat acolo?

— S-au adunat înainte de șapte și jumătate și s-au ridicat cu puțin înainte de ora zece.

— Nimeni nu a plecat și s-a întors?

— Nu, domnule, au fost în permanență sub ochii noștri.

— Tot timpul?

— Le-am acordat o atenție deosebită, domnule. A fost o chestiune de rang de generali, de fapt.

Am închis. Apoi am sunat la poarta principală. Am întrebat cine i-a supravegheat pe Vassell și Coomer la intrare și la ieșire. Mi-au dat numele unui sergent. Le-am spus să-l găsească pe tipul ăla și să-i spună să mă sune.

Am așteptat.

Tipul de la poartă a fost primul care m-a contactat. Mi-a confirmat că fusese de serviciu pe tot parcursul serii precedente și a confirmat că fusese martor personal la sosirea lui Vassell și a lui Coomer la șase și patruzeci și cinci și la plecarea din nou la zece.

— Mașină? am întrebat.

— O berlină mare și neagră, domnule, a spus el. O mașină a personalului Pentagonului.

— Grand Marquis? am întrebat.

— Sunt destul de sigur, domnule.

— A existat un șofer?

— Colonelul conducea, a spus tipul. Colonelul Coomer, adică. Generalul Vassell se afla pe scaunul pasagerului din față.

— Doar ei doi în mașină?

— Afirmativ, domnule.

— Ești sigur?

— Sigur, domnule. Nu există nicio îndoială în această privință. Noaptea folosim lanterne. Sedan negru, cu numere de înmatriculare de la Departamentul Apărării, doi ofițeri în față, cu actele de identitate la vedere, bancheta din spate liberă.

— Bine, mulțumesc, am spus, și am închis.

Telefonul a sunat din nou, imediat. Era Calvin Franz, din California.

— Reacher? a spus el. Ce naiba faci acolo?

— Aș putea să-ți pun exact aceeași întrebare.

Telefonul a tăcut pentru o clipă.

— Habar nu am ce naiba caut aici, a spus el. Irwin e foarte liniștit. De obicei este așa, mi-au spus ei. Vremea e frumoasă, totuși.

— Ți-ai verificat ordinele?

— Sigur, a spus el. Tu nu? Cea mai mare distracție pe care am avut-o de la Grenada încoace, iar acum mă uit la nisipul din Mojave? Se pare că a fost o idee personală a lui Garber. M-am gândit că trebuie să-l fi supărat. Acum nu mai sunt așa de sigur ce se întâmplă. E puțin probabil că amândoi l-am supărat.

— Care au fost mai exact ordinele tale? am întrebat.

— Ofițer secund temporar al Comandantului Poliției Militare.

— Este acolo acum?

— Nu, de fapt, nu. A primit o detașare temporară în aceeași zi în care am intrat și eu.

— Deci, tu ții locul comandantului?

— Așa se pare, a spus el.

— Și eu.

— Ce se întâmplă?

— Habar n-am, am spus. Dacă voi afla vreodată, îți voi spune. Dar mai întâi trebuie să îți pun o întrebare. Am dat peste un colonel și un general cu o stea aici, care ar fi trebuit să se îndrepte spre tine pentru o conferință a blindatelor în ziua de Anul Nou. Vassell și Coomer. Au apărut vreodată?

— Acea conferință a fost anulată, a spus Franz. Am auzit că generalul de două stele al lor a dat colțu' undeva. Guy l-a sunat pe Kramer. Părea să creadă că nu are rost să meargă mai departe fără el. Ori asta, ori nu pot gândi deloc fără el. Sau sunt cu toții prea ocupați să se lupte pentru cine va primi comanda în locul lui.

— Deci Vassell și Coomer nu au venit niciodată în California?

— Nu au venit niciodată la Irwin, a spus Franz. Asta e sigur. Nu pot vorbi despre California. Este un stat mare.

— Cine altcineva trebuia să participe?

— Cercul intim al Blindatelor. Unii sunt stabiliți aici. Unii au apărut și au plecat din nou. Unii nu au apărut deloc.

— Ai auzit ceva despre ordinea de zi?

— Nu m-aș aștepta la asta. A fost important?

— Nu știu. Vassell și Coomer au spus că nu a existat niciuna.

— Întotdeauna există o agendă.

— Așa m-am gândit și eu.

— Voi fi atent.

— La mulți ani! am spus eu.

Apoi am pus telefonul jos și m-am așezat în liniște. M-am gândit mult. Calvin Franz era unul dintre băieții buni. De fapt, era unul dintre cei *mai buni* băieți. Dur, corect și foarte competent. Nimic nu-l scotea din ritm. Fusesem destul de fericit să plec din Panama, știind că el era încă acolo. Dar el nu mai era acolo. Eu nu mai eram acolo și nici el nu mai era acolo. Deci cine naiba era?

Mi-am terminat cafeaua, am dus cana afară și am pus-o la loc lângă aparat. Sergentul meu vorbea la telefon. Avea în fața ei o pagină de notițe mâzgălite. A ridicat un deget ca și cum ar fi

avut vești mari. Apoi s-a întors la scris. M-am întors la biroul meu. A venit cinci minute mai târziu cu pagina ei mâzgălită. Treisprezece rânduri, trei coloane. A treia coloană era formată din numere. Date, probabil.

— Am ajuns până la Fort Rucker, a spus ea. Apoi m-am oprit. Pentru că se dezvolta un tipar foarte evident.

— Spune-mi, am spus.

A enumerat treisprezece posturi, în ordine alfabetică. Apoi a enumerat numele comandanților executivi ai Poliției Militare. Știam toate cele treisprezece nume, inclusiv al lui Franz și al meu. Apoi a înșirat datele la care fuseseră transferați. Fiecare dată era exact la fel. Fiecare dată era 29 decembrie. Cu opt zile în urmă.

— Spune-mi din nou numele, i-am spus.

Le-a citit din nou. Am dat din cap. În interiorul micii lumi tainice a forțelor de ordine militare, dacă ai fi vrut să alegi o echipă de vedete și dacă te-ai fi gândit mult și bine la asta toată noaptea, acele treisprezece nume ar fi fost cele care ți-ar fi ieșit în cale. Fără îndoială. Ei formau o echipă de primă ligă, o duzină de profesioniști. Ar mai fi fost încă vreo zece băieți valoroși, dar nu aveam nicio îndoială că vreo doi dintre ei ar fi fost chiar acolo, pe posturile care urmau în alfabet, iar ceilalți opt sau cam așa ceva în alte locuri importante de pe glob. Și nu mă îndoiam deloc că toți erau acolo de doar opt zile. Cei mai importanți. N-aș fi vrut să spun cât de sus sau cât de jos mă situam printre ei individual, dar colectiv, acolo jos, la nivel de teren, eram cei mai buni polițiști ai armatei, fără îndoială.

— Ciudat, am spus eu.

Și era ciudat. Pentru a muta atâtea persoane în aceeași zi, a fost nevoie de multă voință și planificare, iar pentru a o face în timpul invaziei din Panama a fost nevoie de un motiv urgent. Camera părea să tacă, de parcă mă străduiam să aud cum cade celălalt pantof.

— Mă duc la unitatea Delta, am spus.

M-am urcat într-un Humvee pentru că nu voiam să merg pe jos. Nu știam dacă nenorocitul de Willard mai era încă la bază și nu voiam să mă mai întâlnesc cu el. Santinela m-a lăsat să intru în vechea închisoare și m-am dus direct la biroul adjunctului. Era

încă la birou, părând ceva mai obosit decât atunci când îl văzusem dimineața devreme.

— A fost un accident la antrenament, am spus eu.

El a dat din cap.

— Așa am auzit.

— Ce fel de antrenament făcea? am întrebat.

— Manevre de noapte, a spus tipul.

— Singur?

— Fuga și evadarea, atunci.

— În bază?

— Bine, făcea jogging. Ardea caloriile de sărbători. Nu contează.

— Trebuie să sune cușer, am spus. Numele meu va apărea în raport.

Căpitanul a dat din cap.

— Atunci uită de jogging. Nu cred că Carbone era un alergător. Era mai degrabă un șobolan de sală. Mulți dintre ei sunt așa.

— Mulți dintre cine?

S-a uitat direct la mine.

— Băieții din Delta, a spus el.

— Avea vreo specializare?

— Toți sunt generaliști. Toți sunt buni la orice.

— Nu radio, nu medic?

— Toți fac radio. Și toți sunt medici. Este o măsură de siguranță. Dacă sunt capturați individual, pot pretinde că sunt medicii companiei. Ar putea să-i salveze de un glonț. Și își pot demonstra experiența, dacă sunt testați.

— Pregătirea medicală are loc pe timp de noapte?

Căpitanul a clătinat din cap.

— Nu în mod special.

— Ar fi putut să testeze echipamentul de comunicație?

— Ar fi putut fi plecat ca să testeze un vehicul pe șosea, a spus căpitanul. Se pricepea la lucruri mecanice. Cred că, la fel de mult ca oricine altcineva, avea grijă de camioanele unității. Probabil că asta a fost cel mai aproape de o specializare.

— Bine, am spus eu. Poate că a explodat o roată, iar camionul a căzut de pe cric și i-a zdrobit capul?

— Pentru mine merge, a spus căpitanul.

— Teren accidentat, poate un loc moale sub cric, totul ar fi instabil.

— Pentru mine e în regulă, a spus din nou căpitanul.

— Voi spune că băieții mei au remorcat camionul înapoi.

— Bine.

— Ce fel de camion era?

— De orice fel îți place.

— Comandantul tău e pe aici? i-am spus.

— Este plecat. De sărbători.

— Cine este?

— Nu-l cunoști.

— Încearcă-mă.

— Colonelul Brubaker, a spus căpitanul.

— David Brubaker? am spus. Îl cunosc.

Ceea ce era parțial adevărat. Îl cunoșteam după reputație. Era un evanghelist al Forțelor Speciale, cu fundul păros. Potrivit lui, noi ceilalți puteam să ne strângem corturile și să ne întoarcem acasă, iar întreaga lume se putea ascunde în spatele unităților sale alese cu grijă. Poate că niște batalioane de elicoptere ar putea rămâne în joc, pentru a-i transporta pe oamenii lui. Poate că un singur birou al Pentagonului ar putea rămâne deschis, pentru a procura armele pe care și le dorea.

— Când se va întoarce? am întrebat.

— Cândva mâine.

— L-ai sunat?

Căpitanul a clătinat din cap.

— Nu va dori să fie implicat. Și nu va dori să vorbească cu tine. Dar o să-l rog să reeditäm niște proceduri de siguranță operațională, imediat ce vom afla ce fel de accident a fost.

— Zdrobit de un camion, am spus eu. Asta a fost. Asta ar trebui să-l facă fericit. Siguranța vehiculelor este o secțiune mai scurtă decât siguranța armelor.

— În ce?

— În manualul de teren.

Căpitanul a zâmbit.

— Brubaker nu folosește manualul de teren, a spus el.

— Vreau să văd apartamentul lui Carbone, am spus.

— De ce?

— Pentru că trebuie să îl igienizez. Dacă am de gând să semnez un accident de camion, nu vreau să rămână nimic în urmă.

Carbone se cazase, la fel ca întreaga sa unitate, singur, într-una din vechile celule. Era un spațiu de șase pe opt din beton vopsit și avea propria chiuvetă și toaletă. Avea un pat de campanie standard de armatei, un dulap pentru haine și un raft pe perete la fel de lung ca patul. Per total, era o cazare destul de bună pentru un sergent. Erau destui în toată lumea care ar fi schimbat-o cât ai clipi din ochi.

Bandă de la poliție era lipită pe ușă. Am tras-o în jos, am strâns-o și am pus-o în buzunar. Am pășit în cameră.

Detașamentul D al Forțelor Speciale este foarte diferit de restul armatei în ceea ce privește abordarea disciplinei și a uniformității. Relațiile formale dintre grade sunt ocazionale. Nimeni nu-și amintește nici măcar cum se salută. Ordinea nu este prețuită. Uniforma nu este obligatorie. Dacă un tip se simte confortabil într-o jachetă jerpelită de la o expediție anterioară pe care o are de ani de zile, o poartă. Dacă îi plac mai mult pantofii de alergare New Balance decât cizmele de luptă GI, îi poartă. Dacă armata cumpără patru sute de mii de arme Beretta, dar tipului din Delta îi plac mai mult SIG-urile, folosește un SIG.

Deci Carbone nu avea un dulap plin de uniforme curate și călcate. Nu existau rânduri de cămăși de corp, apretate și spălate, împăturite, gata de utilizare. Nu existau cizme strălucitoare sub patul său. Hainele sale erau toate îngrămădite pe primele trei sferturi din raftul lung de deasupra patului său. Nu erau prea multe. Toate erau în principiu de culoare verde măsliniu, dar în afară de asta nu erau lucruri pe care un intendent le-ar recunoaște. Erau câteva piese vechi din uniforma originală de îmbrăcăminte pentru vreme rece al armatei. Erau câteva piese decolorate ale unor uniforme standard de luptă. Nimic nu era marcat cu însemnele unității sau ale regimentului. Era o bandană verde. Erau câteva tricouri verzi vechi, spălate de atâtea ori încât erau aproape transparente. Lângă tricouri se afla un ham ALICE rulat cu grijă. ALICE înseamnă All-Purpose Lightweight Carrying Equipment, adică ceea ce armata numește o curea de nailon de care atârni lucruri.

Ultimul sfert din lungimea raftului conținea o colecție de cărți și o mică fotografie color într-o ramă de alamă. Fotografia era a unei femei în vârstă care semăna puțin cu Carbone însuși. Mama lui, fără îndoială. Mi-am amintit de tatuajul lui, tăiat de cuţit. Un vultur care ținea un pergament pe care scria *Mama.* Mi-am amintit de mama mea, care ne-a alungat în micul lift după ce am îmbrățișat-o de rămas bun.

Am trecut la cărțile lui Carbone.

Erau cinci cărți broșate și una înaltă și subțire cu copertă tare. Mi-am trecut degetul de-a lungul cărților. Nu am recunoscut nici unul dintre titluri sau nici unul dintre autori. Toate aveau cotoarele concave și crăpate și pagini cu margini galbene. Toate păreau să fie povești de aventuri care implicau prototipuri de avioane sau submarine pierdute. Singura carte cu copertă tare era o publicație suvenir de la un turneu de concerte Rolling Stones. Judecând după stilul imprimării de pe spate, era veche de vreo zece ani.

I-am ridicat salteaua de pe arcurile patului și am verificat sub ea. Nu era nimic acolo. Am verificat rezervorul toaletei și sub chiuvetă. N-am găsit nimic. Am trecut la dulapul pentru haine. Primul lucru pe care l-am văzut după ce l-am deschis a fost o geacă de piele maro împachetată, în partea de sus. Sub geacă erau două cămăși albe cu nasturi și două perechi de blugi albaștri. Articolele din bumbac erau uzate și moi, iar geaca nu era nici ieftină, nici scumpă. Împreună alcătuiau ținuta tipică de sâmbătă seara a unui soldat. Să se răhățească, să se bărbierească și să facă un duș, să se îmbrace cu hainele civile, să se urce în mașina cuiva, să meargă în câteva baruri, să se distreze.

Sub blugi se afla un portofel. Era mic și confecționat din piele maro, care aproape că se asorta cu geaca. Ca și hainele de deasupra, era pregătit pentru cerințele tipice ale unei sâmbete seara. În el se aflau patruzeci și trei de dolari în numerar, suficient pentru destule rânduri de bere, pentru a începe distracția. Mai era o carte de identitate militară și un permis de conducere din Carolina de Nord, în cazul în care distracția se încheia în interiorul unui jeep al poliției militare sau civile. Era și un prezervativ nedeschis, în cazul în care distracția devenea serioasă.

Era o fotografie a unei fete, în spatele unui folii de plastic. Poate o soră, poate o verișoară, poate o prietenă. Poate nimeni. Camuflaj, cu siguranță.

Sub portofel se afla o cutie de pantofi pe jumătate plină cu poze de șase pe patru. Toate erau instantanee de amatori ale unor grupuri de soldați. Carbone însuși era în unele dintre ele. Grupuri mici de bărbați stăteau în picioare și pozau, ca niște coruri, cu brațele în jurul umerilor celorlalți. Unele fotografii erau făcute sub un soare arzător, iar bărbații erau fără cămașă, purtau pălării de soare, strâmbau din ochi și zâmbeau. Unele erau în junglă. Unele erau pe străzi distruse și înzăpezite. Toate arătau aceeași camaraderie strânsă. Camarazi de arme, în afara serviciului, încă în viață și fericiți din acest motiv.

Nu mai era nimic altceva în celula de șase pe opt a lui Carbone. Nimic semnificativ, nimic ieșit din comun, nimic explicativ. Nimic care să-i dezvăluie istoria, natura, pasiunile sau interesele sale. Își trăise viața în secret, încheiat la nasturi, ca și cămășile lui de sâmbătă seara.

M-am întors la Humvee-ul meu. Am cotit și am ajuns față în față cu tânărul sergent cu barbă și bronzat. Era în calea mea și nu avea de gând să se miște.

— M-ai făcut de râs, a spus el.

— Am făcut-o?

— Legat de Carbone. Să mă lași să vorbesc așa cum am făcut-o. Furierul de la companie tocmai ne-au arătat niște hârtii interesante.

— Și?

— Deci ne gândim acum.

— Nu vă obosiți, am spus.

— Crezi că e amuzant? Nu vei mai crede că e amuzant dacă vom afla că tu ai fost.

— Nu am fost eu.

— Așa spui tu.

Am dat din cap.

— Așa zic eu. Acum dă-te din calea mea.

— Sau?

— Sau îți dau un șut în fund.

S-a apropiat.

— Crezi că mă poți bate?

Nu m-am mișcat.

— Te întrebi dacă i-am tras un șut în fund lui Carbone. Și el era probabil de două ori mai soldat decât tine.

— Nici măcar nu o vei vedea venind, a spus el.

Nu am spus nimic.

— Crede-mă, a spus el.

M-am uitat în altă parte. L-am crezut. Dacă Delta m-ar fi lovit, nu m-aș fi așteptat. Asta era sigur. Peste câteva săptămâni, luni sau ani, aș fi intrat pe o alee întunecată undeva, iar o umbră ar fi ieșit din ea și un cuțit de luptă mi-ar fi alunecat între coaste sau gâtul mi s-ar fi rupt cu o pocnitură puternică ce ar fi răsunat în cărămizile din jurul meu, iar acesta ar fi fost sfârșitul.

— Ai o săptămână, a spus tipul.

— Pentru a face ce?

— Pentru a ne arăta că nu ai fost tu.

Nu am spus nimic.

— E alegerea ta, a spus tipul. Arată-ne, sau fă ca aceste șapte zile să conteze. Asigură-te că ți-ai atins toate ambițiile de-o viață. Nu începe o carte lungă.

UNSPREZECE

Am condus Humvee-ul înapoi la biroul meu. L-am lăsat parcat chiar în fața ușii mele. Sergentul, cea cu fiul mic, plecase. Caporalul mic și brunet, despre care credeam că e din Louisiana, era acolo, în locul ei. Cafetiera era rece și goală. Pe biroul meu se aflau două mesaje. Primul era: *A sunat maiorul Franz. Vă rog să-l sunați înapoi*. Pe al doilea scria: *Detectivul Clark v-a sunat înapoi*. L-am sunat mai întâi pe Franz în California.

— Reacher? a spus el. Am întrebat despre agenda Blindatelor.

— Și?

— Nu a fost nici una. Aceasta este povestea lor și se țin de ea.

— Dar?

— Amândoi știm că e o prostie. Întotdeauna există o agendă.

— Deci, ai ajuns undeva?

— Nu chiar, a spus el. Dar pot dovedi că am primit un fax securizat din Germania la sfârșitul zilei de treizeci decembrie și pot dovedi o activitate semnificativă de xeroxare pe treizeci și unu, după-amiaza. Și apoi au existat niște distrugeri și arderi în ziua de Anul Nou, după ce a apărut știrea Kramer. Am vorbit cu tipul de la incinerator. Un sac pentru ars, plin de hârtie tocată, adică suficient pentru vreo șaizeci de foi.

— Cât de sigură este linia lor de fax securizată?

— Cât de sigură vrei să fie?

— Extrem de sigură. Pentru că singurul mod în care pot să înțeleg ce se întâmplă aici este dacă agenda a fost cu adevărat secretă. Vreau să spun, *foarte* secretă. Și dacă ar fi fost cu adevărat secretă, ar fi pus-o pe hârtie?

— Sunt din Corpul al XII-lea, Reacher. Trăiesc pe linia frontului de patruzeci de ani. Nu au decât secrete.

— Câte persoane au fost programate să participe la conferință?

— Am vorbit la popotă. Erau cincisprezece prânzuri rezervate.

— Șaizeci de pagini, cincisprezece persoane, asta înseamnă o agendă de patru pagini, atunci.

— Așa se pare. Dar au dispărut în fum.

— Nu și originalul care a fost trimis prin fax din Germania, am spus eu.

— Probabil că au ars-o și pe cea de acolo.

— Nu, bănuiesc că Kramer o avea cu el când a murit.

— Deci, unde este acum?

— Nimeni nu știe. A dispărut.

— Merită să o găsești?

— Nimeni nu știe, am spus din nou. Cu excepția celui care a scris-o, care este mort. Și a lui Vassell și Coomer. Probabil că au văzut-o. Probabil că au ajutat la realizarea ei.

— Vassell și Coomer s-au întors în Germania. În această dimineață. Primul zbor de la Dulles. Angajații de aici vorbeau despre asta.

— L-ai cunoscut pe tipul ăsta nou, Willard? l-am întrebat.

— Nu.

— Încearcă să nu o faci. E un nemernic.

— Mulțumesc pentru avertisment. Ce am făcut ca să-l merităm?

— Habar n-am, am spus.

Am închis, am format numărul de telefon din Virginia și am întrebat de detectivul Clark. Am fost pus în așteptare. Apoi am auzit un clic și o secundă de sunete din camera de poliție și o voce a intrat pe linie.

— Clark, a spus.

— Reacher, am spus eu. Armata americană, la Fort Bird. Mă căutați?

— M-ai vrut pe mine, din câte îmi amintesc, a spus Clark. Voiai un raport de activitate. Dar nu există niciun progres. Ne uităm la un zid de cărămidă aici. Căutăm ajutor, de fapt.

— Nu pot face nimic. Este cazul vostru.

— Aș vrea să nu fie așa, a spus el.

— Ce ai găsit?

— O mulțime de nimicuri. Infractorul a intrat și a ieșit fără să atingă nimic. Mănuși, evident. Pe jos era o pojghiță de gheață. Avem niște resturi de pietriș de pe alee și de pe potecă, dar nu suntem nici măcar aproape de o amprentă.

— Vecinii au văzut ceva?

— Cei mai mulți dintre ei erau plecați sau beți. Era ajunul Anului Nou. Am avut oameni pe stradă care au făcut cercetări, dar nu mi-a sărit nimic în ochi. Erau câteva mașini prin preajmă, dar asta-i ceva normal în noaptea de Revelion, cu oameni care se duc și se întorc la petreceri.

— Sunt urme de cauciucuri pe alee?

— Niciuna care să însemne ceva.

Nu am spus nimic.

— Victima a fost ucisă cu o rangă, a declarat Clark. Probabil aceeași unealtă care a fost folosită la ușă.

— Mi-am dat seama, am spus.

— După atac, făptașul a șters-o pe covor și apoi a spălat-o în chiuveta din bucătărie. Am găsit chestii în țeavă. Nu sunt amprente pe robinet. Mănuși, din nou.

Nu am spus nimic.

— Altceva nu avem, a spus Clark. Nu există nimic care să indice că generalul tău a trăit vreodată acolo cu adevărat.

— De ce?

— Am făcut cercetări peste tot, din punct de vedere medico-legal. Am luat amprente de peste tot, am luat păr și fibre de peste tot, inclusiv de la chiuvete și de la dușuri, așa cum am spus. Totul aparținea victimei, cu excepția câtorva amprente rătăcite. Bingo, am crezut, dar baza de date a arătat că sunt ale soțului. Iar raportul dintre amprentele ei și ale lui sugerează că el a fost foarte puțin acolo în ultimii cinci ani sau cam așa ceva. E ceva obișnuit?

— Stătea mult la bază, am spus. Dar ar fi trebuit să fie acasă de sărbători în fiecare an. Povestea de aici este că mariajul nu a fost atât de grozav.

— Oameni ca aceștia ar trebui să divorțeze, a spus Clark. Adică, asta nu este o problemă chiar și pentru un general, nu?

— Nu din câte am auzit, am spus eu. Nu mai este.

Apoi a tăcut pentru un minut. Se gândea.

— Cât de rău a mers căsnicia? a întrebat el. Destul de rău încât ar trebui să ne uităm la soț ca la cel care a făcut-o?

— Nu se potrivește momentul, am spus eu. Era mort când s-a întâmplat.

— A fost vorba de bani?

— Frumoasă casă, am spus. Probabil a ei.

— Ce zici de o lovitură plătită, poate aranjată din timp?

Acum chiar că se agăța de un fir de păr.

— Ar fi aranjat-o pentru când era plecat în Germania.

Clark nu a spus nimic la asta.

— Cine te-a sunat pentru acest raport de activitate? l-am întrebat.

— Tu ai făcut-o, a spus el. Acum o oră.

— Nu-mi amintesc să fi făcut asta.

— Nu tu personal, a spus el. Oamenii tăi. A fost puicuța neagră pe care am întâlnit-o la locul faptei. Locotenentul tău. Eram prea ocupat ca să vorbesc. Mi-a dat un număr de telefon, dar l-am lăsat undeva. Așa că am sunat înapoi la numărul pe care mi l-ai dat inițial. Am greșit?

— Nu, am spus eu. Te-ai descurcat bine. Ne pare rău că nu vă putem ajuta.

Am închis. Am stat liniștit o clipă, apoi am sunat la caporalul meu.

— Roagă-l pe locotenentul Summer să vină să mă vadă, am spus.

Summer a apărut în zece minute. Era îmbrăcată în uniforma de luptă și, între chipul și limbajul trupului ei, am putut vedea că se simțea puțin nervoasă față de mine și puțin disprețuitoare în același timp. Am lăsat-o să se așeze și apoi m-am aruncat direct la ea.

— A sunat detectivul Clark, am spus eu.

Ea nu a spus nimic.

— Ai nesocotit ordinul meu direct, am spus.

Ea nu a spus nimic.

— De ce? am întrebat eu.

— De ce mi-ai dat acest ordin?

— De ce crezi?

— Pentru că urmezi linia lui Willard.

— El este comandantul, am spus eu. Este o linie bună de urmat.

— Nu sunt de acord.

— Ești în armată acum, Summer. Nu te supui ordinelor doar pentru că ești de acord cu ele.

— Nici noi nu ascundem lucrurile doar pentru că ni se spune să o facem.

— Ba da, am spus eu. Facem asta tot timpul. Întotdeauna am făcut-o.

— Ei bine, nu ar trebui.

— Cine te-a făcut comandant?

— Este nedrept față de Carbone și doamna Kramer, a spus ea. Sunt victime nevinovate.

Am făcut o pauză.

— De ce ai început cu doamna Kramer? O consideri mai importantă decât Carbone?

Summer a clătinat din cap.

— Nu am început cu doamna Kramer. Am ajuns la ea a doua. Începusem deja cu Carbone. M-am uitat pe listele de personal și pe registrul de la poartă și am marcat cine era aici în acel moment și cine nu era.

— Mi-ai dat hârtiile alea.

— Eu le-am copiat prima.

— Ești o idioată, am spus.

— De ce? Pentru că nu sunt o găină?

— Câți ani ai?

— Douăzeci și cinci.

— Bine, am spus eu. Deci, anul viitor vei avea 26 de ani. Vei fi o femeie de culoare de 26 de ani, cu o concediere dezonorantă din singura carieră pe care ai avut-o vreodată. Între timp, piața civilă a locurilor de muncă va fi inundată din cauza reducerii forțelor și vei concura cu oameni cu piepturile pline de medalii și buzunarele pline de mărturii. Și ce vei face? O să mori de foame? O să lucrezi la clubul de striptease cu Sin?

Nu a spus nimic.

— Trebuia să mă lași pe mine, am spus.

— Nu făceai nimic.

— Mă bucur că ai crezut asta, am spus. Acesta a fost planul.

— Ce?

— Am de gând să mă iau de Willard, am spus. Va fi el sau eu.

Ea nu a spus nimic.

— Lucrez pentru armată, am spus. Nu pentru Willard. Eu cred în armată. Nu cred în Willard. Nu am de gând să-l las să distrugă totul.

Ea nu a spus nimic.

— I-am spus să nu-mi fie dușman. Dar nu m-a ascultat.

— Un pas mare, a spus ea.

— Unul pe care tu l-ai făcut deja, am spus.

— De ce m-ai lăsat pe dinafară?

— Pentru că dacă o dau în bară nu vreau să trag pe nimeni în jos cu mine.

— Mă protejai.

Am dat din cap.

— Ei bine, nu o face, a spus ea. Pot să gândesc singură.

Nu am spus nimic.

— Câți ani ai? a întrebat ea.

— Douăzeci și nouă, am spus eu.

— Deci anul viitor vei împlini 30 de ani. Vei fi un bărbat alb de 30 de ani, cu o concediere dezonorantă de la singura slujbă pe care ai avut-o vreodată. Și în timp ce eu sunt suficient de tânără pentru a o lua de la capăt, tu nu ești. Ești instituționalizat, nu ai abilități sociale, nu ai fost niciodată în lumea civilă și nu ești bun de nimic. Așa că poate ar trebui să fii *tu* cel care ține capul la cutie, nu eu.

Nu am spus nimic.

— Ar fi trebuit să discuți cu mine despre asta, a spus ea.

— Este o alegere personală, am spus eu.

— Am făcut deja alegerea mea personală, a spus ea. Se pare că știi asta acum. Se pare că detectivul Clark m-a turnat din greșeală.

— Exact asta vreau să spun, am spus. Un telefon rătăcit și ai putea fi pe stradă. Acesta este un joc cu mize mari.

— Și eu sunt chiar aici, în el, cu tine, Reacher. Așa că pune-mă la curent.

Cinci minute mai târziu, ea știa ce știam și eu. Numai întrebări, niciun răspuns.

— Semnătura lui Garber a fost un fals, a spus ea.

Am dat din cap.

— Și a lui Carbone, pe reclamație? Este și aceasta falsificată?

— Poate, am spus eu.

Am scos din sertarul biroului copia pe care mi-o dăduse Willard. Am netezit-o pe șervețel și i-am dat-o ei. Ea a împăturit-o frumos și a pus-o în buzunarul interior.

— O să verific scrisul, a spus ea. E mai ușor pentru mine decât pentru tine, acum.

— Nimic nu este ușor pentru niciunul dintre noi acum, am spus. Trebuie să-ți fie foarte clar asta. Așa că trebuie să-ți fie totul foarte clar în legătură cu ceea ce faci.

— E clar, a spus ea. Să-i dăm drumul.

Am stat liniștit un minut. M-am uitat la ea. Avea un mic zâmbet pe față. Era destul de dură. Dar, pe de altă parte, crescuse săracă într-o baracă din Alabama, cu biserici care ardeau și explodau în jurul ei. M-am gândit că statul lângă ea în

înfruntarea cu Willard și cu o gașcă de justițiari din Delta putea reprezenta un fel de progres în viața ei.

— Mulțumesc, am spus. Pentru că ești de partea mea.

— Nu eu sunt de partea ta, a spus ea. Tu ești de partea mea.

Mi-a sunat telefonul. L-am ridicat. Era caporalul din Louisiana, care mă suna de la biroul său din fața ușii mele.

— Poliția de stat din Carolina de Nord pe linie, a spus el. Vor un ofițer de serviciu. Vreți să răspundeți?

— Nu chiar, am spus eu. Dar cred că ar fi bine.

S-a auzit un clic, apoi o pauză și un alt clic. Apoi, un dispecer a intrat pe fir și mi-a spus că un polițist dintr-o mașină de patrulare de pe I-95 găsise o servietă verde din pânză, abandonată pe marginea autostrăzii. Mi-a spus că înăuntru se afla un portofel care îl identifica pe proprietar ca fiind generalul Kenneth R. Kramer, din armata americană. Mi-a spus că a sunat la Fort Bird pentru că a crezut că este cea mai apropiată unitate militară de locul unde fusese găsită servieta. Și m-a sunat pentru a-mi spune unde se afla în prezent servieta, în cazul în care eram interesat să trimit pe cineva să o ridice.

DOISPREZECE

Summer a condus. Am luat Humvee-ul pe care îl lăsasem lângă bordură. Nu am vrut să pierdem timpul să semnăm pentru un sedan. Cam incomod pentru stilul ei. Humvee-urile sunt mașini mari și lente, bune pentru o mulțime de lucruri, dar parcurgerea rapidă a drumurilor asfaltate nu este unul dintre ele. Părea micuță la volan. Vehiculul era zgomotos. Motorul se zbătea și cauciucurile scrâșneau puternic. Era ora patru într-o zi mohorâtă și începea să se întunece.

Am condus spre nord până la motelul lui Kramer și am virat spre est pe pasarelă și apoi spre nord pe I-95. Am parcurs cincisprezece mile, am trecut pe lângă o zonă de odihnă și am început să căutăm clădirea Poliției Statale. Am găsit-o, 12 mile mai departe. Era o clădire lungă și joasă, cu un singur etaj, din cărămidă, cu o pădure de catarge radio înalte înșurubate pe acoperiș. Era veche de vreo patruzeci de ani. Cărămida era de un bronz tern. Era imposibil de spus dacă fusese galbenă la început și apoi se decolorase la soare, sau dacă fusese albă la început și se murdărise din cauza fumului din trafic. Pe toată lungimea ei erau litere din oțel inoxidabil, în stil art deco, pe care scria *Poliția de Stat din Carolina de Nord.*

Am intrat și am parcat în fața unei perechi de uși din sticlă. Summer a oprit Humvee-ul și am așteptat o secundă, apoi am coborât. Am traversat un trotuar îngust, am tras ușile și am intrat în interiorul secției. Era un loc tipic pentru poliție, construit pentru funcționalitate și pardosit cu linoleum care era lustruit în fiecare seară, fie că era nevoie sau nu. Pereții aveau multe straturi de vopsea lucioasă, dată direct peste blocurile de beton. Aerul era fierbinte și mirosea slab a transpirație și a cafea opărită.

În spatele unui ghișeu de la recepție se afla un funcționar. Eram în uniformă de luptă, iar Humvee-ul nostru era vizibil în spatele nostru prin ușă, așa că a făcut legătura destul de repede. Nu ne-a cerut actele de identitate și nici nu a întrebat de ce ne aflam acolo. Nu a făcut speculații cu privire la motivul pentru care generalul Kramer nu apăruse el însuși. Doar s-a uitat la mine și a stat puțin mai mult timp uitându-se la Summer, apoi s-a aplecat sub tejghea și a scos servieta. Era într-o pungă de plastic transparent. Nu o pungă pentru probe.

Doar un fel de pungă de cumpărături. Avea numele unui magazin imprimat pe ea cu roșu.

Servieta în sine se potrivea în toate privințele cu geamantanul pentru costume a lui Kramer. Aceeași culoare, același design, aceeași vârstă, același nivel de uzură, fără monogramă. Am deschis-o și m-am uitat înăuntru. Era un portofel. Erau bilete de avion. Era un pașaport. Era un itinerar de trei foi de hârtie. Era o carte cu copertă tare.

Nu era nicio ordine de zi a conferinței.

Am închis din nou servieta și am pus-o pe tejghea. Am aliniat-o ușor cu marginea. Am fost dezamăgit, dar nu surprins.

— Era în punga de plastic când a găsit-o polițistul? am întrebat.

Tipul de la birou a clătinat din cap. Se uita la Summer, nu la mine.

— Eu însumi am pus-o în pungă, a spus el. Am vrut să o păstrez curată. Nu eram sigur cât de repede va ajunge cineva aici.

— Unde anume a fost găsită? l-am întrebat.

A făcut o pauză, și-a întors privirea de la Summer și a trecut un vârf gros de deget pe un registru de birou și pe o linie până la un cod de kilometraj. Apoi s-a întors și a folosit același vârf de deget pe o hartă. Harta era un plan la scară mare al porțiunii din Carolina de Nord a I-95 și era lungă și îngustă, ca o panglică de cinci centimetri lățime. Arăta fiecare kilometru al autostrăzii, de unde intra din Carolina de Sud și ieșea din nou în Virginia. Degetul tipului a plutit o secundă și apoi a coborât, decisiv.

— Aici, a spus el. Pe marginea dinspre nord, la o milă după zona de odihnă, la aproximativ 11 mile sud de locul în care ne aflăm acum.

—Știți cumva cât timp a stat acolo?

— Nu chiar, a spus el. Nu căutăm în mod special gunoaie pe margine. Lucrurile pot fi acolo de o lună.

— Și cum a fost găsită?

— Oprire de rutină în trafic. Polițistul a văzut-o acolo, mergând de la mașina lui la mașina pe care o oprise.

— Când a fost asta mai exact?

— Astăzi, a spus tipul. Începutul celei de-a doua ture. Nu mult după prânz.

— Nu a stat acolo o lună, am spus.

— Când a pierdut-o?
— Ajunul Anului Nou, am spus.
— Unde?
— A fost furată din locul în care stătea.
— Unde a stat?
— Un motel aflat la aproximativ 30 de mile sud de aici.
— Deci băieții răi se întorceau în nord.
— Cred că da, am spus eu.

Tipul s-a uitat la mine de parcă îmi cerea permisiunea, apoi a ridicat cu ambele mâini servieta și s-a uitat la ea ca și cum ar fi fost un cunoscător și ar fi fost o piesă rară. A întors-o în lumină și s-a uitat la ea din toate unghiurile.

— Ianuarie, a spus el. Avem puțină rouă de noapte acum. Și este suficient de frig ca să ne facem griji în ceea ce privește gheața. Așa că am dat cu sare pe jos. Lucrurile îmbătrânesc repede, în această perioadă a anului, pe acostamentul autostrăzii. Și asta pare veche și uzată, dar nu foarte deteriorată. Are ceva nisip pe ea, în țesătura pânzei. Dar nu foarte mult. Nu a fost acolo din ajunul Anului Nou, asta e foarte sigur. Mai puțin de douăzeci și patru de ore, aș spune. O noapte, nu mai mult.

— Poți fi sigur? a întrebat Summer.

A clătinat din cap. A pus servieta înapoi pe tejghea.

— Doar o presupunere, a spus el.
— Bine, am spus eu. Mulțumesc.
— Va trebui să semnați pentru ea.

Am dat din cap. A întors registrul de birou și l-a împins spre mine. Era scris *Reacher* într-un dreptunghi cu model subțire deasupra buzunarului drept de la piept, dar m-am gândit că nu-i dăduse prea multă atenție. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului uitându-se la buzunarele lui Summer. Așa că am mâzgălit *K. Kramer* pe linia corespunzătoare din registru, am luat servieta și m-am întors.

— Ciudat tip de jaf, a spus tipul de la birou. În portofel sunt încă un card Amex și bani. Am inventariat conținutul.

Nu am răspuns. Doar am ieșit pe ușă, înapoi la Humvee.

Summer a așteptat o breșă în trafic, apoi a traversat toate cele trei benzi și a trecut direct pe mijlocul cu iarbă moale. A coborât o pantă, a trecut printr-un șanț de scurgere și a urcat

direct pe partea cealaltă. A făcut o pauză și a așteptat, apoi a virat la stânga înapoi pe asfalt și s-a îndreptat spre sud. La așa ceva era bun un Humvee.

— Gândește-te la asta, a spus ea. Aseară, Vassell și Coomer pleacă de la Bird la ora zece cu servieta. Se îndreaptă spre nord, spre Dulles sau D.C. Extrag agenda și aruncă servieta pe geamul mașinii.

— Au fost în bar și în sala de mese tot timpul cât au stat la Bird.

— Așa că unul dintre tovarășii lor de masă a transmis-o mai departe. Ar trebui să verificăm cu cine au mâncat. Poate că una dintre femeile de pe lista cu Humvee-uri a fost acolo.

— Toți au avut alibiuri.

— Doar superficial. Petrecerile de Revelion sunt destul de haotice.

M-am uitat pe fereastră. După-amiaza se stingea repede. Se apropia seara. Lumea părea întunecată și rece.

— Șaizeci de mile, am spus eu. Geanta a fost găsită la 60 de mile nord de Bird. Asta înseamnă o oră. Ar fi luat agenda și ar fi abandonat-o mai repede de atât.

Summer nu a spus nimic.

— Și ar fi oprit la o zonă de odihnă pentru a face acest lucru. Ar fi pus geanta într-un coș de gunoi. Ar fi fost mai sigur. Aruncarea unei serviete pe geamul unei mașini este destul de vizibilă.

— Poate că nu a existat cu adevărat o agendă.

— Ar fi pentru prima dată în istoria militară.

— Atunci poate că nu a fost chiar important.

— Au comandat prânzuri la Irwin. Cei cu două stele, cei cu o stea și coloneii plănuiau să lucreze până la ora prânzului. S-ar putea să fie și asta prima dată în istoria militară. A fost o conferință importantă, Summer, crede-mă.

Nu a spus nimic.

— Fă din nou chestia aia cu întoarcerea în U, am spus. Peste linia de mijloc. Apoi întoarce-te puțin spre nord. Vreau să mă uit la zona de odihnă.

Zona de odihnă era la fel ca pe majoritatea autostrăzilor americane pe care le văzusem. Autostrada spre nord și cea spre sud se depărtau pentru a forma o umflătură lungă și lată în zona

de mijloc. Clădirile erau comune pentru ambele direcții. Prin urmare, acestea aveau două fațade și niciun spate. Erau construite din cărămidă și aveau în jurul lor straturi de flori uscate și copaci fără frunze. Erau pompe de benzină. Existau locuri de parcare în unghi. În acel moment, locul părea să fie la jumătatea distanței dintre liniște și aglomerație. Era sfârșitul sărbătorilor. Familiile se străduiau să se întoarcă acasă, pregătite pentru școală, pregătite pentru muncă. Locurile de parcare erau o treime pline cu mașini. Distribuția lor era interesantă. Oamenii ocupaseră primul loc de parcare pe care îl văzuseră, în loc să riște ceva mai departe, chiar dacă asta i-ar fi pus în cele din urmă ceva mai aproape de mâncare și de toalete. Poate că era vorba de natura umană. Un fel de nesiguranță.

La intrarea principală a clădirii se afla o mică piață semicirculară. În interior vedeam semne luminoase de neon la locurile cu mâncare. Afară erau șase coșuri de gunoi, toate destul de aproape de ușă. Erau o mulțime de oameni în jur, care se uitau înăuntru și afară.

— Prea public, a spus Summer. Asta nu duce nicăieri.

Am dat din nou din cap.

— Aș uita într-o clipă dacă nu ar fi vorba despre doamna Kramer.

— Carbone este mai important. Ar trebui să prioritizăm.

— Asta pare ca și cum am renunța.

Am ieșit din zona de odihnă spre nord, iar Summer a făcut din nou chestia ei de off-road peste mijlocul drumului și a virat spre sud. M-am așezat cât se poate de confortabil într-un vehicul militar și m-am pregătit pentru drumul de întoarcere. Întunericul s-a lăsat în stânga mea. Se vedea un vag apus de soare în vest, în dreapta mea. Drumul părea umed. Summer nu părea foarte îngrijorată de posibilitatea apariției gheții.

Nu am făcut nimic în primele douăzeci de minute. Apoi am aprins lumina din plafon și am căutat cu atenție în servieta lui Kramer. Nu mă așteptam să găsesc nimic și nu m-am înșelat. Pașaportul său era o chestie standard, vechi de șapte ani. Arăta ceva mai bine în poză decât mort în motel, dar nu cu mult. Avea o mulțime de ștampile de intrare și ieșire din Germania și Belgia. Viitorul câmp de luptă și, respectiv, sediul NATO. Nu fusese

nicăieri altundeva. Era un adevărat specialist. Timp de cel puțin șapte ani se concentrase exclusiv pe ultima mare arenă de tancuri din lume și pe structura de comandă a acesteia.

Biletele de avion erau exact așa cum spusese Garber că ar trebui să fie. De la Frankfurt la Dulles, și de la Washington National la Los Angeles, ambele dus-întors. Toate erau la clasa economică și la tarif guvernamental, rezervate cu trei zile înainte de prima dată de plecare.

Itinerarul corespundea exact cu detaliile de pe biletele de avion. Erau trecute locurile din avion. Se pare că Kramer a preferat culoarul. Poate că vârsta îi afecta vezica urinară. Exista o rezervare pentru o cameră single în cartierul ofițerilor vizitatori de la Fort Irwin, la care nu ajunsese niciodată.

Portofelul său conținea treizeci și șapte de dolari americani și șaizeci și șapte de mărci germane, toate în bancnote mici amestecate. Cardul Amex era un obiect verde, care urma să expire peste un an și jumătate. Avea unul din 1964, conform rubricii *Membru din*. M-am gândit că era destul de devreme pentru un ofițer de armată. Pe atunci, majoritatea se descurcau cu bani lichizi și bonuri militare. Kramer trebuie să fi fost un tip sofisticat din punct de vedere financiar.

Era un permis de conducere din Virginia. Folosise Green Valley ca adresă permanentă, chiar dacă evita să petreacă timp acolo. Era o carte de identitate militară standard. Era o fotografie a doamnei Kramer, în spatele unei ferestre de plastic. Arăta o versiune mult mai tânără a femeii pe care o văzusem moartă pe podeaua holului ei. Era veche de cel puțin douăzeci de ani. Fusese frumoasă pe atunci. Avea părul lung și castaniu, care se vedea puțin portocaliu din cauza modului în care fotografia se decolorase cu timpul.

Nu mai era nimic altceva în portofel. Nici chitanțe, nici cecuri de restaurant, nici carduri Amex, nici numere de telefon, nici bucăți de hârtie. Nu am fost surprins. Generalii sunt adesea oameni ordonați și organizați. Au nevoie de talent de luptător, dar au nevoie și de talent birocratic. Am presupus că biroul lui Kramer, biroul și apartamentul lui Kramer erau la fel ca și portofelul lui. Ar fi conținut tot ce avea nevoie și nimic din ce nu avea nevoie.

Cartea cu copertă cartonată era o monografie academică de la o universitate din Midwest despre bătălia de la Kursk. Kursk a

avut loc în iulie 1943. A fost ultima mare ofensivă a Germaniei naziste din cel de-al Doilea Război Mondial și prima sa înfrângere majoră pe un câmp de luptă deschis. S-a transformat în cea mai mare bătălie de tancuri pe care lumea a văzut-o vreodată și o va vedea vreodată, dacă nu cumva oameni ca Kramer o vor lua razna până la urmă. Nu am fost surprins de alegerea lecturii. O mică parte din el trebuie să se fi temut că cel mai aproape de o acțiune cu adevărat cataclismică pe care o va avea vreodată va fi citind despre sutele de Tigers, Panthers și T-34 care se învârteau și uruiau prin praful sufocant al verii, cu atâția ani în urmă.

Nu mai era nimic altceva în servietă. Doar câteva bucăți de scame de hârtie prinse în cusături. Se părea că Kramer era genul de om care își golește servieta, o întoarce cu susul în jos și o scutură de fiecare dată când își face bagajele pentru o călătorie. Am pus totul la loc înăuntru, am legat curelele mici și am așezat geanta pe podea, la picioarele mele.

— Vorbește cu tipul de la popotă, i-am spus. Când ne întoarcem. Află cine a fost la masă cu Vassell și Coomer.

— Bine, a spus Summer. Și a condus mai departe.

Ne-am întors la Bird la timp pentru cină. Am mâncat la popota ofițerilor cu o grămadă de colegi de la poliția militară. Dacă Willard ar fi avut spioni printre ei, nu ar fi văzut nimic în afară de câțiva oameni obosiți care nu făceau mare lucru. Dar Summer s-a strecurat printre ei, între felurile de mâncare, și s-a întors cu noutăți. Eu mi-am mâncat desertul și mi-am băut cafeaua suficient de încet încât nimeni să nu poată crede că aveam treburi urgente pe undeva. Apoi m-am ridicat și am plecat. Am așteptat în frig pe trotuar. Summer a ieșit cinci minute mai târziu. Am zâmbit. Mi s-a părut că aveam o relație clandestină.

— Doar o singură femeie a mâncat cu Vassell și Coomer, a spus ea.

— Cine? am întrebat eu.

— Locotenent-colonel Andrea Norton.

— Persoana de la operațiuni psihologice?

— Fix aceeași.

— A fost la o petrecere în noaptea de Anul Nou.

Summer a făcut o grimasă.

— Știi cum sunt petrecerile astea. Un bar din oraș, sute de oameni, care intră și ies tot timpul, zgomot, confuzie, băutură, oameni care dispar doi câte doi. Ar fi putut să se strecoare.

— Unde era barul?

— La 30 de minute de motel.

— Atunci ar fi trebuit să fie plecată o oră, minimum.

— Este posibil.

— Era în bar la miezul nopții? Ținându-se de mână și cântând Auld Lang Syne? Oricine se afla lângă ea ar trebui să poată spune cu siguranță.

— Oamenii spun că a fost acolo. Dar oricum ar fi putut să se întoarcă până atunci. Puștiul a spus că Humvee-ul a plecat la 11:25. S-ar fi întors cu cinci minute înainte. Ar fi putut să pară normal. Știi, toată lumea iese afară, pregătită să se întâmple ceva. Petrecerea o ia de la capăt.

Nu am spus nimic.

— Ea ar fi luat valiza pentru a o curăța. Poate că numărul ei de telefon era acolo, sau numele sau poza ei. Sau un jurnal. Nu a vrut scandal. Dar odată ce a terminat cu ea, nu mai avea nevoie de restul lucrurilor. Ar fi fost fericită să le dea înapoi când i s-a cerut.

— De unde să știe Vassell și Coomer pe cine să întrebe?

— E greu să ascunzi o relație de lungă durată în acest acvariu.

— Nu este logic, am spus eu. Dacă oamenii știau despre Kramer și Norton, de ce s-ar fi dus cineva la casa din Virginia?

— Bine, poate că nu *știau*. Poate că era doar acolo, pe lista de posibilități. Poate chiar în partea de jos a listei. Poate că era ceva ce oamenii credeau că s-a terminat.

Am dat din cap.

— Ce putem obține de la ea?

— Putem obține confirmarea că Vassell și Coomer au aranjat să intre în posesia servietei noaptea trecută. Acest lucru ar dovedi că o căutau, ceea ce îi face pe ei suspecți în legătură cu doamna Kramer.

— Nu au dat niciun telefon de la hotel și nu au avut timp să ajungă ei înșiși acolo. Așa că nu văd cum îi putem suspecta. Ce altceva putem obține?

— Putem fi siguri de ceea ce s-a întâmplat cu agenda. Putem ști că Vassell și Coomer au recuperat-o. Atunci, cel puțin armata

se poate relaxa, pentru că vom fi siguri că nu va ajunge pe o grămadă de gunoi public pe care să o găsească un jurnalist.

Am dat din cap. Nu am spus nimic.

— Și poate că Norton a văzut-o, a spus Summer. Poate că a citit-o. Poate că ne-ar putea spune despre ce este vorba în toată această agitație.

— Este tentant.

— Sigur că da.

— Putem să mergem și să o întrebăm?

— Ești de la 110. Poți să întrebi pe oricine orice.

— Nu trebuie să afle Willard.

— Ea nu știe că ți-a luat cazul.

— Știe. A vorbit cu ea după chestia cu Carbone.

— Cred că trebuie să vorbim cu ea.

— O discuție greu de purtat, am spus eu. E posibil să se simtă ofensată.

— Numai dacă o facem greșit.

— Care sunt șansele de a o face bine?

— Am putea să manipulăm situația. Va exista un sentiment de jenă. Ea nu va dori să se afle.

— Nu o putem forța până în punctul în care să-l sune pe Willard.

— Ți-e frică de el?

— Mi-e frică de ceea ce ne poate face din punct de vedere birocratic. Nu ajută pe nimeni dacă amândoi vom fi transferați în Alaska.

— Tu decizi.

Am tăcut pentru o clipă. M-am gândit din nou la cartea cu copertă tare a lui Kramer. Era ca pe 13 iulie 1943, ziua crucială a bătăliei de la Kursk. Eram ca Alexander Vasilevsky, generalul sovietic. Dacă atacam acum, în acest minut, trebuia să continuăm și să continuăm să atacăm până când inamicul era pus pe fugă și războiul era câștigat. Dacă ne împotmoleam sau făceam o pauză de respirație chiar și pentru o secundă, eram din nou copleșiți.

— Bine, am spus eu. Hai să o facem.

Am găsit-o pe Andrea Norton în salonul clubului ofițerilor și am întrebat-o dacă ne poate acorda un minut în biroul ei. Am putut vedea că era nedumerită. I-am spus că este o chestiune

confidențială. A rămas nedumerită. Willard îi spusese că Carbone era un caz închis și ea nu vedea despre ce altceva am mai avea de vorbit cu ea. Dar a fost de acord. Ne-a spus că se va întâlni cu noi acolo în treizeci de minute.

Summer și cu mine am petrecut cele treizeci de minute în biroul meu cu lista ei despre cine era în bază și cine nu era în bază la momentul morții lui Carbone. Avea metri de hârtie de calculator împăturită cu grijă într-o mapă mare, groasă de aproximativ un centimetru. Pe fiecare rând era imprimat un nume, un grad și un număr, cu cerneală matricială pală. Aproape fiecare nume avea o bifă lângă el.

— Ce ai bifat? am întrebat-o. A fost aici sau n-a fost aici?

— A fost aici, a spus ea.

Am dat din cap. Mi-a fost teamă de asta. Am răsfoit mapa.

— Câți? am întrebat.

— Aproape o mie două sute.

Am dat din nou din cap. Nu era foarte complicat să reduci o mie două sute de nume și să găsești un singur autor. Dosarele poliției de pretutindeni sunt pline de grupuri de suspecți mai mari. Existau cazuri în Coreea în care întreaga forță militară americană fusese suspectă. Dar astfel de cazuri necesită forță de muncă nelimitată, personal numeros și resurse nesfârșite. Și necesită cooperarea totală a tuturor. Ele nu pot fi gestionate pe la spatele unui comandant, în secret, de către doi oameni care acționează singuri.

— Imposibil, am spus eu.

— Nimic nu este imposibil, a spus Summer.

— Trebuie să o luăm altfel.

— Cum?

— Ce a luat la locul faptei?

— Nimic.

— Greșit, am spus eu. S-a luat pe el.

Summer a ridicat din umeri. Și-a trecut degetele pe marginile împăturite ale hârtiei. Teancurile s-au îngroșat și apoi s-au subțiat la loc, în timp ce aerul suspina dintre pagini.

— Alege un nume, a spus ea.

— A luat un cuțit, am spus eu.

— O mie două sute de nume, o mie două sute de cuțite.

— A luat un levier sau o rangă.

A dat din cap.

— Și a luat iaurt, am spus eu.

Nu a spus nimic.

— Patru lucruri, am spus eu. El însuși, un cuțit, un corp contondent și iaurt. De unde provine iaurtul?

— Frigiderul din camera lui, a spus Summer. Sau una dintre bucătăriile de la popotă, sau unul dintre bufetele de la popotă, sau comisariatul, sau un supermarket sau un magazin alimentar undeva în afara bazei.

Mi-am imaginat un bărbat, respirând greu, mergând repede, poate transpirat, cu un cuțit pătat de sânge și o rangă, strânse împreună în mâna dreaptă, un borcan de iaurt gol în stânga, împiedicându-se în întuneric, apropiindu-se de destinație, privind în jos, văzând borcanul, aruncându-l în tufișuri, punând cuțitul în buzunar, strecurând ranga sub haină.

— Ar trebui să căutăm borcanul, am spus eu.

Summer nu a spus nimic.

— L-a aruncat, am spus. Nu aproape de locul faptei, dar nici departe de el.

— Ne ajută cu ceva?

— Are un fel de cod de produs pe el. Poate o *dată de expirare.* Chestii de genul ăsta. Ar putea să ne conducă la locul de unde a fost cumpărat.

Apoi am făcut o pauză.

— Și s-ar putea să aibă amprente pe el, am spus eu.

— Probabil a purtat mănuși.

Am clătinat din cap. Am văzut oameni deschizând borcane de iaurt. Dar nu am văzut niciodată pe cineva să o facă cu mănuși. Există un sistem de închidere cu folie. Cu o mică bandă de care trebuie să tragi.

— Este un teren pe o sută de mii de hectare aici.

Am dat din cap. *Primul pătrat*. În mod normal, câteva apeluri telefonice mi-ar fi adus toți soldații de la bază aliniați la un metru unul de celălalt, în genunchi, mișcându-se încet pe teren ca un pieptene uman uriaș, uitându-se la pământ și despărțind fiecare fir de iarbă cu mâna. Și apoi o făceau din nou a doua zi, și în următoarea zi, până când unul dintre ei găsea ceea ce căutam. Cu forța de muncă pe care o are armata, poți găsi un ac în carul cu fân. Poți găsi ambele jumătăți ale unui ac rupt. Poți găsi o bucățică de crom care s-a desprins în cădere.

Summer s-a uitat la ceasul de pe perete.

— Cele treizeci de minute au expirat, a spus ea.

Am folosit Humvee-ul pentru a ajunge la Operațiuni Psihologice și am parcat într-un loc care era probabil rezervat pentru altcineva. Era ora 9:00. Summer a oprit motorul, am deschis ușile și am ieșit în aerul rece.

Am luat cu mine servieta lui Kramer.

Am mers pe coridoarele vechi cu gresie și am ajuns la ușa lui Norton. Lumina ei era aprinsă. Am bătut la ușă și am intrat. Norton era la birou. Toate manualele erau din nou pe rafturi. Nu era niciun caiet de notițe la vedere. Nici pixuri sau creioane. Biroul era gol. Lumina de la lampă era un cerc perfect pe lemnul gol.

Avea trei scaune pentru vizitatori. Ne-a făcut semn să ne așezăm pe ele. Summer s-a așezat în dreapta. Eu m-am așezat în stânga. Am sprijinit servieta lui Kramer pe scaunul din centru, cu fața spre Norton, ca o fantomă la ospăț. Nu s-a uitat la ea.

— Cu ce vă pot ajuta? a spus ea.

Am ținut să ajustez poziția servietei astfel încât să fie complet dreaptă pe scaun.

— Povestește-ne despre cina de aseară, am spus.

— Ce cină?

— Ai mâncat cu niște angajați ai Blindatelor, care erau în vizită.

Ea a dat din cap.

— Vassell și Coomer, a spus ea. Și?

— Au lucrat pentru generalul Kramer.

Ea a dat din nou din cap.

— Așa cred.

— Povestește-ne despre masă.

— Mâncarea?

— Atmosfera, am spus eu. Conversația. Starea de spirit.

— A fost doar o cină la clubul ofițerilor, a spus ea.

— Cineva le-a dat o servietă lui Vassell și Coomer.

— Au făcut-o? Ce, ca un cadou?

Nu am spus nimic.

— Nu-mi amintesc asta, a spus Norton. Când?

— În timpul cinei, am spus eu. Sau când plecau.

Nimeni nu a vorbit.

— O servietă? a spus Norton.

— Tu ai fost? a întrebat Summer.

Norton se uită la ea, cu privirea pierdută. Ori era cu adevărat nedumerită, ori era o actriță superbă.

— Ce anume să fi fost?

— Cea care le-a dat servieta.

— De ce le-aș da o servietă? Abia dacă îi cunoșteam.

— Cât de bine îi cunoșteai?

— I-am întâlnit o dată sau de două ori, cu ani în urmă.

— La Irwin?

— Cred că da.

— De ce ai mâncat cu ei?

— Am fost în bar. M-au invitat. Ar fi fost nepoliticos să refuz.

— Știai că vin? am întrebat.

— Nu, a spus ea. Nu aveam nicio idee. Am fost surprinsă că nu erau în Germania.

— Deci îi cunoșteai suficient de bine încât să știi unde au sediul.

— Kramer a fost comandant de blindate în Europa. Ei erau angajații lui. Nu m-aș aștepta să-i găsesc în Hawaii.

Nimeni nu a vorbit. Am urmărit ochii lui Norton. Nu se uitase la servieta lui Kramer mai mult de o jumătate de secundă. Suficient cât să-și dea seama că eram un tip care avea o servietă, apoi să uite de asta.

— Ce se întâmplă aici? a spus ea.

Nu am răspuns.

— Spune-mi.

Am arătat spre servietă.

— Aceasta este a generalului Kramer. A pierdut-o în ajunul Anului Nou și a reapărut astăzi. Încercăm să ne dăm seama pe unde a fost.

— Unde a pierdut-o?

Summer s-a mișcat pe scaun.

— Într-un motel, a spus ea. În timpul unei întâlniri sexuale cu o femeie din această bază. Femeia conducea un Humvee. Prin urmare, căutăm femei care îl cunoșteau pe Kramer și care au acces permanent la Humvee-uri, și care au fost în afara bazei în noaptea de Anul Nou și care au fost la cină aseară.

— Am fost singura femeie la cină aseară.

Tăcere.

Summer a dat din cap.

— Știm asta. Și îți promitem că putem păstra secretul, dar mai întâi trebuie să ne confirmi cui i-ai dat servieta.

Camera a rămas tăcută. Norton s-a uitat la Summer ca și cum ar fi spus o glumă cu o poantă pe care nu o înțelegea prea bine.

— Credeți că mă culcam cu generalul Kramer? a spus ea.

Summer nu a spus nimic.

— Ei bine, nu am făcut-o, a spus Norton. Doamne ferește.

Nimeni nu a vorbit.

— Nu știu dacă să râd sau să plâng, a spus ea. Sunt foarte confuză. Este o acuzație complet absurdă. Sunt uimită că ai făcut-o.

Nimeni nu a vorbit mult timp. Norton a zâmbit, ca și cum principala ei reacție ar fi fost amuzamentul. Nu furia. A închis ochii și i-a deschis o clipă mai târziu, ca și cum ar fi șters conversația din memorie.

— Lipsește ceva din servietă? m-a întrebat.

Nu am răspuns.

— Ajută-mă, a spus ea. Te rog. Încerc să înțeleg care este rostul acestei vizite extraordinare. Lipsește ceva din servietă?

— Vassell și Coomer spun că nu.

— Dar?

— Eu nu-i cred.

— Probabil că ar trebui să o faci. Sunt ofițeri superiori.

Nu am spus nimic.

— Ce spune noul tău comandant?

— El nu vrea să urmărim pista asta. Este îngrijorat de publicitatea negativă.

— Ar trebui să mergi pe mâna lui.

— Sunt un investigator. Trebuie să pun întrebări.

— Armata este o familie, a spus ea. Suntem cu toții de aceeași parte.

— Au plecat Vassell sau Coomer cu această servietă aseară? am spus.

Norton a închis din nou ochii. La început am crezut că era doar exasperată, dar apoi mi-am dat seama că își imagina scena de aseară, de la garderoba de la clubul ofițerilor.

— Nu, a spus ea. Niciunul dintre ei nu a plecat cu servieta.

— Ești absolut sigură?

— Sunt absolut sigură.

— Care a fost starea lor de spirit în timpul cinei?

A deschis ochii.

— Erau relaxați, a spus ea. Ca și cum ar fi petrecut o seară liberă.

— Au spus de ce au fost din nou la Bird?

— Înmormântarea generalului Kramer a avut loc ieri, la prânz.

— Nu știam asta.

— Cred că Walter Reed a eliberat cadavrul, iar Pentagonul s-a ocupat de detalii.

— Unde a fost înmormântarea?

— Cimitirul Arlington, a spus ea. Unde altundeva?

— E la 500 de kilometri distanță.

— Aproximativ. În linie dreaptă.

— Și de ce au venit aici la cină?

— Nu mi-au spus, a spus ea.

Nu am spus nimic.

— Altceva? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Un motel? a spus ea. Arăt eu ca genul de femeie care ar accepta să se întâlnească cu un bărbat într-un motel?

Nu am răspuns.

— Sunteți liberi, a spus ea.

M-am ridicat în picioare. Summer a făcut la fel. Am luat servieta lui Kramer de pe scaunul central și am ieșit din cameră. Summer m-a urmat.

— Ai crezut-o? m-a întrebat Summer.

Stăteam în Humvee în fața clădirii Operațiunilor Speciale. Motorul mergea la ralanti, iar sistemul de încălzire sufla un aer cald și greu care mirosea a motorină.

— Absolut, am spus. De îndată ce nu s-a uitat la servietă. S-ar fi agitat foarte tare dacă ar fi văzut-o înainte. Și cu siguranță am crezut-o în legătură cu motelul. Te-ar fi costat un apartament la Ritz ca să te bagi în pantalonii ei.

— Deci, ce am aflat?

— Nimic, am spus eu. Nimic.

— Nu, am aflat că Bird este un loc foarte atrăgător, se pare. Vassell și Coomer continuă să vină până aici, fără un motiv foarte evident.

— Mie îmi spui.

— Și că Norton crede că suntem o familie.

— Ofițeri, am spus eu. La ce te așteptai?

— Ești ofițer. Eu sunt ofițer.

Am dat din cap.

— Am fost la West Point timp de patru ani, am spus. Ar trebui să știu mai bine. Ar fi trebuit să-mi schimb numele și să mă întorc ca soldat. Cu trei promovări, aș fi fost un specialist E-4 până acum. Poate chiar sergent E-5. Mi-aș fi dorit să fi fost.

— Și acum?

Mi-am verificat ceasul. Era aproape de ora zece.

— Dormi, am spus. La prima oră, ieșim să căutăm un borcan de iaurt.

TREISPREZECE

Nu mâncasem niciodată iaurt, dar văzusem câteva și impresia mea era că porțiile individuale veneau în recipiente mici, cu o lățime de aproximativ cinci centimetri, ceea ce însemna că puteau să încapă cam trei sute de iaurturi pe un metru pătrat. Ceea ce însemna că puteau încăpea aproape un milion și jumătate într-un hectar. Ceea ce însemna că puteai ascunde 150 de miliarde de exemplare în perimetrul împrejmuit cu sârmă de la Fort Bird. Ceea ce înseamnă că a căuta unul ar fi ca și cum ai căuta un singur spor de antrax în Yankee Stadium. Am făcut calculele în timp ce făceam duș și mă îmbrăcam în întunericul dinaintea zorilor.

Apoi m-am așezat pe pat și am așteptat să se lumineze. Nu avea rost să mă duc acolo și să ratez șansa de unu la 150 de miliarde pentru că era prea întuneric ca să văd bine. Dar, în timp ce stăteam, am început să mă gândesc că am putea reduce șansele dacă am fi inteligenți cu privire la locul exact unde ne uităm. Tipul cu iaurtul, evident, a reușit să se întoarcă de la *A* la *B.* Noi știam unde era *A. A* era locul unde Carbone fusese ucis. Și exista o alegere limitată de locuri pentru *B*. *B* era fie o gaură la întâmplare în sârma gardului, fie undeva printre clădirile principale ale postului. Deci, dacă am fi fost deștepți, am fi putut reduce miliardele la milioane și am fi găsit chestia într-o sută de ani în loc de o mie.

Doar dacă nu cumva borcanul era deja lins, în bârlogul vreunui raton flămând.

Am întâlnit-o pe Summer în parcul auto al poliției militare. Era strălucitoare și plină de energie, dar nu am vorbit. Nu aveam nimic de spus, în afară de faptul că sarcina pe care ne-o stabilisem era imposibilă. Și am presupus că niciunul dintre noi nu voia să confirme asta cu voce tare. Așa că nu am vorbit. Am ales un Humvee la întâmplare și am plecat. Am condus eu, că să schimbăm ceva, pe același drum de trei minute pe care îl făcusem cu treizeci și ceva de ore înainte.

Conform kilometrajului Humvee-ului, am parcurs exact o milă și jumătate, iar conform busolei, ne-am deplasat spre sud-vest, apoi am ajuns la locul crimei. Pe unii dintre copaci mai erau încă fragmente de bandă de la poliția militare. Am parcat la zece metri de locul crimei și am coborât. M-am urcat pe capotă și m-am așezat pe acoperiș, deasupra parbrizului. Am privit spre vest

și către nord, apoi m-am întors și am privit spre est și sud. Aerul era rece. Se simțea o briză. Peisajul era maro, mort și imens. Soarele din zori era slab și palid.

— Pe unde a luat-o? am strigat.

— Nord-est, a răspuns Summer.

Părea destul de sigură de asta.

— De ce? am întrebat eu.

S-a urcat pe capotă și s-a așezat lângă mine.

— Avea un vehicul, a spus ea.

— De ce?

— Pentru că nu am găsit niciunul pe aici și mă îndoiesc că au mers pe jos.

— De ce?

— Pentru că, dacă ar fi mers pe jos, s-ar fi întâmplat mai aproape de locul de unde au plecat. Aici este la cel puțin 30 de minute de mers pe jos de oriunde. Nu-l văd pe tipul cel rău ascunzând un levier sau o rangă timp de treizeci de minute, în timp ce mergeau unul lângă altul. Sub o haină, l-ar face să se miște ca un robot. Carbone și-ar fi dat seama. Așa că au plecat cu mașina. În mașina răufăcătorului. Avea arma sub o jachetă sau ceva de genul ăsta, pe bancheta din spate. Poate și cuțitul și iaurtul.

— De unde au plecat?

— Nu contează. Singurul lucru care contează pentru noi acum este unde s-a dus tipul cel rău după aceea. Apoi, dacă a fost într-un vehicul, nu a plecat spre gard. Putem presupune că nu există găuri de mărimea unui vehicul în el. Poate de mărimea unui om, sau a unei căprioare, dar nu suficient de mari pentru a trece o camioneta sau o mașină.

— Bine, am spus eu.

— Așa că s-a întors la bază. Nu se poate să se fi dus în altă parte. Nu poți să conduci un vehicul în mijlocul pustietății. S-a întors pe drum, a parcat mașina și și-a văzut de treabă.

Am dat din cap. M-am uitat la orizontul vestic din fața mea. M-am întors și am privit spre nord și spre est, înapoi de-a lungul căii ferate. Înapoi spre stâlp. *Un kilometru și jumătate de cale ferată*. Mi-am imaginat aerodinamica unui recipient de iaurt gol. Din plastic ușor, în formă de pahar, cu o folie de aluminiu ruptă, care flutura în aer. Mi-am imaginat că arunc unul, cu putere. Ar fi zburat și s-ar fi oprit în aer. Ar parcurge cel mult trei metri. O

milă și jumătate de la calea ferată, trei metri de la marginea din stânga, pe partea șoferului. Am simțit cum milioanele se micșorează la mii. Apoi am simțit cum se extind până la miliarde.

— Vești bune și vești proaste, am spus. Cred că ai dreptate, deci ai redus zona de căutare cu aproximativ nouăzeci și nouă la sută. Poate chiar mai mult. Ceea ce este bine.

— Dar?

— Dacă a fost într-un vehicul, l-a aruncat afară?

Summer a rămas tăcută.

— Putea să-l fi scăpat pe jos, am spus eu. Sau să-l arunce în spate.

— Nu și dacă ar fi fost un autovehicul închiriat.

— Așa că poate că a pus-o într-un coș de gunoi de pe trotuar, mai târziu, după ce a parcat. Sau poate că l-a luat cu el acasă.

— Poate. Este o situație de 50-50.

— Șaptezeci - treizeci în cel mai bun caz, am spus eu.

— Ar trebui să ne verificăm oricum.

Am dat din cap. Mi-am sprijinit palmele pe bara de susținere a parbrizului și am sărit la pământ.

Era în ianuarie, iar condițiile erau destul de bune. Februarie ar fi fost mai bine. Într-o climă temperată din emisfera nordică, vegetația dispare în februarie. Devine mai subțire și rară ca în orice altă lună. Dar și în ianuarie era bine. Vegetația era redusă, iar solul era golaș și maro. Avea culoarea frunzelor moarte. Nu era zăpadă. Peisajul era uniform, neutru și organic. Era un fundal bun. M-am gândit că un recipient pentru un produs lactat ar fi de un alb strălucitor. Sau crem. Sau poate roz, pentru o aromă de căpșuni sau zmeură. Oricum, ar fi fost o culoare care ieșea în evidență. Nu ar fi fost negru, de exemplu. Nimeni nu pune un produs lactat într-un borcan negru. Deci, dacă ar fi acolo și ne-am apropia de el, l-am găsi.

Am verificat o rază de trei metri în jurul perimetrului locului crimei. Nu am găsit nimic. Așa că ne-am întors la drum și am pornit spre nord-est de-a lungul lui. Summer a mers la 1,5 metri de marginea din dreapta a drumului. Eu am mers la doi metri în dreapta ei. Dacă am fi scanat amândoi în ambele sensuri, am fi acoperit o bandă de cinci metri, cu două perechi de ochi pe banda crucială de un metru și jumătate dintre noi, care este

exact locul unde ar fi trebuit să aterizeze vasul, conform teoriei mele aerodinamice.

Am mers încet, poate cu jumătate de viteză. Am folosit pași scurți și m-am acomodat cu un ritm în care îmi mișcam capul dintr-o parte în alta la fiecare pas. M-am simțit destul de prost făcând asta. Probabil că arătam ca un pinguin. Dar era o metodă eficientă. Am intrat într-un fel de pilot automat și pământul s-a estompat sub mine. Nu mai vedeam frunzele, crengile și firele de iarbă. Nu vedeam ce trebuia să fie acolo. Simțeam că ceva ce nu trebuia să fie acolo va sări direct la mine.

Ne-am plimbat timp de zece minute și nu am găsit nimic.

— Schimbăm? a spus Summer.

Am schimbat locurile și am continuat. Am văzut un milion de tone de resturi forestiere și nimic altceva. Bazele armatei sunt curățate cu scrupulozitate. Ridicarea săptămânală a gunoiului este o religie. În afara gardului ne-am fi împiedicat de tot felul de lucruri. Înăuntru, nu era nimic. Absolut nimic. Am mai mers încă zece minute, încă trei sute de metri, apoi am făcut o pauză și am schimbat din nou pozițiile. Mișcarea lentă în aerul rece m-a făcut să tremur. Mă uitam la pământ foarte concentrat. Simțeam că eram aproape de o șansă excelentă. O milă și jumătate înseamnă 2.640 de metri. M-am gândit că primele câteva sute de metri și ultimele câteva sute erau mici șanse de succes. La început, tipul ar fi simțit, pur și simplu, nevoia de scăpa, de a se îndepărta. Apoi, în apropierea clădirilor din bază, a știut că trebuie să fie pregătit, atent și calm. Așa că în partea de mijloc ar fi trebuit să scape de ce a avut de aruncat. Orice om cu bun simț s-ar fi oprit, ar fi inspirat, ar fi expirat și s-ar fi gândit bine. Ar fi coborât geamul și ar fi simțit aerul nopții pe față.

Am încetinit și m-am uitat mai atent, în stânga și în dreapta, în stânga și în dreapta. Nu am văzut nimic.

— Avea sânge pe el? am spus.

— Puțin, poate, a spus Summer din dreapta mea.

Nu m-am uitat la ea. Mi-am ținut ochii pe pământ.

— Pe mănuși, a spus ea. Poate pe pantofi.

— Mai puțin decât s-ar fi așteptat, am spus eu. Dacă nu era doctor, s-ar fi așteptat la o hemoragie destul de gravă.

— Și?

— Deci nu a folosit o mașină de serviciu. Se aștepta la sânge și nu a vrut să riște să lase sânge pe un vehicul pe care altcineva urma să-l conducă a doua zi.

— Deci, așa cum ai spus, dacă a fost cu mașina lui, o fi aruncat-o în spate. Așa că nu vom găsi nimic aici.

Am dat din cap. Nu am spus nimic. Am mers mai departe.

Am acoperit toată secțiunea din mijloc și nu am găsit nimic. Două mii de metri pătrați de material organic, natural și nici măcar un singur obiect creat de om. Nici un muc de țigară, nici un rest de hârtie, nici o cutie de conserve ruginită, nici o sticlă goală. A fost un adevărat tribut adus entuziasmului comandantului bazei. Pe de altă parte era dezamăgitor. Ne-am oprit, cu clădirile principale ale bazei clar vizibile, la trei sute de metri în fața noastră.

— Vreau să ne întoarcem, am spus. Vreau să verific din nou zona din mijloc.

— Bine, a spus ea. Hai să ne întoarcem.

Ne-am întors și am schimbat pozițiile. Ne-am hotărât să parcurgem fiecare secțiune de trei sute de metri în sens invers față de prima trecere. Acolo unde eu am mers spre interior, voi merge spre exterior și invers. Fără niciun motiv real, doar că perspectivele noastre erau diferite și am simțit că trebuie să alternăm. Eram mai înalt cu peste treizeci de centimetri decât ea și, prin urmare, trigonometria simplă spunea că puteam vedea mai mult de treizeci de centimetri în ambele direcții. Ea era mai aproape de sol și susținea că ochii ei erau buni pentru detalii.

Ne-am întors, mergând încet și concentrați.

Nimic în prima secțiune. Am făcut schimb de poziții. M-am poziționat la trei metri de drum. Am scanat în stânga și în dreapta. Vântul ne bătea în față, iar ochii mei au început să lăcrimeze din cauza frigului. Mi-am băgat mâinile în buzunare.

Nimic în a doua secțiune. Am schimbat din nou pozițiile. Am mers la 1,5 metri de urmă, paralel cu marginea ei. Nimic în a treia secțiune. Am schimbat din nou poziția. Am făcut calcule în minte în timp ce mergeam. Până acum am măturat o bandă de cinci metri pe o lungime de 2.340 de metri. Asta însemna 11.700 de metri pătrați, adică ceva mai mult de 2,4 acri. Aproape doi acri și jumătate, dintr-o sută de mii. Șanse de 40.000 la unu, aproximativ. Mai bine decât să cauți în oraș, sau

să dai un dolar pe un bilet de loterie câștigător. Dar nu mult mai bine.

Am mers mai departe. Vântul a devenit mai puternic și ne-a fost tot mai frig. Nu am văzut nimic.

Apoi am văzut ceva.

Era departe în dreapta mea. Poate la șase metri de mine. Nu era un recipient de iaurt. Era altceva. Aproape că l-am ignorat pentru că era mult în afara zonei de posibilități. Niciun obiect neaerodinamic din plastic ușor nu ar fi putut ajunge atât de departe după ce ar fi fost aruncat dintr-o mașină de pe drum. Așa că ochii mei l-au observat, iar creierul meu l-a procesat și l-a respins instantaneu, pe o bază pur pre-programată.

Și apoi s-a agățat de el. Din instinct animalic pur.

Pentru că arăta ca un șarpe. Partea de reptilian a creierului meu a șoptit *șarpe* și am simțit acea mică tresărire primitivă de spaimă care i-a ținut pe strămoșii mei în viață, cu mult timp în urmă, în timpul evoluției. Totul s-a terminat într-o fracțiune de secundă. Partea modernă și educată a minții mele a intervenit și a spus: *Nu sunt șerpi aici în ianuarie, amice. E mult prea frig*. Am expirat și am înaintat un pas, apoi m-am oprit să mă uit înapoi, din pură curiozitate.

În iarba moartă se vedea o formă neagră și curbată. O curea? Un furtun de grădină? Dar era așezată mai adânc printre tulpinile brune și rigide decât ar fi putut cădea ceva fabricat din piele, țesătură sau cauciuc. Era chiar acolo, jos, printre rădăcini. Prin urmare, era grea. Și trebuia să fie grea pentru a se fi deplasat atât de departe de urmă. Prin urmare, era metal. Solid, nu tubular. Prin urmare, era ceva necunoscut. Foarte puține echipamente militar sunt curbate.

M-am apropiat. M-am apropiat. Am îngenunchеat.

Era o rangă.

O rangă vopsită în negru, murdară la un capăt de sânge și păr.

Am rămas pe loc și am trimis-o pe Summer să ia camioneta. Cred că a alergat tot drumul înapoi după ea, pentru că s-a întors mai repede decât mă așteptam și răsuflând cu greu.

— Ai o pungă pentru probe? am întrebat.

— Nu este o dovadă, a spus ea. Accidentele la antrenamente nu au nevoie de dovezi.

— Nu am de gând să o duc la tribunal, am spus. Doar că nu vreau să mă ating de ea, atâta tot. Nu vreau să-mi las amprentele pe ea. Asta i-ar putea da idei lui Willard.

A verificat partea din spate a camionetei.

— Nu avem pungi pentru probe, a spus ea.

Am făcut o pauză. În mod normal, ai mare grijă să nu contaminezi probele cu amprente, fire de păr și fibre străine, pentru a nu încurca ancheta. Dacă o dai în bară, poți să te alegi cu multă bătaie de cap din partea procurorilor. Dar de data asta motivația trebuia să fie diferită, cu Willard la mijloc. Dacă o dădeam în bară, puteam fi trimis la închisoare. Mijloace, motiv, oportunitate, amprentele mele pe armă... Prea frumos ca să fie adevărat. Dacă povestea cu accidentul la antrenament se întorcea împotriva lui, ar fi căutat pe tot ce putea obține pentru a-l scoate basma curată.

— Am putea aduce un specialist, a spus Summer.

Stătea chiar în spatele meu. O puteam simți.

— Nu pot implica pe nimeni altcineva, am spus. Nici măcar nu am vrut să te implic pe tine.

A venit lângă mine și s-a ghemuit jos. A dat la o parte firele de iarbă cu mâinile, pentru a vedea de mai aproape.

— Nu-o atinge, am spus.

— Nu aveam de gând, a spus ea.

Am privit-o împreună, de aproape. Era o bară de demolări, forjată, din oțel, de formă octogonală. Părea o unealtă de calitate ridicată. Părea nou-nouță. Era vopsită într-un negru lucios, cu genul de vopsea pe care oamenii o folosesc la bărci sau mașini. Avea o formă asemănătoare cu cea a unui saxofon alto. Brațul principal avea o lungime de aproximativ un metru, ușor în formă de S, și avea o curbă puțin adâncă la un capăt și o curbă completă la celălalt, în forma literei majuscule J. Ambele vârfuri erau aplatizate și crestate într-o gheară, pregătit pentru a scoate cuie din scânduri de lemn. Designul său era aerodinamic, simplu și brutal.

— Nu pare folosită, a spus Summer.

— Nu a fost niciodată folosită, am spus. Nu în construcții, oricum.

M-am ridicat în picioare.

— Nu e nevoie să o amprentăm, am spus eu. Putem presupune că tipul purta mănuși când a lovit.

Summer s-a ridicat în picioare lângă mine.

— Nu trebuie să analizăm nici grupa de sânge, a spus ea. Putem presupune că este al lui Carbone.

Nu am spus nimic.

— Am putea să o lăsăm aici, a spus Summer.

— Nu, am spus eu. Nu putem face asta.

M-am aplecat și mi-am dezlegat gheata dreaptă. Am tras de șiret până la capăt și am făcut un nod marinăresc pentru a lega capetele împreună. Astfel am obținut o buclă închisă cu un diametru de aproximativ 15 centimetri. Am înfășurat-o pe palma mea dreaptă și am tras capătul liber peste ciocul răngii până când l-am agățat. Apoi am strâns pumnul și am ridicat cu grijă greutatea de oțel din iarbă. Am ținut-o în sus, ca un pescar mândru de peștele său.

— Să mergem, am spus.

Am mers până la scaunul pasagerului din față, cu ranga legănându-se ușor în aer și cu gheata pe jumătate scoasă. M-am așezat aproape de cutia de viteze și am sprijinit ranga de podea cât să nu-mi atingă picioarele în timp ce vehiculul se mișca.

— Încotro? a întrebat Summer.

— La morgă, am spus eu.

Speram ca patologul și personalul său să fie la micul dejun, dar nu era așa. Erau cu toții în clădire, lucrând. Patologul însuși ne-a surprins în hol. Pleca undeva, cu un dosar în mână. S-a uitat la noi și apoi s-a uitat la trofeul care atârna legat cu șiretul cizmei mele. I-a luat o jumătate de secundă să înțeleagă ce era, iar cealaltă jumătate să realizeze că eram cu toți într-o situație foarte ciudată.

— Am putea să ne întoarcem mai târziu, am spus. Când nu vei fi aici.

— Nu, a spus el. Să mergem în biroul meu.

A luat-o înainte. L-am privit cum mergea. Era un bărbat mic și brunet, cu picioare scurte, vioi, competent, puțin mai în vârstă decât mine. Părea destul de drăguț. Și am presupus că nu era prost. Foarte puțini medici sunt. Au tot felul de lucruri complicate de învățat, înainte de a ajunge acolo unde își doresc să fie. Și am presupus că nu era lipsit de etică. Foarte puțini medici erau așa, din câte știam eu. Sunt oameni de știință prin definiție, iar oamenii de știință se bazează pe fapte și adevăr.

Sau cel puțin își păstrează un fel de curiozitate înnăscută. Toate astea erau lucruri bune, pentru că atitudinea acestui tip avea să fie crucială. Putea să ne ajute sau să ne înfunde cu un singur telefon.

Biroul său era o încăpere pătrată și simplă, plină de birouri și dulapuri cu fișete din oțel gri. Era aglomerat. Pe pereți erau diplome înrămate. Multe rafturi, pline de cărți și manuale. Nu existau borcane cu experimente în ele. Nici o chestie ciudată conservată în formaldehidă. Ar fi putut fi biroul unui avocat, doar că diplomele erau de la facultăți de medicină, nu de la facultăți de drept.

S-a așezat în scaunul său rotativ. A așezat dosarul pe birou. Summer a închis ușa și s-a sprijinit de ea. Eu stăteam în mijlocul podelei, cu ranga atârnând în gol. Ne-am privit cu toții. Așteptam să vedem cine va face oferta de deschidere.

— Carbone a avut un accident la antrenament, a spus doctorul, ca și cum și-ar fi mutat primul pion cu două pătrățele înainte.

Am dat din cap.

— Fără îndoială, am spus, ca și cum mi-aș fi mutat propriul meu pion.

— Mă bucur că am lămurit *asta*, a spus el.

Dar a spus-o cu o voce care însemna: *Îți vine să crezi rahatul ăsta?*

Am auzit-o pe Summer răsuflând ușurată, pentru că aveam un aliat. Dar aveam un aliat care dorea să păstreze distanța. Aveam un aliat care voia să se ascundă în spatele unei șarade elaborate. Și nu l-am învinovățit în totalitate. Datora ani de serviciu în schimbul școlarizării la facultatea de medicină. De aceea era precaut. Prin urmare, era un aliat ale cărui dorințe trebuia să le respectăm.

— Carbone a căzut și s-a lovit la cap, am spus eu. Este un caz închis. Un simplu accident, foarte nefericit pentru toți cei implicați.

— Dar?

Am ținut ranga un pic mai sus.

— Cred că de asta s-a lovit la cap, am spus eu.

— De trei ori?

— Poate că a sărit. Poate că erau crengi moarte sub frunze, care făceau ca pământul să fie puțin elastic, ca o trambulină.

Doctorul a dat din cap.

— Terenul poate fi așa, în această perioadă a anului.

— Letal, am spus.

Am coborât din nou ranga. Am așteptat.

— De ce ai adus-o aici? a întrebat medicul.

— S-ar putea să existe o problemă de neglijență, am spus eu. Oricine a lăsat-o pe jos astfel încât Carbone să cadă pe ea ar putea avea nevoie de o mustrare.

Doctorul a dat din nou din cap.

— Aruncarea gunoiului este o infracțiune gravă.

— În această bază, am spus eu.

— Ce vrei să fac?

— Nimic, am spus eu. Suntem aici să te ajutăm, atâta tot. Având în vedere că este un caz închis, ne-am gândit că nu vrei să-ți aglomerezi biroul cu mulajele de ghips pe care le-ai făcut. De la locul rănii. Ne-am gândit că le putem arunca noi la gunoi pentru tine.

Doctorul a dat din cap pentru a treia oară.

— Ai putea face asta, a spus el. M-ar scuti de un drum.

A făcut o pauză lungă. Apoi a îndepărtat dosarul din fața lui, a deschis câteva sertare, a pus o foaie de hârtie albă și curată pe birou și a aranjat pe hârtie o jumătate de duzină de lame de microscop din sticlă.

— Chestia aia pare grea, mi-a spus el.

— Este, am spus eu.

— Poate ar trebui să o lași jos. Să-ți iei o greutate de pe umăr.

— Este un sfat medical?

— Nu vreți să îți deteriorezi ligamentele.

— Unde să o pun jos?

— Pe orice suprafață plană găsești.

Am făcut un pas înainte și am așezat ușor ranga pe biroul lui, deasupra hârtiei și a lamelelor de sticlă. Mi-am desfăcut șiretul și am dezlegat nodul. M-am ghemuit și l-am pus înapoi la gheată. L-am strâns și l-am legat. M-am uitat în sus, la timp ca să-l văd pe doctor mutând o lamelă de microscop. A luat-o și a zgâriat-o de capătul răngii, unde era plină de sânge și păr.

— La naiba, a spus el. Am murdărit lama asta. Foarte neglijent din partea mea.

A făcut exact aceeași greșeală cu încă cinci lamele.

— Ne interesează amprentele? a spus el.

Am clătinat din cap.

— Presupunem că a avut mănuși.

— Ar trebui să verificăm, cred. Neglijența este o chestiune serioasă.

A deschis un alt sertar, a scos o mănușă de latex dintr-o cutie și și-a pus-o pe mână. A făcut un mic nor de praf de talc. Apoi a luat ranga și a scos-o din cameră.

S-a întors după mai puțin de zece minute. Avea încă mănușa pe mână. Bara era curată. Vopseaua neagră strălucea. Arăta ca și cum ar fi fost nouă.

— Nu există amprente, a spus el.

A lăsat ranga pe scaun, a tras de un sertar de dosare și a scos o cutie simplă de carton maro. A deschis-o și a scos două mulaje din ghips alb-cenușă. Amândouă aveau aproximativ 15 centimetri lungime și ambele aveau *Carbone* scris de mână cu cerneală neagră pe partea inferioară. Unul dintre ele era pozitiv, format prin presarea ipsosului umed în rană. Celălalt era un negativ, format prin turnarea a mai mult ipsos peste pozitiv. Negativul arăta forma rănii făcute de armă și, prin urmare, pozitivul arăta forma armei în sine.

Doctorul a pus pozitivul pe scaun, lângă rangă. Le-a aliniat, paralel. Ghipsul avea o lungime de aproximativ 15 cm. Era alb și puțin pietros de la procesul de turnare, dar în rest era identic cu fierul negru neted. Absolut identic. Aceeași secțiune, aceeași grosime, aceleași contururi.

Apoi, medicul a pus negativul pe birou. Era un pic mai mare decât pozitivul și puțin mai dezordonat. Era o replică exactă a părții din spate a capului sfărâmat al lui Carbone. Doctorul a luat ranga. A ridicat-o în mână. A aliniat-o, speculativ. A coborât-o, foarte încet, *una*, pentru prima lovitură, apoi *două* pentru a doua. Apoi *trei* pentru ultima. A atins-o de mulaj. A treia și ultima rană era cea mai bine definită. Era un adâncitură clară, de trei sferturi de centimetru, în ghips, iar ranga se potrivea perfect.

— Voi verifica sângele și părul, a spus medicul. Nu că nu am știi deja care vor fi rezultatele.

A ridicat ranga din mulajul de ghips și a încercat din nou. A intrat din nou, precis și adânc. A ridicat-o și a echilibrat-o cu palmele deschise, ca și cum ar fi cântărit-o. Apoi a apucat-o de capătul cel mai drept și a rotit-o, ca un jucător care lovește o

minge rapidă. A rotit-o din nou, mai tare, o lovitură compactă, violentă. Părea mare în mâinile lui. Mare, și puțin cam grea pentru el. Oarecum scăpată de sub control.

— Un om foarte puternic, a spus el. O lovitură puternică. Un tip mare și înalt, dreptaci, foarte bine pregătit fizic. Dar cred că descriu o mulțime de oameni de la această bază.

— Nu a fost niciun tip, am spus. Carbone a căzut și s-a lovit la cap.

Doctorul a zâmbit scurt și a echilibrat din nou bara cu palmele.

— Este frumoasă, în felul ei, a spus el. Sună ciudat?

Știam la ce se referea. Era o bucată frumoasă de oțel, era tot ce trebuia să fie și nimic din ceea ce nu trebuia să fie. Ca un Colt Detective Special, sau un cuțit K-bar, sau un gândac.

A băgat-o într-un sertar lung din oțel. Metalele au scârțâit frecându-se unul de altul și apoi a bubuit slab când i-a dat drumul și a lăsat-o să cadă ultimul centimetru.

— O voi păstra aici, a spus el. Dacă vrei. E mai sigur așa.

— Bine, am spus eu.

A închis sertarul.

— Ești dreptaci? m-a întrebat el.

— Da, am spus.

— Colonelul Willard mi-a spus că tu ai făcut-o, a spus el. Dar nu l-am crezut.

— De ce nu?

— Ai fost foarte surprins când ai văzut cine era. Când i-am pus fața la loc. Ai avut o reacție clară. Oamenii nu se pot preface chiar așa.

— I-ai spus asta lui Willard?

Doctorul a dat din cap.

— Nu i-a convenit. Dar nu l-a deviat de la părerea lui. Și sunt sigur că a dezvoltat deja o teorie care să explice asta.

— O să-mi păzesc spatele, am spus.

— Au venit să mă vadă și niște sergenți Delta. Au început să apară zvonuri. Cred că ar trebui să-ți păzești spatele foarte atent.

— Am de gând să o fac, am spus.

— Cu *mare* atenție, a spus medicul.

Summer și cu mine ne-am întors în Humvee. Ea a pornit, a băgat în viteză și s-a așezat cu piciorul pe frână.

— Intendența, am spus eu.

— Nu este o chestie militară, a spus ea.

— Pare scumpă, am spus. Destul de scumpă pentru Pentagon, oricum.

— Ar trebui să fie verde.

Am dat din cap.

— Probabil. Dar ar trebui totuși să verificăm. Mai devreme sau mai târziu vom avea nevoie de toate probele.

A luat piciorul de pe frână și s-a îndreptat spre clădirea intendenței. Era la Bird de mult mai mult timp decât mine și știa unde se aflau toate lucrurile. A parcat din nou în fața unui depozit care arăta obișnuit. Știam că înăuntru urma să găsim un ghișeu lung, cu zone de depozitare mare și interzise, în spatele lui. Am fi găsit acolo baloți uriași de haine, anvelope, pături, truse de voiaj, unelte de tranșare, echipamente de toate felurile.

Am intrat și am găsit în spatele tejghelei un tip tânăr într-o uniformă militară nouă. Era un băiat de la țară, vesel și hrănit cu mâncare sănătoasă. Arăta de parcă lucra în magazinul de feronerie al tatălui său și părea că asta era ambiția vieții lui. Era entuziast. I-am spus că suntem interesați de echipamente de construcții. A deschis un manual de mărimea a opt cărți de telefon. A găsit secțiunea corectă. L-am rugat să găsească listele pentru rangă. Și-a lins degetul arătător, a întors paginile și a găsit două intrări. *Levier, de uz general, lung, cu gheare la un capăt* și apoi *rangă, de uz general, scurtă, cu gheare la ambele capete*. L-am rugat să ne arate un exemplu din cea din urmă.

S-a îndepărtat și a dispărut printre rafturile înalte. Noi am așteptat. Am respirat mirosul unic de depozit, de praf vechi, de cauciuc nou și de bumbac umed. S-a întors după cinci minute, cu o rangă. A pus-o pe tejghea în fața noastră. A aterizat cu o zgomot puternic. Summer avusese dreptate. Era vopsită în verde măsliniu. Și era un obiect complet diferit de cel pe care tocmai îl lăsasem în biroul patologului. Profilul era diferit, era cu 15 centimetri mai scurt, mai subțire, curbele ușor diferite. Părea atent proiectată. Probabil că era un exemplu perfect al modului în care armata face lucrurile. Cu ani în urmă fusese probabil al nouăzeci și nouălea punct de pe agenda cuiva de

retehnologizare. Probabil că s-a înființat un subcomitet, cu contribuția experților supraviețuitori ai vechilor batalioane de construcții. Poate că s-a întocmit un caiet de sarcini privind lungimea, greutatea și durabilitatea. Gradul de uzură al metalelor a fost, probabil, investigat. Au fost luate în considerare ariile de utilizare posibile. Probabil că a fost evaluată fragilitatea în iernile geroase din nordul Europei. Sau au luat în considerare maleabilitatea în căldura ridicată de la ecuator. S-au realizat desene detaliate. Apoi, s-au lansat licitații. Fabricile din toată Pennsylvania și Alabama au stabilit prețul lucrării. Prototipurile s-au forjat. Acestea au fost testate, în toate modurile posibile. Un singur câștigător ar fi fost aprobat. Vopseaua a fost furnizată, iar grosimea și uniformitatea aplicării ei ar fi fost specificate și monitorizate cu atenție. Apoi, întreaga afacere ar fi fost complet uitată. Dar produsul tuturor acelor luni lungi de deliberări continua să apară, mii de unități pe an, necesare sau nu.

— Mulțumesc, soldat, am spus eu.

— Trebuie să o iei? a întrebat puștiul.

— Voiam să o văd, am spus.

Ne-am întors în biroul meu. Era mijlocul dimineții, o zi plictisitoare, iar eu mă simțeam lipsit de scop. Până acum, noul deceniu nu făcuse mare lucru pentru mine. Nu eram încă un mare fan al anilor ‘90, în acel moment, după șase zile de când începuseră.

— Ai de gând să scrii raportul de accident? a întrebat Summer.

— Pentru Willard? Nu încă.

— Îl va aștepta, astăzi.

Am dat din cap.

— Știu. Îl las să-l mai ceară, încă o dată.

— De ce?

— Pentru că este o experiență fascinantă. Ca și cum ai privi viermii care se zvârcolesc pe lângă ceva care a murit.

— Ce a murit?

— Entuziasmul meu de a mă da jos din pat dimineața.

— Un măr stricat, a spus ea. Nu înseamnă mare lucru pentru armată.

— Poate, am spus eu. Dacă este doar unul singur.

Ea nu a spus nimic.

— Răngi, am spus eu. Avem două cazuri distincte în care este implicată o rangă, iar mie nu-mi plac coincidențele. Dar nu văd cum ar putea fi legate între ele. Nu există nicio modalitate de a le uni. Carbone era la un milion de mile de doamna Kramer, oricum ai lua-o. Erau în lumi complet diferite.

— Vassell și Coomer le unește, a spus ea. Erau interesați de ceva care ar fi putut fi în casa doamnei Kramer și erau aici, la Bird, în noaptea în care Carbone a fost ucis.

Am dat din cap.

— Asta mă înnebunește. Este o conexiune perfectă, doar că nu este. Au dat un singur telefon în D.C., erau prea departe de Green Valley pentru a-i face ei înșiși ceva doamnei Kramer și nu au sunat pe nimeni de la hotel. Apoi au fost aici în noaptea în care a murit Carbone, dar tot timpul au fost în clubul ofițerilor cu o duzină de martori, mâncând friptură și pește.

— Prima dată când au fost aici, au avut un șofer. Maiorul Marshall, îți amintești? Dar a doua oară, au fost pe cont propriu. Asta mi se pare puțin cam ciudat. Ca și cum ar fi fost aici cu un motiv secret.

— Nu este nimic foarte secret în a sta în barul clubului ofițerilor și apoi a mânca în sala de mese clubului ofițerilor. Nu au dispărut nici măcar un minut, toată noaptea.

— Dar de ce nu au avut șoferul cu ei? De ce au venit singuri? Presupun că Marshall a fost la înmormântare cu ei. Dar au ales să conducă singuri mai mult de cinci sute de kilometri? Și tot atât înapoi?

— Poate că Marshall nu era disponibil, am spus eu.

— Este băiatul lor cu ochi albaștri, a spus ea. Este disponibil când spun ei.

— De ce au venit aici? E un drum foarte lung pentru o cină modestă.

— Au venit după servietă, Reacher. Norton se înșală. Trebuie să se înșele. Cineva le-a dat-o. Au plecat cu ea.

— Nu cred că Norton a greșit. Pe mine m-a convins.

— Atunci poate că au luat-o din parcare. Norton nu ar fi văzut. Presupun că nu s-a dus acolo, în frig, să le facă cu mâna când plecau. Dar au plecat cu servieta, cu siguranță. Altfel de ce ar fi fost fericiți să se întoarcă în Germania?

— Poate că pur și simplu au renunțat. Oricum trebuiau să se întoarcă în Germania. Nu puteau rămâne aici pentru totdeauna. Trebuie să se lupte pentru postul lui Kramer.

Summer nu a spus nimic.

— Cum zici tu, am spus eu. Nu există nicio legătură posibilă.

— Este un univers aleatoriu.

Am dat din cap.

— Așa că ei rămân pe plan secundar. Carbone rămâne pe primul plan.

— Ne întoarcem să căutăm cutia de iaurt?

Am clătinat din cap.

— E în mașina tipului sau în gunoiul lui.

— Ar fi fost utilă.

— În schimb, ne vom ocupa de rangă. Este nou-nouță. Probabil că a fost cumpărată la fel de recent ca și iaurtul.

— Nu avem resurse.

— Detectivul Clark din Green Valley o va face pentru noi. Probabil că deja caută ranga. Va cerceta magazinele de bricolaj. Îl vom ruga să-și lărgească raza de acțiune și să lungească intervalul de timp.

— Asta înseamnă multă muncă în plus pentru el.

Am dat din cap.

— Va trebui să-i oferim ceva. Va trebui să îl momim. Îi vom spune că lucrăm la ceva care l-ar putea ajuta.

— Cum ar fi?

Am zâmbit.

— Am putea să ne prefacem. Am putea să-i dăm numele Andreei Norton. I-am putea arăta exact ce fel de familie suntem.

L-am sunat pe detectivul Clark. Nu i-am spus numele Andreei Norton. I-am spus câteva minciuni în schimb. I-am spus că mi-am amintit de stricăciunile de la ușa doamnei Kramer și de loviturile de la cap și că m-am gândit că au făcute cu o rangă și i-am spus că, întâmplător, am avut o serie de spargeri la unitățile militare de pe toată coasta de est care, de asemenea, păreau să implice ranga, și l-am întrebat dacă am putea să ne folosim de munca de teren pe care, fără îndoială, o făcea deja pentru a da de urma armei din Green Valley. A făcut o pauză în acel moment, iar eu am umplut tăcerea spunându-i că, în momentul de față, intendenții militari nu aveau în dotare nicio

rangă și, prin urmare, eram convins că răufăcătorii noștri au folosit o sursă civilă de aprovizionare. I-am spus că nu vreau să-i dublez eforturile, deoarece aveam o linie de anchetă mai promițătoare de care ne ocupam. A făcut din nou o pauză în acel moment, la fel ca polițiștii de pretutindeni, așteptând să audă ce îi oferim. I-am spus că, de îndată ce vom avea un nume, un profil sau o descriere, o va avea și el, atât de repede cât poate să ajungă pe o linie de fax. Atunci s-a înveselit. Era un om disperat, care în momentul acela nu avea nicio perspectivă. M-a întrebat ce anume doream. I-am spus că ne-ar fi de folos dacă ar putea să-și extindă cercetarea pe o rază de trei sute de mile în jurul Green Valley și să verifice achizițiile din magazinele de feronerie în timpul unui interval de timp care ar începe în ajunul Anului Nou și s-ar extinde până, să zicem, pe 4 ianuarie.

— Care este direcția ta de investigație cea promițătoare? a întrebat el.

— S-ar putea să existe o legătură militară cu doamna Kramer. Am putea să vi-l dăm pe tip pe un platou, legat cu o fundă.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Cooperare, am spus eu. Face ca pământul să se învârtă.

— Sigur că da, a spus el.

Părea fericit. A înghițit totul. A promis că își va extinde căutarea și mă va ține la curent. Cum am închis telefonul, a și sunat din nou. Am ridicat receptorul și am auzit o voce de femeie. Părea caldă, intimă și sudică. Mi-a cerut să fac 10-33 cu 10-16 de la comandamentul poliției militare de la Fort Jackson, ceea ce însemna că *vă rog să fiți gata să răspundeți la un apel securizat de pe telefonul fix de la omologul dumneavoastră din Carolina de Sud*. Am așteptat cu telefonul lângă ureche și am auzit un șuierat electronic sec. Apoi s-a auzit un clic puternic și s-a auzit interlocutorul meu din Carolina de Sud, care mi-a spus că ar trebui să știu că colonelul David C. Brubaker, comandantul Forțelor Speciale de la Fort Bird, fusese găsit în acea dimineață cu două gloanțe în cap pe o alee dintr-un cartier rău famat din Columbia, capitala Carolinei de Sud, care se afla la doar două sute de mile de hotelul de pe terenul de golf din Carolina de Nord, unde își petrecuse concediul de odihnă cu soția sa. Și, potrivit paramedicilor locali, era mort de o zi sau două.

PAISPREZECE

Omologul meu la Jackson era un tip pe nume Sanchez. Îl cunoșteam destul de bine și îmi plăcea mult de el. Era deștept și era de treabă. Am pus apelul pe difuzor pentru a o include și pe Summer și am discutat pe scurt despre jurisdicție, dar fără prea mult entuziasm. Jurisdicția era întotdeauna o zonă gri și știam cu toții că suntem învinși din start. Brubaker fusese în vacanță, fusese în haine civile, fusese pe o alee din oraș și, prin urmare, poliția din Columbia revendica cazul. Nu puteam face nimic în privința asta. Iar poliția din Columbia anunțase FBI-ul, pentru că ultimul loc cunoscut în care fusese Brubaker era hotelul de golf din Carolina de Nord, ceea ce adăuga o posibilă dimensiune interstatală situației, iar omuciderile interstatale erau treaba Biroului. Și, de asemenea, pentru că un ofițer de armată este, tehnic vorbind, un angajat federal, iar uciderea angajaților federali este o infracțiune separată, ceea ce le-ar fi oferit o altă acuzație pe care să o arunce asupra infractorului dacă, prin minune, l-ar fi găsit vreodată. Nici lui Sanchez, nici mie, nici lui Summer nu ne păsa prea mult de diferența dintre tribunalele de stat și cele federale, dar știam cu toții că dacă FBI-ul era implicat, cazul era mult peste puterile noastre. Am fost de acord că cel mai bun lucru la care puteam spera era că am putea vedea în cele din urmă o parte din documentația relevantă, strict în scop informativ și strict din politețe. Summer a făcut o grimasă și s-a întors cu spatele. Am luat telefonul de pe difuzor, l-am ridicat și am vorbit din nou cu Sanchez, unul la unul.

— Ai vreo presimțire? l-am întrebat.

— Cineva pe care îl cunoștea, a spus Sanchez. Nu e ușor să surprinzi un soldat Delta atât de bun cum era Brubaker, pe o alee.

— Armă?

— Paramedicii cred că este vorba de un pistol de nouă milimetri. Și ar trebui să se priceapă. Văd o mulțime de răni de gloanțe. Se pare că fac multă curățenie în fiecare vineri și sâmbătă seara, în acea parte a orașului.

— De ce a fost acolo?

— Habar n-am. O întâlnire, probabil. Cu cineva pe care îl cunoștea.

— Ai o idee când s-a întâmplat?

— Corpul era rece ca piatra, pielea era un pic verde, iar rigiditatea a dispărut cu totul. Ei spun că au trecut 24 sau 48 de ore. Cel mai sigur ar fi să împărțim diferența. Să zicem că s-a întâmplat la miezul nopții, alaltăieri. Poate la trei sau patru dimineața. Camionul de gunoi al orașului l-a găsit la zece dimineața. Făceau colectarea săptămânală a gunoiului.

— Unde erai pe 28 decembrie?

— Coreea. Tu?

— Panama.

— De ce ne-au mutat?

— Mă tot gândesc că suntem pe cale să aflăm, am spus.

— Se întâmplă ceva ciudat, a spus Sanchez. Am verificat, pentru că eram curios, și sunt mai mult de douăzeci de persoane în aceeași barcă, la nivel mondial. Iar semnătura lui Garber este pe toate ordinele, dar nu cred că este legal.

— Sunt sigur că nu este legal, am spus. S-a întâmplat ceva acolo înainte de această situație cu Brubaker?

— Nimic. Cea mai liniștită săptămână pe care am petrecut-o vreodată.

Am închis. Am stat nemișcat pentru o lungă perioadă de timp. Știam că orașul Columbia, din Carolina de Sud, se afla la aproximativ două sute de mile de Fort Bird. Mergeai spre sud-vest pe autostradă, treceai granița de stat, o luai pe I-20 spre vest, mai mergeai puțin și ajungeai acolo. Cam două sute de mile. Alaltăieri seară a fost noaptea în care am găsit cadavrul lui Carbone. Plecasem din biroul Andreei Norton cu puțin înainte de ora două dimineața. Ea putea să-mi ofere un alibi. Apoi am fost la morgă la ora șapte, pentru autopsie. Medicul legist putea confirma acest lucru. Așadar, aveam două alibiuri fără legătură între ele. Dar de la ora 02:00 până la 07:00, tot aveam o fereastră de cinci ore, cu ora probabilă a morții lui Brubaker chiar la mijlocul ei. Aș fi putut conduce 200 de mile până acolo și 200 de mile înapoi în cinci ore?

— Ce e? a spus Summer.

— Cei de la Delta mă bănuiesc deja în legătură cu Carbone. Acum mă întreb dacă nu cumva vor veni la mine și pentru Brubaker. Cum ți se pare să parcurgerea distanței de 400 de mile în cinci ore?

— Probabil că aș putea să o fac, a spus ea. O medie de 80 de mile pe oră. Depinde de ce mașină folosești, bineînțeles, și de

tipul drumului, și de trafic, și de vreme, și de polițiști. Cu siguranță este posibil.

— Minunat.

— Dar este la limită.

— Ar fi bine să fie la limită. Pentru ei, uciderea lui Brubaker va fi ca și cum ar fi fost ucis Dumnezeu.

— Te duci acolo să dai vestea?

Am dat din cap.

— Cred că trebuie să o fac. Este o chestiune de respect. Dar informează-l pe șeful bazei din partea mea, bine?

Adjunctul Forțelor Speciale era un nemernic, dar era și el om. A rămas nemișcat și a devenit foarte palid când i-am spus despre Brubaker și era clar că nu din cauza bătăilor de cap birocratice pe care le anticipa. Din câte auzisem, Brubaker era sever, distant și autoritar, dar era o adevărată figură paternă, atât pentru oamenii săi în mod particular, cât și pentru unitatea sa în ansamblu. Forțele Speciale în general și Delta în mod particular, nu fuseseră întotdeauna populare în interiorul Pentagonului și la Capitoliu. Armata urăște schimbările și durează mult timp să se obișnuiască cu lucrurile. Ideea unei găști de vânători-ucigași a fost greu de vândut la început, iar Brubaker fusese unul dintre cei care o făcuseră, și de atunci nu s-a mai lăsat. Moartea lui avea să afecteze Forțele Speciale așa cum moartea unui președinte ar fi afectat întreaga națiune.

— Ce s-a întâmplat cu Carbone a fost destul de rău, a spus adjunctul. Dar asta este de necrezut. Există vreo legătură?

M-am uitat la el.

— De ce ar exista o legătură? am spus. Carbone a fost un accident la antrenament.

El nu a spus nimic.

— De ce era Brubaker la un hotel?

— Pentru că îi place să joace golf. Are o casă lângă Bragg de mult timp, dar nu-i place trenul de golf de acolo.

— Unde era hotelul?

— În afara orașului Raleigh.

— Mergea des acolo?

— De fiecare dată când avea ocazia.

— Soția lui joacă golf?

Adjutantul a dat din cap.

— Joacă împreună.

Apoi a făcut o pauză.

— Au jucat, a spus el, apoi a tăcut și și-a întors privirea de la mine.

Mi l-am imaginat pe Brubaker. Nu-l întâlnisem niciodată, dar cunoșteam tipi exact ca el. Într-o zi vorbesc despre cum să încline o mină Claymore astfel încât micile bile să explodeze în exterior exact în unghiul potrivit pentru a le smulge inamicilor spinările cu eficiență maximă. A doua zi poartă cămăși pastelate cu mici crocodili pe piept, joacă golf cu soțiile lor, poate ținându-se de mână și zâmbind în timp ce se plimbă împreună pe terenurile de golf în micile lor mașinuțe electrice. Am cunoscut o mulțime de tipi ca aceștia. Propriul meu tată fusese unul dintre ei. Nu că ar fi jucat vreodată golf. El se uita la păsări. Fusese în majoritatea țărilor din lume și văzuse o mulțime de păsări.

M-am ridicat în picioare.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, am spus. Știi, dacă pot să fac ceva.

Adjunctul a dat din cap.

— Mulțumesc pentru vizită, a spus el. Mai bine decât un telefon.

M-am întors în biroul meu. Summer nu era acolo. Am pierdut mai mult de o oră cu listele ei de personal. Am luat o decizie rapidă și am scos patologul din combinație. Am scos-o pe Summer. Am scos-o pe Andrea Norton. Apoi am scos toate femeile. Dovezile medicale erau destul de clare în ceea ce privește înălțimea și forța atacatorului. Am eliminat personalul de la sala de mese, de la clubul ofițerilor. Subofițerul lor a spus că toți munceau din greu, ocupându-se de oaspeții lor. Am scos bucătarii, personalul de la bar și paznicii de la poarta poliției militare. I-am eliminat pe toți cei care figurau pe lista celor spitalizați și neambulatori. M-am eliminat pe mine însumi. L-am eliminat pe Carbone, pentru că nu a fost sinucidere.

Apoi am numărat bifele rămase și am scris numărul 973 pe o foaie de hârtie. Acesta era numărul de suspecți. M-am uitat în gol. Mi-a sunat telefonul. L-am ridicat. Era din nou Sanchez, de la Fort Jackson.

— Tocmai m-a sunat poliția din Columbia, a spus el. Mi-au împărtășit primele lor constatări.

— Și?

— Medicul lor legist nu este întru totul de acord cu mine. Ora decesului nu a fost la trei sau patru dimineața. A fost la ora 1:23, alaltăieri noapte.

— Este foarte precis.

— Glonțul i-a lovit ceasul de mână.

— Un ceas stricat? Nu mă pot baza neapărat pe asta.

— Nu, este destul de ferm. Au făcut o mulțime de alte teste. Conținutul stomacului era exact cum trebuie, ca după cinci sau șase ore după ce a mâncat o cină copioasă.

— Ce spune soția lui?

— A dispărut la ora opt în acea seară, după o cină copioasă. S-a ridicat de la masă și nu s-a mai întors.

— Și nu a făcut nimic?

— Nimic, a spus Sanchez. Era din forțele speciale. În toată căsnicia lor, el dispărea adesea fără niciun avertisment, în mijlocul cinei, în mijlocul nopții, zile sau săptămâni la rând, fără să poată spune niciodată unde sau de ce, când se întorcea. Ea era obișnuită cu asta.

— Dar el a mai dat un telefon sau ceva de genul ăsta?

— Ea presupune că a făcut-o, la un moment dat. Nu este foarte sigură. A fost la spa înainte de cină. Tocmai jucaseră 27 de găuri.

— Poți să o suni tu? Ea va vorbi cu tine mai degrabă decât cu polițiștii civili.

— Aș putea să încerc, presupun.

— Altceva? am spus.

— Găurile de glonț erau de nouă milimetri, a spus el. S-au tras două gloanțe, ambele au trecut dintr-o parte în cealaltă, răni de intrare îngrijite, răni de ieșire urâte.

— Aveau înveliș metalic, am spus eu.

— S-a tras de aproape, a spus el. Au existat arsuri de praf de pușcă. Și funingine.

Am făcut o pauză. Mi-era greu să înțeleg. *Două gloanțe trase? De aproape?* Deci unul dintre gloanțe intră, iese, face o buclă, se întoarce, coboară și îi sparge ceasul de mână?

— Avea mâinile pe cap?

— A fost împușcat din spate, Reacher. O dublă lovitură, în spatele craniului. *Bang! Bang!*, mulțumesc și noapte bună. Al

doilea glonț trebuie să-i fi trecut prin cap și să-i fi lovit ceasul. Traiectorie descendentă. Trăgător înalt.

Nu am spus nimic.

— Corect, a spus Sanchez. Cât de probabile *sunt* toate acestea? L-ai cunoscut?

— Nu l-am întâlnit niciodată, am spus.

— Era mult peste medie. Era un adevărat profesionist. Și era un profesionist care gândea. Orice unghi, orice avantaj, orice fisură, o știa și era gata să o folosească.

— Dar s-a împușcat singur în ceafă?

— Îl cunoștea pe tip, cu siguranță. Trebuia să-l cunoască. Altfel de ce s-ar fi întors cu spatele, în miez de noapte, pe o alee?

— Bănuiești pe cineva din Jackson?

— Sunt o mulțime de oameni.

— Îmi imaginez.

— Avea dușmani la Bird?

— Nu din câte am auzit, am spus eu. Avea dușmani în ierarhia de comandă.

— Rahații ăia nu se întâlnesc cu oamenii pe alei, în miez de noapte.

— Unde era aleea?

— Nu într-o zonă liniștită a orașului.

— Deci, a auzit cineva ceva?

— Nimeni, a spus Sanchez. Poliția din Columbia a făcut o anchetă și nu a găsit nimic.

— Asta e ciudat.

— Sunt civili. Ce te aștepți de la ei?

A tăcut.

— L-ai cunoscut pe Willard? l-am întrebat.

— E pe drum încoace chiar acum. Pare a fi un tip de nemernic foarte practic.

— Cum era aleea?

— Curve și traficanți de droguri. Nimic din ceea ce fondatorii orașului Columbia ar pune în broșurile lor turistice.

— Willard urăște publicitatea, am spus eu. Va fi nervos din cauza imaginii.

— Imaginea Columbiei? Ce-i pasă lui?

— Imaginea armatei, am spus eu. Nu va dori ca Brubaker să fie pus alături de curve și traficanți de droguri. Nu un colonel de

elită. Se gândește că treaba asta va zgudui lucrurile. Se gândește că avem nevoie de relații publice bune acum. Se gândește că poate vedea imaginea de ansamblu.

— Imaginea de ansamblu este că oricum nu mă pot apropia de acest caz. Deci, ce fel de influență are el asupra poliției din Columbia și a FBI-ului? Pentru că de asta va fi nevoie.

— Pregătește-te pentru probleme, am spus.

— Ne așteaptă șapte ani de criză?

— Nu atât de mult timp.

— De ce nu?

— Doar un sentiment, am spus.

— Ești de acord că mă ocup eu de caz aici? Sau ar trebui să le spun să te sune direct? Brubaker este omul tău mort, tehnic vorbind.

— Fă-o tu, am spus. Eu am alte lucruri de făcut.

Am închis și m-am întors la listele lui Summer. *Nouă sute șaptezeci și trei*. Nouă sute șaptezeci și doi nevinovați, unul vinovat. Dar care dintre ei?

Summer s-a întors după o oră. A intrat și mi-a dat o foaie de hârtie. Era o fotocopie a unei cereri de armament pe care sergentul clasa întâi Christopher Carbone o făcuse cu patru luni în urmă. Era pentru un pistol Heckler & Koch P7. Poate că îi plăcuseră mitralierele H&K pe care le folosea Delta și, prin urmare, voia un P7 ca armă personală. Ceruse ca acesta să fie echipat cu cartușe standard Parabellum de nouă milimetri. A cerut un încărcător cu 13 cartușe și trei de rezervă. Era un formular de cerere perfect standard și o cerere perfect rezonabilă. Eram sigur că fusese acordată. Nu ar fi existat sensibilități politice. H&K era o companie germană, iar Germania era o țară NATO, ultima dată când am verificat. Nu ar fi existat nici probleme de compatibilitate. Cartușele Parabellum de nouă milimetri era muniție standard NATO. Armata americană nu ducea lipsă de ele. Aveam depozite pline de ele. Am fi putut să umplem încărcătoare de 13 cartușe cu ele de un milion de ori, în fiecare zi, pentru tot restul istoriei.

— Și? am spus eu.

— Uită-te la semnătura de pe ea, a spus Summer.

A scos copia plângerii lui Carbone din buzunarul interior și mi-a dat-o. Am întins-o pe birou, alături de formularul de armament. M-am uitat de la una la alta.

Cele două semnături erau identice.

— Nu suntem experți în scrisul de mână, am spus eu.

— Nu trebuie să fim. Sunt la fel, Reacher. Crede-mă.

Am dat din cap. Pe ambele semnături scria *C. Carbone,* iar cei patru C majusculi erau foarte distinctivi. Erau niște înfloriturii rapide, alungite și încolăcite. *E-ul* minuscul de la sfârșitul fiecărei semnături era și el distinctiv. Făcea o mică buclă rotundă, apoi coada literei mergea mult în dreapta paginii, mult dincolo de numele propriu-zis, orizontal, exuberant. *A-r-b-o-n*-ul din mijloc era rapid, fluid și liniar. În ansamblu, era o semnătură îndrăzneață, mândră, lizibilă, încrezătoare, dezvoltată fără îndoială de ani lungi de semnat cecuri și facturi de bar și contracte de leasing și acte de mașină. Desigur, nicio semnătură nu era imposibil de falsificat, dar m-am gândit că aceasta ar fi fost o adevărată provocare. O provocare care am presupus că ar fi fost imposibil de îndeplinit, între miezul nopții și 08:45, într-o bază militar din Carolina de Nord.

— Bine, am spus eu. Plângerea este autentică.

Am lăsat-o pe birou. Summer a întors-o și a citit-o până la capăt, deși cred că o citise deja de o mulțime de ori.

— E rece, a spus ea. Este ca un cuțit în spate.

— E ciudat, am spus eu. Așa este. Nu l-am mai întâlnit niciodată pe tipul ăsta. Sunt absolut sigur de asta. Și el era Delta. Nu sunt prea multe suflete blânde și pacifiste pe acolo. De ce s-ar fi simțit jignit? Nu i-am rupt piciorul.

— Poate că a fost ceva personal. Poate că grăsanul era prietenul lui.

Am clătinat din cap.

— Ar fi intervenit. Ar fi oprit lupta.

— Este singura plângere pe care a făcut-o vreodată în 16 ani de carieră.

— Ai vorbit cu oamenii?

— Tot felul de oameni. Chiar aici, și prin telefon, peste tot.

— Ai fost atentă?

— Foarte. Și este singura plângere pe care ai avut-o vreodată împotriva ta.

— Ai verificat și asta?

Ea a dat din cap.

— De când erai mic.

— Ai vrut să știi cu ce fel de om ai de-a face aici?

— Nu, am vrut să pot să le arăt celor de la Delta că nu ai un trecut. Nici cu Carbone, nici cu altcineva.

— Acum mă protejezi?

— Cineva va trebui să o facă. Tocmai am fost acolo și sunt foarte supărați.

Am dat din cap. *Brubaker*.

— Sunt sigur că sunt, am spus eu.

M-am gândit la barăcile lor singuratice, de închisoare, mai întâi concepute pentru a ține oamenii înăuntru, apoi folosite pentru a ține străinii afară, acum ajutând la menținerea unității lor în fierbere, ca o oală sub presiune. Mi-am imaginat biroul lui Brubaker, oriunde ar fi fost, liniștit și pustiu. Mi-am imaginat camera lui Carbone, goală.

— Deci unde este noul P7 al lui Carbone? i-am spus. Nu l-am găsit în apartamentul lui.

— În magazia lor, a spus Summer. Curățat, unse și încărcat. Își verifică armele când intră și ies. Au o cușcă în interiorul cazarmei lor. Ar trebui să vezi locul acela. E ca grota lui Moș Crăciun. Humvee-uri speciale blindate din perete în perete, camioane, explozibili, lansatoare de grenade, mine, chestii de vedere pe timp de noapte. Ar putea echipa singuri o dictatură în Africa Centrală.

— Este foarte reconfortant, am spus eu.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— De ce a depus plângere?

— Nu știu, a spus ea.

Mi l-am imaginat pe Carbone în clubul de striptease, în noaptea de Anul Nou. Intrasem și văzusem un grup de patru bărbați pe care i-am confundat cu niște sergenți. Vârtejul mulțimii îi îndepărtase pe trei dintre ei de mine și pe unul dintre ei spre mine, într-o dinamică complet aleatorie. Nu știam cine urma să fie acolo, ei nu știau că voi apărea. Nu-i mai întâlnisem pe niciunul dintre ei înainte. Întâlnirea a fost cât se poate de aproape de pură întâmplare. Cu toate astea, Carbone îmi făcuse plângere pentru un fel de întâmplare pe care trebuie să-l fi văzut de o mie de ori înainte. Genul de întâmplare la care trebuie *să se fi alăturat* de sute de ori înainte. Arată-mi un

soldat care pretinde că nu s-a bătut niciodată cu un civil într-un bar, și-ți arăt un mincinos.

— Ești catolică? am întrebat.

— Nu, de ce? a spus Summer.

— Mă întrebam dacă știi latină.

— Nu doar catolicii știu latină. Am fost la școală.

— OK, *cui bono*? am spus.

— Cine beneficiază? Ce, de pe urma plângerii?

— Este întotdeauna un bun ghid de motivare, am spus eu. Poți explica majoritatea lucrurilor cu ajutorul expresiei. Istoria, politica, totul.

— Cum ar fi, să urmărim banii?

— Cam așa, am spus eu. Doar că nu cred că sunt bani la mijloc. Dar trebuie să fi fost un beneficiu pentru Carbone. Altfel, de ce ar fi făcut-o?

— Ar fi putut fi o chestie morală. Poate că a fost nevoit să o facă.

— Nu și dacă a fost prima lui plângere în șaisprezece ani. Trebuie să fi văzut lucruri mult mai rele. Eu am rupt doar un picior și un nas. Nu a fost mare lucru. Asta e armata, Summer. Presupun că nu a confundat-o cu un club de grădinărit în toți acești ani.

— Nu știu, a spus ea din nou.

I-am arătat biletul de hârtie pe care era scris *973.*

— Acesta este numărul nostru de suspecți, am spus eu.

— A stat în bar până la ora opt, a spus ea. Am verificat și asta. A plecat singur. Nimeni nu l-a mai văzut după aceea.

— A spus cineva ceva despre starea lui de spirit?

— Tipii din Delta nu au toane. E prea mare pericolul de a părea umani.

— A băut?

— O bere.

— Deci a ieșit pur și simplu din bar la ora opt, fără emoții, fără griji?

— Se pare că da.

— Îl cunoștea pe tipul cu care se întâlnea, am spus eu.

Summer nu a spus nimic.

— Sanchez a sunat din nou în timp ce erai plecat, am spus. Colonelul Brubaker a fost împușcat în ceafă. O dublă împușcătură, de aproape, din spate.

— Deci și el îl cunoștea pe tipul cu care se întâlnea.

— Foarte probabil, am spus eu. La ora 1:23 dimineața. Glonțul i-a lovit ceasul. Între trei ore și jumătate și patru ore și jumătate după Carbone.

— Asta te pune în siguranță cu Delta. Erai încă aici la ora 1:23.

— Da, am spus. Am fost. Cu Norton.

— Voi răspândi vestea.

— Nu te vor crede.

— Crezi că există o legătură între Carbone și Brubaker?

— Bunul simț spune că trebuie să existe. Dar eu nu văd cum. Și nu văd de ce. Adică, sigur, amândoi au fost soldați Delta. Dar Carbone a fost aici și Brubaker a fost acolo, iar Brubaker era un om important, iar Carbone era un nimeni și era o persoană rezervată. Poate pentru că așa credea că trebuie să fie.

— Crezi că vom avea vreodată homosexuali în armată?

— Avem deja homosexuali în armată. Întotdeauna am avut. În cel de-al Doilea Război Mondial, aliații occidentali aveau paisprezece milioane de oameni în uniformă. Orice fel de probabilitate rezonabilă spune că cel puțin un milion dintre ei erau homosexuali. Și am câștigat acel război, din câte îmi amintesc, ultima dată când am verificat în cărțile de istorie. L-am câștigat în stil mare.

— Este un pas al naibii de mare, a spus ea.

— Au făcut același pas când au lăsat soldații de culoare să intre. Și femei. Toată lumea s-a supărat și s-a plâns și pentru asta. E rău pentru moral, rău pentru coeziunea unității. A fost o porcărie atunci și este o porcărie și acum. Nu-i așa? Ești aici și te descurci bine.

— Ești catolic?

Am clătinat din cap.

— Mama mea ne-a învățat latina. Îi păsa de educația noastră. Ne-a învățat multe lucruri, pe mine și pe fratele meu Joe.

— Ar trebui să o suni.

— De ce?

— Pentru a vedea cum e piciorul ei.

— Poate mai târziu, am spus eu.

M-am întors la listele de personal, iar Summer a ieșit și s-a întors cu o hartă a estului Statelor Unite. A lipit-o cu bandă adezivă pe perete, sub ceas, și a marcat locația noastră la Fort

Bird cu un ac roșu. Apoi a marcat Columbia, Carolina de Sud, unde fusese găsit Brubaker. Apoi a marcat Raleigh, Carolina de Nord, unde jucase golf cu soția sa. I-am dat o riglă de plastic transparent din sertarul biroului meu, iar ea a verificat scara hărții și a început să calculeze timpii și distanțele.

— Ține cont că majoritatea dintre noi nu conducem la fel de repede ca tine, am spus.

— Niciunul dintre voi nu conduce la fel de repede ca mine, a spus ea.

Ea a măsurat patru centimetri și jumătate între Raleigh și Columbia și a spus că este vorba de cinci centimetri, pentru că trebuia să țină cont de modul în care U.S.1 șerpuia ușor. A ținut rigla în dreptul scării din caseta cu legende.

— Două sute de mile, a spus ea. Deci, dacă Brubaker a plecat din Raleigh după cină, ar fi putut fi în Columbia până la miezul nopții, cu ușurință. Cu o oră sau cam așa ceva înainte de a muri.

Apoi a verificat distanța dintre Fort Bird și Columbia. A ajuns la 150 de mile, mai puțin decât estimasem eu inițial.

— Trei ore, a spus ea. Pentru a fi sigur.

Apoi s-a uitat la mine.

— Ar fi putut fi același tip, a spus ea. Dacă Carbone a fost ucis la ora nouă sau zece, același tip ar fi putut fi în Columbia la miezul nopții sau la ora unu, pregătit pentru Brubaker.

Și-a pus degetul mic pe acul de la Fort Bird.

— Carbone, a spus ea.

Apoi și-a întins mâna și și-a pus degetul arătător pe acul Columbia.

— Brubaker, a spus ea. Este o secvență sigură.

— Este o presupunere sigură, am spus eu.

Ea nu a răspuns.

— Știm că Brubaker a venit cu mașina din Raleigh? am întrebat eu.

— Putem presupune că a făcut-o.

— Ar trebui să verificăm cu Sanchez, am spus eu. Să vedem dacă i-au găsit mașina pe undeva. Să vedem dacă soția lui a spus că a luat-o cu el.

— Bine, a spus ea.

S-a dus la biroul sergentului meu pentru a da telefonul. M-a lăsat cu interminabilele liste de personal. S-a întors zece minute mai târziu.

— Și-a luat mașina, a spus ea. Soția lui i-a spus lui Sanchez că au două mașini la hotel. A lui și a ei. Întotdeauna au procedat așa pentru că el se grăbea mereu să plece undeva, iar ea era mereu îngrijorată să nu rămână blocată.

— Ce fel de mașină? i-am spus. M-am gândit că ea ar fi întrebat.

— Chevy Impala SS.

— Frumoasă mașină.

— A plecat după cină, iar soția lui a presupus că se întoarce aici, la Bird. Așa ar fi fost normal. Dar mașina nu a apărut nicăieri până acum. Cel puțin nu conform poliției din Columbia și FBI-ului.

— Bine, am spus eu.

— Sanchez crede că îi ascund ceva, că știu ceva ce noi nu știm.

— Și asta ar fi normal.

— Îi presează. Dar este dificil.

— Întotdeauna este.

— Ne va suna, a spus ea. De îndată ce află ceva.

Am primit un telefon 30 de minute mai târziu. Dar nu de la Sanchez. Nu despre Brubaker sau Carbone. Apelul era de la detectivul Clark, din Green Valley, Virginia. Era despre cazul doamnei Kramer.

— Am găsit ceva, a spus el.

Părea foarte mulțumit de el însuși. S-a lansat într-o relatare amănunțită a acțiunilor pe care le făcuse. Acestea păreau destul de inteligente. Folosise o hartă pentru a verifica împrejurimile Green Valley pe o distanță de până la trei sute de mile. Apoi, folosise cărți de telefon pentru a întocmi o listă cu magazinele de unelte care se aflau de-a lungul acestor căi de acces în Green Valley. Își pusese băieții să le sune la toate, una câte una, începând chiar din centrul pânzei de păianjen. Se gândise că vânzările de răngi erau slabe iarna. Lucrările majore se întâmplau începând cu primăvara. Nimeni nu vrea să-și dărâme pereții pentru extinderea bucătăriei când vremea este rece. Așa că se aștepta să primească foarte puține rapoarte pozitive. După trei ore, nu primise niciunul. Oamenii își petrecuseră perioada de după Crăciun cumpărând burghie electrice și șurubelnițe electrice. Unii cumpăraseră drujbe, pentru a-și menține sobele cu lemne în funcțiune. Cei cu fantezii de

cercetași cumpăraseră topoare. Dar nimeni nu fusese interesat de lucruri inerte și prozaice, cum ar fi o rangă.

Așa că a făcut un pas în lateral și a cercetat bazele de date criminalistice. Inițial a plănuit să caute rapoarte despre alte infracțiuni care implicau uși și rângi. S-a gândit că asta ar putea restrânge locația. Nu a găsit nimic care să se potrivească cu parametrii lui. Dar, în schimb, chiar acolo, pe computerul său NCIC, a găsit o spargere la un mic magazin de feronerie din Sperryville, Virginia. Magazinul era un loc singuratic, pe o stradă fără ieșire. Potrivit proprietarului, geamul din față fusese spart cu piciorul cândva în primele ore ale zilei de Anul Nou. Pentru că era sărbătoare, nu rămăseseră bani în casă. Din câte își dădea seama proprietarul magazinului, singurul lucru care fusese furat era o singură rangă.

Summer s-a întors la harta de pe perete și a înfipt un ac în centrul localității Sperryville, Virginia. Sperryville era un loc mic, iar gămălia de plastic al acului îl ascundea complet. Apoi a pus un alt ac în Green Valley. Cele două ace erau la o distanță de aproximativ un sfert de inch. Aproape că se atingeau. Reprezentau aproximativ 10 mile distanță.

— Uită-te la asta, a spus Summer.

M-am ridicat și m-am apropiat. M-am uitat la hartă. Sperryville se afla la cotul unui drum virajat care mergea spre sud-vest până la Green Valley și mai departe. În cealaltă direcție nu mergea nicăieri în afară de Washington D.C. Așa că Summer a pus un ac în Washington D.C. A pus vârful degetului mic pe el. A pus degetul mijlociu pe Sperryville și degetul arătător pe Green Valley.

— Vassell și Coomer, a spus ea. Au plecat din D.C., au furat ranga în Sperryville, au intrat în casa doamnei Kramer din Green Valley.

— Doar că nu au făcut-o, am spus eu. Tocmai au venit de la aeroport. Nu aveau mașină. Și nu au cerut una. Ai verificat chiar tu înregistrările telefonice.

Ea nu a spus nimic.

— În plus, sunt ofițeri de stat-major, niște șoareci de bibliotecă, am spus eu. Nu ar ști cum să spargă un magazin de feronerie nici dacă viața lor ar depinde de asta.

Și-a luat mâna de pe hartă. M-am întors la birou, m-am așezat din nou și am adunat listele de personal într-un teanc ordonat.

— Trebuie să ne concentrăm asupra lui Carbone, am spus eu.

— Atunci avem nevoie de un nou plan, a spus ea. Detectivul Clark va înceta să mai caute ranga acum. A găsit-o pe cea care îl interesează.

Am dat din cap.

— Înapoi la metodele tradiționale de investigare consacrate.

— Care sunt?

— Nu știu cu adevărat. Am fost la West Point. Nu am fost la școala de poliție militară.

Mi-a sunat telefonul. L-am ridicat. Aceeași voce caldă din sud pe care o auzisem înainte a trecut prin aceeași rutină *10-33, 10-16 de la Jackson* pe care o mai auzisem înainte. Am răspuns, am apăsat butonul difuzorului, m-am lăsat pe spate în scaun și am așteptat. Camera s-a umplut de un zumzet electronic. Apoi s-a auzit un clic.

— Reacher? a spus Sanchez.

— Și locotenentul Summer, am spus eu. Suntem pe difuzor.

— Mai e cineva în cameră?

— Nu, am spus eu.

— Ușa închisă?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Poliția din Columbia a venit din nou, asta s-a întâmplat. Îmi dau informații încetul cu încetul. Și se distrează de minune făcând asta. Se bucură ca niște nebuni.

— De ce?

— Pentru că Brubaker avea heroină în buzunar, iată de ce. Trei pungi de trei grame de heroină. Și un teanc mare de bani cash. Ei spun că a fost o afacere cu droguri care a mers prost.

CINCISPREZECE

M-am născut în 1960, ceea ce înseamnă că aveam șapte ani în timpul Verii Iubirii, treisprezece ani la sfârșitul implicării noastre efective în Vietnam și cincisprezece ani la sfârșitul implicării noastre oficiale acolo. Ceea ce înseamnă că am ratat cea mai mare parte a coliziunii armatei americane cu narcoticele. Anii de efervescență ai marijuanei au trecut pe lângă mine. Am prins faza ulterioară, stabilă. La fel ca mulți soldați, fumasem puțină iarbă din când în când, poate doar atât cât să-mi dezvolt o preferință între diferitele soiuri și surse, dar nici pe departe suficient pentru a mă plasa pe lista consumatorilor americani în ceea ce privește volumul consumat de-a lungul vieții. Consumator cu jumătate de normă. Eram unul dintre acei tipi care cumpărau, nu vindeau.

Dar, în calitate de polițist militar, văzusem destule droguri vândute. Văzusem afaceri cu droguri. Le-am văzut reușind și le-am văzut eșuând. Știam cum stă treaba. Și un lucru pe care îl știam cu siguranță era că, dacă o afacere proastă se termină cu un mort pe podea, nu rămâne nimic în buzunarul mortului. Nici bani, nici produse. Nici vorbă. De ce ar exista? Dacă mortul era cumpărătorul, vânzătorul fuge cu drogurile intacte *și* cu banii cumpărătorului. Dacă mortul era vânzătorul, atunci cumpărătorul primește toată marfa pe gratis. Banii din afacere se întorc direct acasă cu el. În orice caz, cineva obține un profit mare și frumos în schimbul câtorva gloanțe.

— E o prostie, Sanchez, am spus. E o minciună.

— Bineînțeles că da. Știu asta.

— Le-i spus asta?

— Trebuia s-o fac? Sunt civili, dar nu sunt proști.

— Atunci de ce se distrează?

— Pentru că le oferă un avantaj gratuită. Dacă nu pot să închidă cazul, îl pot pasa. Brubaker sfârșește prin a arăta rău, nu ei.

— Au găsit vreun martor?

— Nici unul.

— S-au tras focuri de armă, am spus eu. Cineva trebuie să fi auzit ceva.

— Nu, conform polițiștilor.

— Willard o să se enerveze, am spus eu.

— Aceasta este cea mai mică dintre problemele noastre.

— Ai un alibi?

— Eu? Trebuie să am?

— Willard va căuta să-și găsească un avantaj . Se va folosi de tot ce poate inventa pentru a te face să te supui.

Sanchez nu a răspuns imediat. Un fel de circuit electronic din linia telefonică a adus zgomotul de fond la un nivel ridicat pentru a acoperi tăcerea. Apoi a vorbit.

— Cred că sunt protejat din punctul ăsta, a spus el. Poliția din Columbia este cea care face acuzațiile, nu eu.

— Ai grijă, am spus.

— Să fii sigur asta, a spus el.

Am închis telefonul. Summer se gândea. Fața ei era încordată, iar pleoapele inferioare i se mișcau.

— Ce-i? am spus.

— Ești sigur că a fost o înscenare? a spus ea.

— Trebuie să fie, am spus eu.

— Bine, a spus ea. Bine.

Era încă în picioare lângă hartă. A pus din nou mâna pe ea. Degetul mic pe acul de la Fort Bird, degetul arătător pe acul de la Columbia.

— Suntem de acord că a fost înscenare. Suntem siguri de asta. Deci acum există un tipar. Drogurile și banii din buzunarul lui Brubaker sunt exact același lucru ca și creanga din fundul lui Carbone și iaurtul de pe spatele lui. E o diversiune elaborată. Ascunderea adevăratului motiv. E un mod de operare clar. Nu mai e doar o presupunere. Același tip le-a făcut pe amândouă. L-a ucis pe Carbone aici, apoi s-a urcat în mașină și a condus până în Columbia și l-a ucis pe Brubaker acolo. E o cronologie clară. Totul se potrivește. Timpii, distanțele, felul în care gândește tipul.

M-am uitat la ea stând acolo. Mâna ei mică și maro era întinsă ca o stea de mare. Avea lac transparent pe unghii. Ochii îi erau strălucitori.

— De ce ar fi scăpat de rangă? i-am spus. După Carbone, dar înainte de Brubaker?

— Pentru că a preferat un pistol, a spus ea. Așa cum ar fi făcut orice persoană normală. Știa că nu putea folosi unul aici. Era prea zgomotos. La o milă de postul principal, seara târziu, am fi venit cu toții în fugă. Dar într-o zonă rău famată a unui

oraș mare, nimeni nu s-ar fi alertat prea curând. Și așa s-a întâmplat, se pare.

— Crezi tu că el ar fi putut fi sigur de asta?

— Nu, a spus ea. Nu în totalitate. El a aranjat întâlnirea, așa că știa unde se duce. Dar nu putea fi sigur de ceea ce va găsi când va ajunge acolo. Așa că bănuiesc că i-ar fi plăcut să păstreze o armă de rezervă. Dar ranga era acoperită de sângele și părul lui Carbone. Nu a avut ocazia să o curețe. Se grăbea. Pământul era înghețat. Nu avea nici un petic de iarbă moale pe care să o șteargă. Așa că nu putea s-o ia cu el în mașină. Poate că era îngrijorat de o oprire în trafic pe drumul spre sud. Așa că a renunțat la ea.

Am dat din cap. Până la urmă, se putea lipsi de rangă. Un pistol era o armă mai sigură împotriva unui adversar în formă și precaut. Mai ales în limitele înguste ale unei alei din oraș, spre deosebire de genul de spații întunecate și larg deschise unde îl doborâse pe Carbone. Am oftat. Am închis ochii. *Spațiile largi și deschise în care îl doborâse pe Carbone*. Am deschis din nou ochii.

— L-a ucis pe Carbone aici, am repetat. Apoi s-a urcat în mașină, a mers la Columbia și l-a ucis pe Brubaker acolo.

— Da, a spus Summer.

— Dar te-ai gândit că era *deja* în mașină, am spus eu.

— Da, a spus ea din nou. Da.

— Te-ai gândit că a venit cu mașina împreună cu Carbone, l-a lovit în cap, a aranjat locul faptei și apoi s-a întors aici, la bază. Raționamentul tău a fost destul de bun. Și locul unde am găsit ranga a cam confirmat asta.

— Mulțumesc, a spus ea.

— Și apoi ne-am gândit că și-a parcat mașina și și-a văzut de treabă.

— Corect, a spus ea.

— Dar nu se poate să fi parcat mașina și să-și vadă de treabă. Pentru că acum spunem că a condus direct în Columbia, Carolina de Sud, în schimb. Ca să se întâlnească cu Brubaker. Trei ore de condus. Se grăbea. Nu prea avea timp de pierdut.

— Corect, a spus ea din nou.

— Deci nu și-a parcat mașina, am spus eu. Nici măcar nu a atins frâna. În schimb, a ieșit direct pe poarta principală. Nu există altă cale de ieșire din bază. A ieșit direct pe poarta

principală, Summer, imediat după ce l-a ucis pe Carbone, cândva pe la ora nouă sau zece.

— Verifică jurnalul de la poartă, a spus ea. E o copie chiar acolo, pe birou.

Am verificat împreună jurnalul de la poartă. Operațiunea de invazie în Panama ridicase nivelul de alertă de la toate unitățile militare din țară și, prin urmare, toate bazele înregistrau în detaliu intrările și ieșirile în registre, care aveau numerele de pagină pretipărite în colțul din dreapta sus. Aveam o copie xerox clară a paginii din 4 ianuarie. Eram încrezător că era autentică. Eram sigur că era completă. Și eram convins că era exactă. Poliția militară are numeroase defecte, dar greșelile legate de documente nu fac parte dintre ele.

Summer a luat pagina de la mine și a lipit-o pe perete, lângă hartă. Stăteam unul lângă altul și ne uitam la ea. Era împărțită în șase coloane. Existau spații pentru dată, ora de intrare, ora de ieșire, numărul de înmatriculare, ocupanții și motivul.

— Traficul a fost lejer, a spus Summer.

Nu am spus nimic. Nu eram în măsură să știu dacă nouăsprezece intrări reprezentau sau nu trafic lejer. Nu eram obișnuit cu Bird și trecuse mult timp de când nu mai făcusem serviciul la poartă în altă parte. Dar, cu siguranță, părea liniște în comparație cu multiplele pagini pe care le văzusem pentru noaptea de Anul Nou.

— În mare parte, oameni care se prezintă la datorie, a spus Summer.

Am dat din cap. Paisprezece linii aveau intrări în coloana *ora de intrare,* dar nu aveau intrări corespunzătoare în coloana *ora de ieșire.* Asta însemna că paisprezece persoane intraseră și rămăseseră înăuntru. Înapoi la muncă, după o perioadă de absență de la bază de sărbători. Sau după o perioadă de absență de la bază din alte motive. Eram chiar acolo, printre ei: 1-4-90, 2302, J. Reacher, Mjr, RTB. *4 ianuarie 1990, ora 11 și două minute după-amiaza, maiorul J. Reacher, revenind la bază*. De la Paris, via vechiul birou al lui Garber din Rock Creek. Numărul de înmatriculare al mașinii mele a fost înregistrat ca fiind: *Pieton*. Sergentul meu era trecută acolo, venind de la adresa ei din afara bazei pentru a lucra în schimbul de noapte. Sosise la nouă și jumătate, conducând o mașină cu numere de Carolina de Nord.

Paisprezece intrări, pentru a rămâne înăuntru.

Doar cinci ieșiri.

Trei dintre ele au fost livrări de alimente obișnuite. Camioane mari, probabil. O bază a armatei consumă multă mâncare. O mulțime de guri flămânde de hrănit. Trei camioane într-o zi mi s-a părut corect. Fiecare dintre ele a fost programat să intre la un moment dat la începutul după-amiezii și apoi să iasă din nou, o oră mai târziu. Ultima ieșire a fost chiar înainte de ora trei.

Apoi a urmat o pauză de șapte ore.

Penultima ieșire înregistrată a fost cea a lui Vassell și a lui Coomer, după cina de la clubul ofițerilor. Ei au trecut pe la poartă la ora 22:01. Anterior, fuseseră înregistrați la 18:45. În acel moment, numărul de înmatriculare al mașinii lor de Departamentului Apărării a fost notat, iar numele și gradele lor au fost introduse în rgistru. Motivul pentru care au venit a fost declarat ca fiind o *vizită de curtoazie*.

Cinci ieșiri. Patru au picat.

Mai rămânea una.

Singura altă persoană care a părăsit Fort Bird pe 4 ianuarie a fost înregistrată ca: *1-4-90, 2211, Trifonov, S., Sgt.* În spațiul corespunzător era scris numărul de înmatriculare al unui autoturism din Carolina de Nord. Nu era înregistrată nicio oră. Nu era nimic în coloana motiv. Prin urmare, un sergent pe nume Trifonov fusese la post toată ziua sau toată săptămâna și apoi plecase la ora zece și unsprezece minute seara. Nu fusese înregistrat niciun motiv, deoarece nu exista nicio regulă de a întreba de ce pleacă un soldat. Se presupunea că acesta ieșea să bea ceva, să mănânce sau să se distreze. *Motivul* era o întrebare pe care gardienii de la poartă o puneau oamenilor care încercau să intre, nu celor care încercau să iasă.

Am verificat din nou, doar pentru a fi absolut siguri. Am ajuns la același rezultat. În afară de generalul Vassell și de colonelul Coomer în Mercury Grand Marquis-ul lor și apoi de un sergent pe nume Trifonov într-o altă mașină, nimeni nu ieșise pe poartă, cu un vehicul sau pe jos, în niciun moment din ziua de 4 ianuarie, cu excepția a trei camioane cu alimente în prima parte a după-amiezii.

— Bine, a spus Summer. Sergent Trifonov. Oricine ar fi el. El este alesul.

— Trebuie să fie, am spus eu.

Am sunat la poarta principală. Am vorbit cu același tip cu care vorbisem mai devreme, când îi verificasem pe Vassell și Coomer. I-am recunoscut vocea. L-am rugat să caute mai bine în jurnalul său, începând de la numărul paginii imediat următoare celei la care ne uitasem. L-am rugat să verifice exact când se întorsese la Bird un sergent pe nume Trifonov. I-am spus că putea fi oricând după ora patru și jumătate dimineața, pe 5 ianuarie. A urmat o clipă de întârziere. Îl puteam auzi pe tip întorcând paginile de hârtie rigidă din registru. O făcea încet, fiind foarte atent.

— Domnule, la ora cinci dimineața fix, a spus tipul. Cinci ianuarie, ora 05:00, sergentul Trifonov, se întoarce la bază. Am auzit o altă pagină întorcându-se. A plecat la 22:11 în seara precedentă.

— Îți amintești ceva despre el?

— A plecat cam la zece minute după ofițerii de la blindate, cei despre care m-ați întrebat mai devreme. Se grăbea, din câte îmi amintesc. Nu a așteptat ca bariera să se ridice complet. S-a strecurat chiar pe sub ea.

— Ce fel de mașină?

— Un Corvette, cred. Nu una nouă. Dar arăta destul de bine.

— Erai încă de serviciu când s-a întors?

— Da, domnule, eram.

— Îți amintești ceva despre asta?

— Nimic care să iasă în evidență. Am vorbit cu el, evident. Are un accent străin.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Chestii civile. O jachetă de piele, cred. Am presupus că nu era în timpul serviciului.

— Este în bază acum?

Am auzit paginile întorcându-se din nou. Mi-am imaginat un deget, trasând încet toate rândurile scrise după ora 05:00 în dimineața zilei de 5.

— Nu l-am notat din nou, domnule, a spus tipul. Nu din acel moment. Așa că trebuie să fie undeva în bază.

— Bine, am spus eu. Mulțumesc, soldat.

Am închis. Summer s-a uitat la mine.

— S-a întors la ora 05:00, am spus. La trei ore și jumătate după ce ceasul lui Brubaker s-a oprit.

— Trei ore de condus, a spus ea.

— Și acum este aici.

— Cine este?

Am sunat la comandamentul bazei. Am pus întrebarea. Mi-au spus cine era. Am pus telefonul jos și m-am uitat direct la Summer.

— Este Delta, am spus. Este un dezertor din Bulgaria. L-au adus ca instructor. Știe lucruri pe care băieții noștri nu le știu.

M-am ridicat de la birou și m-am apropiat de harta de pe perete. Mi-am pus propriile degete pe ace. Degetul mic pe Fort Bird, degetul arătător pe Columbia. Era ca și cum aș fi validat o teorie doar prin atingere. O sută cincizeci de mile. Trei ore și douăsprezece minute să ajungi acolo, trei ore și treizeci și șapte de minute să te întorci. Am făcut calculele în minte. O viteză medie de 47 de mile pe oră la dus și 41 la întors. Noaptea, pe drumuri pustii, într-un Chevrolet Corvette. Ar fi putut să o facă cu frâna de mână trasă.

— Ar trebui să punem să fie arestat? a spus Summer.

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus eu. O voi face eu însumi. O să mă duc acolo.

— Este o chestie inteligentă de făcut?

— Probabil că nu. Dar nu vreau ca tipii ăia să creadă că mi-e teamă de ei.

A făcut o pauză.

— Vin cu tine, a spus ea.

— Bine, am spus eu.

Era ora cinci după-amiaza, exact treizeci și șase de ore de când Trifonov se întorsese la post. Vremea era mohorâtă și rece. Ne-am luat pistoalele, cătușe și pungi de probe. Ne-am îndreptat spre parcul auto al poliției militare și am găsit un Humvee care avea un perete despărțitor de tip cușcă fixat în spatele scaunelor din față și nu avea mânere interioare la ușile din spate. Summer a condus. A parcat la poarta cazarmei-închisoare Delta. Santinela ne-a lăsat să trecem. Am mers prin exteriorul blocului principal până când am găsit intrarea în clubul lor de subofițeri. M-am oprit, iar Summer s-a oprit lângă mine.

— Te duci acolo? a spus ea.

— Doar pentru un minut.

— Singur?

Am dat din cap.

— Apoi mergem la depozitul lor de arme.
— Nu este inteligent, a spus ea. Ar trebui să intru cu tine.
— De ce?
A ezitat.
— În calitate de martor, cred.
— Pentru ce?
— Pentru orice ți-ar face ei ție.
Am zâmbit, pentru scurt timp.
— Excelent, am spus eu.

Am intrat pe ușă. Locul era destul de aglomerat. Lumina era slabă și aerul era plin de fum. Se auzea mult zgomot. Apoi oamenii m-au văzut și au făcut liniște. Am mers mai departe. Oamenii au rămas pe loc. Nemișcați. Apoi s-au întors cu fața la mine. Am trecut pe lângă ei, unul câte unul. Prin mulțime. Nimeni nu s-a dat la o parte din calea mea. Mă loveau cu umerii, în stânga și în dreapta. Am ripostat și eu, în liniște. Am o înălțime de un metru nouăzeci și cinci și o greutate de o sută cinci kilograme. Pot să mă descurc într-o competiție de îmbrânceli.

Am reușit să trec pe culoar și m-am îndreptat spre bar. S-a întâmplat același lucru. Zgomotul s-a stins repede. Oamenii s-au întors spre mine. Se holbau la mine. M-am împins, am îmbrâncit și m-am ciocnit prin cameră. Nu se auzea nimic în afară de respirația încordată, de zgomotul picioarelor pe podea și de zgomotul moale al umărului izbit de umăr. Mi-am ținut ochii fixați pe peretele îndepărtat. Tânărul bronzat, cu barbă, a ieșit în calea mea. Avea un pahar de bere în mână. Am continuat să merg drept, iar el s-a aplecat spre dreapta și ne-am ciocnit, iar jumătate din conținutul paharului lui s-a vărsat pe linoleum.

— Mi-ai vărsat băutura, a spus el.

M-am oprit. M-am uitat în jos, la podea. Apoi m-am uitat în ochii lui.

— Atunci linge-o, am spus.

Am stat față în față pentru o secundă. Apoi am trecut pe lângă el. Am simțit o mâncărime în spate. Știam că se holba la mine. Dar nu aveam de gând să mă întorc. Nici vorbă de așa ceva. Doar dacă nu auzeam o sticlă spărgându-se de o masă în spatele meu.

Nu am auzit nici o sticlă. Am ajuns până la peretele îndepărtat. L-am atins ca un înotător la finalul unei ture. M-am

întors și am pornit înapoi. Călătoria de întoarcere nu a fost diferită. Camera era tăcută. Am accelerat puțin ritmul. Am mers mai repede prin mulțime. Am lovit mai tare. Avântul are avantajele sale. Când am ajuns la zece pași de hol, oamenii au început să se dea la o parte din calea mea. Se dădeau puțin înapoi.

M-am gândit că am comunicat eficient. Așa că, în hol, am început să mă abat ușor de la o cale pur rectilinie. Ceilalți oameni mi-au întors complimentul. Am reușit să mă întorc la intrare ca orice altă persoană civilizată într-o situație aglomerată. M-am oprit în fața ușii. M-am întors. Am scanat fețele din sală, încet, câte un grup pe rând, *o mie, două mii, trei mii, patru mii*. Apoi le-am întors spatele tuturor și am ieșit în aerul proaspăt și rece.

Summer nu era acolo.

M-am uitat în jur și, o secundă mai târziu, am văzut-o strecurându-se pe o intrare de serviciu aflată la trei metri distanță. Fusese în spatele barului. M-am gândit că îmi păzise spatele.

S-a uitat la mine.

— Acum știi, a spus ea.

— Ce să știu?

— Cum s-a simțit primul soldat de culoare. Și prima femeie.

Mi-a arătat drumul spre vechiul hangar de avioane, unde se afla arsenalul lor. Am traversat șase metri de beton proaspăt măturat și am intrat pe o ușă pentru personal, încastrată în lateral. Nu glumise când spusese despre înarmarea unei dictaturi africane. Pe acoperișul hangarului erau lumini care străluceau la înălțime și arătau o mică flotă de vehicule specializate și stive enorme de orice fel de arme portabile pe care ți le puteai imagina. Am presupus că David Brubaker făcuse un lobby foarte eficient, la conducerea Pentagonului.

— Aici, a spus Summer.

M-a condus la un țarc de sârmă. Avea aproximativ cinci metri pătrați. Avea trei pereți și un acoperiș făcut dintr-un fel de gard de protecție contra uraganelor. Ca o curte pentru câini. Era o ușă de sârmă deschisă, cu un lacăt deschis, atârnat de lanț. În spatele ușii era o masă de scris. În spatele mesei de scris era un bărbat în uniformă militară. Nu a salutat. Nu s-a ridicat. Dar nici nu s-a întors cu spatele. Stătea acolo și mă privea neutru, ceea

ce era cât se poate de aproape de o etichetă corespunzătoare pentru un membru Delta.

— Te pot ajuta? a întrebat el, ca și cum ar fi fost un vânzător într-un magazin și eu un client.

În spatele lui, pe rafturi, se aflau arme de mână folosite, de toate tipurile. Am văzut cinci modele diferite de mitraliere. Erau câteva M-16, A1 și A2. Erau și pistoale. Unele erau noi și nefolosite, altele erau vechi și uzate. Erau depozitate îngrijit și precis, dar fără pretenții. Erau uneltele unei meserii, nimic mai puțin, nimic mai mult.

În fața tipului de pe birou se afla un jurnal.

— Îi verifici la intrare și la ieșire? am întrebat.

— Ca un controlor de parcare, a spus tipul. Regulamentul bazei nu permite arme personale în zonele de cazare.

Se uita la Summer. Am presupus că trecuse prin aceleași întrebări cu ea, când căuta noul P7 al lui Carbone.

— Ce pistol folosește sergentul Trifonov? am întrebat.

— Trifonov? El preferă Steyr GB.

— Arată-mi.

S-a întors la raftul cu pistoale și s-a întors cu un Steyr GB negru. Îl ținea de țeavă. Părea uns și bine întreținut. Aveam o pungă de probe pregătită și el a aruncat-o direct în ea. Am închis punga și am privit arma prin plastic.

— Nouă milimetri, a spus Summer.

Am dat din cap. Era o armă bună, dar cu ghinion. Steyr-Daimler-Puch a construit-o în perspectiva unor comenzi mari din partea armatei austriece, dar un rival pe nume Glock a venit și i-a furat premiul. Ceea ce a lăsat GB-ul ca un orfan nefericit, precum Cenușăreasa. Și, ca și Cenușăreasa, avea multe calități. Avea optsprezece cartușe, ceea ce era mult, dar cântărea mai puțin de un kilogram și jumătate neîncărcat, ceea ce nu era. Puteai să o demontezi și să o montezi la loc în douăsprezece secunde, ceea ce era rapid. Cea mai bună dintre toate, avea un sistem foarte inteligent de gestionare a gazelor. Toate armele automate funcționează prin folosirea exploziei de gaz din cameră pentru a acționa, pentru a scoate cartușul uzat și a introduce următorul cartuș. Dar, în realitate, unele cartușe sunt vechi, prost făcute sau prost asamblate. Nu toate explodează cu aceeași forță. Puneți o cartuș prost făcut, în unele arme, și ciclul nu funcționează. Puneți un cartuș prea greu, iar arma îți poate

exploda în mână. Dar Steyr a fost proiectat pentru a face față la orice fel de calitate de muniție. Dacă aș fi fost un soldat din Forțele Speciale care primeam muniție de calitate îndoielnică de la vreo gașcă de partizani cu care acționam, aș fi folosit un Steyr. Aș fi vrut să fiu sigur că, în ceea ce mă privește ara va trage, de zece ori din zece.

Prin plastic am apăsat dispozitivul de prindere al încărcătorului, aflat în spatele trăgaciului și am scuturat punga până când încărcătorul a căzut din mâner. Era un încărcător cu optsprezece cartușe, dar în el se aflau șaisprezece cartușe. Am apucat glisiera și am ejectat cartușul din cameră. Așadar, ieșise cu nouăsprezece cartușe. Optsprezece în încărcător și unul în cameră. Se întorsese cu șaptesprezece cartușe. Șaisprezece în încărcător și unul în cameră. Prin urmare, a tras două.

— Ai un telefon? i-am spus.

Funcționarul a dat din cap către o cabină aflată în colțul hangarului, la șase metri de postul său. M-am dus acolo și am sunat la biroul sergentului meu. A răspuns tipul din Louisiana. Caporalul. Femeia din tura de noapte era probabil încă acasă, în rulota ei, își culca copilul, făcea duș, se pregătea pentru drumul spre serviciu.

— Dă-mi-l pe Sanchez de la Jackson, am spus.

Am ținut telefonul lângă ureche și am așteptat. Un minut. Două minute.

— Ce-i? a spus Sanchez.

— Au găsit cartușele? am spus.

— Nu, a spus el. Tipul trebuie să fi curățat locul faptei.

— Păcat. Am fi putut să le verificăm pentru a fi siguri.

— L-ai găsit pe tip?

— Îi țin arma chiar acum. Steyr GB, complet încărcat, mai puțin două cartușe.

— Cine e?

— Îți spun mai târziu. Lasă civilii să transpire puțin.

— Unul de-al nostru?

— Trist, dar adevărat.

Sanchez nu a spus nimic.

— Au găsit gloanțele? am spus.

— Nu, a spus el.

— De ce nu? Era o alee, nu? Cât de departe puteau ajunge? Trebuie să fi îngropate undeva în cărămidă.

— Atunci nu ne vor ajuta cu nimic. Vor fi aplatizate, deci de nerecunoscut.

— Aveau cămăși de oțel, am spus eu. Nu vor fi de nerecunoscut. Am putea să le cântărim, cel puțin.

— Nu le-au găsit.

— Le caută?

— Nu știu.

— Au găsit vreun martor?

— Nu.

— Au găsit mașina lui Brubaker?

— Nu.

— Trebuie să fie chiar acolo, Sanchez. A condus până acolo și a ajuns la miezul nopții sau la ora unu. Cu o mașină deosebită. Nu o caută?

— Este ceva ce nu îmi spun. Pot să simt asta.

— A ajuns Willard acolo?

— Îl aștept din clipă în clipă.

— Spune-i că Brubaker este o înscenare, i-am spus eu. Și spune-i că ai auzit că celălalt caz nu a fost un accident la antrenament. Asta ar trebui să-i facă ziua mai bună.

Apoi am închis. M-am întors la cușca de sârmă. Summer intrase înăuntru și era umăr la umăr cu funcționarul de la armurărie, în spatele biroului. Răsfoiau împreună jurnalul.

— Uită-te la asta, a spus ea.

Și-a folosit ambele degete arătătoare pentru a-mi arăta două înregistrări separate. Trifonov semnase pentru pistolul său personal Steyr GB de nouă milimetri, la șapte și jumătate în seara zilei de 4 ianuarie. Îl înregistrase din nou la cinci și un sfert în dimineața zilei de cinci. Semnătura sa era mare și ciudată. Era bulgar. Am presupus că crescuse cu alfabetul chirilic și că de curând scria cu litere romane.

— De ce l-a luat? am întrebat.

— Nu cerem un motiv, a spus funcționarul. Noi doar facem actele.

Am ieșit din hangar și ne-am îndreptat spre cazarma unde erau cazați. Am trecut de capătul unei parcări deschise. Erau patruzeci sau cincizeci de mașini în ea. Mașini tipice pentru soldați. Nu erau multe mașini de import. Erau câteva sedanuri tradiționale, dar în mare parte erau camionete și coupe-uri mari

de la producătorii din Detroit, unele dintre ele vopsite cu flăcări și dungi, altele cu spatele ridicat, cu roți cromate și cu anvelope mari cu litere în relief. Era un singur Corvette. Era roșu, parcat de unul singur la capătul unui rând, la trei spații de orice altceva.

Am făcut un ocol pentru a arunca o privire.

Avea aproximativ zece ani. Arăta impecabil de curată, atât în interior, cât și în exterior. Fusese spălată și lustruită, temeinic, acum o zi sau două. Caroseria era curată. Anvelopele erau negre și lucioase. Pe peretele hangarului, la 30 de metri distanță, era un furtun înfășurat. Ne-am aplecat și am aruncat o privire prin ferestre. Interiorul arăta de parcă ar fi fost îmbibat cu lichid de curățare, apoi șters și aspirat. Era o mașină cu două locuri, dar în spatele scaunelor se afla un loc pentru bagaje. Era un spațiu mic. Mic, dar probabil suficient de mare pentru o rangă ascunsă sub o haină. Summer a îngenuncheat și și-a trecut degetele pe sub praguri. Și-a scos mâinile curate.

— Nu există nisip de pe drum, a spus ea. Nici sânge pe scaune.

— Nu e niciun borcan de iaurt pe jos, am spus.

— A făcut curat.

Ne-am îndepărtat. Am ieșit pe poarta principală și am încuiat arma lui Trifonov în partea din față a Humvee-ului nostru. Apoi ne-am întors și ne-am îndreptat înapoi înăuntru.

Nu am vrut să-l implic pe adjunct. Am vrut doar să-l scot pe Trifonov de acolo înainte ca cineva să afle ce se întâmplă. Așa că am intrat pe ușa bucătăriei de la popotă, am găsit un ospătar și i-am spus să-l găsească pe Trifonov și să-l scoată prin bucătărie sub orice pretext găsește. Apoi am ieșit în frig și am așteptat. Ospătarul a ieșit singur, cinci minute mai târziu, și ne-a spus că Trifonov nu era nicăieri în popotă.

Așa că ne-am îndreptat spre camere. Am găsit un soldat care ieșea de la dușuri și ne-a spus unde să căutăm. Am trecut pe lângă camera goală a lui Carbone. Era liniștită și netulburată. Trifonov stătea cu trei uși mai încolo. Am ajuns acolo. Ușa lui era deschisă. Tipul era chiar acolo, în camera lui, stând pe patul îngust, citind o carte.

Habar nu aveam la ce să mă aștept. Din câte știam eu, Bulgaria nu avea forțe speciale. Unitățile cu adevărat de elită nu

erau obișnuite pentru cei aflați în cadrul Pactului de la Varșovia. Cehoslovacia avea o brigadă aeropurtată destul de bună, iar Polonia avea divizii aeropurtate și amfibii. Uniunea Sovietică însăși avea câțiva tipi duri *Vysotniki.* În afară de asta, mărimea armatelor era importantă, în partea de est a Europei. Aruncați destule trupe în luptă și, în cele din urmă, câștigați, atâta timp cât considerați că două treimi dintre ele sunt sacrificabile. Și așa a fost.

Deci, cine era tipul ăsta?

Forțele speciale NATO pun un mare accent pe rezistență în selecție și pregătire. Au oameni care aleargă 80 de kilometri transportând totul, inclusiv chiuveta de bucătărie. Îi țin treji și îi țin în drumeții pe un teren îngrozitor, timp de o săptămână. Prin urmare, trupele de elită ale NATO tind să fie băieți mici și rapizi, construiți ca niște maratoniști. Dar acest bulgar era uriaș. Era cel puțin la fel de mare ca mine. Poate chiar mai mare; 1,98 m, sau poate 2,05 m. Avea capul ras. Avea o față mare și pătrată care, în funcție de lumină, ar fi fost undeva între brutal de simplă și destul de arătoasă. În acel moment, tubul fluorescent de pe tavanul celulei sale nu-i făcea nicio favoare. Părea obosit. Avea ochi pătrunzători, adânci și apropiați unul de celălalt, cu cearcăne. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, undeva la treizeci și ceva de ani. Avea mâini uriașe. Purta o uniformă de luptă nou-nouță, fără nume, fără grad, fără unitate.

— În picioare, soldat, am spus.

Și-a pus cartea pe patul de lângă el, cu grijă, cu fața în jos și deschisă, ca și cum și-ar fi păstrat locul.

I-am pus cătușele și l-am urcat în Humvee fără probleme. Era mare, dar era tăcut. Părea resemnat cu soarta lui. De parcă știa că era doar o chestiune de timp până când tot ce făcuse în viața lui îl va trăda.

Am condus înapoi și l-am dus la biroul meu, fără incidente. L-am așezat jos, i-am desfăcut cătușele și i le-am pus la loc astfel încât încheietura mâinii drepte să fie legată de piciorul scaunului. Apoi am luat o a doua pereche de cătușe și am făcut același lucru cu mâna stângă. Avea încheieturi mari. Erau la fel de groase ca gleznele celor mai mulți bărbați.

Summer stătea lângă hartă și se uita la ace, ca și cum i-ar fi cerut să se uite spre ele și ar fi spus: *Știm*.

M-am așezat la birou.

— Cum te cheamă? am întrebat. Pentru acte.
— Trifonov, a spus el.
Accentul său era greu și abrupt, totul din gât.
— Prenumele?
— Slavi.
— Slavi Trifonov, am spus. Rangul?
— Am fost colonel acasă. Acum sunt sergent.
— Unde e acasă?
— Sofia, a spus el. În Bulgaria.
— Ești foarte tânăr pentru a fi fost colonel.
— Eram foarte bun în ceea ce făceam.
— Și ce ai făcut?
El nu a răspuns.
— Ai o mașină frumoasă, i-am spus.
— Mulțumesc, a spus el. O astfel de mașină a fost întotdeauna un vis pentru mine.
— Unde ai dus-o în noaptea de 4?
El nu a răspuns.
— Nu există forțe speciale în Bulgaria, am spus eu.
— Nu, a spus el. Nu există.
— Și ce ai făcut acolo?
— Am fost în armata regulată.
— Ce făceai?
— Legătură tripartită între armata bulgară, poliția secretă bulgară și prietenii noștri din *Vysotniki* sovietic.
— Calificări?
— Am avut cinci ani de pregătire în cadrul GRU.
— Care este ce?
A zâmbit.
— Cred că știi despre ce este vorba.
Am dat din cap. GRU sovietic era un fel de combinație între un corp de poliție militară și Delta Force. Erau destul de duri și erau la fel de pregătiți să își îndrepte furia spre interior ca și spre exterior.
— De ce ești aici? am întrebat.
— În America? a spus el. Aștept.
— Ce?
— Sfârșitul ocupației comuniste din țara mea. Cred că se va întâmpla în curând. Atunci mă voi întoarce. Sunt mândru de țara

mea. Este un loc frumos, plin de oameni frumoși. Sunt un naționalist.

— Ce-i înveți pe Delta?

— Lucruri care sunt depășite acum. Cum să lupte împotriva lucrurilor pe care am fost antrenat să le fac. Dar cred că această bătălie s-a încheiat deja. Ați câștigat.

— Trebuie să ne spui unde ai fost în noaptea de 4.

El nu a spus nimic.

— De ce ai dezertat?

— Pentru că am fost patriot, a spus el.

— De curând?

— Am fost întotdeauna un patriot. Dar am fost aproape de a fi descoperit.

— Cum ai ieșit?

— Prin Turcia. Am fost la baza americană de acolo.

— Povestește-mi despre noaptea de 4.

El nu a spus nimic.

— Avem arma ta, am spus. Ai semnat pentru a o lua. Ai plecat de la bază la ora zece și unsprezece minute și te-ai întors la cinci dimineața.

El nu a spus nimic.

— Ai tras două gloanțe.

Tăcere.

— De ce ți-ai spălat mașina?

— Pentru că este o mașină frumoasă. O spăl de două ori pe săptămână. Întotdeauna. O mașină ca asta era un vis pentru mine.

— Ai fost vreodată în Kansas?

— Nu.

— Ei bine, acolo te îndrepți. Nu te duci acasă la Sofia. Te duci în schimb la Fort Leavenworth.

— De ce?

— Știi de ce, am spus eu.

Trifonov nu s-a mișcat. A stat absolut nemișcat. Era apecat mult în față, cu încheieturile mâinilor prinse de scaun până aproape de genunchi. Am stat și eu nemișcat. Nu știam ce să fac. Băieții noștri din Delta erau antrenați să reziste la interogatoriu. Știam asta. Erau antrenați să se împotrivească la droguri și bătăi și la privare senzorială și la orice altceva la care se putea gândi cineva. Instructorii lor erau încurajați să

folosească metode practice de antrenament. Așa că nici măcar nu-mi puteam imagina prin ce trecuse Trifonov, în cinci ani la GRU. Nu puteam să-i fac mare lucru. Nu eram împotriva tacticii de a lovi oamenii. Dar m-am gândit că tipul ăsta n-ar fi scos o vorbă, chiar dacă l-aș fi dezasamblat bucată cu bucată.

Așa că am trecut la tehnicile tradiționale ale unui polițist. Minciuni și mită.

— Unii oameni cred că Carbone a fost o rușine, am spus eu. Știi, pentru armată. Așa că nu am vrea neapărat să mergem prea departe cu ancheta. Dacă spui totul acum, te-am putea trimite înapoi în Turcia. Ai putea să aștepți acolo până când va fi timpul să te întorci acasă și să fii un patriot.

— Tu l-ai ucis pe Carbone, a spus el. Oamenii vorbesc despre asta.

— Oamenii se înșală, am spus. Eu nu am fost aici. Și nu eu l-am ucis pe Brubaker. Pentru că nu am fost nici acolo.

— Nici eu nu am fost, a spus el. Nici eu.

Era foarte liniștit. Apoi și-a dat seama de ceva. Ochii lui au început să se miște. S-a uitat în stânga, apoi în dreapta. S-a uitat la harta lui Summer. S-a uitat la ace. S-a uitat la ea. S-a uitat la mine. Buzele lui s-au mișcat. L-am văzut spunând *Carbone* pentru el însuși. Apoi *Brubaker*. Nu a scos niciun sunet, dar am putut citi pe buze accentul lui ciudat.

— Așteaptă, a spus el.

— Ce?

— Nu, a spus el.

— Nu, ce?

— Nu, domnule, a spus el.

— Spune-mi, Trifonov, am spus.

— Crezi că am avut ceva de-a face cu Carbone *și* Brubaker?

— Crezi că nu ai făcut-o?

A tăcut din nou. S-a uitat în jos.

— Spune-mi, Trifonov, am spus.

Și-a ridicat privirea.

— Nu am fost eu, a spus el.

Am așteptat. I-am privit fața. Mă ocupam de investigații de diferite tipuri, de șase ani, iar Trifonov era cel puțin al miilea tip care mă privea în ochi și spunea că *nu am fost eu*. Problema era că un procent din acei o mie de tipi spuseseră adevărul. Și

începusem să cred că poate și Trifonov spunea adevărul. Era ceva la el. Începusem să am o presimțire foarte proastă.

— Va trebui să o dovedești, am spus.

— Nu pot.

— Va trebui să o faci. Sau vor arunca cheia. S-ar putea să-l lase pe Carbone deoparte, dar cu siguranță nu-l vor lăsa pe Brubaker.

El nu a spus nimic.

— O luăm de la capăt, am spus eu. În noaptea de 4 ianuarie, unde ai fost?

A dat din cap.

— Ai fost undeva, am spus. Asta e al naibii de sigur. Pentru că nu ai fost aici. Te-ai înregistrat și ai ieșit. Tu și arma ta.

El nu a spus nimic. Doar s-a uitat la mine. M-am uitat înapoi la el și nu am vorbit. A intrat în genul de tăcere conflictuală și disperată pe care o mai văzusem de multe ori. Se mișca pe scaun. Aproape imperceptibil. Mișcări mici și violente, dintr-o parte în alta. Ca și cum s-ar fi luptat cu doi adversari deodată, unul în stânga, altul în dreapta. Ca și cum ar fi știut că trebuie să-mi spună unde fusese, dar ca și cum ar fi știut că nu putea.

— În noaptea de 4 ianuarie, am spus eu. Ai comis o infracțiune?

Ochii lui adânci s-au uitat fix în ai mei.

— Bine, am spus eu. E timpul să ne alegem o tabără. A fost o crimă mai gravă decât împușcarea lui Brubaker în cap?

El nu a spus nimic.

— Te-ai dus la Washington D.C. și le-ai violat pe nepoatele de zece ani ale președintelui, una după alta?.

— Nu, a spus el.

— Îți dau un indiciu, am spus. Acolo unde ești acum, asta ar fi cam singura crimă mai gravă decât să-l împuști pe Brubaker în cap.

El nu a spus nimic.

— Spune-mi.

— A fost un chestie privată, a spus el.

— Ce fel de chestie privată?

Nu a răspuns. Summer a suspinat și s-a îndepărtat de harta ei. Începea să-și dea seama că oriunde a fost Trifonov, existau șanse să nu fie Columbia, Carolina de Sud. S-a uitat la mine, cu

sprâncenele ridicate. Trifonov s-a mișcat pe scaun. S-a auzit clinchetul scos de cătușele lui pe metalul picioarelor.

— Ce se va întâmpla cu mine? a întrebat el.

— Depinde de ce ai făcut, am spus eu.

— Am primit o scrisoare, a spus el.

— A primi corespondență nu este o infracțiune.

— De la un prieten al unui prieten.

— Spune-mi despre scrisoare.

— Este un bărbat în Sofia, a spus el.

Stătea acolo, aplecat în față, cu încheieturile mâinilor încătușate de picioarele scaunului, și ne-a spus povestea scrisorii. Din felul în care a formulat-o, părea că are ceva specific bulgăresc în ea. Dar nu era așa, de fapt. Era o poveste care ar fi putut fi spusă de oricare dintre noi.

Era un bărbat în Sofia. Avea o soră. Sora fusese o gimnastă minoră și dezertase într-un turneu universitar în Canada, iar în cele din urmă se stabilise în Statele Unite. Se căsătorise cu un american. Devenise cetățean american. Soțul ei se dovedise o persoană rea. Sora i-a scris despre asta fratelui de acasă. Scrisori lungi și nefericite. Erau bătăi, abuzuri, cruzime și izolare. Viața surorii era un iad. Cenzorii comuniști au aprobat scrisorile, pentru că orice lucru care făcea America să arate rău era în regulă pentru ei. Fratele din Sofia avea un prieten în oraș care știa cum să se descurce în rețeaua disidenților din oraș. Prietenul avea o adresă pentru Trifonov, la Fort Bird, în Carolina de Nord. Trifonov luase legătura cu rețeaua disidentă înainte de a pleca în Turcia. Prietenul împachetase o scrisoare de la omul din Sofia și o dăduse unui tip care cumpăra piese de mașini în Austria. Tipul cu piesele de mașini s-a dus în Austria și a trimis scrisoarea prin poștă. Scrisoarea a ajuns la Fort Bird. Trifonov a primit-o pe 2 ianuarie, dis-de-dimineață, când a venit poșta. Avea numele lui pe ea cu litere mari chirilice și era plină de timbre străine și de autocolante *Luftpost.*

Citise scrisoarea singur în camera lui. Știa ce se așteptă de la el. Timpul și distanța și relațiile se comprimaseră sub presiunea loialității naționaliste, astfel încât era ca și cum propria lui soră ar fi fost pălmuită. Femeia locuia lângă un loc numit Cape Fear, pe care Trifonov îl considera un nume potrivit, având în vedere situația ei. Se dusese la biroul companiei și verificase o hartă, ca să afle unde se afla.

Următorul său timp liber disponibil a fost în seara zilei de 4 ianuarie. Și-a făcut un plan și a repetat un discurs, care se axa pe inadmisibilitatea de a abuza de femeile bulgărești care aveau prieteni la o distanță care putea fi acoperită mașina.

— Încă mai ai scrisoarea? am întrebat.

El a dat din cap.

— Dar nu vei putea să o citești, pentru că este scrisă în bulgară.

— Cu ce erai îmbrăcat în seara aceea?

— Haine simple. Nu sunt prost.

— Ce fel de haine simple?

— Geacă de piele. Blugi albaștri. Cămașă. Americană. Astea sunt toate hainele simple pe care le am.

— Ce i-ai făcut tipului?

A clătinat din cap. Nu a vrut să răspundă.

— Bine, am spus eu. Să mergem cu toții la Cape Fear.

I-am pus cătușele lui Trifonov și l-am pus în spatele Humvee-ului poliției militare. Summer a condus. Cape Fear se afla pe coasta Atlanticului, la sud est, poate la o sută de mile. A fost o călătorie plictisitoare, într-un Humvee. Ar fi fost altfel într-un Corvette. Deși nu-mi aminteam să fi fost vreodată într-un Corvette. Nu cunoscusem pe nimeni care să fi avut unul.

Și nu fusesem niciodată la Cape Fear. Era unul dintre multele locuri din America pe care nu le vizitasem niciodată. Văzusem filmul, totuși. Nu-mi amintesc unde, mai exact. Într-un cort, undeva la căldură, poate. Alb-negru, cu Gregory Peck având un fel de problemă majoră cu Robert Mitchum. A fost un film destul de bun, după cum îmi aminteam, dar fundamental enervant. Erau multe huiduieli din partea publicului. Robert Mitchum ar fi trebuit să se prăbușească încă de la prima rolă. Să privești civili care se învârt în jurul unei povești timp de nouăzeci de minute nu avea niciun farmec pentru soldați.

S-a întunecat complet înainte de a ne apropia de locul unde mergeam. Am trecut pe lângă un panou în apropierea părții exterioare a Wilmingtonului care anunța orașul ca fiind un vechi oraș portuar istoric și pitoresc, dar l-am ignorat pentru că Trifonov ne-a strigat din spate și ne-a spus să facem la stânga printr-un fel de mlaștină. Am condus prin întuneric până în

mijlocul pustietății și am făcut încă o dată la stânga spre un loc numit Southport.

— Cape Fear este în afara Southport, a spus Summer. Este o insulă în ocean. Cred că există un pod.

Dar ne-am oprit cu mult înainte de coastă. Nici măcar nu am ajuns la Southport. Trifonov ne-a vorbit din nou în timp ce treceam pe lângă un parc de rulote în dreapta noastră. Era o zonă mare și plată, dreptunghiulară, de teren recuperat. Arăta de parcă cineva dragase o parte din mlaștină pentru a face un lac și apoi împrăștiase umplutura pe o suprafață de mărimea câtorva terenuri de fotbal. Terenul era mărginit de șanțuri de drenaj. Erau linii electrice care veneau pe stâlpi și poate o sută de rulote împânzind tot dreptunghiul. Farurile noastre au arătat că unele dintre ele erau niște rulote de lux cu două corpuri, cu adăugiri, grădini și garduri de protecție. Unele dintre ele erau simple și uzate. Câteva căzuseră de pe suporți și erau abandonate. Ne aflam la 16 km în interiorul uscatului, dar furtunile oceanice aveau o rază de acțiune mare.

— Aici, a spus Trifonov. Fă la dreapta.

Exista o cale ferată centrală lată, cu căi ferate mai înguste care se ramificau în stânga și în dreapta. Trifonov ne-a dirijat prin labirint și ne-am oprit în fața unei rulote verzi-cenușii, care avusese zile mai bune. Vopseaua se exfolia, iar acoperișul din carton asfaltat se încrețea. Avea un coș de fum și lumina albastră a unui televizor în spatele ferestrelor.

— O cheamă Elena, a spus Trifonov.

L-am lăsat încuiat în Humvee. Am bătut la ușa Elenei. Femeia care a deschis ar fi putut să intre direct în enciclopedie la litera *B* de la *Femeie bătută*. Era un dezastru. Avea vânătăi vechi și galbene în jurul ochilor și de-a lungul maxilarului, iar nasul îi era spart. Mergea într-un mod care sugera dureri vechi și poate chiar coaste recent rupte. Purta o rochie de casă subțire și pantofi bărbătești. Dar era curată și spălată, iar părul îi era legat frumos la spate. Avea o scânteie în ochi. Un fel de mândrie, poate, sau satisfacție pentru că a supraviețuit. Ne-a privit nervoasă, din spatele triplei opresiuni a sărăciei, a suferinței și a statutului de străină.

— Da? a spus ea. Pot să vă ajut cu ceva?

Accentul ei semăna cu cel al lui Trifonov, dar era mult mai ascuțit. Era destul de atrăgător.

— Trebuie să vorbim cu tine, a spus Summer, cu blândețe.

— Despre ce?

— Despre ce a făcut Slavi Trifonov pentru tine, am spus.

— Nu a făcut nimic, a spus ea.

— Dar știi cum îl cheamă.

A făcut o pauză.

— Vă rog să intrați, a spus ea.

Bănuiesc că mă așteptam la un fel de haos înăuntru. Poate sticle goale împrăștiate peste tot, scrumiere pline, mizerie și confuzie. Dar rulota era ordonată și curată. Nu era nimic care să nu fie la locul lui. Era frig, dar era în regulă. Și nu mai era nimeni altcineva în ea.

— Soțul tău nu este aici? am spus.

Ea a clătinat din cap.

— Unde este?

Nu a răspuns.

— Bănuiesc că este în spital, a spus Summer. Am dreptate?

Elena s-a uitat la ea.

— Domnul Trifonov te-a ajutat, am spus. Acum trebuie să-l ajuți și tu pe el.

Ea nu a spus nimic.

— Dacă nu era aici făcând ceva bun, era în altă parte făcând ceva rău. Asta este situația. Așa că trebuie să știu care variantă a fost.

Ea nu a spus nimic.

— Este foarte, foarte important, am spus eu.

— Și dacă ambele lucruri sunt rele? a întrebat ea.

— Cele două lucruri nu se compară, am spus eu. Crede-mă. Nici măcar pe aproape. Așa că spune-mi exact ce s-a întâmplat, bine?

Ea nu a răspuns imediat. Am intrat puțin mai mult în rulotă. Televizorul era setat pe PBS. Volumul era scăzut. Puteam să simt mirosul produselor de curățenie. Soțul ei plecase, iar ea începuse o nouă etapă în viața ei cu un mop și o găleată, și cu educația la televizor.

— Nu știu exact ce s-a întâmplat, a spus ea. Domnul Trifonov a venit aici și l-a luat pe soțul meu.

— Când?

— Alaltăieri noapte, la miezul nopții. A spus că a primit o scrisoare de la fratele meu din Sofia.

Am dat din cap. La miezul nopții. A plecat de la Bird la 22:11, a fost aici o oră și patruzeci și nouă de minute mai târziu. O sută de mile, cu o medie de 55 de mile pe oră, într-un Corvette. M-am uitat la Summer. Ea a dat din cap. Ușor.

— Cât timp a stat aici?

— Doar câteva minute. A fost destul de formal. S-a prezentat și mi-a spus ce face și de ce.

— Și asta a fost tot?

Ea a dat din cap.

— Cu ce era îmbrăcat?

— O geacă de piele. Blugi.

— În ce fel de mașină se afla?

— Nu știu cum se numește. Roșie și joasă. O mașină sport. Făcea un zgomot puternic cu țevile de eșapament.

— Bine, am spus eu.

I-am făcut semn din cap lui Summer și ne-am îndreptat spre ușă.

— Se va întoarce soțul meu? a spus Elena.

Mi l-am imaginat pe Trifonov așa cum îl văzusem prima dată. 2,05 m, ras în cap. Încheieturile groase, mâinile mari, ochii strălucitori și cei cinci ani în GRU.

— Mă îndoiesc serios, am spus eu.

Ne-am urcat înapoi în Humvee. Summer a pornit motorul. M-am întors și am vorbit cu Trifonov prin cușca de sârmă.

— Unde l-ai lăsat pe tip? l-am întrebat.

— Pe drumul spre Wilmington, a spus el.

— Când?

— La ora trei dimineața. M-am oprit la un telefon public și am sunat la nouă unu unu. Nu mi-am spus numele.

— Ai petrecut trei ore cu el?

El a dat din cap, încet.

— Am vrut să mă asigur că a înțeles mesajul.

Summer a ieșit din parcul de rulote și a luat-o spre vest și apoi spre nord, către Wilmington. Am trecut pe lângă semnul turistic de la periferie și am plecat în căutarea spitalului. L-am găsit la un sfert de milă. Părea un loc rezonabil. În mare parte avea două etaje și o intrare pentru ambulanță cu o copertină largă deasupra. Summer a parcat într-un loc rezervat pentru un doctor cu nume indian și am coborât. Am deblocat ușa din spate

și l-am lăsat pe Trifonov să iasă. I-am scos cătușele. Le-am pus în buzunar.

— Cum îl chema pe tipul ăla? l-am întrebat.

— Pickles, a spus el.

Am intrat toți trei împreună și i-am arătat insigna mea de unitate specială infirmierului din spatele biroului de triaj. Adevărul este că nu-mi conferă drepturi sau privilegii în lumea civilă, dar tipul a reacționat ca și cum mi-ar fi conferit puteri nelimitate, ceea ce fac majoritatea civililor când o văd.

— Dimineața devreme a zilei de 5 ianuarie, am spus eu. Cândva după ora trei, a avut loc o internare aici.

Tipul a răsfoit un teanc de planșe de aluminiu, pe un suport din dreapta sa. A scos două dintre ele, pe jumătate.

— Bărbat sau femeie? a spus el.

— Bărbat.

A aruncat una dintre planșete înapoi în fanta sa. A scos-o pe cealaltă până la capăt.

— John Doe, a spus el. Bărbat neidentificat, fără acte de identitate, fără asigurare, pretinde că îl cheamă Pickles. Polițiștii l-au găsit pe șosea.

— Ăsta e omul nostru, am spus.

— Omul tău? a spus el, uitându-se la uniforma mea.

— S-ar putea să ne ocupăm noi de factura lui, am spus eu.

A acordat atenție acestui aspect. A aruncat o privire la teancul său de planșe, de parcă se gândea că *una e gata, mai sunt două sute*.

— Este în post-operator, a spus el. A arătat spre lift. Etajul doi.

A rămas în spatele tejghelei. Am urcat, toți trei. Am coborât din lift și am urmărit semnele către secția post-operatorie. O asistentă de la un birou din fața ușii ne-a oprit. I-am arătat insigna mea.

— Pickles, am spus eu.

Ne-a indicat o cameră cu ușa închisă, pe hol.

— Doar cinci minute, a spus ea. Este foarte bolnav.

Trifonov a zâmbit. Am traversat coridorul și am deschis ușa camerei. Lumina era slabă. În pat era un tip. Dormea. Imposibil de spus dacă era mare sau mic. Nu puteam să văd mare lucru din el. Era în mare parte acoperit de ghips. Picioarele lui erau ridicate și avea bandaje mari în jurul ambilor genunchi. Vizavi de patul lui se afla o cutie lungă luminată, la nivelul ochilor,

acoperită în mare parte cu radiografii. Am apăsat pe lumină și am aruncat o privire. Fiecare film avea o dată și numele *Pickles* mâzgălit pe margine. Erau radiografii cu brațele, coastele, pieptul și picioarele lui. Corpul uman are mai mult de două sute zece oase, și se părea că tipul ăsta, Pickles, avea cele mai multe dintre ele rupte. Doar el singur făcuse o gaură mare în bugetul de radiografie al spitalului.

Am stins lumina și am lovit piciorul patului cu piciorul, de două ori. Tipul din el s-a agitat. S-a trezit. S-a concentrat în lumina slabă și privirea de pe fața lui când l-a văzut pe Trifonov a fost tot alibiul de care Trifonov avea nevoie vreodată. Era o privire de teroare absolută.

— Voi doi așteptați afară, am spus.

Summer l-a condus pe Trifonov afară pe ușă, iar eu m-am mutat la capul patului.

— Ce mai faci, dobitocule? i-am spus.

Tipul numit Pickles era alb la față. Transpira și tremura în ghips.

— Acesta era omul, a spus el. Chiar acolo. El mi-a făcut asta.

— Ce ți-a făcut?

— M-a împușcat în picioare.

Am dat din cap. M-am uitat la bandaje. Pickles fusese îngenuncheat. Doi genunchi, două gloanțe. Două gloanțe trase.

— Față sau lateral? am spus.

— Lateral, a spus el.

— Frontal este mai rău, am spus eu. Ai avut noroc. Nu că ai fi meritat să fii norocos.

— Nu am făcut nimic.

— Zău? Tocmai am cunoscut-o pe soția ta.

— Cățea străină.

— Nu spune asta.

— Este vina ei. Nu face ce-i spun eu. Un bărbat trebuie să fie ascultat. Așa cum scrie în Biblie.

— Taci din gură, am spus.

— Ai de gând să faci ceva?

— Da, am spus. Da. Privește.

Mi-am legănat mâna ca și cum aș fi periat o muscă de pe cearșafurile lui. L-am prins cu o lovitură moale în partea laterală a genunchiului drept. A țipat, iar eu m-am îndepărtat și am ieșit pe ușă. Am găsit asistenta care se uita în direcția mea.

— Este foarte bolnav, am spus.

Am coborât cu liftul și l-am evitat pe tipul de la biroul de triaj folosind intrarea principală. Am mers în liniște până la Humvee. I-am deschis ușa din spate lui Trifonov, dar l-am oprit înainte să intre. I-am strâns mâna.

— Îmi cer scuze, am spus.

— Am probleme? a spus el.

— Nu cu mine, am spus. Ești genul meu de om. Dar ești foarte norocos. Puteai să lovești o arteră femurală. Ai fi putut să-l omori. Atunci ar fi fost altfel.

A zâmbit, pentru scurt timp. Era calm.

— M-am antrenat cinci ani cu GRU, a spus el. Știu cum să ucid oameni. Și știu și cum să nu o fac.

ȘAISPREZECE

I-am dat lui Trifonov Steyr-ul înapoi și i-am dat drumul la poarta Delta. Probabil că a semnat pentru a da arma înapoi, apoi a mers în camera lui și și-a luat cartea. Probabil că a continuat să citească de unde a rămas. Am plecat mai departe și am parcat Humvee-ul în parcul auto al poliției militare. M-am întors la biroul meu. Summer s-a dus direct la copia jurnalului de la poartă. Era încă lipită de perete, lângă hartă.

— Vassell și Coomer, a spus ea. Au fost singurele persoane care au părăsit baza în acea noapte.

— Au plecat spre nord, am spus eu. Dacă vrei să spui că au aruncat servieta din mașină, atunci trebuie să fii de acord că au mers spre nord. Nu s-au dus spre sud, spre Columbia.

— Bine, a spus ea. Deci nu același tip i-a omorât pe Carbone și pe Brubaker. Nu există nicio legătură. Tocmai am pierdut mult timp.

— Bine ai venit în lumea reală, am spus eu.

Lumea reală a devenit mult mai rea când mi-a sunat telefonul, douăzeci de minute mai târziu. Era sergentul meu. Femeia cu fiul. Îl avea pe Sanchez la telefon, sunând de la Fort Jackson. Mi-a făcut legătura.

— Willard a fost și a plecat, a spus el. Incredibil.

— Ți-am spus eu.

— A făcut tot felul de crize de furie.

— Dar tu ești rezistent la foc.

— Slavă Domnului.

Am făcut o pauză.

— I-ai spus despre tipul meu?

A făcut o pauză.

— Mi-ai spus să o fac. N-ar fi trebuit să o fac?

— Era o fundătură. Părea bună la început, dar până la urmă nu a fost așa.

— Ei bine, e pe drum să te vadă în legătură cu asta. A plecat de aici acum două ore. O să fie foarte dezamăgit.

— Minunat, am spus eu.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Summer.

— Ce este de fapt Willard? i-am spus.

— Un carierist, a spus ea.

— Corect, am spus eu.

Din punct de vedere tehnic, armata are un total de 26 de grade distincte. Un soldat intră în armată ca soldat E-1 și, atâta timp cât nu face vreo prostie, este promovat automat la soldat E-2 după un an și la soldat de primă clasă E-3 după încă un an, sau chiar puțin mai devreme, dacă este bun. Apoi, scara se întinde până la general de armată cu cinci stele, deși nu știam ca cineva, cu excepția lui George Washington și Dwight David Eisenhower, să fi ajuns atât de departe. Dacă socotiți gradul de sergent-major E-9 ca fiind trei trepte separate pentru a recunoaște sergenții-majori de comandă și sergentul-major al armatei, și dacă socotiți toate cele patru grade de subofițer, atunci un maior ca mine are șapte trepte deasupra lui și optsprezece trepte sub el. Ceea ce îi conferă unui maior ca mine o experiență considerabilă în materie de insubordonare, mergând în ambele sensuri, în sus și în jos, dând și luând. Cu un milion de oameni pe douăzeci și șase de trepte distincte ale scării, insubordonarea era o adevărată formă de artă. O formă sută la sută personală.

Așa că i-am spus lui Summer să plece și l-am așteptat pe Willard de unul singur. Ea a obiectat în legătură cu asta. În cele din urmă am convins-o ca unul dintre noi trebuie să rămână în afara radarului. S-a dus să ia o cină târzie. Sergentul meu mi-a adus un sandviș. Friptură de vită și brânză elvețiană, pâine albă, puțină maioneză, puțin muștar. Carnea de vită era roz. Era un sandviș bun. Apoi mi-a adus cafea. Eram la jumătatea celei de-a doua cești când a sosit Willard.

A intrat direct înăuntru. A lăsat ușa deschisă. Eu nu m-am ridicat. Nu am salutat. Nu m-am oprit din sorbit cafeaua. A tolerat asta, așa cum știam că va face. A fost foarte politicos. Din câte știa el, aveam un suspect care ar putea îndepărta cazul lui Brubaker de poliția din Columbia și ar putea rupe legătura dintre un colonel de elită și traficanții de droguri de pe o alee întunecată. Așa că era pregătit să înceapă cald și prietenos. Sau poate că era în căutarea unei experiențe de apropiere cu unul dintre subalternii săi. S-a așezat și a început să își așeze pantalonii pe genunchi. Și-a pus o expresie de *la bărbat la bărbat* pe față, ca și cum tocmai trecusem împreună printr-un fel de experiență comună.

— Minunat drumul din Jackson, a spus el. Drumuri minunate.

Nu am spus nimic.

— Tocmai am cumpărat un Pontiac GTO de epocă, a spus el. O mașină bună. I-am montat niște țevi de eșapament lustruite, țevi cu diametru mare. Fuge ca dracu de tămâie.

Nu am spus nimic.

— Îți plac mașinile puternice?

— Nu, am spus eu. Îmi place să iau autobuzul.

— Asta nu e prea amuzant.

— Bine, hai să o spun altfel. Sunt mulțumit de mărimea penisului meu. Nu am nevoie de compensații.

S-a făcut alb. Apoi a devenit roșu. Aceeași nuanță ca și Corvette-ul lui Trifonov. S-a uitat la mine ca la un tip dur.

— Spune-mi despre progresele înregistrate în cazul lui Brubaker, a spus el.

— Brubaker nu este cazul meu.

— Sanchez mi-a spus că l-ai găsit pe tip.

— Alarmă falsă, am spus eu.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Pe cine ai bănuit?

— Fosta ta soție.

— Ce?

— Cineva mi-a spus că s-a culcat cu jumătate din coloneii din armată. Întotdeauna a făcut-o, ca un hobby. Așa că m-am gândit că asta îl include și pe Brubaker. Vreau să spun, era o șansă de 50-50.

S-a holbat la mine.

— Glumeam, am spus eu. Nu a fost nimic. Doar o alarmă falsă.

Și-a întors privirea, furios. M-am ridicat și am închis ușa biroului. M-am întors la biroul meu. M-am așezat din nou. M-am întors cu fața la el.

— Obrăznicia ta este incredibilă, a spus el.

— Atunci fă o plângere, Willard. Du-te undeva în ierarhia de comandă și spune-i cuiva că ți-am rănit sentimentele. Vezi dacă te crede cineva. Sau să vezi dacă cineva crede că nu poți rezolva un lucru ca ăsta de unul singur. Uită-te la nota aia în dosarul tău. Vezi ce impresie îți face la comisia de promovare cu o stea.

S-a răsucit în scaun. Își legăna corpul dintr-o parte în alta și privea în jurul camerei. Și-a fixat privirea pe harta lui Summer.

— Ce este asta? a spus el.
— Este o hartă, am spus eu.
— De unde?
— Din estul Statelor Unite.
— Pentru ce sunt acele?
Nu am răspuns. S-a ridicat și s-a apropiat de perete. A atins acele cu vârful degetelor, pe rând, unul câte unul. D.C., Sperryville și Green Valley. Apoi Raleigh, Fort Bird, Cape Fear și Columbia.
— Ce sunt toate astea? a spus el.
— Sunt doar niște ace, am spus eu.
A scos cuiul din Green Valley, Virginia.
— Doamna Kramer, a spus el. Ți-am spus să lași asta în pace.
A scos toate celelalte ace. Le-a aruncat pe podea. Apoi a văzut jurnalul de la poartă. L-a scanat și s-a oprit când a ajuns la Vassell și Coomer.
— Ți-am spus să-i lași și pe ei în pace, a spus el.
A smuls lista de pe perete. Banda a tras cu ea bucăți de vopsea. Apoi a rupt harta. A smuls mai multă vopsea. Acele lăsaseră găuri mici pe perete. Arătau ca o hartă. Sau o constelație.
— Ai făcut găuri în perete, a spus el. Nu voi permite ca proprietatea armatei să fie abuzată în acest mod. Este neprofesionist. Ce ar crede vizitatorii acestei camere?
— Ar crede că există o hartă pe perete, am spus eu. Tu ai fost cel care a dat-o jos și a făcut mizerie.
A scăpat hârtia mototolită pe podea.
— Vrei să merg pe jos până la cazarma Delta? a spus el.
— Vrei să-ți rup spatele?
A devenit foarte tăcut.
— *Tu* ar trebui să te gândești la următoarea comisie de promovare, a spus el. Crezi că vei ajunge locotenent-colonel cât timp eu sunt încă aici?
— Nu, am spus eu. Chiar nu vreau. Dar, pe de altă parte, nu mă aștept să rămâi aici prea mult timp.
— Gândește-te mai bine. Aceasta este o meserie frumoasă. Armata va avea mereu nevoie de polițiști.
— Dar nu va avea mereu nevoie de tâmpiți neștiutori ca tine.
— Vorbești cu un ofițer superior.
M-am uitat prin cameră.

— Dar ce spun? Nu văd niciun martor.

Nu a spus nimic.

— Ai o problemă de autoritate, am spus. Va fi distractiv să văd cum încerci să o rezolvi. Poate că am putea să o rezolvăm de la bărbat la bărbat, în sala de sport. Vrei să încercăm asta?

— Ai un fax securizat? a spus el.

— Evident, am spus eu. Este în biroul de afară. Ai trecut pe lângă el când ai intrat. Dar ce ai? Ești și orb și prost?

— Să fii lângă el mâine la ora nouă fix. Îți voi trimite un set de ordine scrise.

M-a privit pentru ultima oară. Apoi a ieșit afară și a trântit ușa atât de tare încât întregul perete s-a zguduit, iar curentul de aer a ridicat harta și tabla la un centimetru de pe podea.

Am rămas la birou. L-am sunat pe fratele meu la Washington, dar nu a răspuns. M-am gândit să-mi sun mama. Dar apoi m-am gândit că nu era nimic de spus. Indiferent despre ce aș fi vorbit, ea ar fi știut că am sunat să o întreb: *Mai trăiești?* Ar fi știut că la asta mă gândeam.

Așa că m-am ridicat de pe scaun, am luat harta și am netezit-o. Am lipit-o la loc pe perete. Am luat toate cele șapte ace și le-am pus la loc. Am lipit jurnalul de la poartă lângă hartă. Apoi l-am dezlipit nou. Era inutil. L-am mototolit și l-am aruncat la gunoi. Am lăsat doar harta acolo. Sergentul a venit cu mai multă cafea. M-am întrebat cine o fi tatăl copilului ei. Unde era? Fusese un soț abuziv? Dacă da, probabil că era îngropat undeva într-o mlaștină. Sau mai multe mlaștini, în mai multe bucăți. Mi-a sunat telefonul și ea a răspuns. Mi-a dat receptorul.

— Detectiv Clark, a spus ea. În Virginia.

Am tras cablul telefonului în jurul biroului și m-am așezat din nou.

— Facem progrese, a spus el. Ranga din Sperryville este arma noastră, cu siguranță. Am luat o mostră identică de la magazinul de feronerie și medicul legist a zis că avem o potrivire.

— Bună treabă, am spus.

— Așa că te-am sunat să-ți spun că nu mai pot continua să caut. Noi le-am găsit pe ale noastre, așa că nu le mai putem căuta pe ale tale. Nu pot justifica bugetul de ore suplimentare.

— Sigur, am spus eu. Am anticipat asta.

— Deci ești pe cont propriu acum, amice. Și îmi pare foarte rău pentru asta.

Nu am spus nimic.

— Ceva la tine? Ai un nume pentru mine?

Am zâmbit. Poți să uiți de nume, m-am gândit. Prietene. Fără O favoare pentru o favoare. Nu că ți-aș fi spus vreodată vreun nume.

— O să te anunț, am spus.

Summer s-a întors după încă treizeci de minute și i-am spus să își ia liber pentru restul nopții. I-am spus să ne întâlnim la micul dejun în clubul ofițerilor. La ora nouă fix, când Willard trebuia să trimită ordinele. M-am gândit că am putea lua o masă tihnită și liniștită, multe ouă, multă cafea și ne-am putea întoarce pe la zece și un sfert.

— Ai mutat harta, a spus ea.

— Willard a rupt-o. Eu am pus-o la loc.

— Este periculos.

— Poate că da, am spus eu. Poate că nu. Timpul ne va spune.

Ea s-a întors la camera ei, iar eu m-am întors la a mea. Eram cazat într-o cameră dedicată ofițerilor burlaci. Era cam ca un motel. Exista o stradă care purta numele unui câștigător al Medaliei de Onoare decedat de mult timp și o alee care pornea de pe trotuar și care ducea la ușa mea. Pe stradă erau stâlpi la fiecare douăzeci de metri, cu iluminat public pe ei. Cel mai apropiat de ușa mea era stins. Era stins pentru că fusese spart cu o piatră. Puteam vedea sticlă pe cărare. Și trei tipi în umbră. Am trecut pe lângă primul. Era sergentul Delta, cu barbă și bronzat. A bătut cu arătătorul pe cadranul ceasului. Al doilea tip a făcut același lucru. Al treilea tip a zâmbit. Am intrat înăuntru și am închis ușa. Nu i-am auzit plecând. Nu am dormit bine.

Dimineața au dispărut. Am ajuns cu bine la clubul ofițerilor. La ora nouă, sala de mese era aproape goală, ceea ce reprezenta un avantaj. Dezavantajul era că mâncarea rămasă se încălzea de ceva vreme pe bufetul cald. Dar, în ansamblu, am considerat că era o situație bună. Eram mai mult un singuratic decât un gurmand. Summer și cu mine ne-am așezat unul vizavi de celălalt la o masă mică din centrul încăperii. În doi am mâncat aproape tot ce a rămas. Summer a consumat aproximativ o jumătate de kilogram de griș și un kilogram de biscuiți. Era mică, dar putea să mănânce. Nu ne-am grăbit cu cafeaua și ne-

am îndreptat spre biroul meu pe la zece și douăzeci de minute. Era haos înăuntru. Toate telefoanele sunau. Caporalul din Louisiana părea hărțuit.

— Să nu răspundeți la telefon, a spus el. Este colonelul Willard. A vrut o confirmare imediată că ai primit ordinele. E supărat ca naiba.

— Care sunt ordinele?

S-a băgat după birou și mi-a dat o foaie din fax. Telefoanele continuau să sune. Nu am luat foaia de hârtie. Am stat acolo și am citit-o peste umărul caporalului meu. Erau două paragrafe foarte apropiate între ele. Willard îmi ordona să examinez dosarul cu note de intrare al intendentului și registrul de distribuție al acestuia. Trebuia să le folosesc pentru a face un raport despre ce anume ar trebui să fie acolo în depozitul de la bază. Apoi trebuia să-mi verific concluzia prin intermediul unei cercetări la fața locului. Apoi, trebuia să întocmesc o listă cu toate articolele lipsă și să propun în scris un plan de acțiune pentru a afla unde se află acestea. Trebuia să execut ordinul cu promptitudine și în timp util. Trebuia să-l sun pentru a confirma primirea ordinului imediat ce acesta era în mâna mea.

Era o pedeapsă clasică, o pedeapsă ca să muncești inutil. În vremurile odinioară, ți se ordona să vopsești cărbunele în alb, să umpli saci de nisip cu linguriță sau să freci podelele cu periuța de dinți. Acesta era echivalentul modern pentru poliția militară. Era o sarcină fără noimă, care ar fi durat două săptămâni pentru a fi dusă la bun sfârșit. Am zâmbit.

Telefoanele sunau în continuare.

— Ordinul nu a fost niciodată în mâna mea, am spus. Nu sunt aici.

— Unde sunteți?

— Spune-i că cineva a scăpat un ambalaj de gumă de mestecat în stratul de flori din fața biroului comandantului bazei. Spuneți-i că nu voi permite ca bunurile imobiliare ale armatei să fie abuzate în acest fel. Spune-i că am plecat pe urmele lui cu mult înainte de răsăritul soarelui.

Am condus-o pe Summer înapoi afară, departe de telefoanele care sunau.

— Nemernic, am spus.

— Ar trebui să te ascunzi, a spus ea. Va suna peste tot.

Am rămas nemișcat. M-am uitat în jur. Vreme rece. Clădiri gri, cer gri.

— Hai să ne luăm o zi liberă, am spus. Să mergem undeva.

— Avem lucruri de făcut.

Am dat din cap. Carbone. Kramer. Brubaker.

— Nu pot să stau aici, am spus. Deci nu putem face mare lucru în privința lui Carbone.

— Vrei să mergem la Columbia?

— Nu este cazul nostru, am spus eu. Nu putem face nimic din ceea ce Sanchez nu face deja.

— E prea frig pentru plajă, a spus Summer.

Am dat din nou din cap. Dintr-o dată mi-am dorit să nu fie prea frig pentru plajă. Mi-ar fi plăcut să o văd pe Summer pe plajă. În bikini. Unul foarte mic, de preferință.

— Trebuie să muncim, a spus ea.

M-am uitat spre sud vest, dincolo de clădirile poștale. Vedeam copacii, reci și morți la orizont. Puteam vedea un pin înalt, adormit, mai aproape. M-am gândit că era aproape de locul unde îl găsisem pe Carbone.

Carbone.

— Să mergem la Green Valley, am spus. Să-l vizităm pe detectivul Clark. Am putea să-i cerem notițele despre ranga pe care a găsit-o. Ne-a dat startul. Așa că poate am putea termina. Un drum de patru ore ar putea fi o investiție bună în acest moment.

— Și patru ore înapoi.

— Am putea ajunge la prânz. Poate la cină. Am putea pleca fără permisie.

— Ne-ar găsi.

Am clătinat din cap.

— Nimeni nu m-ar găsi, am spus. Niciodată.

Eu am rămas acolo, pe trotuar, iar Summer a plecat și s-a întors cinci minute mai târziu în Chevy-ul verde pe care îl folosisem mai înainte. A tras chiar lângă bordură și a coborât geamul înainte ca eu să mă pot mișca.

— Este o mișcare inteligentă? a spus ea.

— Este tot ce putem face, am spus.

— Nu, mă refer la faptul că vei fi în registrul de la poartă. Ieșire la zece și jumătate. Willard ar putea să verifice.

Nu am spus nimic. Ea a zâmbit.

— Te-ai putea ascunde în portbagaj, a spus ea. Ai putea ieși din nou când vom trece de poartă.

Am clătinat din cap.

— Nu am de gând să mă ascund. Nu din cauza unui nemernic ca Willard. Dacă verifică jurnalul, îi voi spune că vânătoarea tipului cu gumă de mestecat a devenit brusc interstatală. Sau chiar globală. Am putea merge în Tahiti.

M-am urcat lângă ea, am dat scaunul pe spate până la capăt și am început să mă gândesc din nou la bikini. A luat piciorul de pe frână și a accelerat pe strada principală. A încetinit și a oprit la poartă. Un soldat al poliției militare a ieșit cu o listă. Ne-a notat numărul de înmatriculare și i-am arătat actele de identitate. Ne-a notat numele. A aruncat o privire în mașină, a verificat scaunul gol din spate. Apoi i-a făcut un semn din cap partenerului său din baraca de pază și bariera s-a ridicat în fața noastră, foarte încet. Era un stâlp gros cu o contragreutate, cu dungi roșii și albe. Summer a așteptat până când a fost exact la verticală, apoi a apăsat accelerația și am accelerat într-un nor de fum albastru finanțat de guvern, de la pneurile din spate ale Chevy-ului.

Vremea s-a îmbunătățit pe măsură ce ne îndreptam spre nord. Am ieșit de sub un strat de nori joși și cenușii și am intrat sub un soare strălucitor de iarnă. Eram într-o mașină a armatei, așa că nu aveam radio. Doar un panou gol în locul în care modelul civil ar fi avut o scală AM și FM și o fantă pentru casete. Așa că am vorbit din când în când și ne-am petrecut restul timpului călătorind într-o tăcere plăcută. Era un sentiment curios, să fii liber. Îmi petrecusem aproape toată viața mea fiind acolo unde îmi spunea armata să fiu, în fiecare minut, din fiecare zi. Acum mă simțeam ca un chiulangiu. Exista o lume acolo. Își vedea de treaba ei, haotică, dezordonată și indisciplinată, iar eu făceam parte din ea doar pentru scurt timp. M-am întins pe spate pe scaun și am privit-o cum se scurge, luminoasă și stroboscopică, cu imagini aleatorii care treceau ca lumina soarelui pe un râu curgător.

— Porți bikini sau o costum cu totul? am întrebat.

— De ce?

— Doar verificam, am spus. Mă gândeam la plajă.

— E prea rece.
— Nu va fi rece în august.
— Crezi că vei fi aici în august?
— Nu, am spus eu.
— Păcat, a spus ea. Nu vei ști niciodată ce port.
— Ai putea să-mi trimiți o poză prin poștă.
— Unde?
— La Fort Leavenworth, probabil, am spus eu. Aripa de maximă securitate.
— Nu, unde vei fi? Serios?
— Habar n-am, am spus. Mai sunt opt luni până în august.
— Care este cel mai bun loc în care ai fost vreodată?
Am zâmbit. I-am dat același răspuns pe care îl dau oricui îmi pune această întrebare.
— Chiar aici, am spus. Chiar acum.
— Chiar și cu Willard în spate?
— Willard nu e nimic. Va pleca înainte să plec eu.
— De ce se află aici?
M-am mișcat în scaunul meu.
— Fratele meu crede că ei copiază ceea ce fac corporațiile. Cei care nu știu nu investesc în *status quo*.
— Deci, un tip pregătit să se ocupe de algoritmii de consum de combustibil se trezește cu doi soldați morți în prima săptămână. Și nu vrea să investigheze pe niciunul dintre ei.
— Pentru că asta este o gândire de modă veche. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie să vedem imaginea de ansamblu.
Ea a zâmbit și a mers mai departe. A luat-o pe rampa către Green Valley, mergând mult prea repede.

Departamentul de poliție din Green Valley avea o clădire în nordul orașului. Era un loc mai mare decât mă așteptam, pentru că Green Valley însuși era mai mare decât mă așteptam. Cuprindea centrul drăguț pe care îl văzusem deja, dar apoi se întindea spre nord, prin niște ținuturi care erau în mare parte populate cu centre comerciale și clădiri industriale, aproape până la Sperryville. Secția de poliție părea suficient de mare pentru douăzeci sau treizeci de polițiști. Era construită așa cum sunt majoritatea locurilor unde terenul este ieftin. Era lungă, joasă și întinsă, cu o parte centrală cu un etaj și două aripi. Aripile erau construite în unghi drept, așa că locul avea formă

de U. Fațadele erau din beton, făcut să arate ca piatra. În față era o peluză maronie și parcări pe ambele părți. Pe gazon, în centru, era un catarg. Steagul SUA era acolo sus, învechit de vreme și moale în aerul fără vânt. Întregul loc părea un oarecum impresionant și oarecum decolorat, în lumina palidă a soarelui.

Am parcat în dreapta, pe un loc gol, între două mașini albe de poliție. Am ieșit în lumină. Ne-am îndreptat spre ușile din față, am intrat și l-am întrebat pe tipul de la recepție de detectivul Clark. Tipul de la recepție dat un apel intern și apoi ne-a arătat spre aripa din stânga. Am traversat un coridor neîngrijit și am ajuns într-o cameră de mărimea unui teren de baschet. Practic era o cameră pentru detectivi. Un gard de lemn împrejmuia un rând de patru scaune pentru vizitatori cu o poartă lângă care se afla un birou de recepție. Dincolo de poartă era birou comandantului, departe, într-un colț, și nimic altceva în afară de trei perechi de birouri spate în spate, acoperite cu telefoane și hârtii. Existau dulapuri pentru dosare, lipite de pereți. Ferestrele erau murdare și cele mai multe dintre ele aveau jaluzelele înclinate și rupte.

La recepție nu era niciun recepționer. Erau doi detectivi în cameră, amândoi purtau haine sport din tweed, amândoi stăteau cu spatele la noi. Clark era unul dintre ei. Vorbea la telefon. Am zornăit zăvorul porții. Ambii tipi s-au întors. Clark s-a oprit o secundă, surprins, apoi ne-a făcut semn să intrăm. Am tras scaunele și ne-am așezat la capetele biroului său, câte unul de fiecare parte. El a continuat să vorbească la telefon. Noi am așteptat. Mi-am petrecut timpul uitându-mă prin cameră. Biroul locotenentului avea pereți de sticlă de la înălțimea taliei în sus. Era un birou mare acolo. Nu era nimeni în spatele lui. Dar pe el puteam vedea două mulaje din ghips, exact ca cele pe care le făcuse propriul nostru patolog. Nu m-am ridicat și nu m-am dus să mă uit la ele. Nu mi se părea politicos.

Clark și-a încheiat apelul. A închis telefonul și a notat ceva pe un blocnotes galben. Apoi a expirat și și-a împins scaunul mult mai în spate pentru a ne putea vedea pe amândoi în același timp. Nu a spus nimic. Știa că nu era o vizită de curtoazie. Dar, la fel de bine, nu a vrut să ne întrebe direct dacă avem un nume pentru el. Pentru că nu voia să iasă prost dacă nu aveam.

— Suntem doar în trecere, am spus.

— Bine, a spus el.

— Am nevoie de puțin ajutor, am spus.

— Ce fel de ajutor?

— M-am gândit că ne-ai putea da notițele tale legate de rangă. Acum că nu mai ai nevoie de ele. Acum că tu voi ați terminat treaba voastră.

— Notițe?

— Unde ai trecut tot felul de magazine de bricolaj. M-am gândit că am putea economisi ceva timp dacă am continua de unde ai rămas.

— Aș fi putut să le trimit prin fax, a spus el.

— Probabil că sunt o mulțime. Nu am vrut să te punem la muncă.

— Puteam să nu fiu aici.

— Oricum eram în trecere.

— OK, a spus el din nou. Notițe despre rangă.

Și-a rotit scaunul, s-a ridicat de pe el și s-a îndreptat spre un dulap cu dosare. S-a întors cu un dosar verde, gros de vreo jumătate de centimetru. L-a lăsat pe birou. A făcut un zgomot decent.

— Mult noroc, a spus el.

S-a așezat din nou, iar eu i-am făcut semn din cap lui Summer, care a luat dosarul. L-a deschis. Era plin de hârtii. L-a răsfoit. S-a schimbat la față. Mi l-a dat mie. Era o listă lungă, foarte lungă de locuri care se întindeau din New Jersey până în Carolina de Nord. Erau nume, adrese și numere de telefon. Primele nouăzeci și ceva de nume erau bifate. Apoi erau vreo patru sute care nu aveau bifă.

— Trebuie să fii atent, a spus Clark. În unele magazine se numesc rangi, iar în altele se numesc bare de demolări. Trebuie să fii sigur că știu despre ce vorbești.

— Au dimensiuni diferite?

— O mulțime de dimensiuni diferite. A noastră este destul de mare.

— Pot să o văd? Sau este în camera de probe?

— Nu este o dovadă, a spus Clark. Nu este arma propriu-zisă. Este doar o mostră identică împrumutată de la magazinul din Sperryville. Nu o putem duce în instanță.

— Dar se potrivește cu mulajele tale de ghips.

— Ca o mănușă, a spus el.

S-a ridicat din nou, a intrat în biroul locotenentului și a luat mulajele de pe birou. Le-a dus înapoi, câte unul în fiecare mână și le-a pus pe biroul său. Erau foarte asemănătoare cu ale noastre. Era un mulaj pozitiv și unul negativ, exact cum aveam și noi. Capul doamnei Kramer fusese mult mai mic decât al lui Carbone, în ceea ce privește diametrul. Prin urmare, ranga prinsese mai puțin din circumferința sa. Prin urmare, amprenta rănii fatale era puțin mai scurtă în lungime decât a noastră. Dar era la fel de adâncă și urâtă. Clark a ridicat-o și și-a trecut vârful degetului prin șanț.

— Lovitură foarte violentă, a spus el. Căutăm un tip înalt, puternic, dreptaci. Ați văzut pe cineva de acest fel?

— De fiecare dată când mă uit în oglindă, am spus.

Urmele din ghips în sine erau puțin mai scurte decât ale noastre. Dar, în afară de asta, arătau cam la fel. Aceeași secțiune calcaroasă, înțepată ici și colo cu imperfecțiuni microscopice în ipsos, dar în principiu dreaptă, netedă și brutală.

— Pot să văd ranga adevărată? am întrebat.

— Sigur, a spus Clark.

S-a aplecat și a deschis un sertar de la biroul său. L-a lăsat deschis ca pe o vitrină și și-a mutat scaunul pentru a se da la o parte din calea mea. M-am aplecat în față, m-am uitat în jos și am văzut același lucru negru și curbat pe care îl văzusem în dimineața precedentă. Aceeași formă, aceleași contururi, aceeași culoare, aceeași mărime, aceleași gheare, aceeași secțiune octogonală. Același luciu, aceeași precizie. Era identic din toate punctele de vedere cu cel pe care îl lăsasem în urmă în biroul mortuar de la Fort Bird.

Am condus 16 km până la Sperryville. M-am uitat în lista lui Clark pentru a găsi adresa magazinului de feronerie. Era chiar acolo, pe linia a cincea, pentru că era aproape de Green Valley. Dar nu era nicio bifă în dreptul numărului de telefon. În schimb, era o notă scrisă cu creionul: *Nu răspunde*. Am presupus că proprietarul fusese ocupat cu un geamgiu și cu o companie de asigurări. Am presupus că băieții lui Clark ar fi ajuns în cele din urmă să dea un al doilea telefon, dar fuseseră depășiți de căutarea în baza de date.

Sperryville nu era o localitate mare, așa că ne-am plimbat în căutarea adresei. Am găsit o grămadă de magazine pe o

porțiune scurtă și, după ce am parcurs-o de trei ori, am găsit numele străzii pe un panou verde. Acesta ne-a indicat ceea ce era practic o alee îngustă fără ieșire. Am trecut printre laturile unei structuri din lemn, apoi aleea s-a lărgit într-o curte mică și am văzut magazinul de feronerie care se afla în fața noastră, în capătul celălalt. Era ca un mic hambar cu un etaj, vopsit pentru a arăta mai mult urban decât rural. Era o afacere de familie. Avea un nume de familie pictat pe un afiș vechi. Nu existau indicii că făcea parte dintr-o lanț. Era doar o mică afacere americană, de sine stătătoare, rezistând la perioadele de creștere și descreștere de la o generație la alta.

Dar era un loc excelent pentru o spargere în miez de noapte. Liniștit, izolat, invizibil pentru trecătorii de pe strada principală, fără locuințe la etajul doi. În peretele din față avea o fereastră de prezentare în stânga, așezată lângă o ușă de intrare, aflată în dreapta, separate doar de lățimea cadrului ușii. În geamul ferestrei era o gaură în formă de lună, acoperită temporar de o foaie de placaj nefinisat. Placajul fusese tăiat cu grijă la dimensiunea potrivită. M-am gândit că gaura fusese făcută de talpa unui pantof. Era aproape de ușă. M-am gândit că un tip înalt ar putea să-și treacă brațul stâng prin gaură până la umăr și să ajungă destul de ușor cu mâna la zăvorul ușii. Dar ar fi trebuit să ajungă mai întâi până la capăt și apoi să-și îndoaie cotul încet și cu grijă, pentru a nu-și agăța hainele. Mi l-am imaginat cu obrazul stâng lipit de geamul rece, în întuneric, respirând greu, bâjbâind orbește.

Am parcat chiar în fața magazinului. Am coborât și am stat un minut să ne uităm în vitrină. Era plină de articole. Dar oricine le pusese acolo nu avea de gând să se mute prea curând la Saks Fifth Avenue. Cel puțin nu pentru faimoasele lor vitrine de sărbători. Pentru că nu era vorba de artă. Nici un design. Nimic care să tenteze. Totul era doar aliniat frumos pe rafturi construite manual. Totul avea o etichetă de preț. Vitrina spunea: *Asta e tot ce avem. Dacă vrei ceva, intră și ia*. Dar totul părea a fi de calitate. Erau câteva articole ciudate. Habar n-aveam pentru ce erau unele dintre ele. Nu știam prea multe despre unelte. Nu folosisem niciodată nimic, cu excepția cuțitelor. Dar îmi era clar că acest magazin își alegea cu mare grijă ceea ce vindea.

Am intrat înăuntru. La ușă era un clopoțel mecanic care a sunat când am intrat. Ordinea și organizarea simplă pe care le văzusem la fereastră se păstrau în interior. Erau rasteluri, rafturi și coșuri ordonate. O podea de lemn cu scândură lată. Persista un miros slab de ulei de mașină. Locul era liniștit. Nu erau clienți. În spatele tejghelei se afla un tip de vreo 60 de ani, poate 70 de ani. Se uita la noi, alertat de sonerie. Avea o înălțime medie, era zvelt și puțin aplecat. Purta ochelari de vedere rotunzi și un pulover gri. Îl făceau să pară inteligent, dar îl făceau și să pară că nu era obișnuit să mânuiască ceva mai mare decât o șurubelniță mică. Îl făceau să pară că vânzarea de unelte era cu siguranță pe locul doi în comparație cu a fi la universitate, predând un curs despre designul, istoria și dezvoltarea lor.

— Vă pot ajuta? a întrebat el.

— Suntem aici în legătură cu bara de demolare furată, am spus. Sau ranga furată, dacă așa preferați să-i spuneți.

El a dat din cap.

— Ranga, a spus el. Bara de demolări este un pic cam grosolan spus, după părerea mea.

— Bine, suntem aici în legătură cu ranga furată, am spus eu.

A zâmbit, scurt.

— Tu ești din armată. A fost declarată legea marțială?

— Avem o anchetă paralelă, a spus Summer.

— Sunteți poliția militară?

— Da, a spus Summer.

I-a spus numele și gradele noastre. El ne-a răspuns cu propriul nume, care se potrivea cu semnul de deasupra ușii sale.

— Avem nevoie de niște informații, am spus. Despre piața rângilor.

A făcut o față de parcă ar fi fost interesat, dar nu foarte încântat. Era ca și cum l-ai fi întrebat pe un criminalist despre amprentele digitale în loc de ADN. Am avut impresia că dezvoltarea tipurilor de rângi a încetinit cu mult timp în urmă.

— De unde să încep? a spus el.

— Câte feluri diferite există?

— Zeci, a spus el. Există cel puțin șase producători cu care aș colabora. Și o mulțime de alții cu care nu aș face-o.

M-am uitat prin magazin.

— Pentru că aveți numai lucruri de calitate.

— Exact, a spus el. Nu pot concura cu marile lanțuri la preț. Așa că trebuie să ofer o calitate și servicii de top.

— Marketing de nișă, am spus.

El a dat din nou din cap.

— Piesele de calitate scăzută vin din China, a spus el. Produse în masă, din fontă, fier forjat, oțel forjat de calitate inferioară. Nu m-ar interesa.

— Deci, ce ai aici?

— Import câteva modele de rangă de titan din Europa, a spus el. Foarte scumpe, dar foarte rezistente. Și mai important, foarte ușoare. Au fost concepute pentru poliție și pompieri. Sau pentru munca subacvatică, unde, altfel, coroziunea ar fi o problemă. Sau pentru oricine altcineva care are nevoie de ceva mic, durabil și ușor de transportat.

— Dar acest model a fost furat.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Nu, barele de titan sunt articole pentru specialiști. Celelalte pe care le ofer sunt ceva mai obișnuite.

— Și care sunt acelea?

— Acesta este un magazin mic, a spus el. Trebuie să aleg cu mare grijă ceea ce am de vânzare. Ceea ce, într-un fel, este o povară, dar și o încântare, pentru că alegerea este provocatoare. Aceste decizii sunt ale mele și numai ale mele. Așa că, evident, pentru o rangă, aș alege oțel cromat cu conținut ridicat de carbon. Apoi, întrebarea este dacă ar trebui să fie cu o singură călire sau cu două? Preferința mea sinceră ar fi întotdeauna pentru cele dublu călite, pentru rezistență. Și aș dori ca ghearele să fie foarte subțiri, pentru utilitate, și, prin urmare, călite, pentru siguranță. Asta ar putea fi salvator, în unele situații. Imaginați-vă un om pe o grindă înaltă de pe acoperiș, a cărui gheară se rupe. Ar cădea în gol.

— Cred că da, am spus eu. Deci, oțelul potrivit, dublu călit, cu gheare dure. Ce modele ai ales?

— Ei bine, de fapt, am făcut un compromis cu unul dintre obiectele pe care le am aici. Producătorul meu preferat nu face nimic mai scurt de 60 de centimetri. Dar aveam nevoie de unul de 35 de centimetri, evident.

Cred că am părut că am rămas cu privirea tâmpă.

— Pentru bolțari și grinzi, a spus bătrânul. Dacă lucrezi în interiorul unor hornuri de 50 de centimetri, nu poți folosi o bară de 60 de centimetri, nu-i așa?

— Cred că nu, am spus eu.

— Așa că am ales una de 35 centimetri, cu o secțiune de doi centimetri de la o gheară, chiar dacă este doar cu un singur tratament. Totuși, cred că este satisfăcător. Din punct de vedere al rezistenței. Cu o pârghie de numai 35 centimetri, forța pe care o generează o persoană nu o va deforma.

— Bine, am spus eu.

— În afară de acest articol și de specialitățile din titan, comand exclusiv de la o companie foarte veche din Pittsburgh, numită Fortis. Ei fac două modele pentru mine. Una de 60 de centimetri și una de un metru. Ambele au o secțiune de aproape 3 centimetri. Oțel cromat cu conținut ridicat de carbon, dublu călit, gheare călite, vopsea de foarte bună calitate.

— Și a fost furat chiar exemplarul de un metru, am spus eu.

S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost un clarvăzător.

— Detectivul Clark ne-a arătat proba pe care i-ai împrumutat-o, am spus eu.

— Înțeleg, a spus el.

— Deci, este Fortisul de un metru cu secțiune de 3 centimetri un produs rar?

A făcut o față, ca și cum ar fi fost puțin dezamăgit.

— Vând unul pe an, a spus el. Două, dacă sunt foarte norocos. Sunt scumpe. Iar aprecierea calității unui produs este într-o scădere rușinoasă. Perle în mâncarea porcilor, zic eu.

— Este la fel peste tot?

— Peste tot? a repetat el.

— În alte magazine. La nivel regional. Cu răngile Fortis.

— Îmi pare rău, a spus el. Poate că nu m-am exprimat foarte clar. Sunt făcute pentru mine. După propriul meu design. După specificațiile mele exacte. Sunt obiecte personalizate.

M-am holbat la el.

— Sunt în exclusivitate pentru acest magazin?

El a dat din cap.

— Privilegiul independenței.

— Literalmente exclusiv?

El a dat din nou din cap.

— Unic în lume.

— Când ai vândut ultima dată una?

— În urmă cu aproximativ nouă luni.

— Se uzează vopseaua?

— Știu ce mă întrebi, a spus el. Și răspunsul este da, bineînțeles. Dacă găsești unul care pare nou, este cel care a fost furat în noaptea de Anul Nou.

Am împrumutat o mostră identică de la el în scopuri comparative, la fel ca și detectivul Clark. Era unsă cu ulei de mașină și avea o hârtie înfășurată în jurul axei centrale. L-am așezat ca pe un trofeu pe bancheta din spate a Chevy-ului. Apoi am mâncat în mașină. Burgeri, de la un restaurant fast food aflat la o sută de metri la nord de magazinul de scule.

— Spune-mi trei lucruri noi, am spus eu.

— Unu, doamna Kramer și Carbone au fost uciși cu aceeași armă. Doi, o să ne înnebunim încercând să găsim o legătură între ele.

— Și al treilea?

— Nu știu.

— Trei, tipul cel rău cunoștea destul de bine Sperryville. Puteai să găsești magazinul pe întuneric, în grabă, dacă nu cunoșteai orașul?

Ne-am uitat înainte prin parbriz. Intrarea pe alee de-abia se vedea. Dar atunci știam că era acolo. Și eram în plină zi.

Summer a închis ochii.

— Concentrează-te pe armă, a spus ea. Uită de orice altceva. Vizualizeaz-o. Ranga personalizată. Unică în toată lumea. A fost adusă de pe acea alee, chiar de acolo. Apoi a fost în Green Valley la ora două dimineața, pe 1 ianuarie. Și apoi a fost la Fort Bird, la ora nouă seara, pe 4 ianuarie. A plecat într-o călătorie. Știm de unde a început și știm unde s-a terminat. Nu știm cu siguranță unde s-a dus între timp, dar știm cu siguranță că a trecut printr-un anumit punct pe drum. A trecut pe lângă poarta principală de la Fort Bird. Nu știm când, dar știm cu siguranță că a trecut pe *acolo*.

A deschis ochii.

— Trebuie să ne întoarcem acolo, a spus ea. Trebuie să ne uităm din nou la jurnale. Cel mai devreme ar fi putut trece prin poartă la ora șase dimineața, pe 1 ianuarie, pentru că Bird se află la patru ore de Green Valley. Cel mai târziu ar fi putut trece prin poartă, să zicem, la ora opt seara, pe patru ianuarie. Asta

înseamnă o fereastră de 86 de ore. Trebuie să verificăm jurnalele de la poartă pentru toți cei care au intrat în acest interval de timp. Pentru că știm cu siguranță că ranga a intrat și știm cu siguranță că nu a intrat singură.

Nu am spus nimic.

— Îmi pare rău, a spus ea. Vor fi o mulțime de nume.

Sentimentul de chiul dispăruse complet. Am pornit din nou la drum și ne-am îndreptat spre est, căutând I-95. Am găsit-o și am virat spre sud, spre Bird. Spre Willard, aflat la telefon. Spre echipa Delta, furioasă. Am intrat din nou sub pătura de nori gri chiar înainte de granița cu statul Carolina de Nord. Cerul s-a întunecat. Summer a aprins farurile. Am trecut pe lângă clădirea poliției de stat de pe contrasens. Am trecut pe lângă locul unde fusese găsită servieta lui Kramer. Am trecut pe lângă popasul aflat la un kilometru mai încolo. Am intrat pe șoseaua de est și am ieșit la rampa de lângă motelul lui Kramer. L-am lăsat în urma noastră și am condus cele treizeci de mile până la poarta bazei Fort Bird. Polițiștii militari de la baraca de pază ne-au înregistrat la ora 19:30 fix. Le-am spus facă o copie a jurnalele de intrări începând cu ora 06:00 a zilei de 1 ianuarie și terminând cu ora 20:00 a zilei de 4 ianuarie. Le-am spus să trimită imediat la biroul meu copia acestui interval de viață de 86 de ore.

La birou era liniște. Agitația de dimineață dispăruse de mult. Sergentul, cea cu fiul cel mic, era din nou la datorie. Părea obosită. Mi-am dat seama că nu prea dormea. Lucrase toată noaptea și probabil că se jucase cu copilul ei toată ziua. O viață grea. Făcuse cafea. M-am gândit că îi plăcea la fel de mult ca și mie. Poate chiar mai mult.

— Băieții din Delta sunt agitați, a spus ea. Știu că l-ai arestat pe bulgar.

— Nu l-am arestat eu. I-am pus doar câteva întrebări.

— Aceasta este o diferență pe care nu par dispuși să o facă. Oamenii au intrat și au ieșit de aici căutându-te.

— Erau înarmați?

— Nu e nevoie să fie înarmați. Nu tipii ăia. Ar trebui să-i ții închiși în cazarmă. Ai putea face asta. Tu ești comandantul poliției militare aici.

Am clătinat din cap.

— Altceva?

— Trebuie să-l suni pe colonelul Willard înainte de miezul nopții, altfel te va trece în registru ca fiind absent nemotivat. A spus că e o promisiune.

Am dat din cap. Era următoarea mișcare evidentă a lui Willard. O acuzație de absență nemotivată nu l-ar fi afectat rău pe el. Nu l-ar face să pară că și-a pierdut controlul. O acuzație de absență nemotivată era întotdeauna gravă pentru cel care fugea.

— Altceva? am spus din nou.

— Sanchez vrea un 10-16, a spus ea. La Fort Jackson. Și fratele tău a sunat din nou.

— Vreun mesaj? am întrebat.

— Niciun mesaj.

— Bine, am spus eu.

M-am dus înăuntru, la biroul meu. Mi-am ridicat telefonul. Summer s-a apropiat de hartă. Și-a trecut degetele pe ace, D.C. până la Sperryville, Sperryville până la Green Valley, Green Valley până la Fort Bird. Am format numărul lui Joe. A răspuns la al doilea apel.

— Am sunat-o pe mama, a spus el. Încă mai rezistă.

— A spus că în curând, Joe. Asta nu înseamnă că trebuie să facem o veghe zilnică.

— Va fi mai devreme decât credem. Și decât ne dorim.

— Cum era?

— Părea sfârșită.

— Ești bine?

— Sunt okay, a spus el. Tu?

— Nu a fost un an grozav, până acum.

— Ar trebui să o suni și tu, a spus el.

— O voi face, am spus. În câteva zile.

— Fă-o mâine, a spus el.

A închis și am așteptat un minut. Apoi am apăsat furca pentru a elibera linia și l-am rugat pe sergentul meu să mi-l dea pe Sanchez. De la Jackson. Am ținut telefonul lângă ureche și am așteptat. Summer se uita direct la mine.

— O veghe zilnică? a spus ea.

— Așteaptă să i se dea jos ghipsul, am spus. Nu-i place.

Summer s-a mai uitat puțin la mine și apoi s-a întors la hartă. Am pus telefonul pe difuzor și am așezat receptorul pe birou. S-a auzit un clic pe linie și am auzit vocea lui Sanchez.

— Am hărțuit poliția din Columbia în legătură cu mașina lui Brubaker, a spus el.

— Nu au găsit-o încă? am spus.

— Nu, a spus el. Și nu depuneau niciun efort pentru a o găsi. Ceea ce era de neconceput pentru mine. Așa că am continuat să îi hărțuiesc.

— Și?

— Au scăpat porumbelul.

— Care este?

— Brubaker nu a fost ucis în Columbia, a spus el. A fost aruncat acolo, atâta tot.

ȘAPTESPREZECE

Sanchez ne-a spus că medicii legiști din Columbia au găsit pe corpul lui Brubaker urme neclare de lividitate care, în opinia lor, înseamnă că acesta era mort cu aproximativ trei ore înainte de a fi aruncat pe alee. Lividitatea este ceea ce se întâmplă cu sângele unei persoane după moarte. Inima se oprește, presiunea sângelui scade, sângele se scurge, se lasă și se depune în părțile cele mai joase ale corpului sub simpla forță a gravitației. Stă acolo și, în decursul unei perioade de timp, colorează pielea de un violet închis. Undeva între trei și șase ore mai târziu, culoarea se fixează definitiv, ca o fotografie developată. Un tip care cade mort pe spate va avea pieptul palid și spatele violet. Viceversa pentru un tip care cade mort pe față. Dar lividitatea lui Brubaker era peste tot. Medicii legiști din Columbia au considerat că a fost ucis, apoi ținut pe spate timp de aproximativ trei ore, apoi aruncat cu fața pe alee. Erau destul de încrezători legat de estimarea lor privind durata de trei ore, deoarece trei ore era momentul în care petele ar fi început să se fixeze. Au spus că avea semne de lividitate fixă timpurie pe spate și de lividitate fixă majoră pe față. De asemenea, au spus că avea o dungă largă pe mijlocul spatelui, unde carnea moartă fusese parțial încălzită.

— Era în portbagajul unei mașini, am spus eu.

— Chiar deasupra tobei de eșapament, a spus Sanchez. Trei ore de călătorie, temperatură mare.

— Acest lucru schimbă multe lucruri.

— Așa se explică de ce nu i-au găsit Chevy-ul în Columbia.

— Sau vreun martor, am spus eu. Sau cartușele, sau gloanțele.

— Deci, ce căutăm?

— Trei ore în mașină? am spus. Noaptea, pe drumuri necirculate? Orice până la o rază de 200 de mile.

— Este un arie destul de mare, a spus Sanchez.

— O sută douăzeci și cinci de mii de mile pătrate, am spus eu. Aproximativ. Pi ori raza la pătrat. Ce face poliția din Columbia în legătură cu asta?

— O aruncă de parcă ar fi un cartof fierbinte. Este un caz FBI acum.

— Ce părere are Biroul despre chestia cu drogurile?

— Sunt un pic sceptici. Se gândesc că heroina nu este genul nostru. Își închipuie că ne place mai mult marijuana și amfetaminele.

— Aș vrea, am spus eu. Mi-ar prinde bine un pic din amândouă acum.

— Pe de altă parte, ei știu că cei de la Delta merg peste tot. Pakistan, America de Sud. De unde provine heroina. Așa că vor pune ipoteza la păstrare parte, în caz că nu ajung nicăieri, așa cum urma să facă și poliția din Columbia.

— Își pierd timpul. Heroină? Un tip ca Brubaker mai bine ar muri.

— Se gândesc că poate a făcut-o.

A închis. Am oprit difuzorul și am pus receptorul la loc.

— S-a întâmplat în nord, probabil, a spus Summer. Brubaker a plecat din Raleigh. Ar trebui să-i căutăm mașina undeva pe acolo.

— Nu este cazul nostru, am spus eu.

— Bine, FBI-ul ar trebui să cerceteze.

— Sunt sigur că o fac deja.

S-a auzit o bătaie la ușă. Aceasta s-a deschis și a intrat un caporal al poliției militare cu foi de hârtie sub braț. A salutat cu eleganță, a făcut un pas înainte și a așezat foile de hârtie pe biroul meu. A făcut același pas înapoi și a salutat din nou.

— Copii ale jurnalului de la poartă, domnule, a spus el. De la 1 la 4 ale acestei luni, așa cum ați cerut.

S-a întors și a ieșit din cameră. A închis ușa. M-am uitat la teancul de hârtii. Erau cam șapte foi în ea. *Nu era prea rău*.

— Să începem să lucrăm, am spus.

Operațiunea de invazie din Panama ne-a ajutat din nou. Nivelul ridicat al alertei a însemnat că o mulțime de concedii au fost anulate. Nu exista un motiv real, deoarece chestia cu Panama nu a fost o chestie importantă, dar așa funcționa armata. Nu avea rost să existe niveluri de alertă dacă nu puteau fi ridicate și coborâte, nu avea rost să le mute deloc dacă nu existau consecințe asociate. N-avea rost să se pună în scenă mici drame străine, dacă nu simțea întreaga instituție un fior indirect și de la distanță.

Nici nu are rost să anulezi concediul fără să le oferi oamenilor ceva care să le umple timpul. Așa că au avut loc sesiuni de

pregătire suplimentare și exerciții zilnice de pregătire. Cele mai multe dintre ele erau dificile și începeau devreme. Prin urmare, marele bonus pentru noi a fost că aproape toți cei care ieșiseră să sărbătorească Revelionul s-au întors la post relativ devreme. Probabil că s-au întors pe la trei, patru sau cinci dimineața, pentru că după ora șase se înregistrau foarte puține activități la poartă.

Personalul care a sosit în cele optsprezece ore pe care le-am analizat, în ziua de Anul Nou, au fost nouăsprezece. Summer și cu mine eram doi dintre ei, întorcându-ne de la Green Valley și D.C. după călătoria la văduvă și vizita la Walter Reed. Ne-am tăiat de pe listă.

Personalul care a sosit pe 2 ianuarie, în afară de noi, a fost de 16 persoane. Douăsprezece, pe 3 ianuarie. Șaptesprezece, înainte de ora 20:00, pe 4 ianuarie. Șaizeci și două de nume în total, pe parcursul celor optzeci și șase de ore. Nouă dintre ei erau șoferi civili cu diverse livrări. I-am bifat. Unsprezece dintre ei se repetau. Au intrat, au ieșit, au revenit. Ca niște navetiști. Sergentul meu de serviciu de noapte era unul dintre ei. Am tăiat-o de pe listă, pentru că era femeie. Și scundă. În rest, am șters a doua și toate intrările ulterioare, dacă a fost cazul.

Am ajuns la patruzeci și unu de persoane, listate cu nume, grad și inițială. Nu avem cum să ne dăm seama care erau bărbați și care erau femei. Nu aveam cum să ne dăm seama care dintre bărbați erau înalți, puternici și dreptaci.

— Voi lucra la genuri, a spus Summer. Încă mai am listele de abilități. Au numele și prenumele complete pe ele.

Am dat din cap. Am lăsat-o să se ocupe de asta. Am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe patolog și l-am rugat să ne întâlnim la morgă, imediat.

Am condus Chevy-ul între biroul meu și al lui, pentru că nu voiam să fiu văzut plimbându-mă cu o rangă. Am parcat în fața intrării la morgă și am așteptat. Tipul a apărut în cinci minute, pe jos, din direcția clubului ofițerilor. Probabil că i-am întrerupt desertul. Sau poate chiar felul principal. Am ieșit ca să-l întâmpin, m-am aplecat și am luat ranga de pe bancheta din spate. S-a uitat la ea. M-a condus înăuntru. Părea să înțeleagă ce voiam să fac. Și-a deschis biroul, a apăsat luminile și a descuiat sertarul. L-a deschis și a scos ranga care îl omorâse pe Carbone. A pus-o pe birou. Am așezat mostra împrumutată

lângă ea. A scos hârtia de pe ea. Le-am aliniat în același unghi. Erau identice.

— Există multe variante? a întrebat patologul. Ale răngilor?

— Mai multe decât ai crede, am spus. Tocmai am primit o lecție lungă despre răngi.

— Astea două arată la fel.

— Sunt la fel. Sunt ca niște boabe de mazăre în păstaie. Sunt făcute la comandă. Sunt unice în toată lumea.

— L-ai întâlnit vreodată pe Carbone?

— Fugitiv, am spus eu.

— Cum era postura lui?

— În ce sens?

— Stătea cocoșat?

M-am gândit la interiorul întunecat al barului. La lumina puternică din parcare. Mi-am scuturat capul.

— Nu era destul de înalt ca să stea cocoșat, am spus eu. Era un tip zvelt, solid, stătea destul de drept. Se ținea bine pe picioarele lui. Părea atletic.

— Bine.

— De ce?

— A fost o lovitură descendentă. Nu o lovitură în jos, ci o lovitură orizontală care s-a înfundat în timp ce lovea. Poate că a fost chiar sub orizontală. Carbone avea o înălțime de 178 de centimetri. Rana a fost la 165 de centimetri de la sol, presupunând că nu stătea cocoșat. Dar a fost dată de sus. Deci atacatorul său era înalt.

— Ne-ai spus asta deja, am spus eu.

— Nu, vreau să spun *înalt*, a spus el. Am făcut niște aproximări. Tipul trebuia să aibă 1,94 sau 1,95 m.

— Ca mine, am spus.

— Și la fel de greu ca tine. Nu e ușor să spargi un craniu atât de tare.

M-am gândit la locul crimei. Fusese împânzit cu mici smocuri de iarbă moartă și mai erau crengi de grosimea unui antebraț, ici și colo pe jos, dar era practic o zonă plată. Era imposibil ca un tip să fi avut pe ce să stea mai sus decât celălalt.

— 1,94 sau 1,95, am spus eu. Ești pregătit să pariezi pe asta?

— La tribunal?

— A fost un accident la antrenament, am spus eu. Nu vom merge la tribunal. Asta rămâne doar între noi doi. Îmi pierd timpul căutând oameni cu o înălțime mai mică de 1,80 metri?

Doctorul a inspirat, a expirat.

— 1,89, a spus el. Ca să fiu sigur. Pentru a permite o marjă de eroare. Eu aș merge la limită pe 1,89. Poți să contezi pe asta.

— Bine, am spus eu.

M-a împins pe ușă, a stins luminile și a încuiat din nou.

Când m-am întors, Summer stătea în spatele biroului meu și nu făcea nimic. Terminase cu analiza legată de genuri. Nu-i luase mult timp. Listele de abilități erau complete, precise și în ordine alfabetică, ca majoritatea documentelor din armată.

— Treizeci și trei de oameni, a spus ea. Douăzeci și trei soldați înrolați, zece ofițeri.

— Cine sunt?

— Un pic din fiecare. Concediul celor din Delta și Rangers a fost complet anulat, dar aveau permise de seară. Carbone însuși a intrat și a ieșit în prima zi, evident.

— Îl putem tăia de pe listă.

— Bine, treizeci și doi de bărbați, a spus ea. Patologul este unul dintre ei.

— Îl putem scoate și pe el.

— Treizeci și unu, atunci, a spus ea. Și Vassell și Coomer sunt încă acolo. Au intrat și au ieșit în prima zi și au intrat din nou în a patra zi, la ora șapte.

— Scoate-i, am spus. Luau cina. Pește și friptură.

— Douăzeci și nouă, a spus ea. Douăzeci și doi înrolați, șapte ofițeri.

— Bine, am spus eu. Acum du-te la comandament și scoate-le fișele medicale.

— De ce?

— Pentru a afla cât de înalți sunt.

— Nu pot face asta pentru șoferul pe care Vassell și Coomer l-au avut în ziua de Anul Nou. Maiorul Marshall. A fost un vizitator. Dosarele lui nu sunt aici.

— Nu era aici în noaptea în care a murit Carbone, am spus eu. Așa că poți să-l elimini și pe el.

— Douăzeci și opt, a spus ea.

— Acum du-te și scoate douăzeci și opt de dosare, am spus eu.

Mi-a dat o foaie de hârtie albă. Am luat-o. Era cea pe care scrisesem *973.* Lista noastră inițială de suspecți.

— Facem progrese, a spus ea.

Am dat din cap. Ea a zâmbit și s-a ridicat în picioare. A ieșit pe ușă. I-am luat locul în spatele biroului. Scaunul era cald din cauza corpului ei. Am savurat senzația, până când a dispărut. Apoi am ridicat telefonul. L-am rugat pe sergentul meu să mi-l dea la telefon pe intendentul bazei. I-au trebuit câteva minute ca să-l găsească. M-am gândit că a trebuit să-l scoată cu forța din sala de mese. M-am gândit că tocmai îi ruinasem cina, ca și pe cea a patologului. Dar, pe de altă parte, nici eu nu mâncasem nimic încă.

— Da, domnule? a spus tipul.

Părea puțin supărat.

— Am o întrebare, șefule, am spus. Ceva ce numai tu poți ști.

— Cum ar fi?

— Înălțimea și greutatea medie pentru un soldat de sex masculin din armata SUA.

Tipul nu a spus nimic, dar am simțit cum îi trece enervarea. Corpul de intendență cumpără milioane de uniforme pe an și de două ori mai multe cizme, toate acestea cu un buget, așa că puteți fi siguri că știe ce și cum, cu o precizie de jumătate de centimetru și de jumătate de gram. Nu-și poate permite să nu știe, la propriu. Și îi place să își arate cunoștințele.

— Nicio problemă, a spus tipul. Populația masculină adultă, cu vârste cuprinse între douăzeci și cincizeci de ani, în ansamblu, în America, are 1,81 m și 80 de kilograme. Suntem mulți hispanici, în comparație cu întreaga națiune, ceea ce face ca înălțimea noastră medie să scadă cu 2 centimetri, la 1,78. Ne antrenăm destul de mult, ceea ce face ca greutatea noastră medie să crească cu două kilograme la 82 kg, mușchii fiind în general mai grei decât grăsimea.

— Acestea sunt cifrele din acest an?

— Cele de anul trecut, a spus el. Din anul acesta au trecut doar câteva zile.

— Care este graficul, în funcție de înălțime?

— Ce te interesează?

— Câți bărbați de 1,90 m sau mai înalți avem?

— Unul din zece, a spus el. În întreaga armată, poate nouăzeci de mii. La o bază de mărimea asta, poate o sută douăzeci. Poți să-i spui un avion pe jumătate gol.

— Bine, șefule, am spus. Mulțumesc.

Am închis. *Unul din zece*. Summer urma să se întoarcă cu 28 de fișe medicale. Nouă din zece urmau să fie pentru bărbați prea mici pentru a ne face griji. Așa că din 28, dacă aveam noroc, doar două dintre fișe ar fi trebuit să fie consultate. Trei, dacă eram ghinioniști. Două sau trei, din nouă sute șaptezeci și trei. *Facem progrese*. M-am uitat la ceas. Opt și jumătate. Am zâmbit pentru mine însumi. *Se mai întâmplă și rahaturi, Willard*, m-am gândit.

Sigur că se mai întâmplă și rahaturi, dar ni s-a întâmplat nouă, nu lui Willard. Mediile și-au jucat micile lor trucuri aritmetice și Summer s-a întors cu douăzeci și opt de dosare și toate cele douăzeci și opt erau pentru tipi scunzi. Cel mai înalt dintre ei era un bărbat de un metru optzeci și șase, cu o greutate de șaptezeci și două de kilograme și care era un preot.

Odată, când eram copil, am locuit timp de o lună într-un bungalow în afara bazei, undeva. Nu avea masă. Mama mea a sunat pe cineva și a cerut să i se livreze una. A venit împachetată într-o cutie de carton. Am încercat să o ajut să o monteze. Toate piesele erau acolo. Era un blat de masă laminat, patru picioare cromate și patru șuruburi mari de oțel. Le-am așezat pe podea, în colțul din sufragerie. Blatul, cele patru picioare, patru șuruburi. Dar reușeam să le asamblăm. Nu se putea sub nicio formă. Era un fel de design inexplicabil. Nimic nu se putea îmbina. Am îngenuncheat unul lângă altul și am lucrat la ea. Ne-am așezat cu picioarele încrucișate pe podeaua cu urme de praf și gândaci. Cromul neted era rece în mâinile mele. Marginile erau aspre, acolo unde laminarea fusese îmbinată pe la colțuri. Nu puteam să o asamblăm. Joe a venit, a încercat și a eșuat. Tata a încercat, dar nu a reușit. Am mâncat în bucătărie timp de o lună. Încă încercam să asamblăm masa când ne-am mutat. Acum mă simțeam de parcă mă luptam din nou cu ea. Nimic nu se potrivea. Totul părea bine la început, apoi totul s-a năruia.

— Nu a intrat singură ranga, a spus Summer. Unul dintre cele douăzeci și opt de nume a adus-o înăuntru. În mod evident. Nu putea să ajungă aici în alt mod.

Nu am spus nimic.

— Vrei să iei cina? a spus ea.

— Gândesc mai bine când mi-e foame, am spus.

— Am rămas fără lucruri la care să ne gândim.

Am dat din cap. Am adunat cele douăzeci și opt de fișe medicale și le-am stivuit ordonat. Am pus lista originală a lui Summer, cu treizeci și trei de nume, deasupra. Treizeci și trei, mai puțin Carbone, pentru că nu a adus el însuși ranga și nu s-a sinucis cu ea. Mai puțin patologul, pentru că nu era un suspect convingător, pentru că era scund și pentru că încercarea lui de antrenament cu ranga fusese slabă. Minus Vassell și Coomer și șoferul lor, Marshall, pentru că alibiurile lor erau prea bune. Vassell și Coomer se îndopau, iar Marshall nici măcar nu venise.

— De ce nu era Marshall aici? am întrebat.

Summer a dat din cap.

— Asta m-a deranjat întotdeauna. E ca și cum Vassell și Coomer ar fi avut ceva de ascuns de el.

— Tot ce au făcut a fost să ia cina.

— Dar Marshall trebuie să fi fost chiar acolo, la înmormântarea lui Kramer, cu ei. Așa că trebuie să-i fi spus în mod special să nu-i conducă aici. Ca un ordin să coboare din mașină și să stea acasă.

Am dat din cap. Mi-am imaginat șirul lung de mașini guvernamentale negre de la Cimitirul Național Arlington, sub un cer plumburiu de ianuarie. Mi-am imaginat ceremonia, împăturirea drapelului, salvele armelor. Procesiunea lentă înapoi la mașini, bărbați cu capul descoperit, cu bărbia băgată în guler împotriva frigului, poate zăpadă în aer. Mi l-am imaginat pe Marshall ținând ușile din spate ale Mercury-ului, mai întâi pentru Vassell, apoi pentru Coomer. Probabil că i-a condus înapoi în parcarea de la Pentagon, apoi a coborât și l-a privit pe Coomer cum se urcă pe scaunul șoferului.

— Ar trebui să vorbim cu el, am spus eu. Să aflăm exact ce i-au spus. Ce fel de motiv i-au dat. Trebuie să fi fost un moment ușor jenant. Un băiat cu ochi albaștri ca el trebuie să se fi simțit puțin exclus.

Am ridicat telefonul și am vorbit cu sergentul meu. Am rugat-o să-mi dea un număr de telefon pentru maiorul Marshall. I-am spus că era un membru al personalului Corpului XII de la Pentagon. Mi-a spus că mă va suna ea. Summer și cu mine am stat tăcuți și am așteptat. Am privit harta de pe perete. M-am gândit că ar trebui să renunțăm la acul din Columbia. Distorsiona imaginea. Brubaker nu fusese ucis acolo. Fusese ucis în altă parte. La nord, la sud, la est sau la vest.

— Ai de gând să-l suni pe Willard? m-a întrebat Summer.

— Probabil, am spus eu. Mâine, poate.

— Nu înainte de miezul nopții?

— Nu vreau să-i dau această satisfacție.

— Este un risc.

— Sunt protejat, am spus.

— S-ar putea să nu dureze pentru totdeauna.

— Nu contează. Cei din Delta vor veni după mine în curând. Asta va face ca restul să pară un fel de antrenament academic.

— Sună-l pe Willard în noaptea asta, a spus ea. Acesta ar fi sfatul meu.

M-am uitat la ea.

— Ca prieten, a spus ea. Absența nemotivată este un lucru important. Nu are rost să înrăutățim lucrurile.

— Bine, am spus eu.

— Fă-o acum, a spus ea. De ce nu?

— Bine, am spus din nou.

Am întins mâna spre telefon, dar înainte să apuc să pun mâna pe el, sergentul meu a băgat capul în ușă. Ne-a spus că maiorul Marshall nu mai era în Statele Unite. Serviciul său temporar detașat fusese întrerupt prematur. Fusese rechemat în Germania. Fusese transportat cu avionul de la baza Andrews Air Force în dimineața zilei de 5 ianuarie.

— Din ordinul cui? am întrebat-o.

— Al generalului Vassell, a spus ea.

— Bine, am spus eu.

A închis ușa.

— Pe cinci ianuarie, a spus Summer.

— În dimineața de după moartea lui Carbone și Brubaker, am spus.

— Știe ceva.

— Nici măcar nu a fost aici.

— De ce altminteri l-ar fi ascuns după aceea?
— Este o coincidență.
— Nu-ți plac coincidențele.
Am dat din cap.
— Bine, am spus eu. Să mergem în Germania.

OPTSPREZECE

În niciun caz Willard nu avea de gând să autorizeze vreo expediție în străinătate, așa că m-am dus la biroul comandantului și am luat un teanc de bonuri de călătorie de pe biroul funcționarului companiei. Le-am dus înapoi în biroul meu și le-am semnat pe toate cu numele meu pe linia *Comandant* și cu falsuri respectabile ale semnăturii lui Leon Garber pe linia *Autorizate de către.*

— Încălcăm legea, a spus Summer.

— Aceasta este Bătălia de la Kursk, am spus eu. Nu ne putem opri acum.

A ezitat.

— Alegerea ta, am spus eu. Mergi sau nu, fără nicio presiune din partea mea.

Nu a spus nimic.

— Aceste bonuri nu se vor apărea la decont decât peste o lună sau două, am spus. Până atunci, fie Willard va fi plecat, fie vom pleca noi. N-avem nimic de pierdut.

— Bine, a spus ea.

— Du-te și fă-ți bagajele, am spus. Trei zile.

Ea a plecat, iar eu l-am rugat pe sergentul meu să afle cine era următorul pentru funcția de comandant interimar. A revenit cu un nume pe care l-am recunoscut ca fiind cel al căpitanului pe care îl văzusem în sala de mese a clubului ofițerilor. Cea cu brațul rupt. I-am scris un bilet în care îi explicam că voi fi plecat pentru trei zile. I-am spus că ea era la conducere. Apoi am ridicat telefonul și l-am sunat pe Joe.

— Mă duc în Germania, am spus.

— Bine, a spus el. Distracție plăcută. Călătorie plăcută.

— Nu pot să merg în Germania fără să mă opresc la Paris la întoarcere. Știi, având în vedere circumstanțele.

A făcut o pauză.

— Nu, a spus el. Cred că nu poți.

— N-ar fi corect să nu o fac, am spus eu. Dar nu ar trebui să creadă că îmi pasă mai mult decât îți pasă ție. Nici asta nu ar fi corect. Așa că ar trebui să vii și tu.

— Când?

— La zborul de noapte peste două zile. Ne întâlnim la Roissy-Charles de Gaulle. Apoi vom merge împreună să o vedem.

Summer s-a întâlnit cu mine pe trotuarul din fața locuinței mele și ne-am cărat bagajele până la Chevy. Eram amândoi în uniforme de luptă, deoarece ne-am gândit că cea mai bună șansă era un transport de noapte de la baza aeriană Andrews. Era prea târziu pentru un zbor civil de noapte și nu voiam să așteptăm toată noaptea pentru zborurile de dimineață. Ne-am urcat în mașină și am ieșit la poartă. Summer conducea, bineînțeles. A accelerat puternic și apoi a încetinit la un ritm lin care era cu aproximativ 16 km pe oră mai rapid decât celelalte mașini care se îndreptau în aceeași direcție cu noi.

M-am așezat comod și am privit drumul. Am privit rampele, centrele comerciale și traficul. Am mers spre nord 30 de mile și am trecut pe lângă motelul lui Kramer. Am ajuns la intersecție și ne-am îndreptat spre est până la I-95. Apoi ne-am îndreptat spre nord. Am trecut pe lângă zona de odihnă. Am trecut pe lângă locul unde a fost găsită servieta, o milă mai departe. Am închis ochii.

Am dormit tot drumul până la Andrews. Am ajuns acolo mult după miezul nopții. Am oprit într-o parcare cu acces restricționat și am schimbat două dintre bonurile noastre de călătorie pentru două locuri într-un avion C-130 al Corpului de Transport care pleca spre Frankfurt la ora trei dimineața. Am așteptat într-un salon cu iluminare fluorescentă și bănci de vinil, plin de călătorii obișnuiți. Armata este mereu în mișcare. Întotdeauna sunt oameni care pleacă undeva, la orice oră din zi sau din noapte. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu a vorbit deloc. Stăteam cu toții acolo, înțepeniți, obosiți și incomodați.

Responsabilul cu îmbarcarea a venit să ne ia cu 30 de minute înainte de decolare. Am ieșit pe pistă și am urcat pe rampă până în burta avionului. În compartimentul central era un șir lung de paleți de marfă. Ne-am așezat pe niște scaune cu spatele la peretele fuzelajului. Una peste alta, mi-am dat seama că preferam secțiunea de clasa întâi de la Air France. Corpul de transport nu are stewardese și nu prepară cafea la bordul avionului.

Am decolat un pic mai târziu, îndreptându-ne spre vest, împotriva vântului. Apoi am virat încet la 180 de grade deasupra D.C. și am zburat spre est. Am simțit mișcarea. Nu existau ferestre, dar știam că ne aflam deasupra orașului. Joe dormea undeva acolo jos.

Peretele fuzelajului era foarte rece la altitudine, așa că ne-am aplecat cu toții în față, cu coatele pe genunchi. Era prea multă gălăgie pentru a vorbi. M-am uitat la un palet de muniție pentru tancuri până când mi s-a încețoșat vederea și am adormit din nou. Nu a fost confortabil, dar un lucru pe care îl înveți în armată este cum să dormi oriunde. M-am trezit poate de zece ori și mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei într-o stare de hibernare. Vuietul motoarelor și vâjâitul curentului au contribuit la inducerea ei. A fost relativ odihnitor. A fost la fel de bine ca și cum aș fi fost în pat.

Am zburat aproape opt ore înainte de a începe coborârea. Nu a existat niciun mesaj la interfon. Nici un mesaj vesel din partea pilotului. Doar o schimbare în nota motorului, o mișcare de șovăire spre jos și o senzație ascuțită în urechi. În jurul meu, oamenii se ridicau în picioare și se întindeau. Summer avea spatele lipit de o ladă de muniție, frecându-se ca o pisică. Arăta destul de bine. Avea părul prea scurt ca să arate încurcat, iar ochii îi erau strălucitori. Arăta hotărâtă, de parcă știa că se îndreaptă spre osândă sau spre glorie și era resemnată că nu știa care dintre ele.

Ne-am așezat din nou cu toții pe scaune și ne-am ținut bine de chingi pentru aterizare. Roțile au atins pământul, iar tracțiunea inversă a urlat și frânele s-au blocat. Paleții s-au mișcat în față în chingile lor. Apoi motoarele s-au oprit, am mai rulat un timp și ne-am oprit. Rampa a coborât și un cer întunecat de amurg s-a arătat prin ușă. Era ora cinci după-amiaza în Germania, cu șase ore înaintea coastei de est, cu o oră înaintea orei Zulu. Eram flămând. Nu mai mâncasem nimic de la burgerul din Sperryville din ziua precedentă. Summer și cu mine ne-am ridicat, ne-am luat bagajele și ne-am așezat la coadă. Am coborât pe rampă cu ceilalți și am ieșit pe pistă. Vremea era rece. Se simțea cam la fel ca în Carolina de Nord.

Ne aflam în colțul militar restricționat al aeroportului din Frankfurt. Am luat un autobuz până la terminalul public. După aceea am fost pe cont propriu. Unii dintre ceilalți băieți aveau un mijloc de transport care îi aștepta, dar noi nu aveam. Ne-am alăturat unui grup de civili la coadă la taxi. Am urcat pe rând, unul câte unul. Când ne-a venit rândul, i-am dat șoferului un voucher de călătorie și i-am spus să ne ducă spre est, la Corpul XII. A fost destul de fericit să se conformeze. Putea să schimbe

voucherul pe valută la orice bază americană și eram sigur că va lua câțiva băieți din Corpul XII care mergeau la Frankfurt pentru o noapte în oraș. Fără să caute clienți. Fără curse în gol. Își câștiga existența de pe urma armatei americane, așa cum au făcut-o mulți germani timp de patru decenii și jumătate. Conducea un Mercedes-Benz.

Călătoria a durat treizeci de minute. Am mers spre est prin suburbii. Semănau cu multe alte locuri din Germania de Vest. Erau întinderi vaste de clădiri de culoarea mierii, construite în anii ‘50. Noile cartiere se întindeau de la vest la est în forme curbe aleatorii, urmând traseele pe care le urmaseră bombardierele. Nicio națiune nu a pierdut vreodată un război așa cum a pierdut Germania. Ca toată lumea, văzusem fotografiile făcute în 1945. *Înfrângerea* nu era un cuvânt suficient de puternic. *Armaghedon* ar fi fost mai potrivit. Întreaga țară fusese transformată în moloz, pulverizat de un demolator. Dovezile vor rămâne acolo pentru totdeauna, scrise în arhitectură. Și sub arhitectură. De fiecare dată când compania de telefonie săpa un șanț pentru un cablu, găsea cranii și oase și cești de ceai și obuze și arme antitanc ruginite. De fiecare dată când se spărgea pământul pentru o nouă fundație, un preot spunea o rugăciune înainte ca escavatoarele să facă prima mușcătură. M-am născut în Berlin, înconjurat de americani, înconjurat de kilometri pătrați întregi de devastare. *Ei au început*, spuneam noi.

Străzile erau îngrijite și curate. Existau magazine discrete, cu apartamente deasupra lor. Vitrinele magazinelor erau pline de obiecte strălucitoare. Indicatoarele stradale erau negru pe alb, scrise cu un alfabet arhaic care le făcea greu de citit. Existau mici indicatoare rutiere ale armatei americane ici și colo, de asemenea. Nu puteai să mergi prea departe fără să vezi vreunul. Am urmărit săgețile către Corpul XII, apropiindu-ne tot mai mult. Am părăsit zona construită și am trecut prin câțiva kilometri de terenuri agricole. Parcă era un șanț. Ca o izolație. Cerul estic din fața noastră era întunecat.

Corpul XII de armată avea sediul într-o clădire tipică pentru zilele de glorie. Un industriaș nazist construise o fabrică de o mie de acri pe câmp, în anii 1930. Avea o clădire de birouri impresionantă și șiruri de magazii metalice joase care se întindeau pe sute de metri în spatele ei. Șoproanele fuseseră

bombardate iar și iar ajungând metal răsucit. Clădirea sediului a fost doar parțial avariată. O divizie blindată obosită a armatei americane își instalase tabăra în ea în 1945. Femei înfometate din Frankfurt, cu eșarfe și rochii cu imprimeuri decolorate, fuseseră aduse pentru a stivui molozul, în schimbul hranei. Au lucrat cu roabe și lopeți. Apoi, corpul de ingineri al armatei a reparat clădirea de birouri și a îndepărtat grămezile de moloz cu buldozerul. Valuri uriașe succesive de cheltuieli au venit de la Pentagonului. În 1953, locul era o clădire emblematică. Din cărămidă curățată și vopsea albă strălucitoare și un gard perimetral solid. Existau stâlpi pentru steaguri, gherete și barăci de pază. Existau săli de mese, o clinică medicală și un magazin. Existau barăci, ateliere și depozite. Mai presus de toate, existau o mie de acri de teren plat și, în 1953, era plin de tancuri americane. Toate erau aliniate, orientate spre est, gata să pornească și să lupte pentru poziția lor strategică.

Când am ajuns acolo, treizeci și șapte de ani mai târziu, era prea întuneric pentru a vedea mare lucru. Dar știam că nimic fundamental nu se schimbase. Tancurile poate că erau diferite, dar asta ar fi fost tot. M4 Sherman-urile care câștigaseră cel de-al Doilea Război Mondial dispăruseră de mult, cu excepția a două exemplare frumoase care stăteau conservate în fața porții principale, câte unul de fiecare parte, ca niște simboluri. Erau așezate la jumătatea rampei de beton amenajate, cu nasul sus, spatele lăsat, ca și cum ar fi fost încă în mișcare, străbătând un deal. Erau iluminate ca în filme. Erau frumos vopsite, de un verde lucios, cu stele albe și strălucitoare pe laterale. Arătau mult mai bine decât arătaseră inițial. În spatele lor se afla o alee lungă cu borduri vopsite în alb și fațada iluminată a clădirii de birouri, care era acum sediul principal al bazei. În spatele acestuia erau garajele de tancuri, cu tancuri de luptă M1A1 Abrams aliniate unul lângă altul, sute de tancuri, la aproape patru milioane de dolari bucata.

Am coborât din taxi, am traversat trotuarul și ne-am îndreptat spre baraca paznicului de la poarta principală. Insigna mea de unitate specială ne-a făcut să trecem de ea. Ne-ar fi permis să trecem de orice punct de control al armatei americane, oriunde, cu excepția inelului interior al Pentagonului. Ne-am cărat bagajele pe alee.

— Ai mai fost aici? m-a întrebat Summer.

Am clătinat din cap în timp ce mergeam.

— Am fost în Heidelberg cu infanteria, am spus. De multe ori.

— Este aproape?

— Nu-i departe, am spus eu.

Treptele largi de piatră duceau la uși. Întregul loc arăta ca o clădire a armatei dintr-un stat mic, de acasă. Era impecabil întreținută. Am urcat treptele și am intrat. Un soldat era la un birou chiar în spatele ușilor. Nu era un polițist militar. Doar un soldat din Corpul XII. I-am arătat legitimațiile.

— Avem unde să ne cazăm în cazarmă? am întrebat.

— Nicio problemă, domnule, a spus el.

— Două camere, am spus. O noapte.

— Voi suna înainte, a spus el. Urmați doar semnele.

A arătat spre capătul holului. Acolo se aflau mai multe uși care duceau în complex. Mi-am verificat ceasul. Era exact ora prânzului. Era încă setat la ora Coastei de Est. Șase seara, în Germania de Vest. Era deja întuneric.

— Trebuie să vorbesc cu comandantul tău de la poliția militară, am spus. Este încă în biroul său?

Și-a folosit telefonul și a primit un răspuns. Ne-a indicat o scară largă până la etajul doi.

— La dreapta ta, a spus el.

Am urcat scările și am luat-o la dreapta. Era un coridor lung, cu birouri pe ambele părți. Aveau uși din lemn de esență tare, cu ferestre din sticlă mată. L-am găsit pe cel dorit și am intrat. Era o cameră de așteptare în care se afla un sergent. Era aproape identică cu cea de la Bird. Aceeași vopsea, aceeași podea, aceeași mobilă, aceeași temperatură, același miros. Aceeași cafea, în aceeași mașină standard. Sergentul semăna cu destui din cei pe care îi mai văzusem și înainte. Calm, eficient, stoic, gata să creadă că el conducea locul de unul singur, ceea ce probabil că era adevărat. Era în spatele biroului și s-a uitat la noi când am intrat. A petrecut o jumătate de secundă evaluând cine eram și ce doream.

— Cred că ai nevoie de maior, a spus el.

Am dat din cap. Și-a ridicat telefonul și a sunat la biroul interior.

— Intrați direct, a spus el.

Am intrat pe ușa interioară și am văzut un birou în spatele căruia se afla un tip pe nume Swan. Îl cunoșteam destul de bine

pe Swan. Ultima dată când îl văzusem fusese în Filipine, cu trei luni mai devreme, când începuse o misiune care urma să dureze un an.

— Nu-mi spune, am spus. Ai ajuns aici pe 29 decembrie.

— Mi-a înghețat fundul, a spus el. Tot ce aveam era echipamentul subțire. A durat trei zile până când Corpul XII de Armată mi-a găsit o uniformă de iarnă.

Nu am fost surprins. Swan era mic și îndesat. Aproape cubic. Probabil că deținea o mărime proprie, în clasamentele de intendență.

— Comandantul tău este aici? am spus.

A clătinat din cap.

— Repartizat temporar.

— Garber a semnat ordinele tale?

— Așa se presupune.

— Știi de ce?

— Nici pe departe.

— Nici eu, am spus.

A ridicat din umeri, de parcă ar fi zis: *Hei, armata, ce poți să faci?*

— Acesta este locotenentul Summer, am spus eu.

— Unitatea specială? a spus Swan.

Summer a clătinat din cap.

— Dar e de treabă, am spus eu.

Swan a întins un braț scurt peste biroul său și și-au strâns mâna.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un tip pe nume Marshall, am spus. Un maior. Un fel de membru al personalului Corpului XII.

— Are probleme?

— Cineva are. Sper ca Marshall să mă ajute să aflu cine este. Îl cunoști?

— N-am auzit niciodată de el, a spus Swan. Abia am ajuns aici.

— Știu, am spus. 29 decembrie.

A zâmbit, a dat din nou din umeri și a ridicat telefonul. L-am auzit rugându-l pe sergentul său să-l găsească pe Marshall și să-i spună că vreau să ne vedem când îi convine. M-am uitat în jur în timp ce așteptam răspunsul. Biroul lui Swan părea împrumutat temporar, la fel ca și al meu din Carolina de Nord.

Avea același tip de ceas pe perete. Electric, fără secundar. Nici un tic-tac. Arăta șase și zece minute.

— Se întâmplă ceva aici? am spus.

— Nu prea multe, a spus Swan. Un tip cu un elicopter a fost la cumpărături în Heidelberg și a fost prins. Și Kramer a murit, bineînțeles. Asta a agitat puțin lucrurile.

— Cine este următorul la rând?

— Vassell, cred.

— L-am întâlnit, am spus. Nu am fost impresionat.

— Este un potir otrăvit. Lucrurile se schimbă. Ar trebui să-i auzi pe acești tipi vorbind. Sunt foarte sumbri.

— Status-quo-ul nu este o opțiune, am spus. Asta este ceea ce aud.

I-a sunat telefonul. A ascultat un minut și l-a pus jos.

— Marshall nu este în bază, a spus el. Este plecat la un exercițiu de noapte. Se întoarce dimineață.

Summer s-a uitat la mine. Am ridicat din umeri.

— Haideți la cină cu mine, a spus Swan. Mă simt singur aici, cu toți tipii ăștia din cavalerie. La clubul ofițerilor într-o oră?

Ne-am cărat bagajele până la locuințele ofițerilor vizitatori și ne-am găsit camerele. A mea arăta cam la fel ca cea în care murise Kramer, doar că era mai curată. Avea o configurație standard de motel american. Probabil că vreun lanț hotelier licitase pentru contractul guvernamental, cu mult timp în urmă. Apoi au transportat cu avionul toate instalațiile și dotările, până la chiuvete, prosoape și vase de toaletă.

M-am bărbierit, am făcut un duș și m-am îmbrăcat în uniforma de luptă curată. Am bătut la ușa lui Summer după cincizeci și cinci de minute din ora pe care ne-o dăduse Swan. A deschis. Arăta curată și proaspătă. În spatele ei, camera arăta la fel ca a mea, doar că deja mirosea a femeie. Era un miros de parfum plăcut în aer.

Am găsit clubul ofițerilor fără probleme. Acesta ocupa jumătate din una dintre aripile de la parterul clădirii principale. Era un spațiu măreț, cu tavane înalte și forme complicate din ipsos. Exista un *lounge*, un bar și o sală de mese. L-am găsit pe Swan la bar. Era cu un locotenent-colonel care purta un costum de clasa A cu o insignă de infanterist combatant pe haină. Era un lucru ciudat de văzut, la o bază de blindate. Pe plăcuța cu

numele lui scria: *Simon*. S-a prezentat. Am avut impresia că urma să ia cina cu noi. Ne-a spus că era ofițer de legătură, lucrând în pentru infanterie. Ne-a spus că în Heidelberg era un tip de la Blindate care făcea aceeași treabă, dar invers.

— Ești aici de mult timp? l-am întrebat.

— Doi ani, a spus el, ceea ce m-a bucurat.

Aveam nevoie de niște informații, iar Swan nu le avea, așa cum nu știam nici eu nimic despre Fort Bird. Apoi mi-am dat seama că nu era o întâmplare că Simon se alătura petrecerii. Swan trebuie să-și fi dat seama ce voiam și s-a gândit să mi-l ofere fără să fie întrebat. Swan era genul ăsta de om.

— Încântat de cunoștință, domnule colonel, am spus, apoi i-am făcut semn din cap lui Swan, ca și cum i-aș fi mulțumit.

Am băut beri americane reci din pahare înalte și aburite și apoi am trecut în sala de mese. Swan făcuse o rezervare. Ospătarul ne-a așezat la o masă în colț. M-am așezat acolo unde puteam să privesc toată sala deodată. Nu am văzut pe nimeni cunoscut. Vassell nu era prin preajmă. Nici Coomer nu era.

Meniul a fost absolut standard. Am fi putut fi în orice club al ofițerilor din lume. Cluburile ofițerilor nu există pentru a te introduce în bucătăria locală. Există pentru a te face să te simți ca acasă, o interpretare proprie a armatei asupra Americii. Aveam de ales între pește și friptură. Peștele era probabil european, dar friptura era, probabil, adusă de peste Atlantic. Un politician dintr-un stat cu ferme imense ar fi obținut o înțelegere avantajoasă cu Pentagonul.

Am stat puțin de vorbă. Am dezbătut despre salarii și beneficii. Am vorbit despre oameni pe care îi cunoșteam. Am pomenit de invazia din Panama. Locotenent-colonelul Simon ne-a spus că fusese la Berlin cu două zile înainte și că își luase o bucată de beton de pe Zid. Ne-a spus că plănuia să o închidă într-un cub de plastic. Plănuia să o transmită mai departe, ca pe o moștenire de familie.

— Îl cunoașteți pe maiorul Marshall? l-am întrebat.

— Destul de bine, a spus el.

— Cine este, mai exact? am întrebat.

— Mă întrebi în mod oficial?

— Nu chiar, am spus eu.

— Este un planificator. Un strateg, în principiu. Genul de om care gândește pe termen lung. Generalul Kramer părea să-l

placă. Întotdeauna l-a ținut aproape, l-a făcut ofițerul său de informații.

— Are un trecut în domeniul informațiilor?

— Nu în mod oficial. Dar sunt sigur că știe despre ce este vorba.

— Deci face parte din echipa internă? Am auzit de Kramer, Vassell și Coomer menționați în același timp, dar nu și de Marshall.

— Este în echipă, a spus Simon. Asta e sigur. Dar știi cum sunt ofițerii de carieră. Au nevoie de un om, dar nu sunt dispuși să recunoască. Așa că abuzează puțin de el. El îi aduce, îi cară și îi duce de colo-colo, dar când vine vorba de promovare, se mai gândesc.

— O să avanseze acum că nu mai e Kramer? Poate în locul lui Coomer?

Simon a făcut o grimasă.

— Ar trebui să fie avansat. Este un fanatic al Blindatelor, până în măduva oaselor, ca și ceilalți. Dar nimeni nu știe cu adevărat ce naiba se va întâmpla. Moartea lui Kramer nu putea să vină într-un moment mai prost pentru ei.

— Lumea se schimbă, am spus eu.

— Și ce lume era, a spus Simon. Lumea lui Kramer, practic, de la început până la sfârșit. El a absolvit Point în ‘52, iar locuri ca acesta au fost toate pornite în ‘53 și au fost centrul universului timp de aproape patruzeci de ani. Locurile astea sunt atât de bine consolidate, încât nu ți-ar veni să crezi. Știți cine a făcut cel mai mult pentru această țară?

— Cine?

— Nu blindatele. Nu infanteria. Este vorba despre Corpul de Ingineri al Armatei. Tancurile Sherman de pe vremuri cântăreau 38 de tone și aveau o lățime de 2,5 metri. Acum am ajuns până la M1A1 Abrams, care cântărește șaptezeci de tone și are 3,5 metri lățime. La fiecare pas, timp de patruzeci de ani, Corpul Inginerilor a avut de lucru. Au lărgit drumuri, sute de kilometri de drumuri, în toată Germania de Vest. Au consolidat poduri. La naiba, au *construit* drumuri și poduri. Cu zecile. Dacă vrei ca un flux de tancuri de șaptezeci de tone să se deplaseze spre est spre bătălie, ar fi bine să te asiguri că drumurile și podurile le pot suporta.

— Bun, am spus eu.

— Miliarde de dolari, a spus Simon. Și, bineînțeles, știau la ce drumuri și poduri să se uite. Știau de unde începem și unde mergem. Au vorbit cu strategii militari, s-au uitat pe hărți și s-au apucat de beton și de armături. Apoi au construit stații de trecere peste tot unde aveam nevoie de ele. Depozite permanente de combustibil special, depozite de muniție, ateliere de reparații, cu sutele, toate de-a lungul unor rute strict prestabilite. Așa că suntem încorporați aici, la propriu. Suntem îngropați, la propriu. Câmpurile de luptă din Războiul Rece sunt, la propriu, stabilite în piatră, Reacher.

— Oamenii vor spune că am investit și am câștigat.

Simon a dat din cap.

— Și ar avea dreptate. Dar ce urmează?

— Mai multe investiții, am spus eu.

— Exact, a spus el. La fel ca în marină, când marile cuirasate au fost înlocuite de portavioane. Sfârșitul unei epoci, începutul alteia. Tancurile Abrams sunt ca niște cuirasate. Sunt magnifice, dar sunt depășite. Cam singurul mod în care le putem folosi este pe drumuri construite la comandă, în direcții pe care am planificat deja să mergem.

— Sunt mobile, a spus Summer. Ca orice tanc.

— Nu foarte mobile, a spus Simon. Unde va fi următoarea luptă?

Am ridicat din umeri. Mi-aș fi dorit ca Joe să fie acolo. El era bun la toate chestiile geopolitice.

— Orientul Mijlociu? am spus. Iran sau Irak, poate. Amândouă și-au recăpătat respirația, vor căuta următorul lucru pe care să-l facă.

— Sau în Balcani, a spus Swan. Când sovieticii se vor prăbuși în cele din urmă, va exista o oală sub presiune veche de 45 de ani care așteaptă să-i sară capacul.

— Bine, a spus Simon. Uitați-vă la Balcani, de exemplu. Iugoslavia, poate. Acolo va fi primul loc unde se va întâmpla ceva, cu siguranță. În momentul de față, ei așteaptă doar să se dea startul. Ce facem noi?

— Trimiteți trupele aeropurtate, a spus Swan.

— OK, a spus Simon din nou. Trimitem 82 și 101. Înarmați ușor, am putea ajunge cu trei batalioane acolo într-o săptămână. Dar ce facem după ce ajungem acolo? Suntem niște piedici, asta e tot, nimic mai mult. Trebuie să așteptăm unitățile

grele. Și asta e prima problemă. Un tanc Abrams cântărește 70 de tone. Nu se poate transporta pe calea aerului. Trebuie să-l punem într-un tren, apoi pe o navă. Și asta e vestea bună. Pentru că nu trebuie doar să trimiți tancul. Pentru fiecare tonă de tanc, trebuie să transporți patru tone de combustibil și alte echipamente. Astea merg o jumătate de milă cu un galon de combustibil. Și ai nevoie de motoare de rezervă, muniție, echipe uriașe de întreținere. Lanțul logisticii este lung de un kilometru. E ca și cum ai muta un munte de fier. Pentru a transporta suficiente brigăzi de tancuri pentru a face o diferență semnificativă, ai nevoie de o pregătire de cel puțin șase luni, și asta lucrând non-stop.

— În acest timp, trupele aeropurtate sunt adânc înfipte în rahat, am spus eu.

— Mie-mi spui? a spus Simon. Și aceștia sunt băieții mei și îmi fac griji pentru ei. Parașutiști ușor înarmați împotriva oricărui tip de blindat străin, am fi măcelăriți. Ar fi șase luni foarte, foarte anevoioase. Și lucrurile se înrăutățesc. Pentru că ce se va întâmpla când brigăzile grele vor ajunge acolo? Ce se întâmplă este că se rostogolesc de pe nave și se împotmolesc două sute de metri mai încolo. Drumurile nu sunt suficient de largi, podurile nu sunt suficient de puternice, nu reușesc să iasă niciodată din zona portuară. Stau acolo blocate în noroi și privesc cum infanteria este ucisă în fața lor, în depărtare.

Nimeni nu a vorbit.

— Sau să luăm Orientul Mijlociu, a spus Simon. Știm cu toții că Irakul vrea Kuweitul înapoi. Să presupunem că se duc acolo? Pe termen lung, este o victorie ușoară pentru noi, pentru că deșertul deschis este cam la fel pentru tancuri ca și stepele din Europa, doar că este un pic mai cald și mai prăfuit. Planurile de război pe care le avem vor funcționa foarte bine. Dar vom ajunge măcar atât de departe? Avem infanteria care stă acolo ca niște mici obstacole de șase luni. Cine spune că irakienii nu vor trece peste ele în primele două săptămâni?

— Puterea aeriană, a spus Summer. Elicoptere de atac.

— Aș vrea eu, a spus Simon. Avioanele și elicopterele sunt al naibii de sexy, dar nu câștigă nimic ele singure. Niciodată nu au făcut-o, niciodată nu o vor face. Pifanii de pe teren sunt cei care fac lucrurile să meargă.

Am zâmbit. O parte din ce spunea era mândria standard a unui soldat de infanterie combatant. Dar o parte era și adevărată.

— Deci, ce se va întâmpla? am întrebat.

— Același lucru care s-a întâmplat cu marina în 1941, a spus Simon. Peste noapte, cuirasatele au devenit istorie, iar portavioanele au devenit o noutate. Așa că noi, acum, trebuie să ne integrăm. Trebuie să înțelegem că unitățile noastre ușoare sunt prea vulnerabile și că unitățile noastre grele sunt prea lente. Trebuie să renunțăm la toată diviziunea ușor-greu. Avem nevoie de brigăzi integrate de răspuns rapid cu vehicule blindate mai ușoare de douăzeci de tone și suficient de mici pentru a încăpea în burta unui C-130. Trebuie să ajungem mai repede în anumite locuri și să luptăm mai inteligent. Gata cu planificarea unor bătălii între două turme de dinozauri.

Apoi a zâmbit.

— Practic, va trebui să punem infanteria la comandă, a spus el.

— Ai vorbit vreodată cu oameni ca Marshall despre chestii de genul ăsta?

— Planificatorii *lor*? Nici vorbă de așa ceva.

— Ce cred ei despre viitor?

— Nu am nicio idee. Și nici nu-mi pasă. Viitorul aparține infanteriei.

Desertul a fost plăcintă cu mere, iar apoi am băut cafea. A fost o cafea excelentă, ca de obicei. Am alunecat înapoi din viitor în discuțiile despre prezent. Ospătarii se mișcau de colo-colo, în tăcere. O seară ca oricare alta, într-un club al ofițerilor, la patru mii de mile de ultima.

— Marshall se va întoarce în zori, mi-a spus Swan. Caută o mașină de recunoaștere în spatele primei coloane care va sosi.

Am dat din cap. M-am gândit că în ianuarie, în Frankfurt, zorii zilei ar trebui să fie în jur de ora 07:00. Mi-am setat alarma mentală pentru ora șase. Locotenent-colonelul Simon mi-a urat noapte bună și a plecat. Summer și-a împins scaunul pe spate și s-a întins în el, atât cât se poate întinde o persoană mică. Swan s-a așezat în față, cu coatele pe masă.

— Crezi că se folosesc multe droguri în această bază? l-am întrebat.

— Vrei și tu? a spus el.

— Heroină brună, am spus eu. Nu pentru uzul meu personal.

Swan a dat din cap.

— Băieții de aici spun că există muncitori turci în Germania care ar putea să-ți facă rost de câteva grame. Unul dintre traficanții de *speed* ar putea să ți-o furnizeze, sunt sigur.

— Ai întâlnit vreodată un tip pe nume Willard? l-am întrebat.

— Noul șef? a spus el. Am primit nota de serviciu. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar unii dintre băieții de aici îl cunosc. A fost un expert în informații, ceva legat de blindate.

— A scris algoritmi, am spus eu.

— Pentru ce?

— Consumul de combustibil al T-80 sovietic, cred. Ne-a spus ce fel de antrenament făceau.

— Și acum conduce 110?

Am dat din cap.

— Știu, am spus. Ciudat.

— Cum a făcut asta?

— Evident, cineva l-a plăcut.

— Ar trebui să aflăm cine. Să începem să trimitem anonime.

Am dat din nou din cap. Aproape un milion de oameni în armată, sute de miliarde de dolari, iar totul se reducea la cine pe cine plăcea. *Hei, ce poți să faci?*

— Mă duc la culcare, am spus.

Camera mea din cazarmă era atât de obișnuită încât am uitat de locul unde mă aflam, la un minut după ce am închis ușa. Mi-am agățat uniforma în dulap, m-am spălat și m-am vârât între așternuturi. Miroseau a același detergent pe care armata îl folosește peste tot. M-am gândit la mama mea din Paris și la Joe din D.C. Mama mea era deja în pat, probabil. Joe era încă la muncă, orice făcea. Mi-am spus *șase dimineața* și am închis ochii.

Zorii au răsărit la 06:50, moment în care mă aflam lângă Summer la poarta de est a Corpului XII. Aveam căni de cafea în mâini. Pământul era înghețat și în aer era ceață. Cerul era cenușiu, iar peisajul avea o nuanță de verde pastel. Era neted, ondulat și monoton, ca o mare parte din Europa. Existau pe ici, pe colo niște arbori mici și îngrijiți. Pământuri adormite de iarnă, care emanau mirosuri organice reci. Era foarte liniște.

Drumul trecea de poartă, apoi se întorcea și se îndrepta spre est și puțin spre nord, în ceață, spre Rusia. Era lat și drept, făcut din beton armat. Bordurile erau crestate ici și colo de urme de tancuri. Bucăți mari în formă de pană fuseseră scoase din ele. Un tanc este un lucru dificil de dirijat.

Am așteptat. Tot liniște.

Apoi i-am auzit.

Care este sunetul caracteristic al secolului XX? Am putea avea o dezbatere pe această temă. Unii ar putea spune că este zumzetul lent al unui motor de avion. Poate de la un avion de vânătoare singuratic care zboară pe un cer azuriu al anilor 1940. Sau țiuitul unui avion cu reacție care trece la mică înălțime, zguduind pământul. Sau *whup whup whup whup* al unui elicopter. Sau vuietul unui 747 încărcat care decolează. Sau zgomotul bombelor care cad asupra unui oraș. Toate acestea sunt fezabile. Toate sunt zgomote specifice secolului al XX-lea. Nu au fost auzite niciodată înainte. Niciodată, în toată istoria. Unii optimiști ar putea face lobby pentru un cântec al formației Beatles. Un refren *yeah, yeah, yeah,* care să se stingă în țipetele publicului. Aș avea o simpatie pentru această alegere. Dar un cântec și țipete nu s-ar putea califica niciodată. Muzica și dorința au existat încă din zorii timpului. Nu au fost inventate după 1900.

Nu, sunetul caracteristic al secolului XX este zgomotul de șenile de tancuri pe o stradă asfaltată. Acest sunet a fost auzit la Varșovia, la Rotterdam, la Stalingrad și la Berlin. Apoi a fost auzit din nou la Budapesta și Praga, la Seul și Saigon. Este un sunet brutal. Este sunetul fricii. Vorbește despre un avantaj masiv și copleșitor în materie de putere. Și vorbește despre indiferența îndepărtată, impersonală. Șenilele tancurilor scârțâie și se zdruncină și chiar zgomotul pe care îl fac îți spune că nu pot fi oprite. Îți spune că ești slab și neputincios în fața mașinii. Apoi o șenilă se oprește și cealaltă continuă să meargă, iar tancul se întoarce și se îndreaptă direct spre tine, icnind și scârțâind. Ăsta e adevăratul sunet al secolului al XX-lea.

Am auzit coloana de tancuri a Corpului XII Abrams cu mult timp înainte de a o vedea. Zgomotul a venit spre noi prin ceață. Am auzit șenilele și vuietul turbinelor. Auzeam rotirea angrenajului de transmisie și simțeam trepidații de bas rapid prin tălpile picioarelor, pe măsură ce fiecare nouă placă de

rulare se desprindea de pe roțile dințate și se prăbușea în poziție. Am auzit pietrișul și piatra zdrobite sub greutatea lor.

Apoi le-am văzut. Tancul din frunte se zărea prin ceață. Se mișca repede, se înclina puțin, dar rămânea pe pământ, cu motorul răcnind. În spatele lui era un altul, și încă unul, și încă unul. Erau toate în linie, în șir indian, ca o armată din iad. Era o priveliște magnifică. M1A1 Abrams este ca un rechin, evoluat până la un punct de perfecțiune absolută. Este regele de necontestat al junglei. Niciun alt tanc de pe pământ nu-l poate afecta. Este înfășurat într-o armură formată dintr-un miez de uraniu sărăcit așezat între plăci de oțel laminat. Blindajul este dens și inexpugnabil. Proiectilele de pe câmpul de luptă, rachetele și dispozitivele cinetice ricoșează direct pe el. Dar principalul său atu este de a se distanța atât de mult încât nici un obuz, rachetă sau dispozitiv cinetic de pe câmpul de luptă nu poate ajunge la el. Stă și privește cum gloanțele inamice se prăbușesc la pământ. Apoi își rotește puternicul său tun și trage, iar o secundă mai târziu la un kilometru și jumătate în depărtare, atacatorul său explodează și arde. Este avantajul suprem.

Tancul din frunte a trecut pe lângă noi. Avea 3,5 metri lățime, 8 metri lungime și 3 metri înălțime. Șaptezeci de tone. Motorul său a mugit și greutatea sa a zguduit pământul. Șenilele sale au scârțâit, s-au rotit și au alunecat pe beton. Apoi, al doilea tanc a trecut pe lângă noi. Și al treilea, și al patrulea, și al cincilea. Zgomotul era asurzitor. Încărcătura uriașă de metal a zguduit aerul. Țevile tunurilor se înclinau, se legănau și reveneau. Gazele de eșapament se învârteau în jur.

În total, în formație erau douăzeci de tancuri. Au intrat pe poartă, iar zgomotul și vibrațiile lor au dispărut în spatele nostru, apoi a urmat un scurt interval și o mașină de recunoaștere a ieșit din ceață direct spre noi. Era un Humvee de tip trage și retrage-te, înarmat cu un lansator de rachete antitanc TOW-2. În ea se aflau doi tipi. Am ieșit în calea ei și am ridicat mâna. Nu-l cunoșteam pe Marshall și nu-l văzusem decât o singură dată, în interiorul întunecat al Grand Marquis-ului din fața sediului postului Fort Bird. Dar, chiar și așa, eram destul de sigur că niciunul dintre tipii din Humvee nu era el. Mi-l aminteam pe Marshall ca fiind mare și închis la ten, iar tipii ăștia erau mici, ceea ce este mult mai obișnuit pentru cineva de la

blindate. Un lucru pe care nu prea îl găsești în interiorul unui Abrams este spațiul.

Humvee-ul s-a oprit chiar în fața mea și m-am îndreptat spre fereastra șoferului. Summer s-a așezat pe partea pasagerului, stând lejer. Șoferul și-a coborât geamul. S-a uitat fix la mine.

— Îl caut pe maiorul Marshall, am spus.

Șoferul era căpitan, iar pasagerul său era și el căpitan. Amândoi erau îmbrăcați în combinezoane Nomex, cu cagule și căști din kevlar cu microfoane încorporate. Pasagerul avea buzunarele de la mânecă pline de pixuri. Avea planșete legate de ambele coapse. Toate erau acoperite cu notițe. Un fel de foi de punctaj.

— Marshall nu este aici, a spus șoferul.

— Unde este?

— Cine întreabă?

— Știi să citești, am spus. Eram îmbrăcat în uniforma de luptă de noaptea trecută. Avea frunze de stejar pe guler și *Reacher* pe ecuson.

— Ce unitate? a spus tipul.

— Nu vrei să știi.

— Marshall a plecat în California, a spus el. A fost trimis de urgență la Fort Irwin.

— Când?

— Nu sunt sigur.

— Încearcă să fii.

— Aseară, cândva.

— Nu este foarte exact.

— Sincer, nu sunt sigur.

— Ce fel de urgență au la Irwin?

— Nici de asta nu sunt sigur.

Am dat din cap. Am făcut un pas înapoi.

— Mergi mai departe, am spus.

Humvee-ul lor a ieșit din spațiul dintre noi și Summer mi s-a alăturat în mijlocul drumului. Aerul mirosea a motorină și a gaz de eșapament de la turbinele cu gaz, iar betonul era marcat cu un alb proaspăt de trecerea șenilelor tancurilor.

— Călătorie irosită, a spus Summer.

— Poate că nu, am spus eu. Depinde când a plecat Marshall mai exact. Dacă a fost după apelul telefonic al lui Swan, asta ne spune ceva.

Am fost plimbați între trei birouri diferite, încercând să aflăm exact la ce oră a plecat Marshall de la Corpul XII. Am ajuns într-o clădire cu două etaje care găzduia comandamentul generalului Vassell. Vassell însuși nu era acolo. Am vorbit cu un alt căpitan. Părea să fie responsabil de partea administrativă.

— Maiorul Marshall a luat un zbor civil la ora 23:00, a spus el. De la Frankfurt la Dulles. O escală de șapte ore și apoi spre LAX de la National. Am emis eu însumi bonurile.

— Când?

— În timp ce pleca.

— Care a fost când?

— A plecat de aici cu trei ore înainte de zbor.

— La ora opt?

Căpitanul a dat din cap.

— Fix.

— Mi s-a spus că era programat pentru manevre de noapte.

— A fost. Acel plan s-a schimbat.

— De ce?

— Nu sunt sigur.

— Care este urgența la Irwin? am spus.

— Nu știu sigur.

Am zâmbit, pentru scurt timp.

— Când au fost emise ordinele lui Marshall?

— La ora șapte.

— Scris?

— Verbal.

— Prin?

— Generalul Vassell.

— A contrasemnat Vassell însuși bonurile de călătorie?

Căpitanul a dat din cap.

— Da, a spus el. A făcut-o.

— Trebuie să vorbesc cu el, am spus.

— A plecat la Londra.

— Londra? am spus.

— Pentru o întâlnire de scurtă durată cu Ministrul britanic al Apărării.

— Când a plecat?

— A călătorit la aeroport cu maiorul Marshall.

— Unde este colonelul Coomer?

— Berlin, a spus tipul. Vânătoare de suveniruri.

— Nu-mi spune, am spus. S-a dus la aeroport cu Vassell și Marshall.

— Nu, a spus căpitanul. A luat trenul.

— Minunat, am spus eu.

Summer și cu mine am mers la clubul ofițerilor pentru micul dejun. Am luat aceeași masă de colț pe care o folosisem cu o seară înainte. Ne-am așezat unul lângă altul, cu spatele la perete, privind camera.

— Bine, am spus eu. Biroul lui Swan a cerut să afle unde se află Marshall la 18:10 și cincizeci de minute mai târziu avea ordine pentru Irwin. La o oră după aceea a plecat de la bază.

— Și Vassell a pornit spre Londra, a spus Summer. Iar Coomer a sărit într-un tren spre Berlin.

— Un tren de noapte, am spus eu. Cine se urcă într-un tren de noapte doar de dragul de a se distra?

— Toată lumea are ceva de ascuns, a spus ea.

— Cu excepția mea și a maimuței mele.

— Ce?

— Beatles, am spus. Una din melodiile secolului.

Ea doar s-a uitat la mine.

— Ce ascund? a spus ea.

— Tu să-mi spui.

Și-a pus mâinile pe masă, cu palmele în jos. A tras aer în piept.

— Pot să înțeleg o parte, a spus ea.

— Și eu.

— Agenda, a spus ea. Este cealaltă față a monedei față de ceea ce vorbea colonelul Simon aseară. Simon salivase în legătură cu infanteria care ar fi putut să dea o lovitură de grație celor de la Blindate. Kramer trebuie să fi prevăzut toate astea. Generalii cu două stele nu sunt proști. Așa că la conferința de la Irwin din ziua de Anul Nou a fost vorba de a duce lupta în colțul opus. A fost vorba de rezistență, cred. Nu vor să renunțe la ceea ce au.

— Cum naiba să renunți la așa ceva, am spus eu.

— Credința, a spus ea. Ca și căpitanii navelor de luptă, cu mult timp în urmă.

— Deci, ce era în agendă?

— În parte apărare, în parte atac, a spus ea. Acesta este modul cel mai bun de a face acest lucru. Argumente împotriva unităților integrate, ridiculizarea vehiculelor blindate ușoare, pledoarie pentru propria expertiză specializată.

— Sunt de acord, am spus. Dar nu este suficient. Pentagonul este băgat până la gât în documente de poziție pline de rahaturi de genul ăsta, în fiecare zi. *Pentru, împotriva, dacă, dar oricum, o să ne plictisim de moarte cu asta*. Dar mai era ceva în acea agendă care i-a făcut să fie disperați să recupereze copia lui Kramer. Ce anume?

— Nu știu.

— Nici eu, am spus.

— Și de ce au fugit aseară? a spus Summer. Până acum trebuie să fi distrus exemplarul lui Kramer și toate celelalte exemplare. Așa că ar fi putut să mintă cu nerușinare despre ce conținea, ca să te liniștească. Ar fi putut chiar să-ți dea un document fals. Ar fi putut spune: Poftim, uite, asta era, verifică.

— Au fugit din cauza doamnei Kramer, am spus eu.

Ea a dat din cap.

— Încă mai cred că Vassell și Coomer au ucis-o. Cu Kramer dus, mingea este în terenul lor, în condițiile în care știu că este responsabilitatea lor să iasă și să adune toate hârtiile pierdute. Doamna Kramer este o victimă colaterală.

— Ar fi perfect logic, am spus eu. Cu excepția faptului că niciunul dintre ei nu mi s-a părut deosebit de înalt și puternic.

— Amândoi sunt mult mai înalți și mai puternici decât era doamna Kramer. În plus, știi, în arșița momentului, înfierbântați de panică, am putea avea rezultate medico-legale ambigue. Și oricum nu știm cât de buni sunt cei de la Green Valley. Ar putea fi un medic de familie care face un stagiu de doi ani ca medic legist, care ce naiba ar putea ști?

— Poate, am spus eu. Dar tot nu înțeleg cum s-a putut întâmpla. Dacă scoatem durată de condus de la D.C., dacă scoatem cele zece minute pentru a găsi acel magazin și a fura ranga, au avut zece minute să reacționeze. Și nu aveau o mașină și nici nu au cerut una.

— Puteau să ia un taxi. Sau o mașină închiriată. Direct din holul hotelului. Și noi nu i-am fi urmărit niciodată. Ajunul Anului Nou, este cea mai aglomerată noapte din an.

— Ar fi fost o călătorie lungă, am spus eu. Un drum lung. S-ar putea să iasă în evidență în memoria vreunui șofer.

— Ajunul Anului Nou, a spus ea din nou. Taxiurile și mașinile închiriate din D.C. sunt peste tot în toate cele trei state. Tot felul de destinații ciudate. Este o posibilitate.

— Nu cred, am spus eu. Nu iei un taxi într-o excursie în care spargi un magazin de feronerie și o casă.

— Nu are de ce să fi văzut ceva șoferul. Vassell sau Coomer sau amândoi ar fi putut intra pe jos pe acea alee din Sperryville. S-ar fi întors cinci minute mai târziu cu ranga sub haină. Același lucru la casa doamnei Kramer. Taxiul s-ar fi putut opri pe alee. Toată acțiunea a avut loc în spate.

— Un risc prea mare. Un taximetrist din D.C. citește ziarele la fel ca oricine altcineva. Poate mai mult decât oricine altcineva, cu tot traficul aglomerat. Vede povestea de la Green Valley, își amintește de cei doi pasageri.

— Ei nu au considerat că este un risc. Nu anticipau o poveste. Pentru că au crezut că doamna Kramer nu va fi acasă. Au crezut că va fi la spital. Și s-au gândit că în nici un caz niște spargeri banale din Sperryville și Green Valley nu vor ajunge în ziarele din D.C.

Am dat din cap. M-am gândit la ceva ce spusese detectivul Clark, cu câteva zile în urmă. *Aveam oameni sus și jos pe stradă, care făceau cercetări. Erau câteva mașini prin preajmă*.

— Poate, am spus eu. Poate ar trebui să verificăm taxiurile.

— Cea mai proastă noapte din an, a spus Summer. Ca și pentru alibiuri.

— Ar fi un lucru al naibii de bun, am spus eu. Nu-i așa? Să iei un taxi ca să faci așa ceva?

— Nervi de oțel.

— Dacă au nervi de oțel, de ce au fugit aseară?

A tăcut pentru o clipă.

— Asta chiar nu are niciun sens, a spus ea. Pentru că nu pot evita la nesfârșit. Ei trebuie să știe asta. Trebuie să știe că, mai devreme sau mai târziu, vor trebui să se întoarcă și să riposteze.

— Sunt de acord. Și ar fi trebuit să o facă chiar aici. Chiar acum. Acesta este teritoriul lor. Nu înțeleg de ce nu au făcut-o.

— Va fi o mușcătură dată naibii. Întreaga lor viață profesională este în joc. Ar trebui să fii foarte atent.

— Și tu, am spus. Nu doar eu.

— Ofensiva este cea mai bună apărare.
— De acord, am spus eu.
— Deci, mergem după ei?
— Poți să fii sigură.
— Care dintre ei mai întâi?
— Marshall, am spus. Pe el îl vreau.
— De ce?
— Regula de bază, am spus eu. Urmărește-l pe cel pe care l-au trimis cel mai departe, pentru că îl văd ca fiind veriga cea mai slabă.
— Acum? a spus ea.
Am clătinat din cap.
— Urmează să mergem la Paris, am spus. Trebuie să o văd pe mama mea.

NOUĂSPREZECE

Ne-am făcut bagajele, am părăsit camerele din cazarmă și i-am făcut o ultimă vizită de curtoazie lui Swan în biroul său. Avea niște vești pentru noi.

— Ar trebui să vă arestez pe amândoi, a spus el.

— De ce? am întrebat eu.

— Ești absent nemotivat. Willard te-a pus sub urmărire.

— Ce, la nivel mondial?

Swan a clătinat din cap.

— Doar în această bază. Ți-au găsit mașina la Andrews și Willard a vorbit cu cei de la Transporturi. Așa că știa că te îndrepți aici.

— Când ai primit telexul?

— Acum o oră.

— Când am plecat de aici?

— Cu o oră înainte de asta.

— Unde am plecat?

— Habar n-am. N-ai spus nimic. Am presupus că te întorci la bază.

— Mulțumesc, am spus.

— Ar fi bine să nu-mi spui unde te duci cu adevărat.

— Paris, am spus. Ceva personal.

— Ce se întâmplă?

— Aș vrea să știu.

— Vrei să-ți chem un taxi?

— Ar fi minunat.

Zece minute mai târziu eram într-un alt Mercedes-Benz, întorcându-ne pe drumul pe care venisem.

Am avut de ales între Lufthansa și Air France de la Frankfurt-am-Main la Paris. Eu am ales Air France. M-am gândit că va fi mai bună cafeaua lor și m-am gândit că, dacă Willard va ajunge să verifice transportatorii civili, va alege mai întâi Lufthansa. M-am gândit că era un fel de prostănac.

Am schimbat încă două dintre voucherele de călătorie falsificate pentru două locuri la clasa economică în zborul de la ora zece. Am așteptat în sala de așteptare de la poartă. Eram în uniformă de luptă, dar nu prea ieșeam în evidență. Erau uniforme militare americane peste tot în aeroport. Am văzut câțiva polițiști militari din Corpul XII, care dădeau târcoale în

perechi. Dar nu mi-am făcut griji. M-am gândit că erau în cooperare de rutină cu polițiștii civili. Nu ne căutau pe noi. Aveam sentimentul că telexul lui Willard avea să rămână pe biroul lui Swan o oră sau două.

Ne-am îmbarcat la timp și ne-am băgat bagajele în compartimentul de deasupra capului. Ne-am pus centura și ne-am instalat. În avion cu noi se aflau o duzină de militari. Parisul a fost întotdeauna o destinație populară de relaxare pentru cei staționați în Germania. Vremea era încă începătoșată. Dar nu era suficient de rea pentru a ne întârzia. Am decolat la timp, am urcat deasupra orașului gri și am pornit spre sud vest, traversând câmpuri pastelate și întinderi uriașe de pădure. Apoi am urcat prin nori spre soare și nu am mai putut vedea pământul.

A fost un zbor scurt. Am început coborârea în timpul celei de-a doua cești de cafea. Summer a băut suc. Părea nervoasă. În parte emoționată, în parte îngrijorată. Mi-am dat seama că nu mai fusese niciodată la Paris. Și m-am gândit că nici ea nu mai fusese niciodată absentă nemotivat. Am văzut că o apasă. Adevărul e că și pe mine mă apăsa un pic. Era un factor de stres. M-aș fi putut descurca fără el. Dar nu am fost surprins să fiu lovit de el. Întotdeauna fusese următorul pas evident pe care Willard trebuia să-l facă. Acum mă gândeam că urma să fim urmăriți în toată lumea de mesaje CLP. *Căutați-l pe...*. De altfel, urma să se emită un ordin general la toate punctele de control.

Am aterizat la Roissy-Charles de Gaulle, am coborât din avion și am ajuns în pasajul de debarcare la ora 11:30 dimineața. Aeroportul era aglomerat. Coada de la taxi era o adevărată grădină zoologică, la fel cum fusese și atunci când Joe și cu mine am ajuns ultima dată. Așa că am renunțat și am mers pe jos până la stația de transfer. Am așteptat la coadă și ne-am urcat în micul autobuz. Era plin și inconfortabil. Dar la Paris era mai cald decât fusese la Frankfurt. Era un soare apoteotic afară și știam că orașul va arăta spectaculos.

— Ai mai fost aici? am spus.

— Niciodată, a spus Summer.

— Nu te uita la primii douăzeci de kilometri, am spus. Așteaptă până intrăm în Périphérique.

— Ce-i asta?

— Ca o șosea de centură. Acolo începe zona centrală.

— Mama ta locuiește acolo?

Am dat din cap.

— Pe unul dintre cele mai frumoase bulevarde din oraș. Unde sunt toate ambasadele. Lângă Turnul Eiffel.

— Mergem direct acolo?

— Mâine, am spus eu. Mai întâi vom fi turiști.

— De ce?

— Trebuie să aștept până când vine fratele meu. Nu pot să mă duc singur. Trebuie să mergem împreună.

Nu a spus nimic. Doar s-a uitat la mine. Autobuzul a pornit și s-a îndepărtat de bordură. A privit pe fereastră tot drumul. Am putut vedea, după reflecția feței ei în geam, că era de acord cu mine. Înăuntru, în Périphérique era mai bine.

Am coborât în Place de l'Opéra și am stat pe trotuar, lăsând restul pasagerilor să se înghesuie în fața noastră. M-am gândit că ar trebui să alegem un hotel și să ne lăsăm bagajele înainte de a face orice altceva.

Ne-am plimbat spre sud pe Rue de la Paix, prin Place Vendôme, până la Tuileries. Apoi am virat la dreapta și am mers direct pe Champs Élysées. Poate că existau locuri mai bune pentru a te plimba cu o femeie frumoasă într-o zi relaxantă, sub un soare de iarnă, dar în acel moment nu-mi puteam aminti cu ușurință niciunul. Am făcut la stânga pe Rue Marbeuf și am ieșit pe Avenue George V, chiar vizavi de hotelul George V.

— Te simți bine? i-am spus.

— Ne vor lăsa să intrăm? a întrebat Summer.

— Există un singur mod de a afla.

Am traversat strada și un tip cu pălărie ne-a deschis ușa. Fata de la recepție avea la rever o grămadă de stegulețe, câte unul pentru fiecare limbă pe care o vorbea. Am folosit franceza, ceea ce a mulțumit-o. I-am dat două vouchere și am cerut două camere. Nu a ezitat. Totul mers șnur și ne-a dat cheile ca și cum aș fi plătit cu lingouri de aur sau cu un card de credit. George V era unul dintre acele locuri. Nu era nimic ce nu mai văzuseră înainte. Sau, dacă era, nu aveau de gând să recunoască asta în fața nimănui.

Camerele pe care ni le-a dat fata poliglotă erau orientate spre sud și ambele aveau vedere parțială la Turnul Eiffel. Una dintre ele era decorată în nuanțe de albastru deschis și avea o zonă de

relaxare și o baie de mărimea unui teren de tenis. Cealaltă era la trei uși mai jos pe hol. Era zugrăvită în galben pergament și avea un balcon îngust din fier.

— Alegerea ta, am spus eu.

— O voi lua pe cea cu balcon, a spus ea.

Ne-am lăsat bagajele, ne-am spălat și ne-am întâlnit în hol, un sfert de oră mai târziu. Eram gata pentru prânz, dar Summer avea alte idei.

— Vreau să-mi cumpăr haine, a spus ea. Turiștii nu poartă uniforme de luptă.

— Aici poartă, am spus.

— Deci, să evadăm, a spus ea. Trăiește puțin. Unde ar trebui să mergem?

Am ridicat din umeri. Nu puteai să mergi douăzeci de metri în Paris fără să dai peste cel puțin trei magazine de haine. Dar cele mai multe dintre ele cereau salariul pe o lună pentru un singur articol de îmbrăcăminte.

— Am putea încerca Bon Marché, am spus.

— Ce-i asta?

— Magazin, am spus eu. Înseamnă ieftin, la propriu.

— Un magazin numit *Ieftin*?

— Genul meu de loc, am spus.

— În altă parte?

— Samaritaine, am spus. Pe râu, la Pont Neuf. Există o terasă în partea de sus cu vedere.

— Să mergem acolo.

A fost o plimbare lungă de-a lungul râului, până la vârful Île de la Cité. Ne-a luat o oră, pentru că ne-am tot oprit să ne uităm la lucruri. Am trecut pe lângă Louvre. Am răscolit micile tarabe verzi instalate pe malul râului.

— Ce înseamnă Pont Neuf? m-a întrebat Summer.

— Podul Nou, am spus.

A privit în față la structura veche de piatră.

— Este cel mai vechi pod din Paris, am spus eu.

— Atunci de ce îi spun nou?

— Pentru că a fost nou cândva.

Am pășit în căldura magazinului. Ca în toate locurile de acest gen, cosmeticele erau primele și umpleau aerul de parfum. Summer m-a condus un etaj până la hainele pentru femei. M-am așezat pe un scaun confortabil și am lăsat-o să se uite în jur. A

lipsit o jumătate de oră. S-a întors purtând o ținută complet nouă. Pantofi negri, o fustă creion neagră, un pulover breton gri și alb, o jachetă de lână gri. Și o beretă. Arăta de un milion de dolari. Uniforma și cizmele erau într-o geantă Samaritaine pe care o ținea în mână.

— Tu urmezi, a spus.

M-a dus la raionul pentru bărbați. Singurii pantaloni pe care îi aveau pe mărimea mea erau imitații algeriene ale blugilor americani, așa că asta a dat tonul. Am cumpărat un hanorac albastru deschis și o jachetă neagră din bumbac. Mi-am păstrat cizmele militare. Arătau bine cu blugii și se asortau cu jacheta.

— Cumpără-ți o beretă, a spus Summer, așa că mi-am cumpărat o beretă.

Era neagră, cu o legătură din piele. Am plătit totul cu dolari americani, la un curs de schimb destul de bun. M-am îmbrăcat în cabina de schimb. Mi-am pus echipamentul de camuflaj în geanta de transport. M-am verificat în oglindă, mi-am ajustat bereta și am ieșit.

Summer nu a spus nimic.

— Prânzul acum, am spus.

Am urcat la cafeneaua de la etajul nouă. Era prea frig pentru a sta pe terasă, dar ne-am așezat la o fereastră și am avut cam aceeași priveliște. Am putut vedea catedrala Notre-Dame la est și turnul Montparnasse până la sud. Soarele era încă pe cer. Era un oraș minunat.

— Cum a găsit Willard mașina noastră? a spus Summer. Cum ar fi știut unde să se uite? Statele Unite este o țară mare.

— Nu a găsit-o, am spus eu. Nu până când cineva nu i-a spus unde era.

— Cine?

— Vassell, am spus. Sau Coomer. Sergentul lui Swan mi-a folosit numele la telefon, la Corpul XII. Așa că, în timpul în care îl scoteau pe Marshall de la post, îl sunau pe Willard la Rock Creek, spunându-i că sunt acolo, în Germania, și că îi hărțuiesc din nou. Îl întrebau de ce naiba mă lăsase să călătoresc. Și îi spuneau să mă recheme.

— Nu pot dicta unde merge un investigator al unității speciale.

— Acum pot, datorită lui Willard. Sunt prieteni vechi. Tocmai mi-am dat seama de asta. Swan ne-a spus, dar nu m-am prins

imediat. Willard are legături cu Blindatele din perioada în care a lucrat în serviciile secrete. Cu cine a vorbit în toți acești ani? Despre rahatul ăla de combustibil sovietic? Cu Blindatele, iată cu cine. Există o relație acolo. De aceea era atât de interesat de Kramer. Nu era îngrijorat de rușinea armatei în general. Era îngrijorat de rușinea companiei de blindate în special.

— Pentru că sunt oamenii lui.

— Corect. Și de aceea Vassell și Coomer au fugit aseară. Nu au *fugit*, ca atare. Ei doar îi dau lui Willard timp și spațiu pentru a se ocupa de noi.

— Willard știe că nu el a semnat bonurile de călătorie.

Am dat din cap. Asta era clar.

— Deci acum avem probleme serioase. Suntem absenți nemotivat și călătorim cu bonuri furate.

— Vom fi bine.

— Cum anume?

— Când vom obține un rezultat.

— O vom face?

Nu am răspuns.

După prânz, am traversat râul și am mers pe jos pe un drum lung și ocolitor înapoi la hotel. Arătam exact ca niște turiști, în hainele noastre, purtând genții Samaritaine. Nu aveam nevoie decât de un aparat de fotografiat. Am făcut cumpărături pe Boulevard Saint Germain și am privit grădinile Luxembourg. Am văzut Les Invalides și École Militaire. Apoi am urcat pe Avenue Bosquet, care m-a dus la mai puțin de cincizeci de metri de partea din spate a blocului de apartamente al mamei mele. Nu i-am spus asta lui Summer. M-ar fi obligat să intru să o văd. Am traversat din nou Sena la Pont de l'Alma și am luat o cafea într-un bistro de pe Avenue New-York. Apoi ne-am plimbat pe deal până la hotel.

— Ora de siestă, a spus Summer. Apoi cina.

Eram suficient de fericit pentru a trage un pui de somn. Eram destul de obosit. M-am întins pe patul din camera albastră și am adormit în câteva minute.

Summer m-a trezit două ore mai târziu, sunându-mă la telefon din camera ei. Voia să știe dacă știu vreun restaurant. Parisul este plin de restaurante, dar eu eram îmbrăcat ca un

idiot și aveam mai puțin de treizeci de dolari în buzunar. Așa că am ales un loc pe care îl știam pe Rue Vernet. M-am gândit că aș putea merge acolo în blugi și cu un hanorac fără să se holbeze cineva la mine și fără să plătesc o avere. Și era destul de aproape ca să mergem pe jos. Nu trebuia să plătesc un taxi.

Ne-am întâlnit în hol. Summer încă arăta grozav. Fusta și jacheta arătau la fel de bine pentru seara ca și după-amiaza. Renunțase la beretă. Eu o păstrasem pe a mea. Am urcat dealul spre Champs Élysées. La jumătatea drumului, Summer a făcut un lucru ciudat. Mi-a luat mâna în mâna ei. Se întunecase și eram înconjurați de cupluri care se plimbau și am presupus că i s-a părut firesc. Și mie mi s-a părut firesc. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că a făcut-o. Sau, mi-a luat un minut să realizez că era ceva în neregulă cu asta. Și ei i-a luat același minut. La sfârșit, s-a emoționat, s-a uitat la mine și mi-a dat din nou drumul.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu, am spus. M-am simțit bine.

— S-a întâmplat pur și simplu, a spus ea.

Am mers mai departe și am cotit în Rue Vernet. Am găsit restaurantul. Era seara devreme în ianuarie și proprietarul ne-a găsit imediat o masă. Într-un colț. Erau flori și o lumânare aprinsă pe ea. Am comandat apă și un *pichet* de vin roșu pentru a bea în timp ce ne gândeam la mâncare.

— Ești ca acasă aici, mi-a spus Summer.

— Nu chiar, am spus eu. Nu sunt acasă nicăieri.

— Vorbești destul de bine franceza.

— Și vorbesc destul de bine engleza. Asta nu înseamnă că mă simt ca acasă în Carolina de Nord, de exemplu.

— Dar unele locuri îți plac mai mult decât altele.

Am dat din cap.

— Acesta este în regulă.

— Ai făcut vreun plan pe termen lung?

— Vorbești ca fratele meu. Vrea să fac un plan.

— Totul se va schimba.

— Întotdeauna vor avea nevoie de polițiști, am spus eu.

— Polițiști care au dezertat?

— Tot ce ne trebuie este un rezultat, am spus eu. Doamna Kramer sau Carbone. Sau Brubaker, poate. Avem trei încercări. Trei șanse.

Ea nu a spus nimic.

— Relaxează-te, am spus. Suntem în afara lumii timp de 48 de ore. Hai să ne bucurăm. Grija nu ne va duce nicăieri. Suntem în Paris.

Ea a dat din cap. I-am privit fața. Am privit-o cum încerca să treacă peste asta. Ochii ei erau expresivi în lumina lumânării. Era ca și cum ar fi avut toate problemele în fața ei, poate îngrămădite în stive, ca niște cutii de carton. Am văzut-o cum își croia drum cu umărul înainte, spre locul liniștit din spatele dulapului.

— Bea-ți vinul, am spus. Distracție plăcută.

Mâna mea se odihnea pe masă. Ea a întins mâna, a strâns-o și a ridicat paharul.

— Vom avea întotdeauna Carolina de Nord, a spus ea.

Am comandat câte trei feluri de mâncare de pe pagina cu preț fix a meniului. Apoi am avut nevoie de trei ore pentru a le mânca. Am ținut conversația departe de muncă. În schimb, am vorbit despre lucruri personale. Ea m-a întrebat despre familia mea. I-am povestit puțin despre Joe și nu prea multe despre mama mea. Ea mi-a povestit despre părinții ei, despre frații și surorile ei și despre destui verișori, încât am pierdut șirul despre cine era cine. În principal, i-am privit chipul în lumina lumânărilor. Pielea ei avea o nuanță de cupru amestecată în spatele negrului pur de abanos. Ochii ei erau ca niște cărbuni. Maxilarul ei era delicat, ca un porțelan fin. Părea incredibil de mică și blândă, pentru un soldat. Dar apoi mi-am amintit de insignele ei de trăgător de elită. Mai multe decât aveam eu.

— O să o cunosc pe mama ta? a întrebat.

— Dacă vrei, am spus. Dar este foarte bolnavă.

— Nu doar un picior rupt?

Am clătinat din cap.

— Are cancer, am spus.

— Este rău?

— Cât se poate de rău.

Summer a dat din cap.

— M-am gândit că trebuie să fie ceva de genul ăsta. Ai fost supărat încă de când ai venit aici prima dată.

— Am fost?

— E normal să te deranjeze.

Am dat la rândul meu din cap.

— Mai mult decât am crezut.

— Nu-ți place de ea?

— Îmi place de ea. Dar, știi, nimeni nu trăiește pentru totdeauna. Din punct de vedere conceptual, aceste lucruri nu sunt o surpriză.

— Probabil că ar trebui să stau deoparte. Nu ar fi potrivit dacă aș veni. Ar trebui să mergi cu Joe. Doar voi doi.

— Îi place să cunoască oameni noi.

— S-ar putea să nu se simtă bine.

— Ar trebui să așteptăm și să vedem. Poate că va dori să ieșim la prânz.

— Cum arată?

— Rău, am spus.

— Atunci nu va dori să cunoască oameni noi.

Am stat o vreme în tăcere. Ospătarul a adus nota de plată. Ne-am numărat banii, am plătit jumătate fiecare și am lăsat un bacșiș decent. Ne-am ținut de mână pe tot drumul înapoi la hotel. Mi s-a părut un lucru evident. Eram singuri împreună într-o mare de necazuri, unele dintre ele împărtășite, altele private. Tipul cu pălăria înaltă ne-a deschis ușa și ne-a urat *bonne nuit*. *Noapte bună*. Am urcat în lift, unul lângă altul, fără să ne atingem. Când am ieșit la etajul nostru, Summer a trebuit să meargă la stânga, iar eu la dreapta. A fost un moment ciudat. Nu am vorbit. Am văzut că voia să vină cu mine și eu cu siguranță voiam să merg cu ea. Puteam vedea camera ei în minte. Pereții galbeni, mirosul de parfum. Patul. Mi-am imaginat cum îi ridicam puloverul nou peste cap. Deschizându-i fermoarul noii ei fuste și auzind-o căzând pe podea. Mi-am imaginat că avea o căptușeală de mătase. Mi-am imaginat că va suna ca un foșnet.

Știam că nu va fi bine. Dar eram deja absenți nemotivat. Eram deja în tot felul de rahaturi adânci. Ar fi fost plăcut și o consolare, în afară de altceva.

— La ce oră dimineață? a spus ea.

— Mai devreme pentru mine, am spus. Trebuie să fiu la aeroport la ora șase.

— Vin cu tine. O să-ți țin companie.

— Mulțumesc.

— E plăcerea mea, a spus ea.

Am stat acolo.

— Va trebui să ne trezim pe la patru, a spus ea.
— Cred că da, am spus eu. În jur de patru.
Am stat acolo.
— Noapte bună, atunci, cred, a spus ea.
— Somn ușor, am spus.
Am virat la dreapta. Nu m-am uitat înapoi. Am auzit ușa ei deschizându-se și închizându-se la o secundă după a mea.

Era ora unsprezece. M-am dus la culcare, dar nu am dormit. Am stat întins și m-am uitat la tavan timp de o oră. Pe fereastră intra lumina orașului. Era rece, galbenă și încețoșată. Puteam să văd pulsațiile de la luminile Turnului Eiffel. Pâlpâiau auriu, aprinzându-se și stingându-se, undeva între rapid și lent și implacabil. Schimbau modelul de pe tencuiala de deasupra capului meu, o dată pe secundă. Am auzit zgomotul frânelor pe o stradă îndepărtată, și lătratul unui câine mic, și pași singuratici departe, sub fereastra mea, și sunetul unui claxon îndepărtat. Apoi orașul s-a liniștit și tăcerea s-a înghesuit peste mine. A urlat în jurul meu, ca o sirenă. Mi-am ridicat încheietura mâinii. Mi-am verificat ceasul. Era miezul nopții. Mi-am lăsat încheietura înapoi pe pat și am fost lovit de un val de singurătate atât de puternic încât m-a lăsat fără suflare.
Am aprins lumina și m-am rostogolit spre telefon. Existau instrucțiuni tipărite pe o mică plăcuță sub butoanele de apelare. *Pentru a suna în camera altui oaspete, apăsați trei și introduceți numărul camerei*. Am apăsat trei și am introdus numărul camerei. A răspuns, la primul apel.
— Ești trează? am spus.
— Da, a spus ea.
— Vrei companie?
— Da, a spus ea.
Mi-am tras blugii și tricoul pe mine și am mers desculț pe coridor. Am bătut la ușa ei. A deschis-o, a întins mâna și m-a tras înăuntru. Era încă îmbrăcată complet. Încă în fustă și pulover. M-a sărutat tare la ușă, iar eu am sărutat-o înapoi, mai tare. Ușa s-a închis în urma noastră. Am auzit șuieratul închizătoarei și clicul zăvorului. Ne-am îndreptat spre pat.
Ea purta lenjerie intimă de culoare roșu închis. Era făcută din mătase sau satin. Îi simțeam parfumul peste tot. Era în cameră și pe corpul ei. Era micuță și delicată și rapidă și puternică.

Aceeași lumină a orașului intra pe fereastră. Acum mă scălda în căldură. Îmi dădea energie. Puteam vedea clipitul luminilor Turnului Eiffel pe tavan. Ne-am potrivit ritmul nostru cu ritmul lor, lent, rapid, necruțător. După aceea ne-am îndepărtat și am zăcut pe spate, epuizați și respirând greu, apropiați, dar fără să vorbim, de parcă nu eram siguri de ce anume făcusem.

Am dormit o oră și m-am trezit în aceeași poziție. Aveam o senzație puternică de ceva pierdut și ceva câștigat, dar nu puteam explica niciuna dintre aceste senzații. Summer a continuat să doarmă. Era cuibărită perfect în curbura corpului meu. Mirosea bine. Era caldă. Era suplă, puternică și liniștită. Respira încet. Brațul meu stâng era sub umerii ei, iar brațul meu drept îi acoperea talia. Mâna ei era înghesuită în mâna mea, pe jumătate deschisă, pe jumătate încolăcită.

Am întors capul și am privit jocul de lumini de pe tavan. Am auzit zgomotul slab al unei motociclete, poate la un kilometru distanță, de cealaltă parte a Arcului de Triumf. Am auzit un câine lătrând în depărtare. În afară de asta, orașul era tăcut. Două milioane de oameni dormeau. Joe era în aer, undeva pe ruta directă către Paris, probabilc se apropia de Islanda. Nu mi-o puteam imagina pe mama. Am închis ochii. Am încercat să dorm din nou.

Ceasul deșteptător din capul meu a sunat la patru. Summer încă dormea. Mi-am eliberat brațul de sub ea și mi-am masat umărul, m-am dat jos din pat și am mers pe covor până la baie. Apoi mi-am pus pantalonii pe mine, am îmbrăcat bluza de trening și am trezit-o pe Summer cu un sărut.

— Trezește-te, locotenente, am spus eu.

Și-a întins brațele sus și și-a arcuit spatele. Cearșaful i-a căzut până în talie.

— Bună dimineața, a spus ea.

Am sărutat-o din nou.

— Îmi place Parisul, a spus ea. M-am distrat aici.

— Și eu.

— Multă distracție.

— Jos, în jumătate de oră, am spus.

M-am întors în camera mea și am chemat room service-ul pentru cafea. Am terminat să mă bărbieresc și să fac duș înainte

să ajungă. Am luat tava de la ușă purtând doar un prosop. Apoi m-am îmbrăcat în uniforma curată, mi-am turnat prima ceașcă și mi-am verificat ceasul. Era patru și douăzeci de minute dimineața la Paris, ceea ce însemna zece și douăzeci de minute seara pe coasta de est, ceea ce însemna că era mult după sfârșitul programului bancherilor. Ceea ce făcea ca pe coasta de vest să fie șapte și douăzeci de minute seara, ceea ce era suficient de devreme pentru ca un tip harnic să fie încă la birou. Am verificat din nou plăcuța de pe telefon și am apăsat nouă pentru o linie liberă. Am format singurul număr pe care îl memorasem, adică centrala telefonică de la Rock Creek, în Virginia. Un operator a răspuns la primul apel.

— Sunt Reacher, am spus eu. Am nevoie de numărul de telefon al ofițerului superior al poliției militare de la Fort Irwin.

— Domnule, există un ordin permanent din partea colonelului Willard ca să vă întoarceți imediat la bază.

— Vin imediat ce pot. Dar mai întâi am nevoie de numărul de telefon.

— Domnule, unde sunteți acum?

— Într-un bordel din Sydney, Australia, am spus eu. Dă-mi numărul lui Irwin.

Mi-a dat numărul de telefon. L-am repetat, am apăsat din nou tasta 9 și l-am format. A răspuns sergentul lui Calvin Franz, la al doilea apel.

— Am nevoie de Franz, am spus.

S-a auzit un clic, apoi liniște și mă așteptam la o lungă așteptare, când a răspuns Franz.

— Vreau să faci ceva pentru mine, am spus.

— Cum ar fi?

— Aveți un tip din Corpul XII pe nume Marshall. Îl cunoști?

— Nu.

— Am nevoie ca el să rămână acolo până când pot ajunge eu însumi. Este foarte important.

— Nu pot împiedica oamenii să părăsească postul decât dacă îi arestez.

— Spune-i doar că am sunat de la Berlin. Asta ar trebui să fie suficient. Atâta timp cât crede că sunt în Germania, va rămâne în California.

— De ce?

— Pentru că așa i s-a spus să facă.

— Te cunoaște?

— Nu personal.

— Atunci e o conversație incomodă pentru mine. De exemplu, nu pot să mă duc la un tip pe care nu l-am cunoscut niciodată și să-i spun: Hei, vești bune, un alt tip pe care nu l-ai cunoscut niciodată, pe nume Reacher, vrea să știi că este blocat în Berlin.

— Deci, fii subtil, am spus eu. Spune-i că te-am rugat să îi pui o întrebare din partea mea, pentru că nu am cum să ajung acolo singur.

— Ce întrebare?

— Întreabă-l despre ziua înmormântării lui Kramer. A fost la Arlington? Ce a făcut în restul zilei? De ce nu și-a dus băieții în Carolina de Nord? Ce motiv i-au dat ei ca să vrea să meargă singuri cu mașina?

— Asta înseamnă patru întrebări.

— Cum zici tu, dar fă să pară că întrebi în numele meu, pentru că nu face parte din planurile mele de călătorie să ajung în California.

— Unde pot să te sun?

M-am uitat în jos la telefon și am citit numărul de la George V.

— Asta e Franța, a spus el. Nu Germania.

— Marshall nu trebuie să știe asta, am spus. Mă voi întoarce la hotel mai târziu.

— Când vii în California?

— În patruzeci și opt de ore, sper.

— Bine, a spus el. Altceva?

— Da, am spus. Sună la Fort Bird din partea mea și roagă-l pe sergentul meu să obțină dosarele generalului Vassell și al colonelului Coomer. Mai exact, vreau să știu dacă vreunul dintre ei are vreo legătură cu un oraș numit Sperryville din Virginia. Născut acolo, crescut acolo, familie acolo, orice fel de legătură care ar putea indica faptul că ar putea ști ce fel magazine sunt acolo. Spuneți-i să aibă răspunsurile până când voi lua legătura cu ea.

— Bine, a spus el din nou. Asta e tot?

— Nu, am spus eu. Spune-i, de asemenea, să îl sune pe detectivul Clark din Green Valley și să îi trimită prin fax cercetările sale din stradă, referitoare la noaptea de Anul Nou. Va ști despre ce vorbesc.

— Mă bucur că cineva știe, a spus Franz.

A făcut o pauză. Își nota.

— Deci, *asta* e tot? a spus el.

— Deocamdată, am spus.

Am închis și am ajuns în hol cam la cinci minute după Summer. Aștepta acolo. Fusese mult mai rapidă decât mine. Dar, pe de altă parte, nu trebuia să se bărbierească și nu cred că dăduse niciun telefon sau își făcuse timp pentru o cafea. Ca și mine, era din nou în uniformă. Cumva își curățase cizmele, sau pusese să îi fie curățate. Erau strălucitoare.

Nu aveam bani pentru un taxi până la aeroport. Așa că ne-am întors pe jos prin întunericul de dinaintea răsăritului până la Place de l'Opéra și am luat autobuzul. A fost mai puțin aglomerat decât data trecută, dar la fel de inconfortabil. Am privit orașul adormit, apoi am traversat Périphérique și am mers încet prin suburbiile sumbre.

Am ajuns la Roissy-Charles de Gaulle cu puțin înainte de ora șase. Era foarte aglomerat. Bănuiam că aeroporturile funcționau pe fusuri orare flexibile. Era mai aglomerat la ora șase dimineața decât în mijlocul după-amiezii. Erau mulțimi de oameni peste tot. Mașinile și autobuzele încărcau și descărcau, călătorii cu ochii roșii ieșeau și intrau și se luptau cu bagajele. Părea că întreaga lume era în mișcare.

Ecranul de sosiri arăta că zborul lui Joe era deja la sol. Am mers pe jos până la ușile de ieșire din zona vamală. Ne-am ocupat locurile în mijlocul unei mari mulțimi de persoane care se întâlneau și se întâmpinau. M-am gândit că Joe va fi unul dintre primii pasageri care vor trece. Ar fi coborât repede din avion și nu ar fi înregistrat niciun bagaj. Nicio întârziere.

Am văzut câțiva întârziați care au ieșit de la zborul anterior. Erau în mare parte familii încetinite de copii mici sau persoane care așteptau bagaje de dimensiuni ciudate. Oamenii din mulțime se întorceau spre ei cu nerăbdare și apoi se întorceau din nou când își dădeau seama că nu erau cei pe care îi căutau. I-am privit cum făceau asta pentru o vreme. Era o dinamică fizică interesantă. Doar ajustări subtile ale posturii erau suficiente pentru a arăta interes, iar apoi lipsă de interes. Bun venit, apoi respingere. O jumătate de întoarcere spre interior, apoi o jumătate de întoarcere spre exterior. Uneori nu era nimic

mai mult decât un transfer al greutății corpului de la un picior la altul.

Ultimii rămași s-au amestecat cu primii oameni care au coborât din avionul lui Joe. Erau oameni de afaceri care se mișcau repede, înghesuindu-se, ducând serviete și port-costume. Erau femei tinere cu tocuri înalte și ochelari negri, îmbrăcate scump. Manechine? Actrițe? Fete de companie? Erau oameni din guvern, francezi și americani. Îi puteam distinge după felul în care arătau. Isteți și serioși, cu ochelari, dar pantofii, costumele și hainele nu erau de cea mai bună calitate. Diplomați de nivel inferior, probabil. Zborul venea din D.C., la urma urmei.

Joe a ieșit cam al doisprezecelea. Purta același pardesiu pe care îl văzusem mai înainte, dar un costum și o cravată diferite. Arăta bine. Mergea repede și purta o geantă neagră de piele. Era cu un cap mai înalt decât toți ceilalți. A ieșit pe ușă, s-a oprit brusc și a privit în jur.

— Seamănă cu tine, a spus Summer.

— Dar eu sunt o persoană mai drăguță, am spus.

M-a văzut imediat, pentru că eram și eu cu un cap mai înalt decât ceilalți. I-am indicat un loc în afara fluxului principal de trafic. El s-a strecurat prin mulțime și s-a îndreptat spre el. Am făcut o buclă și ne-am alăturat lui acolo.

— Locotenent Summer, a spus el. Sunt foarte încântat să vă cunosc.

Nu-l văzusem uitându-se la benzile de pe haina ei, unde scria *Summer, U.S. Army*. Sau la tresele de locotenent de pe gulerul ei. Probabil că-și amintea numele și gradul ei de când vorbisem înainte.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Sunt obosit, a spus el.

— Vrei micul dejun?

— Hai să-l luăm în oraș.

Coada la taxi era lungă de un kilometru și se mișca încet. Am ignorat-o. Ne-am îndreptat din nou direct spre transportul public. Am ratat unul și am fost primii la coadă pentru următorul. A venit în zece minute. Joe și-a petrecut timpul de așteptare întrebând-o pe Summer despre vizita ei la Paris. Ea i-a spus amănuntele, dar nu și despre evenimentele de după miezul nopții. Am stat pe bordură, cu spatele la carosabil, privind cerul

de est deasupra acoperișului terminalului. Zorii se iviseră repede. Avea să fie o altă zi însorită. Era zece ianuarie, iar vremea era cea mai bună pe care o văzusem până atunci în noul deceniu.

Ne-am urcat în autobuz și ne-am așezat pe trei scaune aflate unul lângă altul, orientate lateral, vizavi de suportul pentru bagaje. Summer s-a așezat pe scaunul din mijloc. Joe a stat în fața ei, iar eu am stat în spate. Erau scaune mici și incomode. Din plastic dur. Fără spațiu pentru picioare. Genunchii lui Joe îi ajungeau până în jurul urechilor și capul i se legăna dintr-o parte în alta odată cu mișcarea. Părea palid. Am presupus că urcarea într-un autobuz nu era prea binevenită, după un zbor de o noapte peste Atlantic. M-am simțit puțin prost. Dar, pe de altă parte, și eu aveam aceeași mărime. Aveam aceeași problemă de acomodare. Și nici eu nu dormisem prea mult. Și eram obosit. Și bănuiam că a fi în mișcare era mai bine pentru el decât să stea la coadă la taxi timp de o oră.

S-a mai luminat puțin după ce am traversat Périphérique și am intrat în splendoarea urbană a lui Haussmann. Soarele era deja sus, iar orașul era scăldat în aur și miere. Cafenelele erau ocupate, iar trotuarele erau deja pline de oameni care se mișcau într-un ritm măsurat și cărau baghete și ziare. Legislația îi limita pe parizieni la o săptămână de lucru de 35 de ore, iar o mare parte din cele 133 de ore rămase le petreceau cu mare plăcere în a nu face mare lucru. Era relaxant doar să îi privești.

Am coborât în locul familiar din Place de l'Opéra. Am mers spre sud în același mod în care am mers în săptămâna precedentă, traversând râul la Pont de la Concorde, întorcându-ne spre vest pe Quai d'Orsay, apoi spre sud pe Avenue Rapp. Am ajuns până la Rue de l'Université, unde se vedea Turnul Eiffel, apoi Summer s-a oprit.

— Mă duc să mă uit la turn, a spus ea. Voi mergeți înainte și duceți-vă la mama voastră.

Joe s-a uitat la mine. *Știe?* Am dat din cap. *Știe*.

— Mulțumesc, locotenente, a spus el. Vom merge să vedem cum se simte. Dacă e pregătită, poate că ai putea veni cu noi la prânz.

— Sună-mă la hotel, a spus ea.

— Știi unde este? am spus.

S-a întors și a arătat spre nord, de-a lungul bulevardului.

— Peste podul de acolo și pe deal, pe partea stângă. Linie dreaptă.

Am zâmbit. Avea un simț decent al orientării. Joe părea puțin nedumerit. Văzuse direcția în care arătase ea și știa ce era acolo sus.

— George V? a spus el.

— De ce nu? am spus eu.

— Pe banii armatei?

— Mai mult sau mai puțin, am spus eu.

— Remarcabil.

Summer se întinse, mă sărută pe obraz și îi strânse mâna lui Joe. Am rămas acolo cu soarele slab pe umeri și am privit-o cum se îndepărta spre baza turnului. Era deja un curent subțire de turiști care se îndreptau în aceeași direcție. Îi vedeam pe vânzătorii de suveniruri despachetând. Am stat și i-am privit în depărtare. Am privit-o pe Summer cum devenea din ce în ce mai mică pe măsură ce se îndepărta.

— E foarte drăguță, a spus Joe. Unde ai găsit-o?

— A fost la Fort Bird.

— Ți-ai dat seama ce se întâmplă acolo?

— Sunt un pic mai aproape.

— Sper că da. Ești acolo de aproape două săptămâni.

— Îți amintești de tipul ăla de care te-am întrebat? Willard? A avut de a face cu Blindatele, nu?

Joe a dat din cap.

— Sunt sigur că le raporta direct. A trimis câteva dintre materialele sale, direct la biroul lor de informații.

— Îți amintești vreun nume?

— Cei de la Blindate? Nu chiar. Nu i-am acordat niciodată prea multă atenție lui Willard. Materialele lui nu erau foarte populare. A fost o problemă secundară.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Marshall?

— Nu-mi amintesc de el, a spus Joe.

Nu am spus nimic. Joe s-a întors și a privit spre sud pe bulevard. Și-a înfășurat haina mai strâns în jurul lui și și-a întors fața spre soare.

— Să mergem, a spus el.

— Când ai sunat-o ultima dată?

— Alaltăieri. Urma să suni tu.

Ne-am îndepărtat și am coborât pe bulevard, unul lângă altul, potrivindu-ne ritmul cu cel al oamenilor din jurul nostru, care se plimbau pe îndelete.

— Vrei micul dejun mai întâi? am spus eu. Nu vrem să o trezim.

— Asistenta ne va lăsa să intrăm.

Am trecut pe lângă oficiul poștal. Era o mașină abandonată, jumătate pe trotuar. Fusese implicată într-un fel de accident. Avea o aripă lovită și o roată dezumflată. Am ieșit în stradă ca să trecem pe lângă ea. Am văzut un vehicul mare și negru parcat pe șosea, la patruzeci de metri în față.

Ne-am holbat la el.

— *Un corbillard*, a spus Joe.

Un dric.

Ne-am holbat la el. Am încercat să ne dăm seama la ce clădire aștepta. Am încercat să evaluăm distanța. Perspectiva frontală a îngreunat lucrurile. Am aruncat o privire în sus, la linia acoperișului. Mai întâi a apărut o fațadă Belle Époque din calcar, înaltă de șapte etaje. Apoi o coborâre spre clădirea mai simplă a mamei mele, cu șase etaje. Mi-am plimbat privirea pe verticală până jos, de-a lungul fațadei. Până la stradă. Până la mașina mortuară. Era parcată chiar în fața ușii mamei mele.

Am alergat.

Pe trotuar stătea un bărbat cu o pălărie de mătase neagră. Ușa de la stradă a clădirii mamei mele era deschisă. I-am aruncat o privire bărbatului cu pălărie și am intrat pe ușa care dădea în curte. Portarul stătea în ușa ei. Avea o batistă în mână și lacrimi în ochi. Nu ne-a acordat nicio atenție. Ne-am îndreptat spre lift. Am urcat până la cinci. Ascensorul era chinuitor de lent.

Ușa de la apartament era deschisă. Erau bărbați în haine negre înăuntru. Trei. Am intrat înăuntru. Bărbații în paltoane s-au dat la o parte. Nu au spus nimic. Fata cu ochii luminoși a ieșit din bucătărie. Părea palidă. S-a oprit când ne-a văzut. Apoi s-a întors și a traversat încet camera pentru a ne întâlni.

— Ce s-a întâmplat? a spus Joe.

Ea nu a răspuns.

— Când? am întrebat.

— Aseară, a spus ea. A fost foarte liniștită.

Bărbații în paltoane și-au dat seama cine trebuie să fim și au ieșit pe hol. Erau foarte tăcuți. Nu au făcut niciun zgomot. Joe a

făcut un pas nesigur și s-a așezat pe canapea. Eu am rămas acolo unde eram. Am rămas nemișcat în mijlocul camerei.

— Când? am spus din nou.

— La miezul nopții, a spus fata. În somn.

Am închis ochii. I-am deschis din nou un minut mai târziu. Fata era încă acolo. Ochii ei erau în ochii mei.

— Ai fost lângă ea? i-am spus.

Ea a dat din cap.

— Tot timpul, a spus ea.

— A fost vreun doctor aici?

— Ea l-a rugat să plece.

— Ce s-a întâmplat?

— A spus că se simte bine. S-a dus la culcare la ora unsprezece. A dormit o oră, apoi a încetat să mai respire.

M-am uitat în sus, spre tavan.

— Avea dureri?

— Nu la sfârșit.

— Dar a spus că se simte bine.

— Îi venise vremea. Am mai văzut-o și înainte.

M-am uitat la ea, apoi m-am uitat în altă parte.

— Vreți să o vedeți? a întrebat fata.

— Joe? i-am spus.

El a dat din cap. A rămas pe canapea. Am făcut un pas spre dormitor. Era un sicriu de mahon așezat pe niște cuburi de catifea, lângă pat. Era căptușit cu mătase albă și era gol. Trupul mamei mele era încă în pat. Cearșafurile erau aranjate în jurul ei. Capul ei se odihnea ușor pe pernă, iar brațele îi erau încrucișate pe piept în afara păturilor. Ochii ei erau închiși. Abia dacă o puteam recunoaște.

Summer m-a întrebat: Te deranjează să vezi oameni morți?

Nu văzusem niciodată trupul tatălui meu. Eram plecat undeva când a murit. A fost o chestie la inimă. Un spital de veterani a făcut tot ce a putut, dar a fost fără speranță, de la bun început. Venisem cu avionul în dimineața înmormântării și plecasem din nou în aceeași noapte.

Am stat lângă patul mamei mele timp de cinci minute lungi, cu ochii deschiși, cu ochii uscați. Apoi m-am întors și am pășit înapoi în sufragerie. Era din nou aglomerat. Cioclii se întorseseră. Purtătorii de sicriu. Și mai era un bătrân pe canapea, lângă Joe. Stătea țeapăn. Lângă el se aflau două

bastoane. Avea părul subțire și grizonat și un costum gros de culoare închisă, cu o panglică mică la butonieră. Roșie, albă și albastră, poate o panglică de la Croix de Guerre, sau de *la Médaille de la Résistance*. Avea o cutie mică de carton în echilibru pe genunchii lui osoși. Era legată cu o bucată de sfoară roșie și decolorată.

— Acesta este domnul Lamonnier, a spus Joe. Prieten de familie.

Bătrânul și-a luat bastoanele și a început să se ridice pentru a-mi strânge mâna, dar i-am făcut semn să se așeze și m-am apropiat. Avea vreo 75 sau 80 de ani. Era slab și uscățiv și relativ înalt pentru un francez.

— Pe tine te-a numit Reacher, a spus el.

Am dat din cap.

— Ăsta sunt eu, am spus. Nu-mi amintesc de dumneavoastră.

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Dar o cunoșteam pe mama ta de mult timp.

— Mulțumesc că ați trecut pe aici.

— Și eu, a spus el.

Touché, m-am gândit.

— Ce este în cutie? l-am întrebat.

— Lucruri pe care a refuzat să le păstreze aici, a spus bătrânul. Dar lucruri care am simțit că ar trebui să fie găsite aici, într-un moment ca acesta, de către fiii ei.

Mi-a înmânat cutia, ca și cum ar fi fost o povară sacră. Am luat-o și am pus-o sub braț. Nu era nici ușoară, nici grea. Am presupus că era o carte înăuntru. Poate un jurnal vechi legat în piele. Și alte câteva lucruri, de asemenea.

— Joe, am spus. Să mergem să luăm micul dejun.

Am mers repede și fără țintă. Am cotit în Rue Saint Dominique și am trecut pe lângă două cafenele din partea de sus a Rue de l'Exposition fără să ne oprim. Am traversat Avenue Bosquet pe contrasens și apoi am făcut la stânga în Rue Jean Nicot. Joe s-a oprit la un *tabac* și a cumpărat țigări. Aș fi zâmbit dacă aș fi fost în stare. Strada a fost numită după tipul care a descoperit nicotina.

Ne-am aprins țigările pe trotuar și apoi ne-am ascuns în prima cafenea pe care am văzut-o. Am terminat de mers pe jos. Eram pregătiți pentru discuții.

— Nu trebuia să mă aștepți, a spus Joe. Ai fi putut să o vezi pentru ultima oară.

— Am simțit că s-a întâmplat, am spus. La miezul nopții trecute, ceva m-a lovit.

— Ai fi putut fi cu ea.

— Prea târziu acum.

— Ar fi fost în regulă pentru mine.

— Nu ar fi fost în regulă pentru ea.

— Ar fi trebuit să rămânem acum o săptămână.

— Nu a vrut să rămânem, Joe. Asta nu era în planul ei. Era o persoană, avea dreptul la intimitatea ei. Era o mamă, dar nu era doar atât.

A tăcut. Ospătarul ne-a adus cafea și un coșuleț de paie plin cu croissante. Părea să simtă starea de spirit. Le-a pus jos cu grijă și s-a dat înapoi.

— Te vei ocupa de înmormântare? am spus.

El a dat din cap.

— Va fii peste patru zile. Poți să rămâi?

— Nu, am spus eu. Dar mă voi întoarce.

— Bine, a spus el. Voi sta o săptămână sau două. Cred că va trebui să-i găsesc testamentul. Probabil că va trebui să vindem casa. Dacă nu cumva o vrei tu?

Am clătinat din cap.

— Nu vreau. Tu?

— Nu văd cum aș putea să o folosesc.

— Nu ar fi fost corect să merg singur, am spus.

Joe nu a spus nimic.

— Am văzut-o săptămâna trecută, am spus eu. Am fost împreună. Ne-am simțit bine.

— Crezi?

— Ne-am distrat. Așa a vrut ea să fie. De aceea a făcut acest efort. De aceea a cerut să meargă la Polidor. Oricum nu a fost acolo pentru mâncare.

A ridicat din umeri. Ne-am băut cafeaua în tăcere. Am încercat un croissant. Era bun, dar nu aveam poftă de mâncare. L-am pus înapoi în coș.

— Viața, a spus Joe. Ce lucru complet ciudat este. O persoană trăiește șaizeci de ani, face tot felul de lucruri, știe tot felul de lucruri, *simte tot felul de lucruri,* iar apoi se termină. Ca și cum n-ar fi fost niciodată.

— Ne vom aminti mereu de ea.

— Nu, ne vom aminti părți din ea. Părțile pe care ea a ales să le împărtășească. Vârful icebergului. Restul, numai ea știa. Prin urmare, restul deja nu există. Începând de acum.

Am mai fumat câte o țigară fiecare și am stat liniștiți. Apoi ne-am întors pe jos, încet, unul lângă altul, puțin epuizați, într-un fel de liniște.

Sicriul era în dric când ne-am întors la clădirea ei. Probabil că l-au pus în picioare în lift. Portarul era afară, pe trotuar, lângă bătrânul cu panglica. Se sprijinea în bastoane. Asistenta era și ea acolo, stând singură în picioare. Purtătorii de sicriu aveau mâinile împreunate în fața lor. Priveau în jos, spre pământ.

— O duc la *dépôt mortuaire*, a spus asistenta.

Salonul funerar.

— Bine, a spus Joe.

Nu am rămas. Mi-am luat la revedere de la asistentă și de la portar și am dat mâna cu bătrânul. Apoi i-am făcut un semn din cap lui Joe și am pornit pe bulevard. Nu m-am uitat înapoi. Am traversat Sena la Pont de l'Alma și am mers pe Avenue George V până la hotel. Am urcat cu liftul și m-am întors în camera mea. Încă mai aveam cutia bătrânului sub braț. I-am dat drumul pe pat și am rămas nemișcat, complet nesigur de ce să fac în continuare.

Încă eram acolo, douăzeci de minute mai târziu, când a sunat telefonul. Era Calvin Franz, care suna de la Fort Irwin din California. A trebuit să-și spună numele de două ori. Prima dată, nu mi-am putut aminti cine era.

— Am vorbit cu Marshall, a spus el.

— Cine?

— Tipul tău din Corpul XII.

Nu am spus nimic.

— Ești bine?

— Îmi pare rău, am spus. Sunt bine. Ai vorbit cu Marshall.

— A fost la înmormântarea lui Kramer. I-a condus pe Vassell și Coomer acolo și înapoi. Apoi susține că nu i-a condus în restul zilei pentru că a avut întâlniri importante la Pentagon toată după-amiaza.

— Dar?

— Nu l-am crezut. E un mincinos. Dacă Vassell și Coomer ar fi vrut ca el să conducă, ar fi condus, cu sau fără întâlniri.

— Și?

— Și știind ce fel de bătaie de cap îmi vei da dacă nu verific, am verificat.

— Și?

— Acele întâlniri trebuie să fi fost cu el însuși în cabina de toaletă, pentru că nimeni altcineva nu l-a văzut prin preajmă.

— Deci ce-a făcut, de fapt?

— Habar n-am. Dar făcea ceva, asta e sigur. Felul în care mi-a răspuns a fost mult prea sigur pe el. Adică, toate astea s-au întâmplat acum șase zile. Cine naiba își mai amintește ce întâlniri a avut acum șase zile? Dar tipul ăsta pretinde că își amintește.

— I-ai spus că sunt în Germania?

— Părea să știe deja.

— I-ai spus că rămân acolo?

— Părea să ia de bun că nu te îndrepți spre California prea curând.

— Tipii ăștia sunt prieteni vechi cu Willard, am spus eu. Le-a promis că mă va ține departe de ei. Conduce 110 ca și cum ar fi armata particulară a Blindatelor.

— Apropo, am verificat chiar eu aceste dosare. Despre Vassell și Coomer, pentru că m-ai făcut curios. Nu există nimic acolo care să sugereze că vreunul dintre ei a auzit vreodată de un loc numit Sperryville, Virginia.

— Ești sigur?

— Foarte. Vassell este din Mississippi, iar Coomer este din Illinois. Niciunul dintre ei nu a trăit sau n-a servit vreodată în apropiere de Sperryville.

Am tăcut pentru o clipă.

— Sunt căsătoriți? am întrebat eu.

— Căsătoriți? a spus Franz. Da, erau soții și copii acolo. Dar erau fete din zonă. Nu există socri în Sperryville.

— Bine, am spus eu.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Vin în California.

Am pus telefonul jos și am mers pe coridor până la ușa lui Summer. Am bătut la ușă și am așteptat. Mi-a deschis. Se întorsese din turul ei.

— A murit noaptea trecută, am spus.

— Știu, a spus Summer. Fratele tău tocmai m-a sunat de la apartamentul ei. A vrut să mă asigur că ești bine.

— Sunt bine, am spus.

— Îmi pare foarte rău.

Am ridicat din umeri.

— Teoretic, aceste lucruri nu sunt o surpriză.

— Când a fost asta?

— La miezul nopții. A renunțat pur și simplu.

— Mă simt prost. Ar fi trebuit să te duci să o vezi ieri. Nu trebuia să-ți petreci ziua cu mine. Nu ar fi trebuit să facem toate acele cumpărături ridicole.

— Am văzut-o săptămâna trecută. Ne-am distrat. Mai bine că săptămâna trecută a fost ultima dată.

— Aș fi vrut să am parte de orice timp pe care l-aș fi putut avea.

— Putea să se stingă oricând, am spus. Aș fi putut să mă duc ieri, după-amiază, poate. Acum mi-aș fi dorit să fi rămas seara. Dacă aș fi rămas seara, mi-aș fi dorit să fi stat până la miezul nopții.

— Ai fost aici cu mine la miezul nopții. Mă simt prost legat de asta.

— Nu, am spus. Nu mă simt prost în legătură cu asta. Nici mama mea nu ar fi făcut-o. Era franțuzoaică, până la urmă. Dacă ar fi știut că astea sunt opțiunile mele, ar fi insistat.

— Spui doar așa.

— Ei bine, cred că nu era foarte deschisă la minte. Dar întotdeauna a vrut să ne facă fericiți.

— A renunțat pentru că a fost lăsată singură?

Am clătinat din cap.

— Voia să fie lăsată în pace ca să poată renunța.

Summer nu a spus nimic.

— Plecăm, am spus. Vom lua un zbor de noapte înapoi.

— California?

— Coasta de est mai întâi, am spus. Sunt lucruri pe care trebuie să le verific.

— Ce lucruri? a spus ea.

Nu i-am spus. Ar fi râs, iar în acel moment nu aș fi putut suporta râsul.

Summer și-a făcut bagajul și s-a întors cu mine în cameră. M-am așezat pe pat și m-am jucat cu șnurul de la cutia domnului Lamonnier.

— Ce este asta? a spus ea.

— Ceva ce a adus un bătrânel. A spus că este ceva ce ar trebui să fie găsit împreună cu lucrurile mamei mele.

— Ce este în ea?

— Nu știu.

— Atunci deschide-o.

Am împins-o peste blat.

— Deschide-o tu.

I-am privit degetele ei mici și îngrijite cum lucrau la nodul vechi și strâns. Lacul ei de unghii transparent sclipea în lumină. A reușit să scoată șnurul și a ridicat capacul. Era o cutie puțin adâncă, făcută din acel tip de carton gros și rezistent pe care nu prea îl mai vezi. Înăuntru erau trei lucruri. Era o cutie mai mică, ca o cutie de bijuterii. Era făcută din carton acoperit cu hârtie filigranată albastru închis. Era o carte. Și mai era un tăietor de brânză. Era o simplă bucată de sârmă cu un mâner la fiecare capăt. Mânerele erau din lemn vechi de culoare închisă. Puteai vedea lucruri asemănătoare în orice *épicerie* din Franța. Doar că acesta fusese schimbat. Sârma era prea groasă pentru brânză. Arăta ca o coardă de pian. Era încolăcită și corodată, de parcă ar fi fost stocată de foarte mult timp.

— Ce este? a spus Summer.

— Seamănă cu o garotă, am spus eu.

— Cartea este în franceză, a spus ea. Nu pot să o citesc.

Mi-a dat-o mie. Era o carte tipărită cu o copertă de hârtie subțire. Nu era un roman. Un fel de memorii. Colțurile paginilor erau uzate. Mirosea a mucegai. Titlul era ceva legat de căile ferate. Am deschis-o și am aruncat o privire. După pagina de titlu era o hartă a sistemului feroviar francez din anii 1930. Primul capitol părea să fie despre cum toate liniile din nord se înghesuiau prin Paris și apoi se împrăștiau din nou spre sud. Nu puteai călători nicăieri fără să treci prin capitală. Pentru mine avea sens. Franța era o țară relativ mică, cu un oraș foarte mare în ea. Majoritatea națiunilor procedau la fel. Capitala era întotdeauna centrul pânzei de păianjen.

Am răsfoit până la sfârșitul cărții. Pe partea din spate a supracopertei era o fotografie a autorului. Fotografia era a unui

Monsieur Lamonnier mai tânăr cu patruzeci de ani. L-am recunoscut fără nicio dificultate. În textul de sub fotografie scria că își pierduse ambele picioare în luptele din mai 1940. Mi-am amintit felul rigid în care se așezase pe canapeaua mamei mele. Și bastoanele lui. Probabil că folosea proteze. Picioare de lemn. Ceea ce eu presupusesem că erau genunchi osoși trebuie să fi fost articulații mecanice complicate. În articol se spunea în continuare că a construit *Le Chemin de Fer Humain*. Calea ferată umană. Fusese decorat cu Medalia Rezistenței de către președintele Charles de Gaulle, cu Crucea George de către britanici și cu Medalia pentru servicii deosebite de către americani.

— Ce este? a spus Summer.

— Se pare că tocmai am întâlnit un vechi erou al Rezistenței, am spus.

— Ce are de-a face cu mama ta?

— Poate că ea și acest Lamonnier au fost iubiți cu mult timp în urmă.

— Și vrea să vă spună ție și lui Joe despre asta? Despre ce tip grozav a fost? Într-un moment ca acesta? E un pic cam egocentric, nu-i așa?

Am mai citit puțin. La fel ca majoritatea cărților în limba franceză, folosea o construcție ciudată numită trecut istoric, care era rezervată doar pentru lucruri scrise. Asta o făcea greu de citit pentru un ne-nativ. Iar prima parte a poveștii nu era foarte captivantă. Prezenta foarte laborios faptul că trenurile care veneau dinspre nord își debarcau pasagerii la terminalul Gare du Nord, iar dacă acei pasageri doreau să continue spre sud trebuiau să traverseze Parisul pe jos sau cu mașina, cu metroul sau cu taxiul până la un alt terminal, cum ar fi Gare d'Austerlitz sau Gare de Lyon, înainte de a se alătura unui tren spre sud.

— Este vorba despre ceva numit calea ferată umană, am spus eu. Doar că, deocamdată, nu sunt mulți oameni implicați.

I-am dat cartea lui Summer și ea a răsfoit-o din nou.

— Este semnat, a spus ea.

Mi-a arătat prima pagină albă. Pe ea era un text vechi și decolorat. Cu cerneală albastră, cu o caligrafie îngrijită. Cineva scrisese: *À Béatrice de Pierre*. Pentru Beatrice de la Pierre.

— Pe mama ta o chema Beatrice? a întrebat Summer.

— Nu, am spus eu. Numele ei era Josephine. Josephine Moutier, apoi Josephine Reacher.

Mi-a dat cartea înapoi.

— Cred că am auzit de calea ferată umană, a spus ea. A fost o chestie din al Doilea Război Mondial. Era vorba despre salvarea echipajelor de bombardiere care au fost doborâte deasupra Belgiei și Olandei. Celulele locale ale Rezistenței îi luau și îi treceau de-a lungul unui lanț până la granița spaniolă. Apoi puteau să se întoarcă acasă și să intre din nou în acțiune. Era important pentru că echipajele antrenate erau valoroase. În plus, îi salva pe oameni să fie aruncați într-un lagăr de prizonieri de război.

— Asta ar explica medaliile lui Lamonnier, am spus eu. Câte una de la fiecare guvern aliat.

Am pus cartea pe pat și m-am gândit să fac bagajele. M-am gândit să arunc blugii, tricoul și geaca Samaritaine. Nu aveam nevoie de ele. Nici nu-i voiam. Apoi m-am uitat din nou la carte și am văzut că unele dintre pagini aveau margini diferite față de altele. Am luat-o, am deschis-o și am găsit niște fotografii. Cele mai multe dintre ele erau portrete de studio, busturi, câte șase pe o pagină. Celelalte erau fotografii clandestine, făcute pe teren. Arătau aviatori aliați ascunși în pivnițe luminate de lumânări așezate pe butoaie, și grupuri mici de bărbați fugari îmbrăcați în haine țărănești împrumutate, pe drumuri de țară, și ghizi din Pirinei în mijlocul unui teren muntos înzăpezit. Una dintre fotografiile din teren arăta doi bărbați cu o tânără fată între ei. Fata nu era mai mult decât un copil. Îi ținea de mână pe ambii bărbați, zâmbind veselă, conducându-i pe o stradă dintr-un oraș. Paris, aproape sigur. Legenda de sub fotografie spunea: *Béatrice de service à ses travaux*. *Beatrice la datorie, făcându-și treaba*. Beatrice părea să aibă în jur de treisprezece ani.

Eram destul de sigur că Beatrice era mama mea.

M-am întors la paginile cu portrete de studio și am găsit-o. Era un fel de fotografie de școală. Părea să aibă în jur de șaisprezece ani în fotografie. Legenda era *Béatrice în 1947*. *Beatrice în 1947*. Am răsfoit înainte și înapoi textul și am reconstituit firul narativ a lui Lamonnier. Existau două probleme tactice principale în ceea ce privește calea ferată umană. Găsirea aviatorilor doborâți nu era una dintre ele. Aceștia cădeau din cer, la propriu, peste tot în Țările de Jos, cu zecile în

fiecare noapte fără lună. Dacă Rezistența ajungea prima la ei, aveau o șansă. Dacă Wehrmachtul ajungea primul la ei, nu aveau niciuna. Era o chestiune de noroc pur. Dacă aveau noroc și Rezistența ajungea la ei înaintea germanilor, erau ascunși, uniformele le erau schimbate cu tot felul de deghizări plauzibile, li se eliberau acte false, se cumpărau bilete de tren și un curier îi escorta într-un tren spre Paris, iar ei erau în drum spre casă.

Probabil.

Prima problemă tactică era posibilitatea unui control la fața locului, în tren, la un moment dat în timpul călătoriei inițiale. Aceștia erau băieți blonzi de la fermă, hrăniți sănătos cu porumb, din America, sau britanici roșcați din Scoția, sau orice altceva care nu părea brunet și flămând și francez. Ieșeau în evidență. Nu vorbeau limba. S-au inventat o mulțime de subterfugii. Se prefăceau că dorm, sau că sunt bolnavi, sau muți, sau surzi. Curierii vorbeau tot timpul.

A doua problemă tactică era tranzitarea Parisului. Parisul era plin de germani. Peste tot erau puncte de control aleatorii. Străinii rătăciți și neîndemânatici ieșeau în evidență ca arătați cu degetul. Mașinile private dispăruseră complet. Taxiurile erau greu de găsit. Nu exista benzină. Bărbații care se plimbau în compania altor bărbați deveneau ținte. Așa că femeile au fost folosite drept curieri. Și apoi, una dintre stratagemele la care Lamonnier a recurs a fost să folosească un copil pe care îl cunoștea. Ea se întâlnea cu aviatorii la Gare du Nord și îi conducea pe străzi până la Gare de Lyon. Râdea, sărea, îi ținea de mână și îi dădea drept frați mai mari sau unchi în vizită. Manierele ei erau neașteptate și dezarmante. Îi făcea pe oameni să treacă de punctele de control ca niște fantome. Avea treisprezece ani.

Toți cei din lanț aveau nume de cod. Al ei era Béatrice. Al lui Lamonnier era Pierre.

Am scos din cutie cutia albastră de carton cu bijuterii. Am deschis-o. Înăuntru era o medalie. Era *La Médaille de la Résistance*. Medalia Rezistenței. Avea o panglică roșie, albă și albastră, iar medalia în sine era de aur. Am întors-o. Pe spate era gravată frumos: *Joséphine Moutier*. Mama mea.

— Nu ți-a spus niciodată? a spus Summer.

Am clătinat din cap.

— Nici un cuvânt. Nici măcar unul, niciodată.

Apoi m-am uitat înapoi în cutie. *Ce naiba era cu garota aia?*

— Sună-l pe Joe, am spus. Spune-i că mergem la el. Spune-i să-l aducă pe Lamonnier acolo.

Am ajuns la apartament cincisprezece minute mai târziu. Lamonnier era deja acolo. Poate că nu plecase deloc. I-am dat cutia lui Joe și i-am spus să o verifice. A fost mai rapid decât mine, pentru că a început cu medalia. Numele de pe spate i-a dat un indiciu. A aruncat o privire peste carte și s-a uitat la Lamonnier când l-a recunoscut în fotografia autorului. Apoi a scanat textul. S-a uitat la poze. S-a uitat la mine.

— Ți-a spus vreodată ceva despre asta? a spus el.

— Niciodată. Ție?

— Niciodată, a spus el.

M-am uitat la Lamonnier.

— Pentru ce a fost garota?

Lamonnier nu a spus nimic.

— Spune-ne, am spus.

— A fost descoperită, a spus el. De către un băiat de la școala ei. Un băiat de vârsta ei. Un băiat nesuferit, fiul unor colaboraționiști. A tachinat-o și a chinuit-o cu privire la ceea ce avea de gând să facă.

— Ce a făcut?

— La început, nimic. Asta a fost extrem de tulburător pentru mama ta. Apoi a cerut anumite favoruri ca preț al tăcerii sale. Bineînțeles, mama ta a refuzat. El i-a spus că o va denunța. Așa că ea s-a prefăcut că cedează. A aranjat să se întâlnească cu el sub Pont des Invalides, târziu într-o noapte. A trebuit să se strecoare din casă. Dar mai întâi a luat tăietorul de brânză al mamei sale din bucătărie. A înlocuit sârma cu o coardă de la pianul tatălui ei. Era solul de sub do central, cred. Încă lipsea, ani mai târziu. L-a întâlnit pe băiat și l-a strangulat.

— *C*e? a spus Joe.

— L-a strangulat.

— Avea treisprezece ani.

Lamonnier a dat din cap.

— La această vârstă, diferențele fizice dintre fete și băieți nu reprezintă un handicap semnificativ.

— Avea 13 ani și a *ucis un tip*?

— Erau vremuri disperate.

— Ce s-a întâmplat mai exact? am spus.

— A folosit garota. Așa cum a plănuit. Nu este un instrument greu de folosit. Avea nevoie doar de nervi tari și determinare. Apoi a folosit sârma originală pentru a atașa o greutate la cureaua lui. L-a aruncat în Sena. El a dispărut și ea era în siguranță. Calea ferată umană era în siguranță.

Joe se holba la el.

— Ai lăsat-o să facă asta?

Lamonnier a ridicat din umeri. Un ridicat de umeri expresiv, galic, exact ca al mamei mele.

— Nu știam despre asta, a spus el. Nu mi-a spus decât după aceea. Presupun că la început instinctul meu ar fi fost să interzic asta. Dar nu aș fi putut să mă ocup eu însumi de asta. Nu aveam picioare. Nu aș fi putut coborî pe sub pod și nu aș fi fost suficient de stabil pentru a mă lupta. Aveam un om angajat pe post de asasin, dar era ocupat în altă parte. În Belgia, cred. Nu-mi puteam permite riscul de a-l aștepta să se întoarcă. Așa că, în general, cred că i-aș fi spus să meargă înainte. Erau vremuri disperate, iar noi făceam o muncă vitală.

— Chiar s-a întâmplat asta? a spus Joe.

— Știu că a făcut-o, a spus Lamonnier. Peștii au mâncat cureaua băiatului. A apărut plutit la suprafață câteva zile mai târziu, la o distanță scurtă în aval. Am avut o săptămână grea. Dar nu s-a aflat nimic despre asta.

— Cât timp a lucrat pentru tine? am întrebat.

— Pe tot parcursul anului 1943, a spus el. A fost extrem de bună. Dar fața ei a devenit foarte cunoscută. La început, fața ei a fost gardianul ei. Era atât de tânără și atât de inocentă. Cum ar putea cineva să suspecteze o astfel de față? Apoi a devenit o povară. A devenit cunoscută de către *les boches*. Și câți frați, verișori și unchi poate avea o fată? Așa că a trebuit să o îndepărtez.

— Tu ai recrutat-o?

— S-a oferit voluntar. M-a bătut la cap până când am lăsat-o să mă ajute.

— Câți oameni a salvat?

— Optzeci de oameni, a spus Lamonnier. Era cel mai bun curier al meu din Paris. A fost un fenomen. Nu îndrăznea să se gândească ce consecințe ar fi fost dacă era descoperită. A trăit

cu o mare teamă timp de un an, dar nu m-a dezamăgit niciodată.

Am stat cu toții tăcuți.

— Cum ai început? am întrebat.

— Am fost un infirm de război, a spus el. Unul dintre mulți alții. Eram prea împovărători din punct de vedere medical pentru ca ei să ne dorească ca prizonieri. Eram inutili la muncă silnică. Așa că ne-au lăsat la Paris. Dar eu am vrut să fac ceva. Nu eram fizic capabil să lupt. Dar puteam să organizez. Pentru asta nu ai nevoie de abilități fizice. Știam că echipajele antrenate din bombardiere valorau greutatea lor în aur. Așa că am decis să le aduc acasă.

— De ce mama mea a trăit toată viața ei fără să menționeze aceste lucruri?

Lamonnier a ridicat din nou din umeri. Obosit, nesigur, încă nedumerit după atâția ani.

— Din mai multe motive, cred, a spus el. Franța era o țară aflată în conflict în 1945. Mulți rezistaseră, mulți colaboraseră cu naziștii, mulți nu făcuseră nici una, nici alta. Cei mai mulți preferau o tabula rasa. Și îi era rușine că l-a ucis pe băiat, cred. A cântărit greu pentru conștiința ei. I-am spus că nu a fost o alegere. Nu a fost o acțiune voluntară. I-am spus că a fost un lucru corect. Dar ea a preferat să uite totul. A trebuit să o implor să accepte medalia.

Joe, eu și Summer nu am spus nimic. Am stat cu toții în liniște.

— Am vrut ca fiii ei să știe, a spus Lamonnier.

Summer și cu mine ne-am întors pe jos la hotel. Nu am vorbit. Mă simțeam ca un tip care află brusc că a fost adoptat. *Nu ești bărbatul care credeam că ești*. Toată viața mea am presupus că eram ceea ce eram datorită tatălui meu, pușcașul marin de carieră. Acum simțeam că mă definesc alte gene. Tatăl meu nu omorâse inamicul la vârsta de 13 ani. Dar mama mea o făcuse. Trăise vremuri disperate și făcuse ceea ce era necesar. În acel moment a început să-mi fie dor de ea mai mult decât aș fi crezut că e posibil. În acel moment am știut că îmi va fi dor de ea pentru totdeauna. M-am simțit gol. Pierdusem ceva ce nu știam că am avut vreodată.

Ne-am dus bagajele în hol și am făcut check-out la recepție. Ne-am predat cheile, iar fata multilingvă ne-a pregătit o factură lungă și detaliată. A trebuit să o contrasemnez. Am știut că aveam probleme imediat ce am văzut-o. Era scandalos de scump. Mă gândisem că armata ar putea trece cu vederea bonurile falsificate în schimbul unui rezultat bun. Dar acum nu mai eram atât de sigur. M-am gândit că tariful la George V le-ar putea schimba părerea. Era ca și cum aș fi adăugat sare la rană. Fusesem acolo o noapte, dar ni se impunea să plătim pentru două, pentru că am plecat târziu. Cafeaua de la room service mă costa cât o masă la un bistro. Apelul meu telefonic către Rock Creek a costat cât un prânz cu trei feluri de mâncare la cel mai bun restaurant din oraș. Telefonul meu către Franz din California a costat cât o cină cu cinci feluri de mâncare. Apelul lui Summer către Joe, aflat la mai puțin de un kilometru distanță, în apartamentul mamei mele, în care îi cerea să dea de Lamonnier, a fost facturat la două minute și a costat cât cafeaua de la room service. Și ni se percepeau taxe pentru preluarea apelurilor primite. Unul era cel de la Franz către mine, iar celălalt de la Joe către Summer, când a rugat-o să verifice dacă sunt bine. Acea mică dovadă de considerație între frați avea să coste guvernul cinci dolari. În total, era cea mai proastă factură de hotel pe care o văzusem vreodată.

Fata multilingvă a tipărit două exemplare. I-am semnat unul, iar pe celălalt l-a împăturit într-un plic în relief cu George V și mi l-a dat. Pentru dosarul meu, a spus ea. *Pentru curtea marțială*, m-am gândit eu. L-am pus în buzunarul interior al jachetei. L-am scos din nou aproximativ șase ore mai târziu, când mi-am dat seama, în sfârșit, cine ce făcuse, cui, de ce și cum.

DOUĂZECI

Am luat-o pe drumul familiar până la Place de l'Opéra și am luat autobuzul către aeroport. A fost a șasea oară când m-am urcat în acel autobuz în aproximativ o săptămână. A șasea oară nu a fost mai confortabilă decât precedentele cinci. Disconfortul a fost cel care m-a pus pe gânduri.

Am coborât la terminalul Plecări internaționale și am găsit biroul de bilete Air France. Am schimbat două vouchere pentru două locuri către Dulles la zborul de noapte de la ora 11:00. Asta însemna o așteptare lungă. Ne-am cărat bagajele prin hol și am început într-un bar. Summer nu prea a vorbit. Cred că nu se putea gândi la nimic altceva. Dar adevărul era că mă simțeam bine în acel moment. Viața se desfășura în același mod în care se desfășura întotdeauna pentru toată lumea. Mai devreme sau mai târziu ajungeai orfan. Nu aveai cum să scapi de asta. Se întâmplase așa de o mie de generații. Nu avea rost să fiu trist din cauza asta.

Am băut câte o sticlă de bere și am căutat un loc unde să mâncăm. Eu sărisem peste micul dejun și peste prânz și bănuiam că nici Summer nu mâncase. Am trecut pe lângă toate micile buticuri scutite de taxe și am găsit un loc care era aranjat să arate ca un bistro de pe stradă. Ne-am adunat puținii dolari care ne mai rămăseseră, am verificat meniul și ne-am dat seama că ne puteam permite câte un fel de mâncare, plus suc pentru ea și cafea pentru mine, și un bacșiș pentru chelner. Am comandat *friptură de vită*, care s-a dovedit a fi o bucată decentă de carne cu cartofi prăjiți și maioneză. Puteai să găsești mâncare bună oriunde în Franța. Chiar și într-un aeroport.

După o oră ne-am dus la poarta de îmbarcare. Era încă devreme și era aproape pustiu. Doar câțiva pasageri în tranzit, toți cu cumpărăturile făcute, sau fără bani, ca și noi. Ne-am așezat departe de ei și am privit în gol.

— Mă simt rău că mă întorc, a spus Summer. Poți să uiți de probleme când ești plecat.

— Tot ce ne trebuie este un rezultat, am spus eu.

— Nu vom avea unul. Au trecut zece zile și nu am ajuns nicăieri.

Am dat din cap. Zece zile de la moartea doamnei Kramer, șase zile de la moartea lui Carbone. Cinci zile de când Delta îmi acordase o săptămână pentru a-mi reabilita numele.

— Nu avem nimic, a spus Summer. Nici măcar lucrurile elementare. Nici măcar nu am găsit-o pe femeia de la motelul lui Kramer. Asta nu ar fi trebuit să fie dificil.

Am dat din nou din cap. Avea dreptate. Nu ar fi trebuit să fie dificil.

Zona de îmbarcare s-a umplut de călători și ne-am îmbarcat cu patruzeci de minute înainte de decolare. Summer și cu mine aveam locuri în spatele unui cuplu de bătrâni, aproape de ieșire. Mi-aș fi dorit să putem schimba locul cu ei. M-aș fi bucurat de spațiul suplimentar. Am decolat la timp și mi-am petrecut prima oră din ce în ce mai înghesuit și mai lipsit de confort. Stewardesa a servit o masă pe care nu aș fi putut să o mănânc nici dacă aș fi vrut, pentru că nu aveam suficient loc să îmi mișc coatele și să manevrez tacâmurile.

Un gând a dus la altul.

M-am gândit că Joe a venit cu avionul în noaptea precedentă. A zburat la clasa economică. Asta era clar. Un funcționar public aflat într-o călătorie personală nu zboară în alt mod. A stat înghesuit și incomod toată noaptea, mai mult decât mine pentru că era cu un centimetru mai înalt. Așa că m-am simțit din nou prost că l-am urcat în autobuz până în oraș. Mi-am amintit de scaunele din plastic dur și de poziția lui înghesuită și de felul în care capul lui era zdruncinat de mișcare. Ar fi trebuit să iau un taxi din oraș și să-l las să aștepte la aeroport. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a face rost de niște bani.

Un gând a dus la altul.

Mi i-am imaginat pe Kramer, Vassell și Coomer zburând de la Frankfurt în ajunul Anului Nou. American Airlines. Un avion Boeing. Nu mai spațios decât orice alt avion. O plecare dimineața devreme de la Corpul XII. Un zbor lung până la Dulles. Mi i-am imaginat mergând pe culoarul avionului, înțepeniți, fără aer, deshidratați, simțindu-se incomod.

Un gând a dus la altul.

Am scos decontul de la George V din buzunar. Am deschis plicul. L-am parcurs până la capăt. L-am citit din nou. Am examinat fiecare rând și fiecare articol.

Factura de la hotel, avionul, autobuzul spre oraș.

Autobuzul până în oraș, avionul, factura de la hotel.

Am închis ochii.

M-am gândit la lucrurile pe care mi le spuseseră Sanchez, adjunctul Delta, detectivul Clark, Andrea Norton și Summer. M-am gândit la mulțimea de persoane care așteptau pe cineva, pe care o văzusem în sala de sosiri de la Roissy-Charles de Gaulle. M-am gândit la Sperryville, Virginia. M-am gândit la casa doamnei Kramer din Green Valley.

În cele din urmă, piesele de domino au căzut peste tot și s-au împrăștiat în moduri care nu au făcut pe nimeni să arate foarte bine. Cu atât mai puțin eu, pentru că făcusem multe greșeli, inclusiv una mare, despre care știam sigur că se va întoarce și mă va mușca de fund.

Am fost atât de ocupat să meditez la greșelile mele anterioare, încât am lăsat ca preocuparea mea să mă determine să fac încă una. Mi-am petrecut tot timpul gândindu-mă la trecut și deloc la viitor. La contramăsuri. La ceea ce ne va aștepta la Dulles. Am aterizat la ora două dimineața, am ieșit din vamă și am aterizat direct într-o capcană întinsă de Willard.

În același loc în care stătuseră cu șase zile mai devreme se aflau aceiași trei subofițeri de la biroul Comandantului General. Doi W3 și un W4. I-am văzut. Ei ne-au văzut. Am stat o secundă întrebându-mă cum naiba reușise Willard să facă asta. Avea băieți care așteptau în fiecare aeroport din țară toată ziua și toată noaptea? Ne-a urmărit în toată Europa bonurile de călătorie? Putea să facă asta singur? Sau era implicat FBI-ul? Departamentul Armatei? Departamentul de Stat? Interpolul? NATO? Nu aveam nicio idee. Mi-am notat mental, că într-o zi ar trebui să încerc să aflu.

Apoi am mai petrecut încă o secundă pentru a decide ce să fac în această situație.

Să tărăgănez lucrurile nu era o opțiune. Nu acum. Nu în mâinile lui Willard. Aveam nevoie de libertate de mișcare și libertate de acțiune pentru încă douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore. Apoi mă voi duce să-l văd pe Willard. M-aș fi dus să-l văd cu plăcere. Pentru că în acel moment aș fi fost gata să-l plesnesc și să-l arestez.

W4 s-a apropiat de noi cu W3 în spate.

— Am ordin să vă pun cătușe la amândoi, a spus el.

— Ignoră ordinele, am spus eu.

— Nu pot, a spus el.

— Încearcă.

— Nu pot, a spus el din nou.

Am dat din cap.

— Bine, vom face un schimb, am spus. Dacă încerci cu cătușele, îți rup brațele. Dacă ne conduci la mașină, mergem în liniște.

S-a gândit la asta. Era înarmat. La fel și oamenii lui. Noi nu eram. Dar nimeni nu vrea să împuște oameni în mijlocul unui aeroport. Nu oameni neînarmați din propria ta unitate. Asta ar duce la o conștiință încărcată. Și la hârtii. Și el nu voia o bătaie cu pumnii. Nu trei contra doi. Eu eram prea mare și Summer prea mică pentru a fi corect.

— Deci ne-am înțeles? a spus el.

— Ne-am înțeles

— Atunci să mergem.

Ultima dată a mers înaintea mea, iar sergenții W3 au rămas în urma mea. Am sperat sincer că va repeta acest model. Bănuiam că W3 se dădeau drept niște adevărați nenorociți duri și bănuiam că așa erau, dar de W4 eram cel mai îngrijorat. Arăta ca un polițist autentic. Dar nu avea ochi în ceafă. Așa că am sperat că va merge în față.

A făcut-o. Summer și cu mine am rămas unul lângă altul, cu gențile în mâini, iar W3-urile s-au poziționat în spatele nostru, în formă de săgeată. W4 a deschis drumul. Am pășit pe ușile exterioare, afară în aerul rece. Ne-am îndreptat spre banda restricționată pe care au parcat ultima dată. Era trecut de ora două dimineața, iar drumurile de acces la aeroport erau complet pustii. Erau spoturi singuratice de lumină galbenă de la corpurile de iluminat de pe stâlpi. Plouase. Pământul era umed.

Am traversat banda pentru transportul public și am trecut pe linia mediană unde se aflau refugiile de autobuz. Ne-am îndreptat mai departe, în întuneric. Puteam vedea spațiul unei parcări pe jumătate la stânga și Chevy Caprice-ul verde departe, în dreapta. Ne-am îndreptat spre mașină. Am mers pe carosabil. În majoritatea celorlalte momente ale zilei am fi fost striviți de trafic. Dar în acel moment locul era liniștit și tăcut. Trecuse de ora două dimineața.

Mi-am lăsat geanta să cadă și, cu ambele mâini, am împins-o pe Summer la o parte. M-am oprit brusc și mi-am tras cotul drept în spate și l-am lovit puternic în față pe W3-ul din dreapta.

Mi-am ținut picioarele bine înfipte și m-am răsucit în partea cealaltă ca într-un exercițiu de gimnastică violent și l-am lovit pe W3-ul din stânga cu cotul stâng. Apoi am făcut un pas înainte și l-am înfruntat pe W4 în timp ce se întorcea spre zgomot și venea spre mine. L-am lovit cu o directă de stânga în piept. Greutatea lui era în mișcare, iar greutatea mea era în mișcare, așa că lovitura l-a amețit destul de bine. Am urmat cu un croșeu de dreapta în bărbie și l-am pus la pământ. M-am întors la W3 pentru a vedea ce fac. Erau amândoi la pământ pe spate. Aveau ceva sânge pe față. Nasuri sparte, dinți rupți. Șoc și surpriză. Un factor de atac excelent. Am fost mulțumit. Ei erau buni, iar eu eram mai bun. Am verificat W4-ul. Nu făcea mare lucru. M-am ghemuit lângă cei doi W3 și le-am scos pistoalele Beretta din tocuri. Apoi m-am răsucit și l-am scos pe cel al lui W4 din al lui. Am luat toate cele trei arme pe arătător. Apoi mi-am folosit cealaltă mână pentru a găsi cheile de la mașină. W3, cel din dreapta, le avea în buzunar. Le-am scos și i le-am aruncat lui Summer. Ea era din nou în picioare. Părea puțin șocată.

I-am dat cele trei Beretta și l-am târât pe W4 de guler până la cea mai apropiată stație de autobuz. Apoi m-am întors după W3 și i-am târât, câte unul cu fiecare mână. I-am aliniat pe toți cu fața în jos pe șosea. Erau conștienți, dar amețiți. Loviturile puternice la cap au consecințe mult mai mari în viața reală decât în filme. Și eu respiram greu. Aproape că gâfâiam. Adrenalina își făcea efectul. Un fel de reacție întârziată. Bătaia are un efect asupra ambelor părți implicate în luptă.

M-am ghemuit lângă W4.

— Îmi cer scuze, șefule, am spus. Dar erai în calea mea.

Nu a spus nimic. Doar s-a holbat la mine. Furie, șoc, mândrie rănită, confuzie.

— Acum ascultă, am spus. Ascultă cu atenție. Nu ne-ai văzut niciodată. Nu am fost aici. Nu am venit niciodată. Ați așteptat ore întregi, dar nu am apărut. Te-ai întors afară și un hoț ți-a furat mașina în timpul nopții. Asta s-a întâmplat, bine?

A încercat să spună ceva, dar cuvintele nu-i ieșeau cum trebuie.

— Da, știu, am spus. Este o poveste destul de neverosimilă și te face să arăți foarte prost. Dar cât de bine te face să arăți că ne-ai lăsat să scăpăm? Că nu ne-ai pus cătușele, așa cum ți s-a ordonat?

Nu a spus nimic.

— Asta e povestea ta, am spus. Noi nu am apărut, iar mașina ta a fost furată. Rămâi la ea sau voi spune că locotenentul a fost cel care te-a doborât. O fată de patruzeci de kilograme. Una contra trei. Oamenilor le va plăcea asta. Vor înnebuni după asta. Și știi că zvonurile te pot urmări la nesfârșit.

Nu a spus nimic.

— Alegerea ta, am spus eu.

A ridicat din umeri. Nu a spus nimic.

— Îmi cer scuze, am spus. Sincer.

I-am lăsat acolo, ne-am luat bagajele și am fugit la mașina lor. Summer a descuiat-o, ne-am strecurat în ea și a pornit-o. A băgat-o în viteză și s-a îndepărtat de bordură.

— Mergi încet, am spus.

Am așteptat până când am ajuns lângă stația de autobuz, apoi am coborât geamul și am aruncat cele trei Beretta pe trotuar. Povestea lor nu ar fi ținut dacă își pierdeau și armele și mașina. Cele trei pistoale au aterizat lângă cei trei indivizi și toți s-au ridicat în patru labe și au început să se târască spre ele.

— Acum dă-i bătaie, am spus.

Summer a apăsat tare pe accelerație, iar cauciucurile s-au încins și, aproximativ o secundă mai târziu, ne aflam mult în afara razei de acțiune a pistoalelor. A ținut piciorul apăsat și am plecat de la aeroport cu aproximativ 140 de kilometri pe oră.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Până acum, a spus ea.

— Îmi pare rău că a trebuit să te împing.

— Ar fi trebuit să fugim, a spus ea. Am fi putut să scăpăm de ei în terminal.

— Aveam nevoie de o mașină, am spus. M-am săturat să merg cu autobuzul.

— Dar acum am depășit cu *mult* măsura.

— Asta e lar, am spus eu.

Mi-am verificat ceasul. Era aproape de ora trei dimineața. Ne îndreptam spre sud de la Dulles. Mergeam spre nicăieri, repede. În întuneric. Aveam nevoie de o destinație.

— Știi numărul meu de telefon de la Bird? i-am spus.

— Sigur, a spus Summer.

— Bine, trage pe dreapta, la următorul loc cu telefon.

A reperat o benzinărie deschisă toată noaptea la aproximativ cinci mile mai încolo. Era luminată la orizont. Am oprit și am verificat. În spatele pompelor se afla o băcănie în miniatură, dar era închisă. Noaptea trebuia să plătești benzina printr-un geam antiglonț. Afară, lângă furtunul cu aer comprimat, era un telefon public. Era într-o cutie de aluminiu montată pe perete. Cutia avea forme de telefon găurite în părțile laterale. Summer a format numărul de telefon de la biroul meu din Fort Bird și mi-a dat receptorul. Am auzit soneria și apoi a răspuns sergentul meu. Cea cu fiul cel mic.

— Sunt Reacher, am spus eu.

— Ești în rahat, a spus ea.

— Și asta e vestea bună, am spus eu.

— Care sunt veștile rele?

— O să fim în aceeași găleată. Ce fel de aranjamente de babysitting ai?

— Fata vecinului meu. De la rulota de alături.

— Poate să mai stea o oră?

— De ce?

— Vreau să ne întâlnim. Vreau să-mi aduci niște chestii.

— Te va costa.

— Cât de mult?

— Doi dolari pe oră. Pentru dădacă.

— Nu am doi dolari. Ăsta este un lucru pe care vreau să-l aduci. Bani.

— Vrei să-ți dau bani?

— Un împrumut, am spus eu. Câteva zile.

— Cât de mult?

— Oricât ai.

— Când și unde?

— Când termini. La șase. La restaurantul de lângă clubul de striptease.

— Ce vrei să îți mai aduc?

— Înregistrări telefonice, am spus. Toate apelurile efectuate de la Fort Bird începând de la miezul nopții din ajunul Anului Nou și până, poate, în data de 3 ianuarie. Și o agendă telefonică a armatei. Trebuie să vorbesc cu Sanchez și Franz și cu tot felul de alte persoane. Și am nevoie de dosarul de personal al maiorului Marshall. Tipul din Corpul XII. Vreau să aduci o copie prin fax de undeva.

— Altceva?

— Vreau să știu unde și-au parcat Vassell și Coomer mașina când au mers la cină pe data de 4. Vreau să afli dacă a observat cineva.

— Bine, a spus ea. Asta e tot?

— Nu, am spus eu. Vreau să știu unde era maiorul Marshall în data de doi și de trei. Să sperii vreun funcționar responsabil cu călătoriile de undeva și să vezi dacă au fost emise bonuri. Și vreau numărul de telefon al hotelului Jefferson din D.C.

— Sunt multe de făcut în trei ore.

— De aceea îți cer ție în loc să-i cer tipului din tura de zi. Ești mai bună decât el.

— Oprește-te, a spus ea. Lingușirea nu funcționează.

— Speranța nu moare niciodată, am spus eu.

Ne-am urcat iar în mașină și am pornit din nou la drum. Ne-am îndreptat spre est, spre I-95. I-am spus lui Summer să meargă încet. Dacă nu o făcea, atunci felul în care era probabil să conducă pe drumuri pustii, noaptea, ne-ar fi adus la restaurant cu mult înaintea sergentului meu, iar eu nu voiam să se întâmple asta. Sergentul meu urma să ajungă acolo în jurul orei șase și jumătate. Eu voiam să ajung acolo după ea, poate la șase și patruzeci. Voiam să verific dacă nu-și făcuse datoria și dacă nu mă trădase, pregătind o capcană. Era puțin probabil, dar nu imposibil. Voiam să pot trece pe acolo și să verific. Nu voiam să fiu deja într-o încăpere, bând cafea, când apărea Willard.

— De ce vrei toate lucrurile astea? a întrebat Summer.

— Știu ce s-a întâmplat cu doamna Kramer, am spus eu.

— Cum?

— Mi-am dat seama, am spus. Așa cum ar fi trebuit să fac de la început. Dar nu m-am gândit. Nu am avut destulă imaginație.

— Nu este suficient să ne *imaginăm* lucruri.

— Este, am spus eu. Uneori, despre asta este vorba. Uneori, asta este tot ce are un investigator. Trebuie să-ți imaginezi ce trebuie să fi făcut oamenii. Felul în care trebuie să fi gândit și acționat. Trebuie să te gândești că tu însuți *ești* în locul lor.

— În locul cui?

— Vassell și Coomer, am spus eu. Știm cine sunt. Știm cum sunt. Prin urmare, putem prezice ce au făcut.

— Ce au făcut?

— Și-au început ziua devreme și au zburat toată ziua de la Frankfurt. În ajunul Anului Nou. Îmbrăcați în uniforma de clasa A, încercând să obțină un loc mai bun în avion. Poate că au reușit, cu American Airlines din Germania. Poate că nu au reușit. În orice caz, nu se puteau baza pe asta. Erau pregătiți să petreacă opt ore la clasa economică.

— Și?

— Ar fi fericiți tipi ca Vassell și Coomer să aștepte la coada pentru taxiuri din Dulles? Sau să ia un autobuz de transfer către oraș? Înghesuit și inconfortabil?

— Nu, a spus Summer. Nu ar face asta niciunul dintre ei.

— Exact, am spus eu. Nu ar face asta niciunul dintre ei. Sunt mult prea importanți pentru asta. Nici nu se gândesc la așa ceva. Nici într-un milion de ani. Tipii de genul lor trebuie să fie întâmpinați de o mașină și de un șofer.

— Cine?

— Marshall, am spus. Asta face. E ajutorul lor cu ochi albaștri. Era deja aici, la dispoziția lor. Probabil că i-a luat de la aeroport. Poate și pe Kramer. A luat Kramer autobuzul până la locul unde se închiriază mașini? Nu cred. Cred că Marshall l-a dus acolo. Apoi i-a dus pe Vassell și Coomer la hotelul Jefferson.

— Și?

— Și a rămas *acolo* cu ei*,* Summer. Cred că avea o cameră rezervată. Poate că au vrut să-l aibă la îndemână pentru a-i conduce la National, în dimineața următoare. La urma urmei, mergea cu ei. Mergea și el la Irwin. Sau poate că voiau doar să vorbească cu el, urgent. Doar ei trei, Vassell, Coomer și Marshall. Poate că era mai ușor să vorbească fără Kramer acolo. Iar Marshall avea o mulțime de lucruri de vorbit. Își începuse serviciul temporar detașat în noiembrie. Chiar tu mi-ai spus asta. Noiembrie a fost momentul în care a început să cadă Zidul. În noiembrie au început să sosească semnalele de pericol. Așa că l-au trimis aici în noiembrie pentru a fi aproape de Pentagon. Asta e părerea mea. Dar, oricum, Marshall a rămas peste noapte cu Vassell și Coomer la hotelul Jefferson. Sunt sigur de asta.

— Bine, deci?

— Marshall era la hotel, iar mașina lui era în parcarea hotelului. Și știi ceva? Am verificat factura noastră de la Paris. Ne-au taxat la sânge pentru tot. Mai ales pentru apelurile

telefonice. Dar nu *toate* apelurile telefonice. Apelurile de la cameră la cameră pe care le-am făcut nu au apărut deloc. M-ai sunat la șase, în legătură cu cina. Apoi te-am sunat la miezul nopții, pentru că mă simțeam singur. Aceste apeluri nu au apărut nicăieri pe factură. Apasă trei pentru o altă cameră, și e gratis. Formezi nouă pentru o linie, și se activează calculatorul. Pe factura lui Vassell și a lui Coomer nu figurau apeluri și, prin urmare, am crezut că nu au *efectuat* niciun apel. Dar ei *au făcut* apeluri. Este evident. Au făcut apeluri interne. Din cameră în cameră. Vassell a preluat mesajul de la Corpul XII din Germania, apoi a sunat în camera lui Coomer pentru a discuta ce naiba să facă în legătură cu situația. Apoi unul sau altul a luat telefonul și a sunat în camera lui Marshall. L-au sunat pe aghiotantul lor cu ochi albaștri și i-au spus să fugă jos și să se urce în mașina lui.

— Marshall *a făcut-o*?

Am dat din cap.

— L-au trimis noaptea să curețe mizeria lor.

— Putem dovedi asta?

— Putem încerca, am spus. Pun pariu pe trei lucruri. În primul rând, vom suna la Jefferson Hotel și vom găsi o rezervare pe numele lui Marshall pentru noaptea de Anul Nou. În al doilea rând, dosarul lui Marshall ne va spune că a locuit cândva în Sperryville, Virginia. Și în al treilea rând, dosarul lui ne va spune că este înalt, solid și dreptaci.

A tăcut. Pleoapele ei au început să se miște.

— Este suficient? a spus ea. Este doamna Kramer un rezultat suficient de bun pentru a ne scăpa de acuzații?

— Mai sunt multe de făcut, am spus eu.

Era ca și cum aș fi fost într-un univers paralel, privind-o pe Summer conducând încet. Mergeam în derivă pe autostradă, cu lumea mergând cu jumătate de viteză în afara ferestrelor noastre. Motorul mare a Chevy-ului funcționa puțin mai sus de ralanti. Anvelopele erau silențioase. Am trecut pe lângă toate reperele noastre familiare. Clădirea poliției de stat, locul în care fusese găsită servieta lui Kramer, zona de odihnă, ramificația autostrăzii. Ne-am deplasat încet până la ramificație și am scanat benzinăria și bufetul, parcarea și motelul. Întregul loc era plin de lumină galbenă și ceață și umbre, dar puteam vedea destul de bine. Nu era nici un semn de capcană. Summer a virat în parcare și a parcurs un traseu lung și lent. Erau trei trailere de

optsprezece roți parcate ca niște balene eșuate și câteva sedanuri vechi care probabil fuseseră abandonate. Cel puțin așa arătau. Aveau vopseaua mată și cauciucuri moi și erau lăsate pe suspensii. Mai era și o camionetă Ford veche, cu un scaun pentru copii atașat de banchetă. Am presupus că era a sergentului meu. Nu mai era nimic altceva. Șase și patruzeci de minute dimineața, iar lumea era întunecată, nemișcată și liniștită.

Am dus mașina la adăpost în spatele barului și am traversat parcarea până la restaurant. Geamurile acestuia erau acoperite de aburii de la gătit. Înăuntru era o lumină albă și fierbinte. Arăta ca un tablou de Hopper. Sergentul meu era singură într-un separeu din spate. Am intrat și ne-am așezat lângă ea. A ridicat o pungă de cumpărături de pe podea. Era plină de lucruri.

— Să începem cu începutul, a spus ea.

A băgat mâna în geantă și a scos un glonț. L-a pus în picioare pe masă, în fața mea. Era un Parabellum standard de nouă milimetri. O muniție NATO standard. Cămașă metalică. Pentru pistol sau pistol mitralieră. Cartușul din alamă lucioasă avea ceva zgâriat pe el. Am luat-o. M-am uitat la el. Era un cuvânt gravat acolo. Era aspru și neuniform. Fusese făcut repede și de mână. Scria: *Reacher*.

— Un glonț cu numele meu pe el, am spus.

— De la Delta, a spus sergentul meu. Livrat personal, ieri.

— De către cine?

— Tânărul cu barbă.

— Încântător, am spus eu. Amintește-mi să-i dau un șut în fund.

— Nu glumi cu asta. Sunt teribil de agitați.

— Se uită la cine nu trebuie.

— Poți dovedi asta?

Am făcut o pauză. A ști și a dovedi erau două lucruri diferite. Am aruncat glonțul în buzunar și mi-am pus mâinile pe masă.

— Poate că pot, am spus eu.

— Știi cine l-a ucis și pe Carbone? a spus Summer.

— Să le luam pe rând, am spus eu.

— Poftim banii, a spus sergentul meu. E tot ce am putut obține.

A băgat din nou mâna în geantă și a pus pe masă 47 de dolari.

— Mulțumesc, am spus. Consideră că-ți datorez cincizeci de dolari. Trei dolari dobândă.

— Cincizeci și doi, a spus ea. Nu uita de dădacă.

— Ce altceva mai ai?

A scos o hârtie de imprimantă. Era din aceea cu linii albastre și găuri pe laterale. Erau linii și numere pe ea.

— Înregistrările telefonice, a spus ea.

Apoi mi-a dat o foaie de hârtie militară cu numărul 202 pe ea.

— Hotelul Jefferson, a spus ea.

Apoi mi-a dat o rolă de hârtie de fax încolăcită.

— Dosarul personal al maiorului Marshall, a spus ea.

A urmat o carte de telefon din armată. Era groasă și verde și conținea numerele tuturor posturilor și unităților noastre din întreaga lume. Apoi mi-a dat mai multe hârtii de fax împăturite. Erau rezultatele anchetei făcute pe stradă de detectivul Clark, din ajunul Anului Nou, în Green Valley.

— Franz din California mi-a spus că o vrei, a spus ea.

— Minunat, am spus. Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot.

Ea a dat din cap.

— Ai face bine să crezi că sunt mai bună decât tipul din tura de zi. Și ar fi bine ca cineva să fie pregătit să spună acest lucru când vor începe să reducă personalul.

— O să le spun, am spus eu.

— Nu, a spus ea. Nu va ajuta deloc, venind din partea ta. Vei fi fie mort, fie în închisoare.

— Ai adus toate lucrurile astea, am spus. Încă nu ai renunțat la mine.

Nu a spus nimic.

— Unde și-au parcat Vassell și Coomer mașina? am întrebat.

— Pe data de patru? a spus ea. Nimeni nu știe cu siguranță. În prima noapte, o patrulă a văzut o mașină parcată singuratic, în capătul celălalt al parcării. Dar nu poți să fii sigur de asta. Nu i-a luat numărul de înmatriculare, așa că nu este o identificare sigură. Iar a doua patrulă de noapte nu-și amintește deloc. Prin urmare, este raportul unui tip împotriva altuia.

— Ce anume a văzut primul tip?

— A spus că era o mașină de personal.

— Era un Grand Marquis negru?

— Era ceva negru, a spus ea. Dar toate mașinile de personal sunt negre sau verzi. Nu este nimic deosebit la o mașină neagră.

— Dar era parcată într-o parte.

A dat din cap.

— Singuratică, în capătul celălalt al parcării. Dar al doilea tip nu poate confirma.

— Unde a fost maiorul Marshall în data de doi și trei?

— Aici a fost mai ușor, a spus ea. Două mandate de călătorie. Pentru Frankfurt pe doi, înapoi aici pe trei.

— O noapte în Germania?

Ea a dat din nou din cap.

— Până acolo și înapoi.

Stăteam în liniște. Omul de la ghișeu a venit cu un carnețel și un creion. M-am uitat la meniu și la cei patruzeci și șapte de dolari de pe masă și am comandat cafea și ouă de mai puțin de doi dolari. Summer a înțeles aluzia și a comandat suc și biscuiți. Era cât se poate de ieftin, ținând seama de faptul că ne punea pe picioare.

— Am terminat aici? m-a întrebat sergentul meu.

Am dat din cap.

— Mulțumesc. Vorbesc serios.

Summer a alunecat pentru a o lăsa să se ridice.

— Sărută-ți copilul din partea mea, am spus.

Sergentul meu stătea acolo, numai oase și nervi. Tare ca buzele de ciocănitoare. Se holba direct la mine.

— Mama mea tocmai a murit, am spus. Într-o zi, fiul tău își va aminti de dimineți ca acestea.

Ea a dat din cap o dată și s-a îndreptat spre ușă. Un minut mai târziu am văzut-o în camionetă, o siluetă mică și singură la volan. A plecat cu mașina în ceața din zori. Un fir de gaze de eșapament a rămas în urma ei și apoi s-a îndepărtat.

Am aranjat toate hârtiile într-un ordine logică și am început cu dosarul personal al lui Marshall. Calitatea transmisiei prin fax nu era foarte bună, dar era lizibilă. Era vorba de mixul obișnuit de informații. Pe prima pagină am aflat că Marshall se născuse în septembrie 1958. Prin urmare, avea treizeci și unu de ani. Nu avea soție și nici copii. Și nici foste soții. Era căsătorit cu armata, am presupus. Era trecut pe listă ca având 1,80 m și 120

kg. Armata avea nevoie să știe asta pentru a-și ține la curent rapoartele pentru intendență. Era catalogat ca fiind dreptaci. Armata trebuia să știe asta pentru că pușile de lunetist acționate manual sunt făcute pentru dreptaci. Soldații stângaci nu sunt de obicei desemnați ca lunetiști. Restricțiile încep din prima zi, în armată.

Am întors pagina.

Marshall se născuse în Sperryville, Virginia, și făcuse acolo grădinița, școala primară și liceul.

Am zâmbit. Summer s-a uitat la mine, cu întrebări în ochi. Am scos paginile și i le-am dat, m-am întins spre ea și mi-am folosit degetul pentru a-i arăta rândurile relevante. Apoi i-am dat foaia de hârtie cu numărul hotelului Jefferson.

— Du-te și caută un telefon, am spus.

A găsit unul chiar lângă ușă, pe perete, lângă casa de marcat. Am văzut-o cum a băgat două monede de 25 de cenți înăuntru, a format numărul, a vorbit și a așteptat. Am văzut-o dându-și numele, gradul și unitatea. Am văzut-o ascultând. Am văzut-o vorbind și mai mult. Am văzut-o așteptând și mai mult. Ascultând și mai mult. A pus mai multe monezi înăuntru. Era un apel lung. Am presupus că era transferată de colo colo. Apoi am auzit-o spunând mulțumesc. Am văzut-o închizând. Am văzut-o întorcându-se la mine, cu un aer posomorât și satisfăcut.

— Avea o cameră la hotel, a spus ea. De fapt, el însuși a făcut rezervarea, cu o zi înainte. Trei camere, pentru el, Vassell și Coomer. Și a fost plătită o taxă de parcare cu valet.

— Ai vorbit cu valetul?

A dat din cap.

— Era un Mercury negru. A intrat imediat după prânz, a ieșit din nou la ora unu fără douăzeci dimineața, a intrat din nou la trei și douăzeci dimineața, a ieșit din nou în cele din urmă după micul dejun în ziua de Anul Nou.

Am răsfoit teancul de hârtii și am găsit faxul de la detectivul Clark din Green Valley. Rezultatele cercetărilor sale din casă în casă. Era o listă cu o mulțime de vehicule. Fusese ajunul Anului Nou și o mulțime de oameni se îndreptau spre petreceri și se întorceau de la ele. Cineva spunea că fusese un taxi pe strada doamnei Kramer, chiar înainte de ora două dimineața.

— O mașină a armatei ar putea fi confundată cu un taxi, am spus eu. Știi, un sedan negru simplu, curat, dar puțin obosit, cu mulți kilometri la bord, de aceeași formă ca un Crown Victoria.

— Plauzibil, a spus Summer.

— Probabil, am spus eu.

Am plătit nota, am lăsat un bacșiș de un dolar și am numărat ce mai rămăsese din împrumutul sergentului meu. Am decis că va trebui să continuăm să mâncăm ieftin, pentru că vom avea nevoie de bani pentru benzină. Și de bani de telefon. Și de alte câteva cheltuieli.

— Unde mergem acum? m-a întrebat Summer.

— Peste drum, am spus eu. La motel. O să ne ascundem toată ziua. Mai lucrăm puțin și apoi dormim.

Am lăsat Chevy-ul ascuns în spatele barului și am traversat strada pe jos. L-am trezit pe slăbănogul din biroul motelului și i-am cerut o cameră.

— O cameră? a spus el.

Am dat din cap. Summer nu a obiectat. Știa că nu ne puteam permite două camere. Și nu era prima oară când împărțeam. Parisul funcționase bine pentru noi, în ceea ce privește aranjamentele de noapte.

— Cincisprezece dolari, a spus slăbănogul.

I-am dat banii, iar el a zâmbit și mi-a dat cheia de la camera în care murise Kramer. M-am gândit că era o încercare de glumă. N-am spus nimic. Nu m-a deranjat. M-am gândit că o cameră în care murise un tip era mai bună decât camerele care se închiriau cu ora.

Am mers împreună, am descuiat ușa și am intrat. Camera era încă rece, maro și mizerabilă. Cadavrul fusese ridicat, dar în afară de asta era exact la fel ca atunci când o văzusem prima dată.

— Nu este George V, a spus Summer.

— Asta e al naibii de sigur, am spus eu.

Ne-am pus bagajele pe podea, iar eu mi-am pus hârtiile aduse de sergent pe pat. Marginea patului se simțea ușor umedă. Am umblat la caloriferul de sub fereastră până când am obținut puțină căldură din el.

— Ce urmează? a întrebat Summer.

— Înregistrările telefonice, am spus. Caut un apel către un telefon cu prefix 9-1-9.

— Va fi un apel local. Fort Bird are și el prefix 9-1-9.

— Minunat, am spus. Vor fi un milion de apeluri locale.

Am întins hârtiile imprimate pe pat și am început să caut. Nu existau un milion de apeluri locale. Dar erau cu siguranță sute. Am început de la miezul nopții în ajunul Anului Nou și am continuat de acolo. Am ignorat numerele care fuseseră apelate de mai multe ori de pe mai multe telefoane. M-am gândit că acelea erau companii de taxi, cluburi sau baruri. Am ignorat numerele care aveau același prefix ca și Fort Bird. Acestea erau, probabil, locuințe din afara bazei, în principal. Soldații aflați la datorie ar fi sunat în ora de după miezul nopții, urându-le soților și copiilor un An Nou fericit. M-am concentrat pe numerele care ieșeau în evidență. Numerele din alte orașe din Carolina de Nord. În special, căutam un număr dintr-un alt oraș care fusese apelat o singură dată, nu mai târziu de treizeci sau patruzeci de minute după miezul nopții. Aceasta era ținta mea. Am parcurs hârtiile imprimate, cu răbdare, rând cu rând, pagină cu pagină, căutându-l. Nu mă grăbeam. Aveam toată ziua la dispoziție.

L-am găsit-o după câteva pagini. Era listat la ora 12:32. Treizeci și două de minute după ce anul 1989 a devenit 1990. Exact atunci când mă așteptam. Fusese un apel care a durat aproape cincisprezece minute. Și asta apreciasem aproximativ corect, în ceea ce privește durata. Am verificat hârtiile mai departe. Am verificat următoarele douăzeci sau treizeci de minute. Nu mai era nimic altceva acolo care să arate la fel de bine. M-am întors și mi-am pus degetul sub numărul care îmi plăcea. Era cel mai bun pariu al meu. Sau singura mea speranță.

— Ai un stilou? am întrebat.

Summer mi-a dat unul, din buzunar.

— Ai mărunțiș? am spus.

Mi-a arătat cincizeci de cenți. Am scris numărul celui mai bun pariu pe foaia imprimată, chiar sub numărul din D.C. pentru hotelul Jefferson. I-am dat-o ei.

— Sună, am spus. Află cine răspunde. Va trebui să te întorci peste drum, la restaurant. Telefonul de la motel e stricat.

A stat plecată aproximativ opt minute. Mi-am petrecut timpul spălându-mă pe dinți. Aveam o teorie: dacă nu ai timp să dormi, un duș este un bun substitut. Dacă nu ai timp să faci un duș, spălarea dinților este următorul lucru bun.

Mi-am lăsat periuța de dinți într-un pahar în baie și Summer a intrat pe ușă. A adus cu ea aerul rece și cețos înăuntru.

— Era o stațiune de golf în afara orașului Raleigh, a spus ea.

— Destul de bine, am spus.

— Brubaker, a spus ea. Acolo era Brubaker. În vacanță.

— Probabil că dansa, am spus eu. Nu crezi? Puțin după miezul nopții în ajunul Anului Nou? Probabil că recepționerul a trebuit să-l scoată din sala de bal și să-l tragă la telefon. De aceea apelul a durat un sfert de oră. Cea mai mare parte a fost timp de așteptare.

— Cine l-a sunat?

Pe hârtia imprimată existau prefixuri care indicau locația telefonului de origine. Dar nu însemnau nimic pentru mine. Erau doar numere și litere. Însă sergentul meu mi-a fost de ajutor. Pe ultima foaie a teancului imprimat era o listă a prefixelor și a locațiilor pe care le reprezentau. Avea dreptate. Era mai bună decât tipul din tura de zi. Dar ea era sergent E-5, iar el caporal E-4, iar sergenții făceau ca armata americană să poată funcționa.

Am verificat prefixul, cu lista lăsată de sergentul meu.

— Cineva de la un telefon public din cazarma Delta, am spus eu.

— Deci un tip din Delta și-a sunat comandantul, a spus Summer. Cu ce ne ajută asta?

— Momentul este semnificativ, am spus eu. Trebuie să fi fost o problemă urgentă, nu?

— Cine a fost?

— S-o luăm pas cu pas, am spus eu.

— Nu mă lăsa pe dinafară.

— Nu te las.

— Ba da. Te închizi în tine.

Nu am spus nimic.

— Mama ta a murit, iar tu suferi și te închizi în tine. Dar nu ar trebui să o faci. Nu poți face asta singur, Reacher. Nu-ți poți trăi toată viața singur.

Am clătinat din cap.

— Nu e vorba de asta, am spus eu. Doar că eu merg pe ghicite aici. O lovitură lungă după alta. Și nu vreau să mă dau cu capul de perete. Nu chiar în fața ta. Nu m-ai mai respecta.

Ea nu a spus nimic.

— Știu, am spus. Deja nu mă respecți pentru că m-ai văzut dezbrăcat.

A făcut o pauză. Apoi a zâmbit.

— Dar trebuie să te obișnuiești cu asta, am spus eu. Pentru că se va întâmpla din nou. Chiar acum, de fapt. Ne luăm liber pentru restul zilei.

Patul era îngrozitor. Salteaua se lăsase la mijloc și cearșafurile erau umede. Poate chiar mai rău decât a fi umede. Într-un loc ca acela, dacă nu a fost închiriată camera de când a murit Kramer, eram destul de sigur că patul nu a fost schimbat. Kramer nu se băgase în pat, dar murise pe el. Probabil că s-au scurs tot felul de fluide corporale. Summer nu părea să fie deranjată. Dar ea nu-l văzuse acolo, gri și alb și inert.

Dar apoi m-am gândit, *Ce poți să ai pentru 15 dolari?* Și Summer mi-a îndepărtat gândul de la cearșafuri. Mi-a distras atenția. Eram destul de obosiți, dar nu prea obosiți. Ne-am descurcat bine, a doua oară. A doua oară e adesea cel mai bine. Din experiența mea. Aștepți cu nerăbdare și încă nu te-ai plictisit.

După aceea, am dormit ca niște copii. Încălzitorul a produs, în sfârșit, puțină căldură în cameră. Cearșafurile s-au încălzit. Sunetele traficului de pe autostradă erau liniștitoare. Ca un zgomot alb. Eram în siguranță. Nimeni nu s-ar fi gândit să ne caute acolo. Kramer a ales bine. Era o ascunzătoare. Ne-am înghesuit unul în altul în așternuturile umede și ne-am ținut strâns. Am fost înclinat să cred că era cel mai bun pat în care am stat vreodată.

Ne-am trezit mult mai târziu, foarte flămânzi. Era trecut de ora șase seara. Era deja întuneric afară. Zilele de ianuarie se derulau una după alta, dar noi nu le dădeam prea multă atenție. Am făcut duș, ne-am îmbrăcat și am traversat peste drum să mâncăm. Am luat cu mine agenda cu telefoane a armatei.

Am încercat să obținem cât mai multe calorii pentru cât mai puțini dolari, dar tot am ajuns să cheltuim peste opt dolari pentru mâncare. Mi-am recuperat banii cu cafeaua. Restaurantul avea o politică de refill la cafea pe care am exploatat-o fără milă. Apoi am mers lângă casa de marcat și am folosit telefonul de pe perete. Am verificat numărul de telefon în registrul armatei și l-am sunat pe Sanchez la Jackson.

— Am auzit că ești în rahat, a spus el.

— Temporar, am spus eu. Ai mai auzit ceva despre Brubaker?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, i-au găsit mașina?

— Da, i-au găsit. Departe de Columbia.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. Undeva la mai mult de o oră la nord de Fort Bird, și la sud est de Raleigh. Ce zici de Smithfield, Carolina de Nord?

— De unde naiba ai știut asta?

— Doar o intuiție, am spus. Trebuia să fie aproape de locul unde I-95 întâlnește U.S.70. Chiar pe strada principală. Ei cred că acolo a fost ucis?

— Fără îndoială. Ucis chiar acolo, în mașina lui. Cineva l-a împușcat de pe bancheta din spate. Parbrizul a fost găurit în fața șoferului, iar ceea ce a mai rămas din geam era plin de sânge și creier. Și pe volan erau stropi care nu fuseseră șterși. Prin urmare, nimeni nu a condus mașina după ce a murit. Prin urmare, acolo a fost ucis. Chiar acolo, în mașina lui. Smithfield, Carolina de Nord.

— Au găsit cartușe?

— Nu există cartușe. Nu există nici urme semnificative, în afară de chestiile normale pe care se așteaptă să le găsească la orice crimă.

— Au o teorie?

— Era o parcare a unei facilități industriale. Un loc mare, un fel de punct de reper local, cu o parcare mare, aglomerată ziua, dar pustie noaptea. Ei bănuiesc că era locul de întâlnire pentru cele două mașini. Brubaker ajunge primul acolo, a doua mașină oprește alături, cel puțin doi tipi coboară din ea, se urcă în mașina lui Brubaker, unul în față și unul în spate, stau puțin, poate vorbesc puțin, apoi tipul din spate scoate o armă și trage. Și așa, apropo, și-au dat seama de modul în care a fost spart ceasul lui Brubaker. Ei cred că avea încheietura mâinii stângi pe volan, așa cum fac oamenii când stau în mașină. Oricum, el cade și îl trag afară, îl pun în portbagajul celeilalte mașini, îl duc la Columbia și îl lasă acolo.

— Cu droguri și bani în buzunar.

— Nu știu încă de unde a apărut asta.

— De ce nu i-au mutat răufăcătorii mașina? am spus. Pare cam prostesc să duci cadavrul în Carolina de Sud și să lași mașina acolo unde era.

— Nimeni nu știe de ce. Poate pentru că e ostentativ să conduci o mașină plină de sânge cu parbrizul spart. Sau poate pentru că băieții răi sunt proști uneori.

— Ți-ai notat ce a spus doamna Brubaker în privința telefoanelor pe care le-a primit?

— După cină din data de 4?

— Nu, mai devreme, am spus eu. În ajunul Anului Nou. Cam la o jumătate de oră după ce s-au ținut toți de mână și au cântat Auld Lang Syne.

— Poate. Am luat niște notițe destul de complete. Mă duc să mă uit.

— Fii rapid, am spus. Sun de la un telefon public.

Am auzit receptorul lăsat pe birou. Am auzit zgomot slab, ca o zgârietură, departe, în biroul lui. Am așteptat. Am pus încă două monede în fantă. Aveam deja cu doi dolari mai puțin de la apelurile cu taxă. Plus 12 pentru mâncare și 15 pentru cameră. Ne mai rămăseseră optsprezece dolari. Din care știam sigur că urma să mai cheltuiesc încă zece, sper că destul de curând. Am început să-mi doresc ca armata să nu fi cumpărat Caprice-uri cu motoare V8-uri mari în ele. O chestie mică, cu patru cilindri, cum închiriase Kramer, ne-ar fi dus mai departe, cu benzină de opt dolari.

L-am auzit pe Sanchez ridicând din nou telefonul.

— Bun, în ajunul Anului Nou, a spus el. Mi-a spus că a fost scos de la un dineu pe la douăsprezece și jumătate dimineața. Mi-a spus că s-a simțit un pic jignită din cauza asta.

— I-a spus ceva despre telefon?

— Nu. Dar ea a spus că a dansat mai abitir după aceea. Ca și cum ar fi fost foarte entuziasmat. Ca și cum ar fi fost pe urmele a ceva. Era foarte entuziasmat.

— Și-a dat seama de asta după felul în care dansa?

— Au fost căsătoriți mult timp, Reacher. Ajungi să cunoști o persoană.

— Bine, am spus eu. Mulțumesc, Sanchez. Trebuie să închid.

— Ai grijă.

— Întotdeauna am.

Am închis și m-am întors la masa noastră.

— Unde mergem acum? a spus Summer.

— Acum vom merge să vedem fete care se dezbracă, am spus.

A fost o scurtă plimbare prin parcare, de la benzinărie până la bar. Erau câteva mașini prin preajmă, dar nu multe. Era încă devreme. Trebuiau să mai treacă câteva ore până când mulțimea s-ar fi adunat cu adevărat. Localnicii erau încă acasă, luau cina, se uitau la știrile sportive. Băieții de la Fort Bird terminau de mâncat la popotă, făceau duș, se schimbau, se cuplau câte doi sau trei, căutau cheile de la mașină, alegeau șoferii. Dar eu tot eram cu ochii în patru. Nu voiam să dau peste o mulțime de oameni din Delta. Nu afară, pe întuneric. Timpul era prea prețios pentru a fi irosit.

Am tras de ușă și am intrat înăuntru. În spatele casei de marcat se afla un chip nou. Poate un prieten sau o rudă a tipului cel gras. Nu-l cunoșteam. Nici el nu mă cunoștea. Și eram în uniformă de luptă. Nu aveam insigne cu unitatea din care proveneam. Nici un indiciu că eram polițiști militari. Așa că chipul cea nou a fost destul de fericit să ne vadă. Ne-a evaluat ca fiind o mică creștere a fluxului de numerar din prima oră. Am trecut pe lângă el.

Localul era mai puțin de o zecime plin. L-am simțit diferit de data asta. Era rece, mare și gol. Ca un fel de fabrică. În lipsa unei presiuni a trupurilor, muzica era mai tare și mai stridentă ca deobicei. Existau suprafețe întregi de podea goală. Acrii întregi. Sute de scaune neocupate. Era o singură fată care cânta. Era pe scena principală. Era scăldată într-o lumină roșie și caldă, dar părea rece și lipsită de energie. Am văzut-o pe Summer care o privea. Am văzut-o tremurând. Îi spusesem: *Ce ai de gând să faci? O să te duci să lucrezi la clubul de striptease cu Sin?* Față în față, nu era o opțiune prea atrăgătoare.

— De ce suntem aici? a întrebat ea.

— Pentru cheia tuturor lucrurilor, am spus eu. Cea mai mare greșeală a mea.

— Care a fost?

— Privește, am spus.

M-am îndreptat spre ușa vestiarului. Am bătut de două ori. Mi-a deschis o fată pe care nu o cunoșteam. A ținut ușa aproape de corp și și-a băgat capul pe acolo. Poate că era dezbrăcată.

— Trebuie să o văd pe Sin, am spus.

— Nu este aici.

— Este, am spus eu. Trebuie să aibă bani de Crăciun.

— E ocupată.

— Zece dolari, am spus. Zece dolari ca să vorbim. Fără atingeri.

Fata a dispărut și ușa s-a închis în urma ei. M-am dat la o parte, astfel încât prima persoană pe care Sin ar fi văzut-o să fie Summer. Am așteptat. Și am așteptat. Apoi ușa s-a deschis din nou și Sin a ieșit. Purta o rochie strâmtă. Era roz. Strălucea. Era înaltă, pe tocuri de plastic transparent. Am pășit în spatele ei. M-am pus între ea și ușa cabinei de probă. S-a întors și m-a văzut. Era prinsă în capcană.

— Câteva întrebări, am spus eu. Asta e tot.

Arăta mai bine decât ultima dată când o văzusem. Vânătăile de pe fața ei erau vechi de zece zile și erau mai mult sau mai puțin vindecate. Machiajul ei era poate un pic mai gros decât înainte. Dar ăsta era singurul semn al problemelor ei. Ochii ei păreau goi. Am presupus că tocmai luase o doză. Chiar între degetele de la picioare. *Orice te ajută să treci peste noapte*.

— Zece dolari, a spus ea.

— Să ne așezăm, am spus.

Am găsit o masă departe de boxe. Era relativ liniște acolo. Am scos din buzunar o bancnotă de zece dolari și am întins-o. Nu i-am dat drumul.

— Îți amintești de mine? am spus.

Ea a dat din cap.

— Îți amintești noaptea aceea? i-am spus.

Ea a dat din nou din cap.

— Bine, uite care-i treaba. Cine te-a lovit?

— Soldatul acela, a spus ea. Cel cu care ai vorbisei mai devreme.

DOUĂZECI ȘI UNU

Am ținut strâns bancnota de zece dolari și am continuat discuția, aflând informație după informație. Ne-a povestit că după ce s-a ridicat de pe genunchii mei, s-a dus să caute fete cu care să vorbească. Reușise să poarte conversații în șoaptă cu majoritatea lor. Dar niciuna dintre ele nu știa nimic. Niciuna dintre ele nu avea vreo informație, nici la primă mână, nici la mâna a doua. Nu existau zvonuri care să circule. Nu existau povești despre o colegă care să fi avut probleme la motel. Verificase din nou în camera privată și nici acolo nu aflase nimic. Apoi se dusese în vestiar. Nu era nimeni acolo. Afacerile mergeau de minune. Toate fetele erau fie pe scenă, fie peste drum. Știa că ar fi trebuit să continue să întrebe. Dar nu era nicio bârfă. Era sigură că cineva ar fi auzit ceva, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău. Așa că s-a gândit să renunțe la asta și să mă lase baltă. Apoi, soldatul cu care vorbisem a intrat în vestiar. Ne-a făcut o descriere destul de bună a lui Carbone. Ca majoritatea prostituatelor, era antrenată să-și amintească fețele. Clienților fideli le place să fie recunoscuți. Îi face să se simtă speciali. Îi face să lase bacșișuri mai mari. Ne-a spus că Carbone a avertizat-o să nu spună nimic poliției militare. Și-a îngroșat vocea, ca un ecou al vocii lui cu zece zile înainte. *Niciunui* polițist militar, *nimic*. Apoi, ca să se asigure că ea îl luase în serios, o plesnise de două ori, tare, repede, cu dreapta, apoi cu stânga. Ea fusese ametită de lovituri. Nu le văzuse venind. Părea că o impresionaseră. Era ca și cum le-ar fi comparat cu alte lovituri pe care le primise. Ca un cunoscătoare. Și uitându-mă la ea, mi-am dat seama că era destul de obișnuită să fie lovită.

— Mai spune-mi o dată, am spus. A fost soldatul, nu proprietarul.

S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost nebun.

— *Proprietarul* nu ne lovește niciodată, a spus ea. Suntem cele care-i aducem profit.

I-am dat cei zece dolari și am lăsat-o acolo, la masa tăcută.

— Ce înseamnă asta? a spus Summer.

— Totul, am spus eu.

— De unde ai știut?

Am ridicat din umeri. Ne-am întors în camera de motel a lui Kramer, și ne-am apucat să împăturim lucruri, să împachetăm bagaje, să ne pregătim să pornim la drum pentru ultima oară.

— Am înțeles greșit, am spus. Cred că am început să-mi dau seama la Paris. Când îl așteptam pe Joe la aeroport. Mulțimea aceea. Se uitau la oamenii care ieșeau și erau cam pe jumătate pregătiți să-i salute și pe jumătate pregătiți să-i ignore. Așa a fost în bar în acea seară. Am intrat, sunt un tip mare, așa că oamenii m-au văzut venind. Au fost curioși pentru o fracțiune de secundă. Dar nu mă cunoșteau și nu le plăcea ceea ce eram, așa că s-au întors din nou cu spatele și m-au ignorat. Foarte subtil, totul prin limbajul corpului. Cu excepția lui Carbone. El nu m-a ignorat. S-a întors spre mine. Am crezut că a fost o întâmplare, dar nu a fost așa. Am crezut că eu îl selectasem pe el, dar el mă alesese pe mine la fel ca eu pe el.

— A fost e chestie întâmplătoare. Nu te cunoștea.

— Nu mă cunoștea *pe mine*, dar a recunoscut insignele poliției militare când le-a văzut. Era în armată de șaisprezece ani. Știa la ce se uită.

— Atunci de ce să se întoarcă spre tine?

— A fost ca o dublă luare de poziție. Ca un pas nesigur. Se întorcea, apoi s-a răzgândit și s-a hotărât. *A vrut* să merg la el.

— De ce?

— Pentru că vois să știe de ce mă aflu acolo.

— I-ai spus?

Am dat din cap.

— Privind în urmă, da, am făcut-o. Nu în detaliu. Am vrut doar să nu-i fac pe oameni să se îngrijoreze, așa că i-am spus că nu are legătură cu nimeni, doar un obiect pierdut peste drum, poate că îl găsise una dintre prostituate. A fost un tip foarte inteligent. Foarte subtil. M-a prins ca pe un pește în mrejele lui și a reușit să mă scoată de acolo.

— De ce l-ar fi interesat?

— Odată i-am spus Ceva lui Willard. I-am spus că lucrurile se întâmplă pentru a termina alte lucruri. Carbone a vrut ca investigațiile mele să se termine. Ăsta era scopul lui. Așa că a gândit repede. Și inteligent. Delta nu angajează proști, asta e sigur. A intrat și a lovit-o pe fată, ca să-i închidă gura în caz că știa ceva. Apoi a ieșit și m-a lăsat să cred că proprietarul a făcut-o. Nici măcar nu a mințit în legătură cu asta. M-a lăsat să

presupun. M-a întors ca pe o jucărie cu arc și m-a îndreptat în direcția pe care o dorea. Și am plecat. L-am lovit pe proprietar peste ureche și ne-am bătut în parcare. Și acolo era Carbone, care se uita. M-a văzut cum l-am lucrat pe tip, așa cum știa că o voi face, și apoi a depus plângere. A blocat ambele drumuri. Fata a fost redusă la tăcere și a crezut că voi fi scos din peisaj din cauza procedurii disciplinare. A fost un tip foarte inteligent, Summer. Mi-aș fi dorit să-l fi întâlnit înainte.

— De ce a vrut să te lase în încurcătură? Care a fost motivul?

— Nu a vrut să aflu cine a luat servieta.

— De ce?

M-am așezat pe pat.

— De ce nu am găsit-o niciodată pe femeia cu care s-a întâlnit Kramer aici?

— Nu știu.

— Pentru că nu a existat niciodată o femeie, am spus eu. Kramer s-a întâlnit cu Carbone aici.

S-a uitat fix la mine.

— Și Kramer era homosexual, am spus. El și Carbone se simțeau bine.

— Carbone a luat servieta, am spus eu. Chiar din această cameră. Pentru că trebuia să păstreze secretă relația. Așa cum ne-am gândit în cazul femeii-fantomă, poate că se temea că era ceva personal despre el în servietă. Sau poate că Kramer se lăudase cu conferința de la Irwin. Vorbind despre cum blindatele aveau de gând să se lupte pentru drepturile sale. Probabil Carbone era curios. Sau chiar îngrijorat. Fusese infanterist timp de șaisprezece ani. Și genul de om care intră în Delta, are o mare loialitate față de unitatea sa. Poate mai mare loialitate față de unitate decât față de iubitul lui.

— Nu-mi vine să cred, a spus Summer.

— Ar trebui, am spus eu. Totul se potrivește. Andrea Norton ne-a spus, mai mult sau mai puțin. Cred că știa despre Kramer. În mod conștient sau subconștient, nu sunt sigur care dintre ele. Noi am acuzat-o, iar ea nu s-a supărat, îți amintești? În schimb, a fost amuzată. Sau poate nedumerită. Era psiholog sexual, îl cunoscuse pe tip, poate că a simțit ceva, profesional. Sau absența unei vibrații personale. În mintea noastră o vedeam în pat cu Kramer, iar ea nu reușea să ne facă să nu pierdem timpul pe pista asta. Așa că nu s-a supărat. Pur și simplu nu a mers. Și

știm că mariajul lui Kramer a fost o farsă. Fără copii. Nu mai locuia acasă de cinci ani. Detectivul Clark din Green Valley s-a întrebat de ce nu a divorțat. M-a întrebat odată: Divorțul nu e o problemă pentru un general, nu-i așa? I-am spus că nu, nu este. Dar să fii homosexual este. Asta e sigur. Să fii homosexual este o mare problemă pentru un general. De aceea a rămas căsătorit. Era o acoperire, pentru armată. La fel ca și poza cu prietena din portofelul lui Carbone.

— Nu avem nicio dovadă.

— Dar suntem aproape. Carbone avea un prezervativ în portofel, precum și fotografia iubitei. Pun pariu că e din același pachet cu cel pe care Walter Reed l-a luat de pe corpul lui Kramer. Și pe încă un dolar pe zece că putem cerceta vechile ordine de misiune și să aflăm unde și când s-au întâlnit. Un exercițiu comun undeva, așa cum am crezut tot timpul. În plus, Carbone a fost șofer pentru Delta. Adjunctul lor mi-a spus asta. Avea acces la toate Humvee-urile lor, oricând dorea. Așa că, dacă mai punem pariu un dolar contra zece, vom afla că a fost singur într-unul dintre ele, în noaptea de Anul Nou.

— A fost ucis pentru servietă? Până la urmă? Ca și doamna Kramer?

Am clătinat din cap.

— Niciunul dintre ei nu a fost ucis doar pentru servietă.

Ea doar s-a uitat la mine.

— Mai târziu, am spus eu. Câte un pas o dată.

— Dar el avea servieta. Așa ai spus. A fugit cu ea.

Am dat din cap.

— Și a verificat-o imediat ce s-a întors la Bird. A găsit agenda. A citit-o. Și ceva din ea l-a făcut să-și sune imediat comandantul.

— *El* l-a sunat pe Brubaker? Cum a putut să facă asta? Nu putea să spună: Hei, mă culcam cu un general și ghici ce am găsit?

— Ar fi putut spune că a găsit-o în altă parte. Pe trotuar, poate. Dar, de fapt, mă întreb dacă Brubaker nu a știut tot timpul despre Carbone și Kramer. E posibil. Delta este o familie, iar Brubaker era un tip de comandant foarte apropiat de ei. E posibil să fi știut. Și poate că a exploatat situația. Pentru informații. Tipii ăștia sunt incredibil de competitivi. Și Sanchez

mi-a spus că Brubaker nu a ratat niciun unghi, niciun avantaj, niciun fir de păr. Așa că poate prețul toleranței lui Brubaker a fost că Carbone a trebuit să-i transmită informații culese din discuțiile intime.

— E îngrozitor.

Am dat din cap.

— Ca și cum ai fi o curvă. Ți-am spus că nu va fi niciun învingător. Toată lumea va ieși cu o imagine proastă.

— Cu excepția noastră. Dacă obținem rezultatele.

— Vei fi bine. Eu nu voi fi.

— De ce?

— Așteaptă și vei vedea, am spus.

Ne-am cărat bagajele până la Chevy, care era încă ascunsă în spatele barului. Le-am pus în portbagaj. Parcarea era mai plină decât fusese înainte. Noaptea devenea tot mai caldă. Mi-am verificat ceasul. Era aproape ora opt pe coasta de est, aproape cinci pe coasta de vest. Am stat nemișcat, încercând să mă decid. *Dacă ne oprim să respirăm chiar și pentru o secundă, vom fi din nou copleșiți*.

— Trebuie să mai dau două telefoane, am spus.

Am luat cu mine cartea de telefoane a armatei și ne-am întors la restaurant. Am verificat fiecare buzunar pentru mărunțiș și am găsit ceva. Summer a contribuit cu o monedă de 25 și una de 5 cenți. Omul de la ghișeu a schimbat bănuții în fise. Am alimentat telefonul și l-am sunat pe Franz la Fort Irwin. La ora cinci după-amiaza, era mijlocul zilei lui de lucru.

— Voi trece de poarta voastră principală? l-am întrebat.

— De ce nu ai face-o?

— Willard mă urmărește. E posibil să avertizeze oriunde crede că mă duc.

— Nu am primit încă vești de la el.

— Poate că ai putea să-ți oprești telexul pentru o zi sau două.

— Care este timpul estimat de sosire?

— Mâine, cândva.

— Prietenii tăi sunt deja aici. Tocmai au intrat.

— Nu am niciun prieten.

— Vassell și Coomer. Sunt proaspăt sosiți din Europa.

— De ce?

— Exerciții.

— Marshall mai e acolo?

— Sigur. A condus până la LAX pentru a-i lua. S-au întors cu toții împreună. Ca o familie mare și fericită.

— Vreau să faci două lucruri pentru mine, am spus.

— Încă două lucruri, vrei să spui.

— Am nevoie să mă ia și pe mine de la LAX. Mâine, la prima sosire de dimineață din D.C. Vreau să trimiți pe cineva.

— Și?

— Și vreau să pui pe cineva să localizeze mașina pe care Vassell și Coomer au folosit-o aici. Este un Mercury Grand Marquis negru. Marshall a semnat pentru ea în ajunul Anului Nou. Până acum este fie înapoi în garajul Pentagonului, fie parcată la Andrews. Am nevoie de cineva care să o găsească și să facă o investigație criminalistică asupra ei. Și repede.

— Ce să caute?

— Orice.

— Bine, a spus Franz.

— Ne vedem mâine, am spus.

Am închis și am răsfoit paginile din anuarul armatei de la *F* pentru *Fort Irwin* la *P* pentru *Pentagon*. Mi-am trecut degetul pe sub-secțiune până la *C* pentru *Biroul Șefului de Stat Major*. L-am lăsat acolo, pentru scurt timp.

— Vassell și Coomer sunt la Irwin, am spus eu.

— De ce? a spus Summer.

— Se ascund, am spus eu. Ei cred că suntem încă în Europa. Ei știu că Willard supraveghează aeroporturile. Sunt ținte sigure.

— Îi vrem? a spus Summer. Ei nu știau despre doamna Kramer. Asta este clar. Au fost șocați când le-ai spus, în seara aceea, în biroul tău. Așa că bănuiesc că au autorizat spargerea, dar nu și daunele colaterale.

Am dat din cap. Avea dreptate. Fuseseră surprinși, în noaptea aceea, în biroul meu. Coomer devenise palid și a întrebat: *A fost o spargere?* Era o întrebare care venea direct de la o conștiință vinovată. Asta însemna că Marshall nu le spusese în acel moment. Păstrase pentru el veștile cu adevărat proaste. Se întorsese la hotelul din D.C. la trei și douăzeci de minute dimineața și le spusese că servieta nu fusese acolo, dar nu le spusese ce altceva se întâmplase. Vassell și Coomer trebuie să fi pus totul cap la cap din mers, în acea noapte în biroul meu, în întuneric și după eveniment. Trebuie să fi fost un drum interesant spre casă. Trebuie să fi fost schimbate cuvinte dure.

— Totul depinde doar de Marshall, a spus Summer. S-a panicat, atâta tot.

— Tehnic, a fost o conspirație, am spus. Din punct de vedere legal, toți sunt vinovați.

— Greu de acuzat.

— Asta e problema Corpului de procurori militari.

— Este un caz cu lacune. Greu de dovedit.

— Au făcut alte lucruri, am spus. Crede-mă, faptul că doamna Kramer a fost lovită în cap este cea mai mică dintre grijile lor.

Am alimentat din nou telefonul și am sunat la biroul șefului de stat major, în interiorul Pentagonului. A răspuns o voce de femeie. Era o voce perfectă de Washington. Nici înaltă, nici joasă, cultă, elegantă, aproape fără accent. Am presupus că era un administrator senior, care lucra până târziu. Am presupus că avea în jur de cincizeci de ani, blondă, cu părul încărunțit, cu fond de ten pe față.

— Scrie asta, i-am spus. Sunt un maior de poliție militară pe nume Reacher. Am fost transferat recent din Panama și am fost mutat la Fort Bird, Carolina de Nord. Voi fi la punctul de control al inelului E din interiorul clădirii dumneavoastră la miezul nopții. Depinde în întregime de șeful Statului Major dacă se va întâlni cu mine acolo.

Am făcut o pauză.

— Asta este tot? a spus femeia.

— Da, am spus, și am închis.

Am băgat înapoi în buzunar cei cincisprezece cenți rămași. Am închis cartea de telefon și am băgat-o sub braț.

— Să mergem, am spus.

Am trecut prin benzinărie și am umplut rezervorul cu benzină în valoare de opt dolari. Apoi ne-am îndreptat spre nord.

— Depinde în întregime de șeful de cabinet dacă se întâlnește cu tine acolo? a spus Summer. Despre ce naiba este vorba?

Eram pe I-95, încă trei ore la sud de D.C. Poate două ore și jumătate, cu Summer la volan. Era întuneric deplin și traficul era intens. Mahmureala după vacanță dispăruse. Întreaga lume era din nou la muncă.

— Se întâmplă ceva grav, am spus eu. De ce altfel l-ar fi sunat Carbone pe Brubaker în timpul unei petreceri? Orice altceva cu adevărat mai puțin important ar fi putut aștepta, cu siguranță. Deci e ceva important, cu oameni greu de manevrat implicați.

Trebuie să fie așa. Cine altcineva ar fi putut muta douăzeci de polițiști din unități speciale în jurul lumii în aceeași zi?

— Ești maior, a spus ea. La fel și Franz și Sanchez și toți ceilalți. Orice colonel ar fi putut să te mute.

— Dar și toți comandanții au fost mutați. Au fost scoși din drum. Pentru a ne lăsa loc să ne mișcăm. Și majoritatea șefilor de poliție sunt și ei colonei.

— Bine atunci, orice general de brigadă ar fi putut să o facă.

— Cu semnături false pe ordine?

— Oricine poate falsifica o semnătură.

— Și spera să scape după aceea? Nu, totul a fost pus la cale de cineva care știa că poate acționa cu impunitate. Cineva de neatins.

— Șeful de cabinet?

Am clătinat din cap.

— Nu, de fapt, cred că adjunctul. În momentul de față, adjunctul este un tip care vine din infanterie. Și putem presupune că este un tip rezonabil de inteligent. Nu se pun proști în această funcție. Cred că a văzut semnele. A văzut căderea Zidului Berlinului, s-a gândit la asta și și-a dat seama că, în curând, va cădea și orice altceva. Întreaga ordine stabilită.

— Și?

— Și a început să se îngrijoreze în legătură cu un fel de mișcare a blindatelor. Ceva dramatic. Cum am spus, tipii ăia pot pierde totul. Cred că șeful adjunct a prezis probleme, așa că ne-a mutat pe toți pentru a aduce oamenii potriviți în locurile potrivite, astfel încât să le putem opri înainte de a începe. Și cred că a avut dreptate să fie îngrijorat. Cred că blindatele au văzut pericolul venind și au plănuit să se grăbească. Nu vor ca unitățile integrate să fie conduse de ofițeri de infanterie. Ei vor ca lucrurile să rămână așa cum erau. Așa că eu cred că acea conferință de la Irwin a fost pentru a începe ceva dramatic. Ceva rău. De aceea erau atât de îngrijorați de faptul că ordinea de zi se va afla.

— Dar schimbările se întâmplă. În cele din urmă nu i se pot opune.

— Nimeni nu acceptă niciodată acest lucru, am spus eu. Nimeni nu a acceptat niciodată și nimeni nu va accepta vreodată. Mergi la șantierele marinei și îți garantez că vei găsi un milion de tone de hârtii vechi de cincizeci de ani, depozitate

undeva, în care se spune că navele de război nu pot fi înlocuite niciodată și că portavioanele sunt niște vechituri inutile. Au existat amirali care au scris tratate de sute de pagini, punându-și toată inima și sufletul în ele, jurând cu mâna pe inimă că metoda lor este singura cale.

Summer nu a spus nimic.

Am zâmbit.

— Dacă te întorci la dosarele *noastre,* probabil că îl vei găsi pe bunicul lui Kramer spunând că tancurile nu pot înlocui niciodată caii.

— Ce plănuiau mai exact?

Am ridicat din umeri.

— Nu am văzut agenda. Dar putem face niște presupuneri destul de bune. Discreditarea principalilor adversari, evident. Folosirea la maximum a rufelor murdare. Aproape cu siguranță, complicitate cu industriile de apărare. Dacă ar putea convinge producătorii cheie să spună că vehiculele blindate ușoare nu pot fi făcute sigure, asta ar ajuta. Ar putea folosi propaganda publică. Le-ar putea spune oamenilor că fiii și fiicele lor vor fi trimiși la război în cutii de tinichea pe care le-ar putea străpunge un pistol cu boabe de mazăre. Ar putea încerca să sperie Congresul. Ar putea să le spună că o flotă de transport aerian C-130 suficient de mare pentru a face diferența ar costa sute de miliarde de dolari.

— Asta e doar o manevră standard.

— Deci, poate că e mai mult. Nu știm încă. Atacul de cord al lui Kramer a făcut ca totul să nu meargă bine. Deocamdată.

— Crezi că o vor lua de la capăt?

— Nu așa ai face? Dacă ai avea totul de pierdut?

Și-a luat o mână de pe volan. Și-a odihnit-o în poală. S-a întors ușor și s-a uitat la mine. Pleoapele ei se mișcau.

— Atunci de ce vrei să îl vezi pe șeful de cabinet? a spus ea. Dacă ai dreptate, atunci șeful adjunct este de partea ta. El te-a adus aici. El este cel care te-a protejat.

— Joc de șah, am spus eu. Războiul trasului de mânecă. Băiatul bun, băiatul rău. Cel bun m-a adus aici, cel rău l-a trimis pe Garber departe. E mai greu să-l muți pe Garber decât pe mine, deci tipul rău e mai mare decât tipul bun. Și singura persoană care este mai mare decât șeful adjunct este șeful

însuși. Întotdeauna se rotesc, știm că șeful adjunct e infanterist, deci șeful e de la blindate. Prin urmare, știm că are o mizā.

— Șeful de personal este tipul cel rău?

Am dat din cap.

— Atunci de ce ceri să-l vezi?

— Pentru că suntem în armată, Summer, am spus eu. Trebuie să ne confruntăm cu dușmanii noștri, nu cu prietenii noștri.

Eram din ce în ce mai liniștiți cu cât ne apropiam mai mult de D.C. Îmi cunoșteam punctele forte și punctele slabe și eram suficient de tânăr, de îndrăzneț și de prost ca să mă consider egalul oricărui bărbat. Dar să ajung în fața șefului de stat major era cu totul altceva. Era un rang supraomenesc. Nu era nimic mai presus de el. Fuseseră trei în anii mei de serviciu și nu întâlnisem niciunul dintre ei. Nici măcar nu văzusem vreunul dintre ei, din câte îmi amintesc. Nici nu văzusem vreodată un adjunct, un secretar adjunct sau oricare altul din rasa superioară care se mișca în acele cercuri înalte. Erau o specie aparte. Ceva îi făcea diferiți de noi toți.

Dar au început la fel. Teoretic, aș fi putut fi unul dintre ei. Fusesem la West Point, la fel ca și ei. Dar, timp de zeci de ani, West Point nu fusese mai mult decât o școală de ingineri cu sclipici. Pentru a intra pe calea Statului Major, trebuia să fii trimis în altă parte după aceea. Într-un loc mai bun. Trebuia să mergi la Universitatea George Washington, sau la Stanford, sau la Harvard, sau la Yale, sau la MIT, sau la Princeton, sau chiar undeva în străinătate, cum ar fi Oxford sau Cambridge, în Anglia. Trebuia să primești o bursă Rhodes. Trebuia să obții un masterat sau un doctorat în economie, politică sau relații internaționale. Trebuia să fii un bursier al Casei Albe. De aici a deviat drumul meu profesional. Imediat după West Point. M-am privit în oglindă și am văzut un tip care se pricepea mai bine să spargă capete decât să spargă cărți. Alți oameni s-au uitat și au văzut același lucru. Închisoarea începe din prima zi, în armată. Așa că ei au mers pe drumul lor, iar eu pe al meu. Ei s-au dus la inelul E și în aripa de vest, iar eu m-am dus pe străduțele întunecate și slab luminate din Seul și Manila. Dacă ar fi venit pe teritoriul meu, s-ar fi târât pe burtă. Rămânea de văzut cum aveam să mă descurc pe teritoriul lor.

— Mă duc singur, am spus.

— Nu ești singur, a spus Summer.

— Sunt, am spus. Poți să-i spui cum vrei. Un sfat de la un prieten sau un ordin direct de la un ofițer superior. Dar tu rămâi în mașină. Asta e sigur. Te voi încătușa de volan dacă va trebui.

— Suntem împreună în asta.

— Dar avem voie să fim inteligenți. Nu e ca și cum te-ai duce să o vezi pe Andrea Norton. Este cât se poate de riscant. Nu există niciun motiv ca amândoi să ne prăbușim.

— Tu ai rămâne în mașină? Dacă ai fi în locul meu?

— M-aș ascunde sub ea, am spus.

Ea nu a spus nimic. Doar a condus, la fel de repede ca întotdeauna. Am ajuns pe șoseaua de centură. Am început un lung sfert de cerc în sensul acelor de ceasornic spre Arlington.

Securitatea Pentagonului era puțin mai strictă decât de obicei. Poate că cineva era îngrijorat că forțele rămase ale lui Noriega ar putea să organizeze o pătrundere de două mii de mile spre nord. Dar am ajuns în parcare fără probleme. Era aproape pustie. Summer a parcurs un circuit lung și lent și s-a oprit lângă intrarea principală. A oprit motorul și a tras frâna de mână. A făcut-o un pic mai tare decât era nevoie. Am presupus că voia să demonstreze ceva. Mi-am verificat ceasul. Era cu cinci minute înainte de miezul nopții.

— O să ne certăm? am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Mult noroc, a spus ea. Și arată-i tu lui.

Am ieșit în frig. Am închis ușa în urma mea și am rămas nemișcat timp de o secundă. În întuneric, clădirea se înălța deasupra mea. Oamenii spuneau că este cel mai mare complex de birouri din lume și în acel moment i-am crezut. Am început să merg. Era o rampă lungă până la uși. Apoi era un hol păzit, de mărimea unui teren de baschet. Insigna mea de la unitatea specială m-a ajutat să trec prin el. Apoi m-am îndreptat spre inima complexului. Erau cinci coridoare concentrice în formă de pentagon, numite inele. Fiecare dintre ele era protejat de un punct de control separat. Insigna mea a fost suficient de bună pentru a trece prin B, C și D. Nimic pe lume nu avea să mă lase să intru în inelul E. M-am oprit în fața ultimului punct de control și i-am făcut semn din cap paznicului. Acesta mi-a răspuns cu un semn din cap. Era obișnuit ca oamenii să aștepte acolo.

M-am sprijinit de perete. Era beton vopsit și neted, era rece și alunecos. Clădirea era tăcută. Nu auzeam nimic în afară de apa din țevi, de zgomotul slab al încălzirii cu aer condiționat și de respirația constantă a paznicului. Podelele erau din linoleum lucios și reflectau luminile din tavan într-o imagine dublă și lungă care se scurgea până la un punct îndepărtat în care dispărea.

Am așteptat. Am văzut un ceas în cabina paznicului. Era trecut de miezul nopții. Trecuse de miezul nopții cu cinci minute. Apoi cu zece. Am așteptat. Am început să mă gândesc că provocarea mea fusese ignorată. Tipii ăștia erau politicieni. Poate că jucau un joc mai inteligent decât puteam eu concepe. Poate că aveau mai mult luciu, mai multă sofisticare și mai multă răbdare. Poate că erau mai mult decât un pic peste nivelul meu.

Sau poate că femeia cu vocea gravă aruncase mesajul meu la gunoi.

Am așteptat.

Apoi, la miezul nopții și cincisprezece minute, am auzit tocuri îndepărtate răsunând pe linoleum. Pantofi de gală, un ritm alert și statornic, care era în parte urgent și în parte relaxat. Ca un om care era ocupat, dar nu panicat. Nu l-am putut vedea. Sunetul tocurilor lui pe podea se revărsa spre mine de după un colț. Se propaga în fața lui pe coridorul pustiu ca un semnal de alarmă timpuriu.

Am ascultat sunetul și am urmărit locul în care îmi spunea că va apărea, care era chiar acolo unde tuburile fluorescente de pe tavan se întâlneau cu reflexiile lor în podea. Sunetul a continuat să vină. Apoi, un bărbat a ieșit de după colț și a trecut prin raza de lumină. A continuat să meargă drept spre mine, ritmul tocurilor sale neîntrerupt, fără să încetinească, fără să accelereze, încă ocupat, fără să intre în panică. S-a apropiat mai mult. Era șeful de stat major al armatei. Era îmbrăcat în ținută oficială de seară. Purta o jachetă scurtă, albastră, strânsă în talie. Pantaloni albaștri cu două dungi aurii. Un papion. Butoni de aur la mânșete. Noduri elaborate și vârtejuri de panglică aurie pe mâneci și pe umeri. Era acoperit de însemne și insigne de aur, insigne și eșarfe și versiuni în miniatură ale medaliilor sale. Avea părul cărunt. Avea în jur de 1,75 m și 80 kg. Exact mărimea medie pentru o armată modernă.

A ajuns la mai puțin de trei metri de mine, iar eu am luat poziția de drepți și am salutat. A fost un gest pur reflex. Ca un catolic care se întâlnește cu Papa. El nu mi-a răspuns la salut. Doar s-a uitat la mine. Poate că exista un protocol care interzicea salutul în timp ce purta uniforma de seară. Sau în timp ce era în Pentagon. Sau poate că a fost doar nepoliticos.

Mi-a întins mâna.

— Îmi pare foarte rău că am întârziat, a spus el. Frumos din partea dumneavoastră că ați așteptat. Am fost la Casa Albă. Pentru o cină de stat cu niște prieteni străini.

I-am strâns mâna.

— Să mergem în biroul meu, a spus el.

M-a condus pe lângă paznicul inelului E, am luat-o la stânga pe coridor și am mers un pic mai departe. Apoi am intrat într-un birou și am întâlnit-o pe femeia cu voce plăcută. Arăta mai mult sau mai puțin așa cum am prezis. Dar suna chiar mai bine în realitate decât la telefon.

— Cafea, domnule maior? a spus ea.

Avea un bol cu cafea proaspăt pregătită. Am presupus că apăsase pe întrerupător pe la ora 11:53, așa că terminase de pregătit exact la miezul nopții. Am presupus că biroul Șefului de Stat Major era genul acela de loc. Mi-a dat o farfurioară și o ceașcă din porțelan transparent. Mi-a fost teamă să nu o strivesc ca pe o coajă de ou. Purta haine civile. Un costum închis la culoare, atât de sever încât era mai formal decât o uniformă.

— Pe aici, a spus șeful de stat major.

M-a condus în biroul său interior. Ceașca mea a zăngănit pe farfurie. Biroul lui era surprinzător de simplu. Avea aceiași pereți de beton vopsit ca și restul clădirii. Același tip de birou din oțel pe care îl văzusem în biroul patologului din Fort Bird.

— Ia loc, a spus el. Dacă nu te deranjează, vom face asta repede. E târziu.

Nu am spus nimic. El m-a privit.

— Am primit mesajul tău, a spus el. Am primit și am înțeles.

Nu am spus nimic. A încercat să spargă gheața.

— Oamenii de top ai lui Noriega sunt încă acolo, a spus el. De ce crezi că este așa?

— Treizeci de mii de mile pătrate, am spus. O mulțime de spațiu pentru ca oamenii să se ascundă.

— Îi vom prinde pe toți?

— Fără îndoială, am spus. Cineva îi va vinde.

— Ești un cinic.

— Un realist, am spus eu.

— Ce ai să-mi spui, domnule maior?

Mi-am sorbit cafeaua. Luminile erau slabe. Am fost brusc conștient că mă aflam în interiorul uneia dintre cele mai sigure clădiri din lume, noaptea târziu, față în față cu cel mai puternic soldat al națiunii. Și eram pe punctul de a face o acuzație gravă. Și doar o singură altă persoană mai știa că mă aflu acolo, și poate că era deja într-o celulă undeva.

— Am fost în Panama acum două săptămâni, am spus. Apoi am fost transferat.

— De ce crezi că s-a întâmplat asta?

Am tras aer în piept.

— Cred că adjunctul statului major a vrut ca anumite persoane să fie pe teren, în anumite locuri, pentru că era îngrijorat de probleme.

— Ce fel de probleme?

— O lovitură de stat internă dată de vechii tăi prieteni din divizia de blindate.

A făcut o pauză lungă.

— Ar fi fost aceasta o îngrijorare realistă? a întrebat el.

Am dat din cap.

— Era o conferință la Irwin programată pentru ziua de Anul Nou. Cred că ordinea de zi era cu siguranță controversată, probabil ilegală, poate chiar cu iz de trădare.

Șeful de cabinet nu a spus nimic.

— Dar a fost ratată, am spus eu. Pentru că generalul Kramer a murit. Dar au existat probleme potențiale din cauza scurgerilor de informații. Așa că ați intervenit personal, mutându-l pe colonelul Garber de la 110 și înlocuindu-l cu un incompetent.

— De ce aș face asta?

— Pentru ca natura să-și urmeze cursul și ancheta să dea greș și ea.

A stat nemișcat încă o clipă lungă. Apoi a zâmbit.

— Bună analiză, a spus el. Prăbușirea comunismului sovietic trebuia să ducă la tensiuni în interiorul armatei americane. Aceste tensiuni trebuiau să se manifeste prin tot felul de comploturi și planificări interne. Comploturile și planificările interne trebuiau să fie anticipate și trebuiau luate măsuri pentru

a înăbuși potențialele probleme din față. Și, așa cum spuneți, trebuiau să existe tensiuni la vârf care să ducă la mișcări și contramăsuri.

Nu am spus nimic.

— Ca un joc de șah, a spus el. Șeful adjunct mută, iar eu fac o contramutare. O concluzie inevitabilă, presupun, pentru că ați căutat o pereche de persoane de rang înalt în care unul să fie mai mare decât celălalt.

M-am uitat direct la el.

— Mă înșel? am spus.

— Numai în două privințe, a spus el. Evident, aveți dreptate în ceea ce privește faptul că urmează schimbări uriașe. CIA a fost puțin cam lentă în a observa dispariția iminentă a lui Ivan, așa că am avut mai puțin de un an pentru a ne gândi la măsuri. Dar, credeți-mă, ne-am gândit la ele. Suntem într-o situație unică acum. Suntem ca un boxer la categoria grea, care s-a antrenat ani de zile pentru o șansă la titlul mondial, apoi se trezește într-o dimineață și află că adversarul său a murit. Este o senzație foarte derutantă. Dar ne-am făcut temele.

S-a aplecat, a deschis un sertar și a scos cu greu un dosar enorm cu foi volante. Avea o grosime de cel puțin cinci centimetri. L-a trântit pe biroul său. Avea o copertă verde cu un cuvânt lung ștanțat cu negru pe ea. L-a întors pentru ca eu să pot citi. Scria: *Transformare*.

— Prima ta greșeală este că te-ai concentrat prea de aproape, a spus el. Trebuie să iei distanță și să privești din perspectiva noastră. De sus. Nu doar Divizia Blindate se va schimba. Toată lumea se va schimba. Evident că ne vom îndrepta spre unități integrate foarte mobile. Dar este o greșeală gravă să le vedem ca pe niște unități de infanterie cu câțiva clopoței și fluiere adăugate. Ele vor fi un concept complet nou. Vor fi ceva ce nu a mai existat până acum. Poate că vom integra și elicopterele de atac și vom da comanda băieților din cer. Poate ne vom muta în războiul electronic și vom da comanda băieților cu computerele.

Nu am spus nimic.

Și-a pus mâna pe dosar, cu palma în jos.

— Ceea ce vreau să spun este că nimeni nu va ieși nevătămat din asta. Da, blindatele vor fi devastate din punct de vedere profesional. Fără îndoială. Dar la fel și infanteria, la fel și artileria, la fel și transporturile, la fel și sprijinul logistic, la fel și

toți ceilalți, în egală măsură, la fel de mult. Poate chiar mai mult, pentru unii oameni. Inclusiv poliția militară, probabil. Totul se va schimba, domnule maior. Nu va rămâne piatră pe piatră.

Nu am spus nimic.

— Nu este vorba despre blindate împotriva infanteriei, a spus el. Trebuie să înțelegi asta. Asta este o simplificare exagerată. De fapt, este vorba despre toată lumea împotriva celorlalți. Mă tem că nu vor exista învingători. Dar la fel de mult, prin urmare, nu vor exista nici învinși. Ai putea alege să te gândești la asta în acest fel. Toată lumea este în aceeași barcă.

Și-a luat mâna de pe dosar.

— Care este a doua mea greșeală? am spus.

— Te-am mutat din Panama, a spus el. Nu și pe adjunct. El nu știa nimic despre asta. Am selectat personal douăzeci de oameni și i-am pus acolo unde am crezut că am nevoie de ei. I-am împrăștiat, pentru că, după părerea mea, era o șansă de cincizeci la cincizeci în ceea ce privește cine avea să clipească primul. Unitățile ușoare sau cele grele? Era imposibil de prezis. Odată ce comandanții lor ar fi început să se gândească, cu toții ar fi realizat că au totul de pierdut. Te-am trimis la Fort Bird, de exemplu, pentru că eram puțin îngrijorat de David Brubaker. Era un tip foarte proactiv.

— Dar a fost tanchistul cel care a clipit primul, am spus eu.

El a dat din cap.

— Se pare că da, a spus el. Dacă așa spui tu. Întotdeauna a fost vorba de o șansă de 50-50. Și cred că sunt un pic dezamăgit. Erau băieții mei. Dar nu sunt în defensivă în privința lor. Am mers mai departe și mai sus. I-am lăsat în urmă. Sunt perfect fericit să las lucrurile să cadă unde vor cădea.

— Și de ce l-ați mutat pe Garber?

— Nu am făcut-o.

— Deci, cine a făcut-o?

— Cine este mai mare decât mine?

— Nimeni, am spus eu.

— Aș vrea eu, a spus el.

Nu am spus nimic.

— Cât costă o pușcă M-16?, a spus el.

— Nu știu, am spus. Nu prea mult, cred.

— Le luăm cu aproximativ patru sute de dolari, a spus el. Cât costă un tanc de luptă principal Abrams M1A1?

— Aproximativ patru milioane.

— Gândește-te deci la marii contractori din domeniul apărării, a spus el. De partea cui sunt *ei*? De partea unităților ușoare sau de partea unităților grele?.

Nu am răspuns. M-am gândit că întrebarea era retorică.

— Cine este mai mare decât mine? a întrebat din nou.

— Secretarul Apărării, am spus eu.

El a dat din cap.

— Un om mic și urât. Un politician. Partidele politice primesc contribuții pentru campanie. Iar contractorii din domeniul apărării pot vedea viitorul la fel ca oricine altcineva.

Nu am spus nimic.

— O mulțime de lucruri la care trebuie să te gândești, a spus șeful de cabinet.

A pus dosarul mare despre transformare înapoi în sertar. L-a înlocuit pe birou cu unul mai subțire. Era marcat: *Argon*.

— Știi ce este argonul? a întrebat el.

— Este un gaz inert, am spus eu. Se folosește la stingătoarele de incendiu. Întinde un strat jos peste un incendiu și îl împiedică să se propage.

— De aceea am ales acest nume. Operațiunea Argon a fost planul care v-a mișcat pe voi la sfârșitul lui decembrie.

— De ce ați folosit semnătura lui Garber?

— Așa cum ai sugerat într-un alt context, am vrut să las natura să-și urmeze cursul. Ordinele poliției militare semnate de șeful de stat major ar fi ridicat multe sprâncene. Toată lumea ar fi trecut la cel mai bun comportament. Sau ar fi mirosit o capcană și s-ar fi ascuns mai adânc sub pământ. Ți-ar fi îngreunat munca. Mi-ar fi demontat obiectivul.

— Obiectivul d-voastră?

— Am vrut prevenție, bineînțeles. Aceasta a fost principala prioritate. Dar am fost, de asemenea, curios, domnule maior. Am vrut să văd cine va clipi primul.

Mi-a înmânat dosarul.

— Ești un investigator al unității speciale, a spus el. Conform statutului, Unitatea 110 are puteri extraordinare. Ești autorizat să arestezi orice soldat oriunde, inclusiv pe mine, aici, în biroul meu, dacă dorești. Așa că citește dosarul Argon. Cred că vei vedea că mă disculpă. Dacă ești de acord, du-te și fă-ți treaba în altă parte.

S-a ridicat din spatele biroului său. Ne-am dat din nou mâna. Apoi a ieșit din cameră. M-a lăsat singur în biroul lui, în inima Pentagonului, în mijlocul nopții.

Treizeci de minute mai târziu m-am întors în mașină la Summer. Ținea motorul oprit pentru a economisi benzină și era frig înăuntru.

— Ei bine? a spus ea.

— O eroare crucială, am spus. Nu vicele și șeful au fost cei care au tras semnalul. A fost între șef și secretarul apărării.

— Ești sigur?

Am dat din cap.

— Am văzut dosarul. Existau note și ordine care datează de nouă luni. Hârtii diferite, mașini de scris diferite, stilouri diferite, nu aveau cum să falsifice toate astea în patru ore. A fost inițiativa șefului de stat major de la început, iar el a fost întotdeauna cușer.

— Și cum a luat-o?

— Destul de bine, am spus eu. Având în vedere situația. Dar nu cred că va avea chef să mă ajute.

— Cu ce?

— Cu problemele în care mă aflu.

— Care sunt?

— Așteaptă și vei vedea.

Ea doar s-a uitat la mine.

— Unde mergem acum? a spus ea.

— California, am spus eu.

DOUĂZECI ȘI DOI

Chevy-ul era plin de fum când am ajuns la Aeroportul Național. L-am lăsat în parcarea de lungă durată și am mers pe jos până la terminal. Era cam o milă. Nu existau autobuze de transfer. Era miezul nopții și locul era practic pustiu. În interiorul terminalului a trebuit să scoatem un funcționar dintr-un birou din spate. I-am dat ultimul dintre bonurile noastre furate și ne-a rezervat un loc în primul zbor de dimineață spre LAX. Ne așteptam la o lungă așteptare.

— Care este misiunea? a spus Summer.

— Trei arestări, am spus. Vassell, Coomer și Marshall.

— Motivul?

— Omucidere în serie, am spus eu. Doamna Kramer, Carbone și Brubaker.

S-a holbat la mine.

— Poți dovedi?

Am clătinat din cap.

— Știu exact ce s-a întâmplat. Știu când, și cum, și unde, și de ce. Dar nu pot dovedi nimic. Va trebui să ne bazăm pe mărturisiri.

— Nu-i vom prinde.

— Am mai prins și înainte, am spus. Există modalități.

A tresărit.

— Aceasta este armata, Summer, am spus. Nu este o adunătură de acoperiți.

— Povestește-mi despre Carbone și Brubaker.

— Trebuie să mănânc, am spus. Mi-e foame.

— Nu avem bani, a spus Summer.

Oricum, majoritatea localurilor aveau grilaje metalice peste uși. Poate că ne vor hrăni în avion. Ne-am cărat bagajele până la o zonă de ședere de lângă o fereastră de șase metri pe care nu vedeam nimic altceva decât noaptea neagră de afară. Scaunele erau bănci lungi din vinil, cu cotiere fixe la fiecare doi metri pentru a împiedica oamenii să se întindă și să doarmă.

— Spune-mi, a spus ea.

— Este încă o serie lungă de imagini nebunești, una după alta.

— Încearcă-mă.

— Bine, să începem din nou cu doamna Kramer. De ce a plecat Marshall la Green Valley?

— Pentru că, evident, era primul loc unde trebuia să încerce.

— Dar nu a fost așa. Era aproape ultimul loc unde trebuia să încerce. Kramer abia dacă mai fusese acolo în ultimii cinci ani. Oamenii din echipa lui trebuie să fi știut asta. Călătoriseră cu el de multe ori înainte. Cu toate acestea, au luat o decizie rapidă și Marshall s-a dus direct acolo. De ce?

— Pentru că Kramer le-a spus că acolo se duce?

— Corect, am spus eu. Le-a spus că era cu soția, pentru a ascunde faptul că era de fapt cu Carbone. Dar atunci, de ce ar fi trebuit să le spună ceva?

— Nu știu.

— Pentru că există o categorie de persoane cărora *trebuie* să le spui ceva.

— Cine?

— Să presupunem că ești un tip bogat care călătorește cu amanta ta. Petreceți o noapte împreună și *trebuie* să-i spui ceva. Și dacă îi spui că treci pe la soția ta doar pentru a păstra aparențele, trebuie să te creadă. Poate că nu-i place, dar trebuie să creadă. Pentru că e de așteptat. Face parte din înțelegere.

— Kramer nu a avut o amantă. Era homosexual.

— L-a avut pe Marshall.

— Nu, a spus ea. În niciun caz.

Am dat din cap. Kramer îl înșela pe Marshall. Marshall era principala lui iubită. Aveau o relație. Marshall nu era ofițer de informații, dar Kramer l-a numit totuși ofițer pentru a-l ține aproape. Aveau o relație. Dar Kramer avea un ochi iscoditor. L-a întâlnit pe Carbone undeva și a început să se întâlnească cu el pe ascuns. Așa că, în ajunul Anului Nou, Kramer i-a spus lui Marshall că se duce să-și vadă soția, iar Marshall l-a crezut. Așa cum ar fi făcut-o amanta unui tip bogat. De aceea Marshall s-a dus la Green Valley. În inima lui știa sigur că Kramer se dusese acolo. El era singura persoană din lume care simțea că va ști cu siguranță. El a fost cel care le-a spus lui Vassell și Coomer unde era Kramer. Dar Kramer îl mințea. Așa cum fac oamenii, în relații.

Summer a rămas tăcută pentru o clipă lungă. Se uita afară în noapte.

— Afectează acest lucru ceea ce s-a întâmplat acolo? a spus ea.

— Cred că da, oarecum, am spus eu. Cred că doamna Kramer a vorbit cu Marshall. Probabil că l-a recunoscut din perioada în

care a fost la post în Germania. Probabil că știa totul despre el și despre soțul ei. Soțiile generalilor sunt de obicei destul de inteligente. Poate că știa chiar că mai era un al doilea tip în ecuație. Poate că a fost supărată și l-a tachinat pe Marshall în legătură cu asta. Ceva de genul *nici tu nu-ți poți păstra bărbatul, nu?* Poate că Marshall s-a enervat și a ripostat. Poate de aceea nu le-a spus imediat lui Vassell și Coomer. Pentru că daunele colaterale nu au fost doar în legătură cu spargerea în sine. A fost vorba și de o ceartă. De aceea am spus că doamna Kramer nu a fost ucisă doar pentru servietă. Cred că într-un fel a fost ucisă pentru că a tachinat un tip gelos care și-a pierdut cumpătul.

— Toate acestea sunt doar presupuneri.

— Doamna Kramer a murit. Nu e o presupunere.

— Restul este.

— Marshall are treizeci și unu de ani, nu a fost niciodată căsătorit.

— Asta nu dovedește nimic.

— Știu, am spus. Știu. Nu există nicio dovadă nicăieri. Dovezile sunt o marfă rară în acest moment.

Summer a fost liniștită pentru o clipă.

— Ce s-a întâmplat după aia?

— Apoi Vassell, Coomer și Marshall au început cu adevărat vânătoarea servietei. Aveau un avantaj față de noi pentru că știau că sunt în căutarea unui bărbat, nu a unei femei. Marshall a zburat înapoi în Germania în data de 2 și a căutat în biroul lui Kramer și în apartamentul său. A găsit ceva care a dus la Carbone. Poate un jurnal, sau o scrisoare, sau o fotografie. Sau un nume sau un număr într-o agendă. Sau orice altceva. A zburat înapoi pe 3, au făcut un plan și l-au sunat pe Carbone. L-au șantajat. Au aranjat un schimb pentru noaptea următoare. Servieta în schimbul scrisorii sau a fotografiei sau ce-o fi fost. Carbone a acceptat înțelegerea. A fost bucuros pentru că nu voia să se expună și oricum îl sunase deja pe Brubaker cu detaliile agendei. Nu avea nimic de pierdut și avea totul de câștigat. Poate că mai trecuse prin acest proces. Poate de mai multe ori. Bietul om fusese homosexual în armată timp de șaisprezece ani. Dar de data asta nu-i mersese bine. Pentru că Marshall l-a omorât în timpul schimbului.

— Marshall? Marshall nici măcar nu a fost acolo.

— A fost, am spus eu. Ți-ai dat seama singură. Mi-ai spus când am plecat de la post să mergem la detectivul Clark în legătură cu ranga. Îți amintești? Când Willard mă urmărea la telefon? Ai făcut o sugestie.

— Ce sugestie?

— Marshall era în portbagajul mașinii, Summer. Coomer conducea, Vassell era pe scaunul pasagerului, iar Marshall era în portbagaj. Așa au trecut de poartă. Apoi au parcat în spate, la capătul celălalt al parcării clubului ofițerilor. Au parcat în spate, pentru că Coomer să deschidă portbagajul înainte de a pleca. Marshall a ținut capacul jos, dar tot trebuiau să se ascundă. Apoi Vassell și Coomer au intrat înăuntru și au început să-și construiască alibiuri de fier. Între timp, Marshall a așteptat aproape două ore în portbagaj, ținând capacul, până când s-a făcut liniște. Apoi a ieșit afară și a plecat cu mașina. De aceea, prima patrulă de noapte își amintește de mașină și a doua patrulă nu. Mașina a fost acolo, apoi nu a mai fost. Deci Marshall îl ia pe Carbone dintr-un loc prestabilit și merg împreună în pădure. Carbone ține servieta. Marshall deschide portbagajul și îi dă lui Carbone un plic sau ceva de genul ăsta. Carbone se întoarce în lumina lunii pentru a verifica dacă este ceea ce i s-a promis. Chiar și un tip atât de precaut ca un soldat Delta ar face asta. Toată cariera lui e în joc. În spatele lui, Marshall iese cu ranga și îl lovește. Nu doar din cauza servietei. Oricum va lua servieta. Schimbul funcționează. Iar Carbone nu-și poate permite să vorbească după aceea. Marshall îl lovește în parte pentru că e supărat pe el. E gelos pe timpul petrecut cu Kramer. În parte de aceea îl ucide. Apoi recuperează plicul și ia servieta. Le aruncă pe amândouă în portbagaj. Știm restul. A știut de la început ce avea de gând să facă și a venit echipat pentru a induce în eroare. Apoi se întoarce cu mașina la bază și aruncă ranga pe drum. Parchează mașina în locul inițial și se urcă înapoi în portbagaj. Vassell și Coomer ies din clubul ofițerilor și pleacă cu mașina.

— Și apoi ce?

— Conduc, conduc și conduc. Sunt entuziasmați și crispați. Dar știu deja ce i-a făcut băiatul lor cu ochi albaștri doamnei Kramer. Așa că sunt, de asemenea, nervoși și îngrijorați. Nu găsesc niciun loc unde să oprească ca să poată lăsa să iasă din portbagaj un om care poate fi sau nu pătat de sânge. Primul loc

cu adevărat sigur pe care îl găsesc este parcarea aflată la o oră distanțăspre nord. Parchează din nou departe de alte mașini și îl lasă pe Marshall să iasă. Marshall predă servieta. Își reiau călătoria. Petrec șaizeci de secunde căutând în servietă și apoi o aruncă pe fereastră, un kilometru mai departe.

Summer stătea liniștită. Se gândea. Pleoapele ei se ridicau în sus, câte o fracțiune pe rând.

— Este doar o teorie, a spus ea.

— Poți explica ceea ce știm în alt mod?

S-a gândit la asta. Apoi a clătinat din cap.

— Dar Brubaker? a spus ea.

O voce s-a auzit din difuzoare și ne-a spus că zborul nostru este gata de îmbarcare. Ne-am luat bagajele și am intrat în rând. Afară era încă întuneric. I-am numărat pe ceilalți pasageri. Am sperat că vor fi câteva locuri libere, ca să fie și câteva mic dejunuri libere. Mi-era foarte foame. Dar nu arăta bine. Avea să fie un avion destul de plin. Am presupus că atracția Los Angeles-ului era destul de puternică, în ianuarie, când trăiai în D.C. Am presupus că oamenii nu aveau nevoie de prea multe scuze pentru a programa întâlniri acolo.

— Cum rămâne cu Brubaker? a spus din nou Summer.

Ne-am deplasat pe culoar și ne-am găsit locurile. Aveam unul la fereastră și unul la mijloc. Locul de la culoar era deja ocupat de o călugăriță. Era bătrână. Am sperat că auzul ei era defectuos. Nu voiam să tragă cu urechea. S-a mutat și ne-a lăsat să intrăm. Am pus-o pe Summer să se așeze lângă ea. Eu m-am așezat lângă fereastră. Mi-am pus centura. Am păstrat tăcerea pentru o clipă. Am privit scena aeroportului de afară. Angajații aeroportului făceau diverse lucruri sub reflectoare. Apoi avionul s-a mișcat înapoi de la poartă și am început să rulăm. Nu era coadă la decolare. Am ajuns în aer în două minute.

— Nu sunt sigur în privința lui Brubaker, am spus eu. Cum a intrat în joc? L-au sunat ei sau i-a sunat el? El știa despre ordinea de zi la treizeci de minute după Anul Nou. Un tip proactiv ca el, poate că a încercat să pună și el puțină presiune. Sau poate că Vassell și Coomer au presupus doar ce-i mai rău. S-au gândit că un subofițer superior precum Carbone și-ar fi sunat șeful. Deci nu sunt sigur cine a sunat pe cine mai întâi. Poate că s-au sunat cu toții în același timp. Poate că au existat

amenințări reciproce sau poate că Vassell și Coomer au sugerat că ar putea lucra împreună pentru a găsi o cale în care toată lumea să aibă de câștigat.

— Este posibil?

— Cine știe? am spus. Aceste unități integrate vor fi o chestie ciudată. Brubaker cu siguranță ar fi fost popular, pentru că el se ocupă deja de războaie ciudate. Așa că poate Vassell și Coomer l-au păcălit, făcându-l să creadă că sunt în căutarea unei alianțe strategice. Oricum ar fi, au stabilit cu toții o întâlnire pentru ziua de 4. Brubaker trebuie să fi specificat locația. Trebuie să fi trecut de multe ori pe lângă acel loc, de la Bird la terenul de golf. Și trebuie să se fi simțit încrezător. Nu l-ar fi lăsat pe Marshall să stea în spatele lui dacă era îngrijorat.

— De unde știi că Marshall era în spatele lui?

— Așa este protocolul, am spus. Avem un colonel care vorbește cu un general și cu un alt colonel. L-o fi pus pe Vassell pe scaunul din față și pe Coomer pe cel din spate, pe partea pasagerului, ca să se poată întoarce și să-i vadă pe amândoi. Marshall ar putea fi departe de ochii și de mintea lui. Era doar un maior. Cine are nevoie de el?

— Au vrut să-l omoare? Sau s-a întâmplat pur și simplu?

— Au intenționat, cu siguranță. Aveau un plan pregătit. Un loc îndepărtat unde să arunce cadavrul, heroină pe care Marshall a luat-o în timpul nopții în Germania, o armă încărcată. Așa că am avut dreptate, până la urmă, dar din pură întâmplare. Aceiași oameni care l-au ucis pe Carbone au ieșit direct pe poarta principală și l-au ucis pe Brubaker. Abia dacă au atins frânele.

— Dublă diversiune, a spus Summer. Chestia cu heroina și aruncarea lui în sud, nu în nord.

— Treabă de amatori, am spus. Medicii de la Columbia trebuie să fi observat imediat chestia cu lividitatea și arsurile de la toba de eșapament. A fost un mare noroc pentru Vassell și Coomer că medicii nu ne-au spus imediat. În plus, au lăsat mașina lui Brubaker în nord. Asta a fost o scăpare serioasă din partea lor.

— Trebuie să fi fost obosiți. Stres, tensiune, atâta condus. Au venit de la Cimitirul Arlington, s-au dus la Smithfield, s-au dus din nou la Columbia, apoi s-au întors la Dulles. În jur de optsprezece ore. Nu e de mirare că au greșit din când în când. Dar ar fi scăpat cu bine dacă nu l-ai fi ignorat pe Willard.

Am dat din cap. Nu am spus nimic.

— Este un caz foarte slab, a spus Summer. De fapt, este incredibil de slab. Nu este nici măcar circumstanțial. Este doar o pură speculație.

— Mie-mi spui. De aceea avem nevoie de mărturisiri.

— Trebuie să te gândești foarte bine înainte de a te confrunta cu cineva. Într-un caz atât de slab ca acesta, ai putea ajunge tu la închisoare. Pentru hărțuire.

Am auzit mișcare în spatele meu și stewardesa a apărut cu micul dejun. I-a dat unul călugăriței, unul lui Summer și unul mie. A fost o masă jalnică. Un suc rece și un sandviș fierbinte cu șuncă și brânză. Asta a fost tot. Cafea mai târziu, am presupus. Am sperat. Am terminat totul în aproximativ treizeci de secunde. Summer a avut nevoie de treizeci și una. Dar călugărița nu s-a atins de tava ei. A lăsat-o chiar acolo, în fața ei. Am împins-o pe Summer în coaste.

— Întreab-o dacă are de gând să mănânce aia, am spus eu.

— Nu pot, a spus ea.

— Are o obligație caritabilă, am spus. Asta înseamnă să fii călugăriță.

— Nu pot, a spus ea din nou.

— Poți.

A suspinat.

— Bine, într-un minut.

Dar a dat-o în bară. A așteptat prea mult. Călugărița a deschis folia și a început să mănânce sandvișul.

— La naiba, am spus eu.

— Îmi pare rău, a spus Summer.

M-am uitat la ea.

— Ce ai spus?

— Am spus că îmi pare rău.

— Nu, înainte de asta. Ultimul lucru pe care l-ai spus.

— Am spus că nu pot să o întreb pur și simplu.

Am clătinat din cap.

— Nu, înainte să vină micul dejun.

— Am spus că este un caz foarte slab.

— Înainte de asta.

Am văzut-o derulând caseta în capul ei.

— Am spus că Vassell și Coomer ar fi scăpat dacă nu l-ai fi ignorat pe Willard.

Am dat din cap. M-am gândit la acest fapt pentru un minut. Apoi am închis ochii.

I-am deschis din nou în Los Angeles. Avionul a aterizat, iar zgomotul și huruitul cauciucurilor pe pistă m-au trezit. Apoi a vuit tracțiunea inversă și frânele m-au smucit în centură. Afară se făcuse ziuă. Zorii arătau cafenii, așa cum se întâmpla adesea acolo. O voce în difuzoare ne-a spus că era ora șapte dimineața în California. Ne îndreptam spre vest de două zile și fiecare perioadă de douăzeci și patru de ore avea o medie mai degrabă de douăzeci și opt. Dormisem o vreme și nu mă simțeam obosit. Dar încă îmi era foame.

Am coborât din avion și ne-am îndreptat spre zona de preluare a bagajelor. Acolo așteptau șoferii. M-am uitat în jur. Am văzut că Calvin Franz nu trimisese pe nimeni. Venise el însuși în schimb. M-am bucurat de asta. Era o priveliște binevenită. Am simțit că vom fi pe mâini bune.

— Am vești pentru tine, a spus el.

I-am făcut cunoștință cu Summer. I-a strâns mâna, și i-a luat geanta. Am presupus că a fost în parte un gest de curtoazie și în parte felul lui de a ne grăbi să ajungem mai repede la Humvee-ul său. Acesta era parcat în zona de așteptare interzisă. Dar polițiștii stăteau la distanță de el. Humvee-urile camuflate în negru și verde au tendința de a avea acest efect. Ne-am înghesuit cu toții în el. Am lăsat-o pe Summer să urce în față. În parte ca un gest de curtoazie din partea mea, și în parte pentru că voiam să mă întind în spate. Fusesem înghesuit în avion.

— Au găsit Grand Marquis-ul, a spus Franz.

A pornit motorul turbodiesel puternic și a plecat de lângă bordură. Irwin se afla chiar la nord de Barstow, care se afla la aproximativ treizeci de mile distanță, în partea cealaltă a orașului. M-am gândit că îi va lua cam o oră să ne ducă acolo prin traficul de dimineață. Am văzut-o pe Summer urmărind cum conducea. În ochii ei se citea o apreciere profesională. Probabil că i-ar fi luat cam treizeci și cinci de minute.

— A fost găsit la Andrews, a spus Franz. A fost abandonat acolo pe data de 5.

— Când Marshall a fost rechemat în Germania, am spus eu.

Franz dădu din cap la volan.

— Așa scrie în jurnalul lor de la poartă. Parcată de Marshall, cu o mențiune despre Corpul de Transporturi pe fișă. Băieții noștri l-au transportat la FBI. Așa e mai rapid. Au fost nevoiți să apeleze la câteva favoruri. Biroul a lucrat la asta toată noaptea. La început cu reticență, dar apoi au început să se intereseze în mare grabă. Se pare că are legătură cu un caz la care lucrează.

— Brubaker, am spus eu.

El a dat din nou din cap.

— Covorașul din portbagaj avea părți din Brubaker pe el. Sânge și materie cerebrală, ca să fiu mai precis. Fusese frecat cu un prosop de hârtie, dar nu suficient de bine.

— Altceva? am spus.

— O mulțime de lucruri. A existat sânge de la o altă sursă, doar urme de sânge de transfer, poate de la o mânecă de jachetă sau de la o lamă de cuțit.

— A lui Carbone, am spus. De când Marshall a mers în portbagaj după aceea. Au găsit vreun cuțit?

— Nu, a spus Franz. Dar amprentele lui Marshall sunt peste tot în interiorul portbagajului.

— Normal, am spus eu. A petrecut câteva ore acolo.

— Era o singură plăcuță de identificare sub preș, a spus Franz. Ca și cum lanțul ar fi fost rupt și una dintre ele ar fi alunecat și ar fi scăpat.

— A lui Carbone? am spus.

— Exact.

— Treabă de amatori, am spus. Altceva?

— În mare parte, lucruri normale. Era o mașină neîngrijită. O mulțime de păr și fibre, ambalaje de fast-food, cutii de sucuri, chestii de genul ăsta.

— Vreun recipient de iaurt?

— Unul, a spus Franz. În portbagaj.

— Căpșuni sau zmeură?

— Căpșuni. Amprentele lui Marshall pe eticheta de aluminiu. Se pare că a luat o gustare.

— A deschis-o, am spus eu. Dar nu a mâncat-o.

— Era un plic gol, a spus Franz. Adresat lui Kramer la Corpul XII de armată din Germania. Poșta aeriană, cu timbru poștal de acum un an. Fără adresă de retur. Ca un plic foto, dar nu avea nimic în el.

Nu am spus nimic. Se uita la mine în oglindă.

— Este vreo veste bună? a spus el.

Am zâmbit.

— Doar că ne-a făcut să trecem de la speculativ la circumstanțial.

— Un salt uriaș pentru omenire, a spus el.

Apoi am încetat să mai zâmbesc și am privit în altă parte. Am început să mă gândesc la Carbone, la Brubaker și la doamna Kramer. Și la doamna Reacher. Peste tot în lume mureau oameni, la începutul lui ianuarie 1990.

În cele din urmă ne-a luat mai mult de o oră să ajungem la Irwin. Cred că era adevărat ce spuneau oamenii despre autostrăzile din zona Los Angeles. Baza arăta la fel ca una obișnuită. La fel de aglomerată ca întotdeauna. Ocupase o suprafață imensă din deșertul Mojave. Regimentele de cavalerie blindate locuiau acolo, prin rotație, și acționau ca echipă gazdă atunci când alte unități veneau să facă exerciții. Exista o adevărată atmosferă de antrenament de primăvară. Vremea era întotdeauna bună, iar oamenii se distrau întotdeauna la soare jucându-se cu jucăriile mari și scumpe.

— Vrei să te ocupi imediat de afaceri? a întrebat Franz.

— Îi supraveghezi?

El a dat din cap.

— Cu discreție.

— Atunci hai să luăm micul dejun mai întâi.

Clubul ofițerilor armatei americane era destinația perfectă pentru oamenii pe jumătate înfometați de mâncarea din avion. Bufetul era lung de un kilometru. Același meniu ca în Germania, dar sucul de portocale și platourile de fructe păreau mai autentice în California. Am mâncat cât o companie medie de pușcași, iar Summer a mâncat mai mult. Franz mâncase deja. M-am alimentat cu atâta cafea cât am putut lua. Apoi m-am ridicat de la masă. Am respirat adânc.

— Bine, am spus eu. Să mergem să o facem.

Ne-am întors în biroul lui Franz și el a dat un telefon la băieții lui. Aceștia i-au spus că Marshall era deja în poligon, dar Vassell și Coomer stăteau în camera de recreere a cazărmii. Franz ne-a dus acolo cu Humvee-ul său. Am coborât pe trotuar. Soarele era strălucitor. Aerul era cald și prăfuit. Puteam să miros toate

plantele mici și înțepătoare din deșert, care creșteau cât vedeai cu ochii.

Cazarma de la Irwin arăta de parcă ar fi fost construită de același antreprenor de moteluri care obținuse contractul cu Corpul XII în Germania. Erau șiruri de camere identice în jurul unei curți nisipoase. Pe o parte era o clădire comună. Săli de televiziune, tenis de masă, saloane. Franz ne-a condus înăuntru printr-o ușă, a făcut un pas într-o parte și i-am găsit pe Vassell și Coomer stând genunchi lângă genunchi într-o pereche de fotolii de piele. Mi-am dat seama că nu-i mai văzusem decât o singură dată, când veniseră la biroul meu de la Bird. Asta mi se părea disproporționat, având în vedere cât timp petrecusem gândindu-mă la ei.

Amândoi purtau uniforme de luptă noi și impecabile, în camuflajul revizuit al deșertului, modelul pe care oamenii îl numeau ciocolată. Amândoi arătau la fel de fals ca și în verdele lor de pădure. Arătau în continuare ca niște membri ai Clubului Rotary. Vassell era încă chel, iar Coomer purta încă ochelari de vedere.

Amândoi și-au ridicat privirea spre mine.

Am tras aer în piept.

Ofițeri superiori.

Hărțuire.

S-ar putea ca tu să ajungi la închisoare.

— Generalul Vassell, am spus. Și colonelul Coomer. Sunteți arestați sub acuzația de încălcare a Codului de justiție militară, deoarece ați conspirat împreună și cu alte persoane pentru a comite o crimă.

Mi-am ținut respirația.

Dar niciunul dintre ei nu a avut vreo reacție. Nici unul dintre ei nu a vorbit. Pur și simplu au renunțat. Pur și simplu au părut resemnați. Ca și cum celălalt pantof ar fi căzut în sfârșit și inevitabilul se întâmplase în sfârșit. Ca și cum ar fi așteptat acest moment de la început. Ca și cum ar fi știut de la bun început că va veni. Am expirat. Trebuia să existe tot felul de etape în reacția unei persoane la o veste proastă. Durere, furie, negare. Dar tipii ăștia trecuseră deja prin toate astea. Asta era clar. Erau chiar acolo, la sfârșitul procesului, lipiți puternic de acceptare.

I-am spus lui Summer să îndeplinească formalitățile. Erau tot felul de lucruri din Cod pe care trebuia să le spui pe litere. Tot felul de sfaturi și avertismente. Summer le-a parcurs mai bine decât aș fi făcut-o eu. Vocea ei era clară și manierele ei erau profesioniste. Nici Vassell și nici Coomer nu au răspuns deloc. Nici o fanfaronadă, nici o pledoarie, nici un protest furios de nevinovăție. Doar au dat din cap cu supunere în toate momentele potrivite. S-au ridicat de pe scaune, la sfârșit, fără să li se spună.

— Cătușe? m-a întrebat Summer.

Am dat din cap.

— Cu siguranță, am spus eu. Și du-i la carceră. Până la capăt. Nu-i puneți în mașină. Să-i vadă toată lumea. Sunt o rușine.

Am primit indicații de la un tip din cavalerie și am luat Humvee-ul lui Franz pentru a merge după Marshall. Trebuia să stea într-o baracă de lângă o țintă dezafectată, observând. Ţinta dezafectată mi-a fost descrisă ca fiind un tanc Sheridan învechit. Trebuia să fie destul de distrus. Baraca trebuia să fie în stare mai bună și aproape de vechiul tanc. Mi s-a spus să rămân pe traseele stabilite pentru a evita muniția neexplodată și țestoasele din deșert. Dacă aș fi trecut peste muniție, aș fi fost ucis. Dacă treceam peste broaște țestoase, aș fi fost mustrat de către Departamentul de Interne.

Am plecat singur de la postul principal, exact la nouă și jumătate dimineața. Nu am vrut să o aștept pe Summer. Era ocupată cu întemnițarea lui Vassell și Coomer. Simțeam că mă aflam la capătul unei lungi călătorii și voiam doar să o termin. Mi-am luat o armă de rezervă, dar tot a fost o decizie proastă.

DOUĂZECI ȘI TREI

Irwin deținea teren suficient de mult din deșertul Mojave pentru ca acesta să poată fi un înlocuitor plauzibil pentru deșerturile vaste din Orientul Mijlociu sau, dacă ignorai căldura și nisipul, un înlocuitor plauzibil pentru stepele nesfârșite din Europa de Est. Ceea ce însemna că mă depărtasem de mult de clădirile principale ale bazei înainte de a fi parcurs măcar o zecime din drumul spre tancul Sheridan. Terenul era complet gol în jurul meu. Humvee-ul se simțea mic acolo. Era ianuarie, așa că nu existau sclipiri de căldură, dar temperatura era totuși destul de ridicată. Am aplicat ceea ce manualul neoficial al Humvee-ului numea aer condiționat 2-40, ceea ce însemna că deschideai două geamuri și conduceai cu patruzeci de mile pe oră. Asta a creat o briză decentă. În mod normal, 40 de mile pe oră într-un Humvee pare destul de rapid din cauza mărimii sale. Dar acolo, în imensitate, părea că nu e deloc viteză.

O oră mai târziu, încă mai mergeam cu 40 și tot nu găsisem cabana. Distanța se continua la nesfârșit. Era una dintre cele mai mari baze militare din lume. Asta era sigur. Poate că sovieticii aveau un loc mai mare pe undeva, dar aș fi fost surprins. Poate că Willard ar fi putut să-mi spună. Am zâmbit în sinea mea și mi-am continuat drumul. Am trecut peste o creastă și am văzut o câmpie pustie sub mine. Un punct la orizont, care ar fi putut fi cabana. Un nor de praf la cinci mile spre vest, care putea fi tancurile în mișcare.

M-am rămas de drum. Am continuat să merg cu 40 de mile. Praful se ridica în urma mea ca o coadă. Aerul care intra pe geamuri era fierbinte. Câmpia avea un lățime de vreo trei mile. Punctul de la orizont a devenit o pată și apoi s-a mărit, cu cât mă apropiam mai mult de el. După o milă, am putut distinge două forme distincte. Vechiul tanc în stânga și cabana de observație în dreapta. După încă o milă, am putut distinge trei forme distincte. Vechiul tanc în stânga, cabana de observație în dreapta și Humvee-ul lui Marshall în mijloc. Acesta era parcat la vest de clădire, în umbra dimineții. Clădirea era un simplu pătrat de blocuri de zgură brută. Găuri mari pentru ferestre. Fără geamuri. Tancul era un vechi M551, care era o piesă ușoară din aluminiu blindat care fusese proiectat de la început ca vehicul de recunoaștere. Avea aproximativ un sfert din greutatea unui Abrams și era exact genul de lucru pe care oameni ca

locotenent-colonelul Simon mizau pentru viitor. A fost folosit în unele dintre diviziile noastre aeropurtate. Nu era o mașinărie rea. Dar exemplarul acesta părea destul de uzat. Avea placaje vechi pe el, concepute pentru a-l face să semene cu un fel de blindat sovietic din generația anterioară. Nu avea rost să-i antrenăm pe băieții noștri să tragă în ceva ce ceilalți băieți ai noștri încă foloseau.

Am rămas pe drum și m-am oprit la vreo treizeci de metri sud de cabană. Am deschis ușa și am ieșit în căldură. Am presupus că erau mai puțin de douăzeci de grade, dar după Carolina de Nord, Frankfurt și Paris, mă simțeam ca în Arabia Saudită.

L-am văzut pe Marshall privindu-mă dintr-o gaură în cabană.

Îl văzusem doar o singură dată și niciodată față în față. Fusese în Grand Marquis în ziua de Anul Nou, în fața sediului bazei Bird, în întuneric, în spatele unui geam cu tentă verde. Îl catalogasem atunci ca fiind un tip înalt și brunet, iar dosarul său mi-a confirmat acest lucru. Arăta exact la fel și acum. Înalt, greu, cu pielea măslinie. Păr negru și gros, tuns scurt. Era îmbrăcat în uniforma de camuflaj de deșert și se aplecase puțin ca să vadă pe gaura din blocul de zgură.

Am stat lângă Humvee-ul meu. El mă privea, în tăcere.

— Marshall? am strigat.

Nu a răspuns.

— Ești singur acolo?

Nici un răspuns.

— Poliția militară, am strigat, mai tare. Tot personalul, ieșiți imediat din acea clădire.

Nimeni nu a răspuns. Nimeni nu a ieșit. Încă îl puteam vedea pe Marshall prin gaură. El încă mă putea vedea. Am presupus că era singur. Dacă ar fi avut un partener acolo, acesta ar fi ieșit. Nimeni altcineva nu avea motive să se teamă de mine.

— Marshall? am strigat din nou.

S-a ferit din vederea mea. S-a topit în umbră, în interior. Am scos pistolul împrumutat din buzunar. Era un Beretta M9 nou. Am auzit o veche mantra de antrenament în capul meu: *Niciodată să nu ai încredere într-o armă pe care n-ai testat-o personal.* Am încărcat un cartuș. Sunetul a răsunat puternic în liniștea deșertului. Am văzut norul de praf în vest. Era poate un pic mai mare și mai aproape decât înainte. Am apăsat siguranța Berettei pentru a *trage*.

— Marshall? am strigat.

Nu a răspuns. Dar am auzit o voce joasă foarte slabă și apoi o scurtă hârâit de radio. Nu era nicio antenă pe acoperișul colibei. Trebuie să fi avut un radio portabil de teren cu el.

— Pe cine vei suna, Marshall? mi-am spus. Cavaleria?

Apoi m-am gândit: C*avaleria*. *Un regiment de cavalerie blindată*. M-am întors și am privit spre vest, spre norul de praf. Dintr-o dată mi-am dat seama cum stăteau lucrurile. Eram singur în mijlocul pustietății cu un ucigaș dovedit. El era într-o colibă, eu eram în aer liber. Partenerul meu era o femeie de 40 de kilograme, la vreo 50 de mile distanță. Prietenii lui se plimbau în tancuri de șaptezeci de tone, chiar în orizontul vizibil.

Am ieșit repede de pe drum. Am oprit la est de cabană. L-am văzut din nou pe Marshall. S-a mutat de la o gaură la alta și m-a urmărit. Se uita fix la mine.

— Ieșiți din baracă, domnule maior, am strigat.

A fost tăcere pentru o clipă lungă. Apoi mi-a răspuns.

— Nu am de gând să fac asta, a spus el.

— Ieșiți afară, domnule maior, am strigat. Știi de ce sunt aici.

S-a ascuns înapoi în întuneric.

— Începând din momentul acesta, te opui arestării, i-am spus.

Nici un răspuns. Nici un sunet. Am mers mai departe. Am înconjurat clădirea. M-am întors spre nord. Nu existau găuri în peretele de nord. Doar o ușă de fier. Era închisă. M-am gândit că nu are încuietoare. Ce era acolo de furat? Puteam să mă apropii de ea și să o deschid. *Era înarmat?* Am presupus că procedura standard îl făcea neînarmat. Ce fel de inamic mortal se putea aștepta să înfrunte un observator de artilerie? Dar am presupus că un tip deștept, în situația lui Marshall, și-ar fi luat tot felul de precauții.

În fața ușii de fier era pământ bătătorit, acolo unde oamenii lăsaseră urme anonime spre locurile în care își parcau mașinile. Ceea ce un arhitect ar numi căi ale dorinței. Niciuna dintre ele nu ducea spre nord, spre mine. Toate duceau aproximativ spre vest sau spre est. Umbră dimineața, umbră după-amiaza. Așa că am rămas pe teren deschis și am ajuns la zece metri de ușă. Apoi m-am oprit. O poziție bună, la prima vedere. Poate mai bine decât să merg până înăuntru și să risc o surpriză. Puteam să aștept acolo toată ziua. Nicio problemă. Era ianuarie. Soarele de la amiază nu avea să-mi facă rău. Puteam să aștept până

când Marshall renunța. Sau murea de foame. Mâncasem mai mult în ultima vreme decât el. Asta era sigur. Și dacă se hotăra să iasă și să tragă, puteam să-l împușc eu primul. Nici asta nu ar fi fost o problemă.

Problema a fost cu găurile din blocul de zgură. În ceilalți trei pereți. Păreau de mărimea unor ferestre obișnuite. Destul de mari pentru ca un om să se poată cățăra prin ele. Chiar și un om mare ca Marshall. Putea să se cațere prin peretele de vest și să ajungă la Humvee-ul său. Sau putea să se cațere prin peretele sudic și să ajungă la al meu. Vehiculele militare nu au chei de contact. Au butoane mari și roșii de pornire, tocmai pentru ca băieții să se poată arunca înăuntru în panică și să plece naibii de acolo. Și nu puteam să supraveghez simultan peretele de vest și peretele de sud. Nu dintr-o poziție care să mă ascundă.

Era nevoie să stau ascuns?

Era înarmat?

Am avut o idee despre cum să aflu.

Nu aveți niciodată încredere într-o armă pe care nu ați testat-o personal.

Am țintit spre centrul ușii de fier și am apăsat pe trăgaci. Beretta a funcționat. A funcționat foarte bine. A fulgerat și a bubuit și a lovit și a fost un zgomot puternic, iar glonțul a lăsat o mică groapă strălucitoare în metal, la zece metri distanță.

Am lăsat ecourile să se stingă.

— Marshall? am strigat. Te opui arestării. Așa că o să mă întorc și o să încep să trag prin geamuri. Fie gloanțele te vor ucide, fie ricoșeele te vor răni. Dacă vrei să mă opresc în orice moment, ieși afară cu mâinile pe cap.

Am auzit din nou un zgomot de radio. În interiorul cabanei.

M-am mutat la vest. Am stat aplecat și am mers rapid. Dacă era înarmat, avea să tragă, dar avea să rateze. Dă-mi de ales de cine să fiu împușcat și voi alege un planificator strategic cu o minte ascuțită, în orice zi a săptămânii. Pe de altă parte, nu fusese complet tâmpit cu Carbone sau Brubaker. Așa că mi-am lărgit puțin raza de acțiune pentru a-mi da o șansă de a ajunge în spatele Humvee-ului său. Sau în spatele bătrânului tanc Sheridan.

La jumătatea drumului m-am oprit și am tras. Nu era deloc un sistem bun să faci o promisiune și apoi să nu o ții. Dar am țintit sus, pe fața interioară a ferestrei, astfel încât, dacă glonțul l-ar fi

lovit, ar fi trebuit să se lovească mai întâi de doi pereți și de tavan. Cea mai mare parte a energiei ar fi fost consumată și nu l-ar fi rănit prea mult. Parabellum-ul de nouă milimetri era un glonț decent, dar nu avea proprietăți magice.

M-am urcat în spatele capotei Humvee-ului său. Mi-am sprijinit patul armei pe metalul cald. Vopseaua de camuflaj era aspră. Se simțea ca și cum ar fi avut nisip amestecat în ea. Am țintit spre cabană. Acum eram jos, într-o ușoară pantă, iar ea era deasupra mea. Am tras din nou, sus, de cealaltă parte a geamului.

— Marshall? am strigat. Dacă vrei să te sinucizi cu ajutorul unui polițist, nu mă deranjează.

Nici un răspuns. Aveam cu trei gloanțe în minus. Mai erau 12 gloanțe. Un tip deștept s-ar fi întins pe podea și m-ar fi lăsat să trag. Toate traiectoriile mele ar fi fost în sus în raport cu el, pentru că eram jos, într-o depresiune. Și din cauza pervazurilor ferestrelor. Puteam încerca să lovesc cu gloanțele în tavan și în peretele îndepărtat, dar ricoșeele nu funcționau neapărat ca la biliard. Nu erau previzibile și nu erau de încredere.

Am văzut mișcare la fereastră.

Era înarmat.

Și nu cu un pistol. Am văzut o țeavă mare și largă de pușcă ieșind spre mine. Neagră. Părea cam de mărimea unei țevi de apă de ploaie. M-am gândit că e un Ithaca Mag-10. O armă frumoasă. Dacă voiai o pușcă, Mag-10 era cea mai bună. A fost poreclită *Roadblocker* pentru că era eficientă împotriva vehiculelor fără blindaj. M-am aplecat înapoi și am pus blocul motor al Humvee-ului între mine și baracă. M-am făcut cât mai mic posibil.

Apoi am auzit din nou radioul. În interiorul cabanei. A fost o transmisie foarte scurtă, slabă și bruiată și nu am putut desluși niciun cuvânt, dar ritmul și inflexiunea vorbirii mi s-a părut o întrebare de trei silabe. Poate că *Mai spune o dată?* Era ceea ce auzeai după ce dădeai un ordin confuz.

Am auzit o transmisie repetată. *Mai spune o dată?* Apoi am auzit vocea lui Marshall. Abia se auzea. Patru silabe. Consoane pufoase la început. *Afirmativ*, poate.

Cu cine vorbea și care era ordinul?

— Renunță, Marshall, am strigat. Cât de mult vrei să te bagi în rahat?

Era ceea ce un negociator de ostatici ar fi numit o întrebare de presiune. Trebuia să aibă un efect psihologic negativ. Dar nu avea niciun sens din punct de vedere legal. Dacă m-ar fi împușcat, ar fi mers la Leavenworth pentru 400 de ani. Dacă nu o făcea, ar fi mers pentru 300 de ani. Nicio diferență practică. Un om rațional ar ignora asta.

A ignorat-o. Era destul de rațional. A ignorat-o și a tras în schimb cu Ithaca, ceea ce este exact ceea ce aș fi făcut și eu.

În teorie, era momentul pe care îl așteptam. Trasul cu o armă lungă care necesită o intervenție fizică înainte de a putea trage din nou îl lasă pe trăgător vulnerabil după ce apasă pe trăgaci. Ar fi trebuit să ies imediat de la adăpost și să ripostez cu foc letal. Dar impactul pur și simplu uluitor al cartușului de calibrul zece m-a încetinit cu o jumătate de secundă. Nu am fost lovit. Lovitura a fost joasă și a lovit roata din față a Humvee-ului. Am simțit pneul explodând, iar camionul a căzut cu partea din față, zece centimetri în nisip. Era fum și praf peste tot. Când m-am uitat o jumătate de secundă mai târziu, țeava puștii dispăruse. Am tras în sus, în partea de sus a geamului gol. Am vrut să am un ricoșeu strâns, care să coboare vertical și să-i străpungă capul.

Nu am reușit. M-a strigat.

— Reîncarc, a spus el.

Am făcut o pauză. Probabil că nu asta făcea. Un Mag-10 are trei cartușe. El a tras doar unul. Probabil că voia să ies din adăpost și să-i atac poziția. După care s-ar fi ridicat în spate, ar fi zâmbit și m-ar fi aruncat în aer. Am rămas unde eram. Nu mi-am permis luxul de a reîncărca. Trăsesem patru, mai aveam 11 cartușe.

Am auzit din nou radioul. Puțin bruiat, patru silabe, o gamă descendentă. *Confirmat, terminat*. Rapid și dezinvolt, ca un tril de pian.

Marshall a tras din nou. Am văzut țeava neagră mișcându-se în fereastră și s-a produs o altă explozie puternică, iar colțul din spate al Humvee-ului a căzut cu zece centimetri. S-a dus direct în jos. M-am aruncat la pământ și am privit pe dedesubt. *Trăgea în cauciucuri*. Un Humvee poate rula cu cauciucuri sparte. Asta făcea parte din cererea de proiectare. Dar nu poate merge fără cauciucuri. Iar o pușcă de calibrul zece nu sparge pur și simplu o

anvelopă. *O dezintegrează.* Smulge cauciucul de pe jantă și lasă bucăți mici de cauciuc pe o rază de șase metri.

Își scoate din uz propriul Humvee și vrea să fugă spre al meu.

M-am ridicat din nou în genunchi și m-am ghemuit în spatele capotei. Acum eram de fapt mai în siguranță decât fusesem înainte. Vehiculul mare era înclinat în jos pe partea pasagerului, astfel încât între mine și el era o bucată solidă și înclinată de metal, până la nivelul solului. M-am lipit de aripa din față. M-am aliniat cu blocul motor. Am pus 200 de kilograme de fontă între mine și armă. Simțeam mirosul de motorină. O conductă de combustibil fusese lovită. Curgea repede. Era fără cauciucuri și fără nimic în rezervor. Și nicio șansă să-mi înmoi cămașa cu motorină, să o aprind și să o arunc în baracă. Nu aveam chibrituri. Iar motorina nu este inflamabilă așa cum este benzina. E doar un lichid gros. Trebuie să fie vaporizat și supus unei presiuni intense înainte de a exploda. De aceea Humvee-ul a fost proiectat cu un motor diesel. Pentru siguranță.

— Acum reîncarc, a spus Marshall.

Am așteptat. *O făcea sau nu o făcea?* Probabil că da. Dar nu mi-a păsat. Nu aveam de gând să-l grăbesc. Aveam o idee mai bună. M-am târât de-a lungul flancului înclinat al Humvee-ului și m-am oprit la bara de protecție din spate. M-am uitat dincolo de ea și am cercetat priveliștea. La sud îmi vedeam propriul Humvee. La nord puteam vedea aproape tot drumul până la baracă. Între ele era un spațiu liber de douăzeci și cinci de metri lățime. Ca și cum ar fi fost țara nimănui. Marshall ar fi trebuit să traverseze douăzeci și cinci de metri de teren deschis pentru a ajunge de la baracă la Humvee-ul meu. Chiar prin câmpul meu de tragere. Probabil că ar fi fugit cu spatele, trăgând în timp ce mergea. Dar arma lui avea doar trei gloanțe încărcate. Dacă le-ar fi distanțat, ar fi tras o dată la fiecare opt metri. Dacă le-ar fi tras pe toate de la început, la foc continuu și fără țintă, ar fi avut arma goală tot restul drumului până la camion. Oricare ar fi fost varianta, nu era bine pentru el. Asta era sigur. Aveam unsprezece Parabellum-uri, un pistol de precizie și o bară de protecție din oțel pe care să-mi sprijin încheietura mâinii.

Am zâmbit.

Am așteptat.

Apoi, Sheridan-ul a apărut în spatele meu.

Am auzit un bâzâit în aer ca și cum ar fi venit un obuz de mărimea unui Volkswagen și m-am întors la timp pentru a vedea bătrânul tanc zdrobit în bucăți ca și cum ar fi fost lovit de un tren. A sărit un metru întreg de la sol, iar plăcile false de placaj s-au făcut așchii și s-au învârtit, iar turela s-a desprins de pe inel ei, s-a întors încet în aer și s-a trântit în nisip la trei metri de mine.

Nu a fost nicio explozie. Doar un zgomot de bas imens de metal pe metal. Și apoi nimic altceva decât o liniște stranie.

M-am întors. M-am uitat la terenul deschis. Marshall era încă în baracă. Apoi o umbră a trecut pe deasupra capului meu și am văzut un obuz în aer cu acea iluzie optică ciudată, cu încetinitorul, pe care o ai la artileria cu rază lungă de acțiune. A zburat chiar deasupra mea într-un arc perfect și a lovit solul deșertului cincizeci de metri mai departe. A ridicat o coloană uriașă de praf și nisip și s-a îngropat adânc.

Nicio explozie.

Trăgeau în mine cu muniție de antrenament.

Am auzit vuietul turbinelor în depărtare. Zăngănitul slab al roților dințate de transmisie, al roților libere și al rolelor de întoarcere. Zgomotul înăbușit al motoarelor în timp ce tancurile se îndreptau spre mine. Am auzit un bubuit slab când un tun mare a tras. Apoi nimic. Apoi un zumzet în aer. Apoi zdrobirea și ruperea metalului când Sheridan-ul a fost lovit din nou. Nicio explozie. Un proiectil de antrenament este la fel ca un proiectil obișnuit, de aceeași mărime, cu aceeași greutate, cu o încărcătură completă de combustibil, dar fără explozibil în conul din față. Este doar o bucată de metal brut. Ca un glonț de pistol, doar că are un diametru de 12 centimetri și o lungime de 30 centimetri.

Marshall a schimbat ținta de antrenament.

Despre asta fusese vorba în toate discuțiile de la radio. Marshall le-a ordonat să se oprească din ceea ce făceau la cinci mile spre vest. Le ordonase să se îndrepte spre el și să tragă obuze de tanc asupra poziției sale. Ei au fost neîncrezători. *Poftim? Mai spuneți o dată?* Marshall le răspunsese: *Afirmativ*.

Schimbase ținta de antrenament pentru a-și acoperi evadarea.

Câte tancuri erau acolo? Cât timp aveam la dispoziție? Dacă douăzeci de tancuri ar fi țintit zona, ar fi lovit o țintă de mărimea

unui om în scurt timp. În câteva minute. Asta era clar. Legea mediilor o garanta în mod absolut. Și să fii lovit de un glonț cu o lățime de 12 centimetri și o lungime de peste 30 de centimetri nu ar fi deloc amuzant. O ratare la limită ar fi la fel de rea. O bucată de metal de 22 de kilograme lovind Humvee-ul în spatele căruia mă ascundeam l-ar fi sfărâmat în bucăți supersonice la fel de mici și ascuțite ca niște lame de cuțit K-bar. Chiar și fără o încărcătură explozivă, numai energia cinetică ar fi făcut să se întâmple asta. Ar fi ca și cum o grenadă ar exploda chiar lângă mine.

Am auzit o bubuitură zdravănă, la nord vest de mine. Sunete joase, surde. Două tunuri care trăgeau într-o secvență strânsă. Mai aproape decât fuseseră înainte. Aerul șuiera. Un proiectil a lovit departe, dar celălalt a venit jos, pe o traiectorie plană, și a lovit Sheridan-ul în lateral. A intrat și a ieșit, direct prin corpul de aluminiu, ca un glonte de pistol .38 printr-o cutie de conserve. Dacă locotenent-colonelul Simon ar fi fost acolo să vadă asta, poate că și-ar fi schimbat părerea despre viitor.

S-au tras mai multe focuri de tun. Unul după altul. O salvă neregulată. Nu au fost explozii. Dar zgomotul fizic brutal și dezastruos a fost poate mai rău. Era un fel de cerere primitivă. Aerul șuiera. Se auzea un zgomot adânc, fără logică, în timp ce obuze moarte loveau pământul. Se auzeau trosnete de metal pe metal, ca niște giganți antici care se ciocneau cu săbiile. Bucăți uriașe de blindaj de pe Sheridan se rostogoleau, se ciocneau, tremurau și alunecau pe nisip. Era praf și rămășițe peste tot. Mă sufocam. Marshall era încă în baracă. Am rămas ghemuit jos și mi-am ținut Beretta îndreptată spre pământ. Am așteptat. Mi-am forțat mâna să rămână nemișcată. M-am uitat fix la spațiul gol. M-am holbat la el, cu disperare. Nu înțelegeam. Marshall trebuia să știe că nu mai putea aștepta mult timp. A cerut o furtună de metal. Eram *atacați de tancuri Abrams*. Humvee-ul meu urma să fie lovit în orice clipă. Singura lui cale de scăpare urma să dispară chiar în fața ochilor lui. Avea să se răstoarne în aer și să se prăbușească pe capotă. Legea mediilor o garanta. Sau baraca va fi lovită și se va prăbuși pe el. Ar fi fost îngropat sub dărâmături. Un lucru sau altul se va întâmpla. Cu siguranță. Trebuia să se întâmple. *Atunci de ce naiba mai aștepta?*

Apoi m-am ridicat în genunchi și am privit baraca.

Știam de ce.

Sinucidere.

Îi oferisem sinuciderea cu ajutorul poliției, dar el alesese deja sinuciderea cu ajutorul tancurilor. M-a văzut venind și a ghicit cine sunt. La fel ca Vassell și Coomer, el a stat inert zi de zi, așteptând să se întâmple ceva. Și, în sfârșit, iată ceva venind direct spre el prin praful deșertului într-un Humvee. Se gândise, luase o decizie și luase legătura prin radio.

Se ducea la fund și mă lua cu el.

Acum puteam auzi tancurile destul de aproape. Nu mai mult de opt sau nouă sute de metri. Puteam auzi scârțâitul și zgomotul șenilelor lor. Încă se mișcau repede. Trebuiau să se împrăștie în evantai, așa cum scria în manualul de teren. Trebuiau să tragă și să meargă. Ar fi ridicat trombe de praf. Ar fi format un semicerc mobil, cu armele lor mari îndreptate spre interior, ca spițele unei roți.

M-am târât înapoi și m-am uitat la Humvee-ul meu. Dar dacă mă duceam după el, Marshall m-ar fi împușcat din siguranța barăcii. Fără îndoială. Cei douăzeci și cinci de metri de teren deschis trebuie să fi arătat la fel de bine pentru el cum arătau pentru mine.

Am așteptat.

Am auzit bubuitura unui tun și zgomotul unui obuz, m-am ridicat și am fugit în direcția opusă. Am auzit un alt bubuit și un alt zgomot, iar primul obuz s-a izbit de Sheridan și l-a răsturnat, al doilea a lovit Humvee-ul lui Marshall și l-a distrus complet. M-am aruncat în spatele colțului nordic al barăcii și m-am rostogolit strâns la baza zidului și am ascultat cioburile de metal zdrăngănind pe blocurile de zgură și scrâșnetele pe măsură ce blindajul bătrânului Sheridan se destrăma în cele din urmă.

Tancurile erau foarte aproape acum. Le puteam auzi zgomotul motoarelor crescând și scăzând în timp ce urcau și se prăbușeau în goluri. Le puteam auzi șenilele lovindu-se de tablele lor. Le puteam auzi vuietul hidraulicelor în timp ce-și roteau tunurile.

M-am ridicat în picioare. Mi-am șters praful din ochi. M-am îndreptat spre ușa de fier. Am văzut craterul strălucitor pe care îl făcuse glonțul meu. Știam că Marshall trebuia să se afle fie la fereastra de sud, verificând dacă fug, fie la fereastra de vest, verificând dacă sunt mort în spatele dărâmăturilor. Știam că e

înalt și că e dreptaci. Mi-am fixat o țintă abstractă în minte. Mi-am mutat mâna stângă și am pus-o pe clanța ușii. Am așteptat.

Următoarele obuze au fost trase atât de aproape încât am auzit *bum bum bum bum bum bum,* fără pauză între ele. Am tras ușa și am intrat înăuntru. Marshall era chiar acolo, în fața mea. Era cu fața în altă parte, privind spre sud, încadrat de luminozitatea ferestrei. Am țintit spre omoplatul lui drept și am apăsat pe trăgaci, iar un obuz a luat acoperișul barăcii. Încăperea s-a umplut instantaneu de praf, iar eu am fost lovit de grinzi și foi ondulate care cădeau și tăiau, de fragmente de beton care zburau. Am căzut în genunchi. Apoi m-am prăbușit în față. Am fost imobilizat. Nu-l puteam vedea pe Marshall. M-am ridicat din nou în genunchi și mi-am mișcat brațele pentru a mă lupta cu resturile. Praful era aspirat în sus într-o spirală zdrențuită și puteam vedea cerul albastru strălucitor deasupra mea. Auzeam tancurile în jurul meu. Apoi am auzit un alt *bum bum bum* și colțul din față al barăcii a zburat. A fost acolo, apoi nu a mai fost. Era ceva solid, iar apoi era un jet de praf gri care venea spre mine cu viteza sunetului. Un vânt plin cu aer prăfuit a biciuit după el și m-a făcut să cad din nou.

M-am ridicat cu greu și m-am târât înainte. Mi-am croit drum printre grinzi căzute și bucăți de beton spart. Am aruncat la o parte foile de fier răsucite din acoperiș. Eram ca un plug. Ca un buldoexcavator, măcinând, îngrămădind moloz în stânga și în dreapta mea. Era prea mult praf pentru a vedea altceva decât lumina soarelui. Era chiar acolo, în fața mea. Luminozitate în față, întuneric în spate. Am continuat să merg mai departe.

Am găsit Mag-10. Țeava era zdrobită. Am aruncat-o deoparte și am continuat. L-am găsit pe Marshall pe podea. Nu se mișca. I-am luat lucrurile de pe el, i-am prins gulerul și l-am ridicat în șezut. L-am târât înainte până când am ajuns la peretele din față. M-am sprijinit cu spatele de el și m-am ridicat până când am simțit deschizătura ferestrei. Mă sufocam și scuipam praf. Îmi intra în ochi. L-am tras în sus și apoi pe pervazul ferestrei și l-am aruncat afară. Apoi am căzut după el. M-am ridicat în patru labe, l-am apucat din nou de guler și l-am târât. În afara barăcii, praful se risipea. Puteam vedea tancuri, la vreo trei sute de metri în stânga și în dreapta noastră. O mulțime de tancuri. Metal fierbinte în lumina aspră a soarelui. Ne depășiseră pe flancuri. Se mențineau într-un cerc perfect, cu motoarele la

ralanti, cu tunurile la orizontală, țintind peste țintele deschise. Am auzit din nou un *bum bum* și am văzut o explozie strălucitoare la gura țevii unuia dintre ele și l-am văzut cum se dădea înapoi din cauza reculului. I-am văzut obuzul trecând chiar deasupra noastră. L-am văzut în aer. L-am auzit cum a rupt bariera sunetului cu o pocnitură ca o ruptură de gât. Am auzit cum s-a izbit de rămășițele colibei. Am simțit cum mai mult praf și beton îmi cad pe spate. Am căzut cu fața la pământ și am rămas nemișcat, prins în țara nimănui.

Apoi un alt tanc a tras. L-am văzut cum s-a dat înapoi din cauza reculului. Șaptezeci de tone, reculul atât de tare încât partea din față a ajuns în aer. Obuzul său a urlat pe deasupra capului. Am început să mă mișc din nou. L-am târât pe Marshall după mine și m-am târât prin noroi ca și cum aș fi înotat. Habar n-aveam ce spusese la radio. N-aveam nici o idee care fuseseră ordinele. Trebuia să le fi spus că pleacă. Poate că le spusese să nu țină cont de Humvee-uri. Poate că asta explica *Mai spune o dată.* Poate că le spusese că Humvee-urile făceau parte din joc. Poate că asta fusese greu de crezut.

Dar știam că nu se vor opri din tras acum. Pentru că nu ne puteau vedea. Praful plutea ca fumul, iar vederea dintr-un Abrams nu era prea bună. Era ca și cum te-ai fi uitat pe lungime printr-o pungă de cumpărături cu o mică gaură pătrată tăiată în partea de jos. M-am oprit și am dat praful la o parte, am tușit și am privit înainte. Eram aproape de Humvee-ul meu.

Părea drept și echilibrat.

Părea intact.

Până acum.

M-am ridicat în picioare și am alergat ultimii trei metri și l-am tras pe Marshall pe partea pasagerului, am deschis ușa și l-am înghesuit în față. Apoi m-am urcat peste el și m-am aruncat pe scaunul șoferului. Am apăsat butonul roșu și am pornit. Am băgat-o în viteză și am apăsat pe accelerație atât de tare încât viteza a trântit ușa. Apoi am aprins luminile la maximum, am pus piciorul în podea și am pornit. Summer ar fi fost mândră de mine. Am condus direct spre linia de tancuri. Două sute de metri. O sută de metri. Mi-am ales locul, am țintit cu grijă și am trecut prin spațiul dintre două tancuri de luptă care mergeau cu peste optzeci de mile pe oră.

Am încetinit după o milă. După încă o milă, m-am oprit. Marshall era în viață. Dar era inconștient și sângera peste tot. Ținta mea a fost bună. Avea o rană mare și urâtă la umăr, cu oasele rupte la ieșire, o rană de glonț de nouă milimetri, și avea o mulțime de alte tăieturi de la prăbușirea colibei. Sângele lui era amestecat cu praf de ciment, ca o pastă maro. L-am aranjat pe scaun și l-am legat bine cu centura. Apoi am scos trusa de prim ajutor și i-am pus bandaje de presiune pe ambele părți ale umărului și l-am injectat cu morfină. I-am scris *M* pe frunte cu un marker, așa cum trebuia să faci pe teren. În felul ăsta, medicii nu-l vor supradoza când va ajunge la spital.

Apoi m-am plimbat puțin în aer liber. M-am plimbat în sus și în jos pe drum, fără țintă. Am tușit, am scuipat și m-am șters de praf cât de bine am putut. Eram plin de vânătăi și de răni din cauza loviturilor cu bucăți de beton. La trei kilometri în spatele meu încă se mai auzeau tancurile trăgând. Am presupus că așteptau un ordin de încetare a focului. Am presupus că probabil vor rămâne fără muniție înainte de a primi unul.

Am păstrat 2-40 A/C pe tot drumul înapoi. La jumătatea drumului, Marshall s-a trezit. I-am văzut bărbia ridicându-se din piept. L-am văzut uitându-se în față și apoi la mine, în stânga lui. Era plin de morfină și brațul drept era inutil, dar am fost totuși precaut. Dacă apuca volanul cu stânga, ne putea scoate de pe drum. S-ar putea să ne ducă peste niște muniție neexplodată. Sau peste o țestoasă. Așa că mi-am luat mâna dreaptă de pe volan și l-am lovit cu dosul pumnului între ochi. A fost o lovitură puternică și bună. L-a adormit la loc. *Anestezic manual*. A rămas inconștient tot drumul până la bază.

L-am dus direct la spitalul bazei. L-am sunat pe Franz de la infirmerie și am cerut o echipă de pază. I-am așteptat să sosească și am promis grade și medalii dacă se vor asigura că Marshall va vedea interiorul unei săli de judecată. Le-am spus să-i citească drepturile imediat ce se trezește. Și le-am spus să-l supravegheze ca să nu se sinucidă. Apoi i-am lăsat să se ocupe de asta și m-am întors la biroul lui Franz. Uniforma mea era sfâșiată și plină de praf și am bănuit că fața, mâinile și părul meu nu arătau mai bine, pentru că Franz a râs imediat ce m-a văzut.

— Cred că este greu să treci la munca de birou, a spus el.

— Unde e Summer? am întrebat.

— Trimite un telex la corpul procurorilor militari, a spus el. Vorbește cu oamenii la telefon.

— Ți-am pierdut Beretta, am spus.

— Unde?

— Undeva unde va fi nevoie de o grămadă de arheologi timp de o sută de ani pentru a o găsi.

— Humvee-ul meu este în regulă?

— Mai bine decât al lui Marshall, am spus eu.

Mi-am găsit geanta și o cameră goală în cazarmă și am făcut un duș fierbinte și lung. Apoi mi-am transferat toate lucrurile din buzunare într-o uniformă nouă și am aruncat-o pe cea deteriorată. M-am gândit că orice intendent ar fi fost de acord că era deteriorată dincolo de orice utilizare viitoare rezonabilă. M-am așezat pe pat. Am inspirat, am expirat. Apoi m-am întors la Franz. Am găsit-o pe Summer acolo. Era radioasă. Ținea în mână un dosar nou care avea deja o mulțime de pagini în el.

— Suntem pe drumul cel bun, a spus ea. Procurorii militari spun că arestările au fost îndreptățite.

— Ai prezentat cazul?

— Ei spun că vor avea nevoie de mărturisiri.

Nu am spus nimic.

— Trebuie să ne întâlnim mâine cu procurorii, a spus ea. În D.C.

— Va trebui să o faci, am spus. Eu nu voi fi prin preajmă.

— De ce nu?

Nu am răspuns.

— Ești bine?

—Vassell și Coomer vorbesc?

Ea a clătinat din cap.

— Nu au spus niciun cuvânt. Corpul procurorilor militari îi duce cu avionul la Washington în seara asta. Le-au fost desemnați avocați.

— E ceva în neregulă, am spus eu.

— Ce?

— A fost mult prea ușor.

M-am gândit un moment.

— Trebuie să ne întoarcem la Bird, am spus eu. Chiar acum.

Franz mi-a împrumutat cincizeci de dolari și mi-a dat două vouchere de călătorie în alb. Le-am semnat, iar Leon Garber le-a

contrasemnat, deși se afla la mii de kilometri distanță, în Coreea. Apoi Franz ne-a dus înapoi la LAX. A folosit o mașină de serviciu pentru că Humvee-ul lui era plin de sângele lui Marshall. Traficul era lejer și a fost o călătorie rapidă. Am intrat și am schimbat voucherele pentru primul zbor spre D.C. Mi-am înregistrat bagajul. Nu am vrut să-l car de data asta. Am decolat la ora trei după-amiaza. Eram în California de exact opt ore.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Zburând spre est, fusurile orare ne-au furat orele pe care le câștigasem în vest. Era ora unsprezece noaptea la Washington National când am aterizat. Mi-am recuperat geanta de pe carusel și am luat naveta spre parcarea de lungă durată. Chevy-ul ne aștepta acolo unde îl lăsasem. Am folosit o parte din cei 50 de dolari ai lui Franz și am umplut rezervorul. Apoi Summer a condus înapoi la Bird. A mers la fel de repede ca întotdeauna și a luat-o pe același traseu vechi, pe I-95, trecând pe lângă toate punctele noastre de referință familiare. Cazarma poliției de stat, locul unde a fost găsită servieta, zona de odihnă, ramificația, motelul, barul. Am intrat pe poarta principală a Fort Bird la ora trei dimineața. Baza era liniștită. Era ceață peste tot. Nimic nu se mișca.

— Încotro? a spus Summer.

— La cazarma Delta, am spus eu.

A condus până la porțile vechii închisori, iar santinela ne-a lăsat să intrăm. Am oprit în parcarea principală. Am putut vedea Corvette-ul roșu al lui Trifonov în întuneric. Era singur, lângă peretele cu furtunul de apă. Părea foarte curată.

— De ce suntem aici? a spus Summer.

— Am avut un caz foarte slab, am spus. Chiar tu ai spus asta. Și ai avut dreptate. A fost foarte slab. Expertiza criminalistică a mașinii de serviciu a ajutat, dar nu am reușit să depășim cu adevărat chestiile pur circumstanțiale. Nu-i putem plasa efectiv pe Vassell, Coomer și Marshall la niciuna dintre scene. Nu în mod definitiv. Nu putem dovedi că Marshall a atins vreodată ranga. Nu putem dovedi că nu a mâncat iaurtul, ca gustare. Și cu siguranță nu putem dovedi că Vassell și Coomer i-au ordonat vreodată să facă ceva. Dacă va fi nevoie, ar putea pretinde că era un lup singuratic scăpat de sub control.

— Și?

— Am mers și am acuzat doi ofițeri superiori, care erau dublu izolați, cu un caz foarte slab și circumstanțial. Ce ar fi trebuit să se întâmple?

— Ar fi trebuit să se opună.

Am dat din cap.

— Ar fi trebuit să facă mișto. Ar fi trebuit să râdă de noi. Ar fi trebuit să se simtă jigniți. Ar fi trebuit să amenințe și să facă băscălie. Ar fi trebuit să ne dea afară. Dar nu au făcut nimic din

toate astea. Doar au stat nemișcați. Și tăcerea lor s-a dovedit a fi vinovată. Asta a fost impresia mea. Așa am înghițit-o.

— Și eu, a spus Summer. Cu siguranță.

— Atunci de ce nu s-au opus?

A tăcut pentru o vreme.

— Conștiințe vinovate? a spus ea.

Am clătinat din cap.

— Scutește-mă.

A mai tăcut o clipă.

— Rahat, a spus ea. Poate că doar așteaptă. Poate că au de gând să ne facă praf în văzul tuturor. În D.C., mâine, când își vor avea avocații acolo. Ca să ne ruineze carierele. Ca să ne pună la locul nostru. Poate că e o răzbunare.

Am clătinat din nou din cap.

— De ce i-am acuzat?

— Complicitate la omucidere.

Am dat din cap.

— Cred că m-au înțeles greșit.

— A fost un limbaj simplu de înțeles.

— Ei au înțeles cuvintele. Dar nu și contextul. Eu vorbeam despre un lucru, iar ei credeau că vorbesc despre un alt lucru. Au crezut că vorbesc despre cu totul altceva. Au pledat vinovați pentru conspirația greșită, Summer. Au pledat vinovați pentru ceva ce *știu* că poate fi dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Ea nu a spus nimic.

— Agenda, am spus. Este încă acolo. Nu au primit-o niciodată înapoi. Carbone i-a tras pe sfoară. Au deschis servieta acolo pe I-95 și agenda nu era în ea. Dispăruse deja.

— Deci, unde este?

— Îți arăt eu unde, am spus. De aceea ne-am întors. Ca să o poți folosi mâine. În D.C. Folosește-o pentru a susține toate celelalte lucruri. Lucrurile la care suntem slabi.

Am coborât din mașină în frig. Am traversat parcarea până la ușa blocului de camere. Am pășit înăuntru. Puteam auzi sunetele oamenilor care dormeau. Am simțit gustul acru al aerului din dormitor. Am mers pe coridoare și am cotit în întuneric, până când am ajuns la camera lui Carbone. Era goală și liniștită. Am intrat și am aprins lumina. M-am apropiat de pat. M-am apropiat de raft. Mi-am trecut degetele de-a lungul

cotoarelor cărților. Am scos suvenirul înalt și subțire de la Rolling Stones. L-am ținut în mână. L-am scuturat.

O agendă de conferință de patru pagini a căzut pe pat.

Ne-am holbat la ea.

— Brubaker i-a spus să o ascundă, am spus.

Am luat-o și i-am dat-o lui Summer. Am stins din nou lumina și am ieșit pe coridor. Am ajuns față în față cu tânărul sergent Delta bronzat și cu barbă. Era în chiloți și tricou. Era desculț. Băuse bere cu vreo patru ore în urmă, după cum mirosea.

— Ei bine, a spus el. Uite pe cine avem aici.

Nu am spus nimic.

— M-ai trezit vorbind, a spus el. Și luminile care se aprindeau și se stingeau.

Nu am spus nimic.

A aruncat o privire în celula lui Carbone.

— Revedeți locul crimei?

— Nu aici a murit.

— Știi ce vreau să spun.

Apoi a zâmbit și i-am văzut pumnii strânși. L-am trântit cu antebrațul stâng de perete. Craniul lui s-a lovit de beton și ochii lui au devenit sticloși pentru o secundă. Mi-am ținut brațul tare și la același nivel peste pieptul lui. Mi-am pus vârful cotului pe bicepsul lui drept și mi-am întins degetele deschise peste bicepsul lui stâng. L-am țintuit de perete. M-am aplecat pe el cu toată greutatea mea. Am continuat să mă aplec până când a început să aibă probleme cu respirația.

— Fă-mi o favoare, am spus. Citește ziarul în fiecare zi din această săptămână.

Apoi am scotocit în buzunarul de la geacă cu mâna liberă și am găsit glonțul. Cel pe care îl livrase. Cel cu numele meu pe el. L-am ținut cu degetul mare și cu degetul mic chiar la bază. Strălucea auriu în lumina slabă a nopții.

— Uită-te la ăsta, am spus.

I-am arătat glonțul. Apoi i l-am băgat în nas.

Sergentul meu era la biroul ei. Cea cu fiul cel mic. Avea cafea. Am turnat două căni și le-am dus în biroul meu. Summer a dus agenda, ca pe un trofeu. A scos capsa și a așezat cele patru foi una lângă alta pe biroul meu.

Erau pagini originale dactilografiate. Nu copii la indigo, nu faxuri, nu fotocopii. Existau note scrise de mână și amendamente scrise cu creionul între rânduri și pe margini. Existau trei scenarii diferite. În mare parte ale lui Kramer, am presupus, dar și ale lui Vassell și Coomer, aproape sigur. Fusese o primă redactare. Agenda făcuse obiectul unei gândiri și al unei examinări amănunțite.

Prima foaie era o analiză a problemelor cu care se confrunta Blindatele. Unitățile integrate, pierderea prestigiului. Posibilitatea de a ceda comanda altora. Era sumbru, dar era convențional. Și era sigur, conform șefului de stat major.

A doua și a treia pagină conțineau mai mult sau mai puțin ceea ce prevăzusem cu Summer. Încercări propuse de discreditare a principalilor adversari, cu utilizarea la maximum a rufelor murdare. Unele dintre notele de pe margine făceau aluzie la unele dintre mizerii, iar multe dintre ele păreau destul de interesante. M-am întrebat cum adunaseră astfel de informații. Și m-am întrebat dacă cineva din Corpul Procurorilor Militari va da curs acestor informații. Cineva probabil că ar fi făcut-o. Așa erau investigațiile. Duceau în tot felul de direcții aleatorii.

Existau și idei pentru campanii de relații publice. Cele mai multe dintre ele erau destul de șchioape. Băieții ăștia nu se mai amestecaseră cu publicul de când luaseră autobuzul de la Hudson pentru a-și începe anul de plebeu la West Point. Apoi erau referiri la marii contractori din domeniul apărării. Existau idei pentru inițiative politice în interiorul Departamentului Armatei și în Congres. Unele dintre ideile politice se întorceau direct în buclă și se legau de referințele contractorii din domeniul apărării. Existau indicii ale unor relații destul de sofisticate. În mod clar, banii circulau într-un sens și favorurile în celălalt. Secretarul Apărării a fost menționat cu numele. Ajutorul său a fost considerat ca fiind de la sine înțeles. Pe un rând, numele său a fost subliniat, iar o notă pe margine scria: *cumpărat și plătit*. În total, primele trei pagini erau pline de genul de lucruri la care te-ai aștepta din partea unor profesioniști aroganți, puternic implicați în status quo. Era tulbure, sordid și disperat, cu siguranță. Dar nu era nimic care să te trimită la închisoare.

Chestia asta a apărut pe pagina a patra.

A patra pagină avea un titlu curios: T.E.P., The Extra Mile. Dedesubt era un citat dactilografiat din Arta războiului de Sun Tzu: Să nu duci bătălia în fața inamicului atunci când ești cu spatele la zid înseamnă să pierzi. Alături de acesta, pe margine, se afla o adăugire scrisă cu creionul, cu ceea ce am presupus a fi scrisul de mână al lui Vassell: În timp ce sângele rece în caz de dezastru este dovada supremă a curajului unui comandant, energia în urmărire este cel mai sigur test al forței sale de voință. Wavell.

— Cine e Wavell? a spus Summer.

— Un bătrân feldmareșal britanic, am spus. Al Doilea Război Mondial. Apoi a fost vicerege al Indiei. Pierduse un ochi din Primul Război Mondial.

Sub citatul lui Wavell se afla o altă notă scrisă cu creionul, de o altă mână. A lui Coomer, probabil. Scria: *Voluntari? Eu? Marshall?* Aceste trei cuvinte au fost încercuite și legate cu o linie lungă de creion, în formă de buclă, până la titlu: *T.E.P., The Extra Mile*.

— Despre ce este vorba? a spus Summer.

— Citește mai departe, am spus.

Sub citatul lui Sun Tzu se afla o listă dactilografiată cu optsprezece nume. Le cunoșteam pe cele mai multe dintre ele. Erau comandanți cheie de batalioane, de la divizii de infanterie de prestigiu, cum ar fi 82 și 101, și membri importanți ai personalului de la Pentagon, precum și alte câteva persoane. Era un amestec interesant de vârste și grade. Nu existau ofițeri cu adevărat juniori, dar lista nu se limita la persoane de rang înalt. Nici pe departe. Erau câteva stele în ascensiune acolo. Unele alegeri evidente, altele mai ciudate. Câteva dintre nume nu-mi spuneau nimic. Aparțineau unor oameni de care nu auzisem niciodată. Era un tip pe listă pe nume Abelson, de exemplu. Nu știam cine era Abelson. Avea o bifă în creion lângă numele lui. Nimeni altcineva nu avea.

— Pentru ce este bifat? a spus Summer.

Am sunat-o pe sergentul meu care se afla afară, la biroul ei.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Abelson? am întrebat-o.

— Nu, a spus ea.

— Află despre el, am spus. Probabil că este locotenent colonel sau mai mare.

M-am întors la listă. Era scurtă, dar destul de ușor de interpretat. Era o listă cu optsprezece oase vitale dintr-un schelet într-o evoluție accelerată. Sau optsprezece nervi cheie într-un sistem neurologic complex. Dacă le îndepărtai, o anumită parte a armatei ar fi fost oarecum handicapată. Astăzi, cu siguranță. Dar, mai important, ar fi fost handicapată și mâine. Din cauza stelelor în devenire. Din cauza evoluției întârziate. Și, din ceea ce știam despre oamenii ale căror nume le recunoșteam, partea armatei care ar avea de suferit era exclusiv cea din care proveneau unitățile ușoare. Mai precis, acele unități ușoare care priveau înainte, spre secolul XXI, mai degrabă decât cele care priveau înapoi, spre secolul XIX. Optsprezece oameni nu era un număr mare, într-o armată de un milion de oameni. Dar era un eșantion superb ales. Se făcuse o analiză serioasă. O țintă precisă. Cei care mișcă și cei care se mișcă, cei care gândesc și cei care planifică. Stelele strălucitoare. Dacă doreai o listă de optsprezece persoane a căror prezență sau absență ar fi contat în viitor, aceasta era, dactilografiată și tabelată.

Mi-a sunat telefonul. Am apăsat pe difuzor și am auzit vocea sergentului meu.

— Abelson a fost tipul cu elicopterul Apache, a spus ea. Știți, elicopterele de atac? Elicopterele de luptă? Bătea toba tot timpul despre asta.

— A fost? am spus.

— A murit cu o zi înainte de Revelion. O mașină la lovit, ca pieton în Heidelberg, Germania. A lovit și a fugit.

Am închis telefonul.

— Swan a menționat asta, am spus eu. În treacăt. Acum că mă gândesc la asta.

— Bifa, a spus Summer.

Am dat din cap.

— Unul a fost eliminat, mai sunt șaptesprezece.

— Ce înseamnă T.E.P.?

— Este un vechi jargon al CIA, am spus eu. Înseamnă a termina cu prejudicii extreme.

Ea nu a spus nimic.

— Asasinați, cu alte cuvinte, am spus eu.

Am stat în liniște mult, mult timp. M-am uitat din nou la citatele ridicole. *Dușmanul. Când ești cu spatele la perete.*

Dovada supremă a curajului unui comandant. Cel mai sigur test al puterii sale de voință. Am încercat să-mi imaginez ce fel de febră nebună, dictată de ego, ar putea să-i determine pe oameni să adauge citate grandioase ca acelea, la o listă de oameni pe care voiau să-i ucidă pentru a-și putea păstra slujbele și prestigiul. Nu am putut nici măcar să încep să-mi dau seama. Așa că am renunțat și am pus cele patru foi dactilografiate la loc și am trecut capsa înapoi prin găurile originale. Am luat un plic din sertarul meu și le-am strecurat înăuntru.

— Este în circulație de la începutul anului, am spus eu. Și au știut că a dispărut definitiv pe data de 4. Nu era în servietă și nu era asupra lui Brubaker. De aceea erau resemnați. Au renunțat, acum o săptămână. Au omorât trei oameni căutând-o, dar nu au găsit-o niciodată. Așa că stăteau acolo, știind cu siguranță că mai devreme sau mai târziu se va întoarce și îi va mușca de fund.

Am pus plicul pe birou.

— Folosește-o, am spus. Folosește-o în D.C. Folosește-o pentru a le bate în cuie pielea.

Era deja ora patru dimineața și Summer a plecat imediat la Pentagon. M-am dus la culcare și am dormit patru ore. M-am trezit la opt. Mai aveam un singur lucru de făcut și știam cu siguranță că mai era un singur lucru de făcut pentru mine.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Am ajuns la biroul meu la ora nouă dimineața. Femeia cu fiul cel mic plecase deja. Caporalul din Louisiana îi luase locul.

— Corpul Procurorilor Militari este aici pentru tine, a spus el. Și-a îndreptat degetul spre ușa mea interioară. I-am lăsat să intre înăuntru.

Am dat din cap. M-am uitat în jur după cafea. Nu era niciuna. *Un început prost*. Am deschis ușa și am intrat. Am găsit doi tipi înăuntru. Unul dintre ei era pe un scaun de vizitator. Unul dintre ei era la biroul meu. Amândoi erau în uniformă clasa A. Amândoi aveau insigne JAG Corps la rever. O mică coroană de aur, încrucișată cu o sabie și o săgeată. Tipul din scaunul de vizitator era căpitan. Tipul de la biroul meu era locotenent-colonel.

— Unde mă așez? i-am spus.

— Oriunde doriți, a spus colonelul.

Nu am spus nimic.

— Am văzut telexurile de la Irwin, a spus el. Aveți felicitările mele sincere, domnule maior. Ați făcut o treabă remarcabilă.

Nu am spus nimic.

— Și am auzit despre agenda lui Kramer, a spus el. Tocmai am primit un telefon de la biroul șefului de cabinet. Acesta este un rezultat și mai bun. Justifică de unul singur Operațiunea Argon.

— Nu sunteți aici pentru a discuta cazul, am spus.

— Nu, a spus el. Noi nu suntem. Această discuție are loc la Pentagon, cu locotenentul dumneavoastră.

Am luat un scaun de rezervă pentru vizitatori și l-am așezat lângă perete, sub hartă. M-am așezat pe el. M-am aplecat pe spate. Mi-am ridicat mâna deasupra capului și m-am jucat cu acele înfipte în hartă. Colonelul s-a aplecat în față și s-a uitat la mine. A așteptat, ca și cum ar fi vrut să vorbesc eu primul.

— Ai de gând să te bucuri de asta? l-am întrebat.

— Este treaba mea, a spus el.

— Îți place slujba ta?

— Nu tot timpul, a spus el.

Nu am spus nimic.

— Acest caz a fost ca un val pe plajă, a spus el. Ca un mare și de neoprit tăvălug care vine și se grăbește să urce pe nisip, se oprește, apoi se întoarce și se retrage, fără să lase nimic în urmă.

Nu am spus nimic.

— Doar că a lăsat ceva în urmă, a spus el. A lăsat o bucată mare și urâtă de rămășiță lipită chiar acolo, pe linia de plutire, și trebuie să ne ocupăm de ea.

A așteptat ca eu să vorbesc. M-am gândit să tac. M-am gândit să-l fac să facă singur toată treaba. Dar în cele din urmă am ridicat din umeri și am renunțat.

— Plângerea de agresiune, am spus.

El a dat din cap.

— Colonelul Willard ne-a atras atenția. Și este ciudat. În timp ce utilizarea neautorizată a mandatelor de călătorie poate fi respinsă ca fiind relevantă pentru anchetă, plângerea de agresiune nu poate fi respinsă. Pentru că, aparent, cei doi civili nu aveau nicio legătură cu afacerea în cauză.

— Am fost prost informat, am spus.

— Mă tem că asta nu schimbă faptul.

— Martorul tău este mort.

— A lăsat o declarație sub jurământ semnată. Asta rămâne pentru totdeauna. Este ca și cum ar fi chiar acolo, în sala de judecată, depunând mărturie.

Nu am spus nimic.

— Totul se reduce la o simplă chestiune de fapt, a spus colonelul. Un simplu răspuns prin da sau nu, de fapt. Ați făcut ceea ce a afirmat Carbone?

Nu am spus nimic.

Colonelul s-a ridicat în picioare.

— Puteți discuta cu avocatul dumneavoastră.

Am aruncat o privire către căpitan. Se pare că el era avocatul meu. Colonelul s-a retras și a închis ușa în fața noastră. Căpitanul s-a aplecat în față de pe scaunul său, mi-a strâns mâna și mi-a spus numele său.

— Ar trebui să-l lași mai moale pe colonel, a spus el. Îți oferă o portiță foarte largă. Toată chestia asta este o șaradă.

— Am zguduit barca, am spus. Armata își linge rănile.

— Te înșeli. Nimeni nu vrea să te acuze pentru asta. Willard a forțat situația, asta e tot. Așa că trebuie să trecem prin moțiuni.

— Care sunt?

— Tot ce trebuie să faci este să negi. Acest lucru pune în discuție dovezile lui Carbone și, din moment ce el nu este aici pentru a fi interogat, dreptul tău, conform celui de-al șaselea

amendament de a fi confruntat cu martorul împotriva ta, intră în vigoare și îți garantează o respingere automată.

Am stat nemișcat.

— Cum se va face? am spus.

— Semnezi o declarație sub jurământ, așa cum a făcut Carbone. Pe a lui scrie negru, pe a ta scrie alb și problema dispare.

— Hârtie oficială?

— Va dura cinci minute. O putem face chiar aici. Caporalul tău poate să o dactilografieze și să fie martor. Foarte ușor.

Am dat din cap.

— Care este alternativa? am întrebat.

— Ai fi nebun să te gândești măcar la o alternativă.

— Ce s-ar întâmpla?

— Ar fi ca și cum ai pleda vinovat.

— Ce s-ar întâmpla? am spus din nou.

— Cu o pledoarie de vinovăție? Pierderea gradului, pierderea salariului, cu începere de la data incidentului. Afacerile civile nu ne-ar lăsa să scăpăm cu mai puțin de atât.

Nu am spus nimic.

— Ai fi retrogradat înapoi la gradul de căpitan. În poliția militară obișnuită, pentru că cei de la 110 nu te-ar mai vrea. Ăsta e răspunsul scurt. Dar ai fi nebun dacă te-ai gândi la asta. Tot ce trebuie să faci este să negi.

Am stat acolo și m-am gândit la Carbone. Treizeci și cinci de ani, dintre care șaisprezece în armată. Infanterie, aeropurtate, Rangers, Delta. Șaisprezece ani de zile grele. Nu făcuse nimic altceva decât să încerce să păstreze un secret pe care n-ar fi trebuit să-l păstreze niciodată. Și a încercat să-și alerteze unitatea în fața unei amenințări. Nu era nimic în neregulă cu niciunul dintre aceste lucruri. Dar era mort. Mort în pădure, mort pe o lespede. Apoi m-am gândit la grăsanul de la clubul de striptease. Nu mi-a păsat de fermier. Un nas spart nu era mare lucru. Dar grăsanul era foarte afectat. Pe de altă parte, nu era unul dintre cei mai buni cetățeni ai Carolinei de Nord. Mă îndoiesc că guvernatorul îl căuta pentru un premiu civic.

M-am gândit mult timp la amândoi acești băieți. Carbone, și grăsanul din parcare. Apoi m-am gândit la mine. Un maior, o vedetă, un investigator al unității speciale, un tip care se îndrepta spre vârf.

— Bine, am spus eu. Aduceți-l pe colonel înapoi.

Căpitanul s-a ridicat de pe scaun și a deschis ușa. A ținut-o pentru colonel. A închis-o în urma lui. S-a așezat din nou lângă mine. Colonelul a trecut pe lângă noi și s-a așezat la birou.

— Bine, a spus el. Să încheiem treaba asta. Plângerea este neîntemeiată, da?

M-am uitat la el. Nu am spus nimic.

— Ei bine?

Vei face ceea ce trebuie.

— Plângerea este adevărată, am spus eu.

S-a holbat la mine.

— Plângerea este exactă, am spus. În toate detaliile. S-a întâmplat exact cum a descris Carbone.

— Cristoase, a spus colonelul.

— Ești nebun? a spus căpitanul.

— Probabil, am spus eu. Dar Carbone nu era un mincinos. Asta nu ar trebui să fie ultimul lucru care să figureze în dosarul său. Merită mai mult decât atât. A fost închis șaisprezece ani.

În cameră s-a făcut liniște. Am stat cu toții acolo. Îi așteptau o mulțime de hârtii. Mă gândeam că o să fiu din nou căpitan de poliție militară. Nu mai eram în unitatea specială. Dar nu ar fi fost o mare surpriză. Mă așteptam la asta. O văzusem venind încă de când am închis ochii în avion și piesele de domino au început să cadă, cap la cap, una după alta.

— O singură rugăminte, am spus. Vreau inclusiv o suspendare de două zile. Începând de acum.

— De ce?

— Trebuie să mă duc la o înmormântare. Nu vreau să mă rog de comandantul meu să mă lase să plec.

Colonelul își întoarse privirea.

— Acordat, a spus el.

M-am întors în camera mea și mi-am împachetat geanta cu tot ce aveam. Am încasat un cec la comisariat și am lăsat 52 de dolari într-un plic pentru sergentul meu. I-am trimis cincizeci înapoi lui Franz prin poștă. Am luat de la patolog ranga pe care Marshall o folosise și am pus-o împreună cu cea pe care o aveam împrumutată de la magazin. Apoi m-am dus la parcul auto al poliției militare și am căutat un vehicul pe care să-l

împrumut. Am fost surprins să văd că mașina închiriată de Kramer era încă parcată acolo.

— Nimeni nu ne-a spus ce să facem cu ea, a spus funcționarul.

— De ce nu?

— Domnule, spuneți-mi dumneavoastră. A fost cazul dumneavoastră.

Am vrut ceva discret, iar micul Ford roșu a ieșit în evidență printre toate cele de culoare măslinie și negru. Dar apoi mi-am dat seama că situația ar fi fost inversă în zona civilă. Afară, micul Ford roșu nu ar fi atras nici măcar o a doua privire.

— Îl iau înapoi acum, am spus. Oricum, mă îndrept spre Dulles.

Nu existau documente, pentru că nu era un vehicul al armatei.

Am plecat din Fort Bird la zece și douăzeci de minute dimineața și am condus spre nord, spre Green Valley. Mergeam mult mai încet decât înainte, pentru că Fordul era o mașină lentă și eu eram un șofer lent, cel puțin în comparație cu Summer. Nu m-am oprit pentru prânz. Mi-am continuat drumul. Am ajuns la secția de poliție la ora trei și un sfert după-amiaza. L-am găsit pe detectivul Clark la biroul său. I-am spus că s-a închis cazul lui. I-am spus că Summer îi va da detaliile. Am luat ranga pe care o împrumutase și am condus 16 km până la Sperryville. M-am strecurat pe o alee îngustă și am parcat în fața magazinului de feronerie. Fereastra fusese reparată. Pătratul de placaj dispăruse. Mi-am trecut toate cele trei rângi pe antebraț, am intrat înăuntru și i le-am înapoiat bătrânului din spatele tejghelei. Apoi m-am urcat din nou în mașină și am urmat singurul drum care ieșea din oraș, până la Washington D.C.

Am făcut o scurtă buclă în sens invers acelor de ceasornic pe Beltway și am căutat cea mai proastă parte a orașului pe care am putut-o găsi. Aveam de unde alege. Am ales o piață de patru cvartale care era formată în mare parte din depozite dărăpănate, cu alei înguste între ele. Am găsit ceea ce doream pe a treia alee pe care am verificat-o. Am văzut o prostituată emaciată ieșind pe de o alee de cărămidă. Am intrat pe lângă ea

și am găsit un tip cu pălărie. Avea ceea ce îmi doream. A durat un minut ca să se creeze o încredere reciprocă. Dar în cele din urmă, banii au rezolvat diferendele noastre, așa cum se întâmplă peste tot. Am cumpărat un pic de iarbă, un pic de speed și două grame de cocaină. Am văzut că tipul cu pălărie nu era impresionat de cantități. Am văzut că mă considera un amator.

Apoi am condus până la Rock Creek, Virginia. Am ajuns acolo cu puțin înainte de ora cinci. Am parcat la trei sute de metri de cartierul general al Unității Speciale 110, pe un deal, de unde puteam să mă uit peste gard în parcare. Am identificat mașina lui Willard fără probleme. Îmi spusese totul despre ea. Un Pontiac GTO clasic. Era chiar acolo, lângă ieșirea din spate. M-am lăsat în jos pe scaun, am rămas cu ochii larg deschiși și am privit.

A ieșit la cinci și cincisprezece. Programul de lucru al bancherilor. A pornit Pontiac-ul și s-a îndepărtat de clădire. Aveam fereastra deschisă ca să intre aer și chiar și de la trei sute de metri puteam auzi zgomotul țevilor de eșapament. Făceau un sunet destul de bun, de motor V-8. M-am gândit că era un sunet care i-ar fi plăcut lui Summer. Mi-am notat în minte că, dacă voi câștiga vreodată la loto, ar trebui să-i cumpăr un GTO.

Am pornit Ford-ul. Willard a ieșit din parcare și s-a întors spre mine. M-am ascuns și l-am lăsat să treacă. Apoi am așteptat *o mie, două mii,* am întors și m-am luat după el. Era ușor de urmărit. Cu geamul coborât aș fi putut să o fac doar după sunet. Conducea destul de încet, și zgomotos drept în față, aproape de mijlocul drumului. Am rămas în spate și am lăsat traficul să-i umple oglinzile. S-a îndreptat spre est, spre suburbiile din D.C. M-am gândit că avea o locuință închiriată în Arlington sau în MacLean, de pe vremea când era la Pentagon. Am sperat că nu era un apartament. Mi-am imaginat că mai degrabă va fi o casă. Cu un garaj, pentru o mașină puternică. Ceea ce era bine, pentru că la o casă era mai ușor.

Era o casă. Era pe o stradă liniștită, de suburbie, în ținutul nimănui, la nord de Arlington. O mulțime de copaci, cei mai mulți dintre ei golași, unii dintre ei verzi. Loturile de teren erau neregulate. Căile de acces erau lungi și curbate. Curțile erau dezordonate. Strada ar fi trebuit să aibă un semn: *Numai bărbați*

divorțați sau singuri, cu venituri medii, care lucrează la stat. Era genul ăsta de loc. Nu chiar ideal, dar mult mai bun decât o zonă suburbană, cu curțile din față alăturate, pline de copii care se zbenguie și mame neliniștite.

Am trecut pe lângă și am parcat la o milă distanță. Am stat și am așteptat întunericul.

Am așteptat până la ora șapte și am mers pe jos. Erau nori joși și ceață. Nici o lumină de la stele. Nu era lună. Eram în uniforma de luptă, cu model de pădure. Eram atât de invizibil pe cât mă putea face Pentagonul. M-am gândit că la ora șapte locul va fi încă aproape gol. M-am gândit că o mulțime de lucrători guvernamentali cu venituri medii aveau ambiția de a deveni lucrători guvernamentali cu venituri mari, așa că ar fi rămas la birourile lor, încercând să impresioneze pe oricine trebuia impresionat. Am folosit strada care era paralelă cu cea din spatele străzii Willard și am găsit două curți dezordonate una lângă alta. Niciuna dintre case nu era luminată. Am mers pe prima alee, am ocolit lățimea întunecată a casei și am trecut direct prin curtea din spate. Am rămas nemișcat. Niciun câine nu a lătrat. M-am întors și am mers de-a lungul gardurilor până când m-am uitat în curtea din spate a lui Willard. Era plină de iarbă uscată și încâlcită. În mijlocul gazonului era abandonat un grătar ruginit. În termenii armatei, locul nu stătea în picioare și nu era în regulă. Era o mizerie.

Am îndoit un stâlp de gard până când am avut loc să mă strecor pe lângă el. Am mers direct prin curtea lui Willard și am ocolit garajul până la ușa din față. Nu era nicio lumină pe verandă. Vizibilitatea de pe stradă era semi obscură. Nu era perfectă. Dar nici rea. Mi-am pus cotul pe sonerie. Am auzit sunând înăuntru. A urmat o scurtă pauză și apoi am auzit pași. M-am dat înapoi. Willard a deschis ușa. A fost prompt. Poate că se aștepta la mâncare chinezească. Sau o pizza.

L-am lovit cu pumnul în piept ca să-l fac să se dea înapoi. Am intrat după el și am închis ușa în urma mea cu piciorul. Era o casă sumbră. Aerul era greu. Willard se agăță de stâlpul scării, gâfâind pentru a putea respira. L-am lovit în față și l-am trântit la pământ. S-a ridicat în patru labe și l-am lovit puternic în fund și am continuat să îl lovesc până când a înțeles aluzia și a început să se târască spre bucătărie cât de repede a putut. A

intrat acolo, s-a rostogolit și s-a așezat pe podea cu spatele lipit de un dulap. Pe fața lui se citea frică, fără îndoială, dar și confuzie. Ca și cum nu-i venea să creadă că fac asta. De parcă se gândea: *Este vorba de plângerea disciplinară?* Mintea lui birocratică nu putea să proceseze.

— Ai auzit despre Vassell și Coomer? l-am întrebat.

A dat din cap, repede și speriat.

— Îți amintești de locotenentul Summer? l-am întrebat.

El a dat din nou din cap.

— Mi-a atras atenția asupra unui lucru, am spus. Cam evident, dar a spus că ei ar fi scăpat dacă nu te-aș fi ignorat.

S-a holbat la mine.

— M-a făcut să mă gândesc, am spus. Ce anume ignoram eu?

El nu a spus nimic.

— Te-am judecat greșit, am spus. Îmi cer scuze. Pentru că am crezut că ignor un nemernic carierist băgăcios. Am crezut că ignor un fel de manager corporatist idiot și nervos care credea că știe mai bine. Dar nu era așa. Ignoram cu totul altceva.

S-a uitat fix la mine.

— Nu te-ai simțit deranjat din cauza lui Kramer, am spus. Nu ai avut vreo sensibilitate în legătură cu faptul că i-am hărțuit pe Vassell și Coomer. Nu vorbeai în numele armatei când ai vrut ca moartea lui Carbone să fie trecută ca accident de antrenament. Îți făceai treaba pentru care ai fost pus acolo. Cineva voia să mușamalizeze trei omucideri, iar tu ai fost pus acolo să o faci pentru ei. Ai participat la o mușamalizare deliberată, Willard. Asta făceai. Asta e ceea ce am ignorat. Adică, ce altceva făceai, atunci când îmi *ordonai* să nu investighez o crimă? A fost o mușamalizare, și a fost planificată, și a fost structurată, și a fost decisă cu mult timp înainte. A fost decisă în a doua zi a lunii ianuarie, când Garber a fost mutat și tu ai fost mutat. Ai fost pus acolo pentru ca ceea ce plănuiau să facă în ziua de 4 să poată fi controlat. Niciun alt motiv.

El nu a spus nimic.

— Am crezut că au vrut un incompetent acolo, pentru ca natura să-și urmeze cursul. Dar au făcut ceva mai mult decât atât. Au pus un prieten acolo.

El nu a spus nimic.

— Trebuia să refuzi, am spus eu. Dacă ai fi refuzat, ei nu ar fi mers mai departe și Carbone și Brubaker ar fi fost încă în viață.

El nu a spus nimic.

— Tu i-ai ucis, Willard. La fel de mult ca și ei.

M-am ghemuit lângă el. S-a târât pe podea și s-a apăsat cu spatele de dulapul din spatele lui. Avea înfrângerea în ochi. Dar a încercat o ultimă șansă.

— Nu poți dovedi nimic, a spus el.

Nu am spus nimic.

— Poate că a *fost* doar incompetență, a spus el. Te-ai gândit la asta? Cum vei dovedi intenția?

Nu am spus nimic. Ochii lui au împietrit.

— Nu ai de-a face cu idioți, a spus el. Nu există nicio dovadă nicăieri.

Am scos Beretta lui Franz din buzunar. Cea pe care o adusesem din Mojave. Nu o pierdusem. A călătorit cu mine tot drumul din California. De aceea îmi înregistrasem bagajele, doar o singură dată. Nu te lasă să porți arme în cabină. Nu fără acte.

— Această armă este înregistrată ca fiind distrusă, am spus eu. Nu mai există în mod oficial.

S-a uitat fix la ea.

— Nu fi prost, a spus el. Nu poți dovedi nimic.

— Nici tu nu ai de-a face cu un idiot, am spus eu.

— Nu înțelegi, a spus el. A fost un ordin. De sus. Suntem în armată. Ne supunem ordinelor.

Am clătinat din cap. Scuza asta nu a funcționat niciodată pentru niciun soldat, nicăieri.

— A fost un ordin, a spus el din nou.

— De la cine?

A închis ochii și a clătinat din cap.

— Nu contează, am spus eu. Știu exact cine a fost. Și știu că nu pot ajunge la el. Nu acolo unde se află. Dar pot ajunge la tine. Tu poți fi mesagerul meu.

A deschis ochii.

— Nu o vei face, a spus el.

— De ce nu ai refuzat?

— Nu am putut refuza. Era timpul să aleg tabăra. Nu înțelegi? Cu toții va trebui să facem asta.

Am dat din cap.

— Cred că da.

— Fii deștept acum, a spus el. Te rog.

— Am crezut că ești un măr stricat, am spus. Dar întregul butoi este stricat. Merele bune sunt cele mai rare.

S-a holbat la mine.

— Ai stricat totul, am spus. Tu și prietenii tăi nenorociți.

— Ce am stricat?

— Totul.

M-am ridicat în picioare. Am făcut un pas înapoi. Am apăsat pe siguranța Berettei.

S-a holbat la mine.

— La revedere, domnule colonel Willard, am spus.

I-am pus pistolul la tâmplă. S-a uitat fix la mine.

— Glumeam, am spus eu.

Apoi l-am împușcat în mijlocul frunții.

Erat un glonț de nouă milimetri cu cămașă de oțel. I-a contopit partea din spate a craniului în dulapul din spatele lui și l-a lăsat acolo împreună cu o mulțime de porțelanuri sparte. I-am îndesat în buzunare jointul, drogurile și cocaina, împreună cu o rolă simbolică de bancnote de un dolar. Apoi am ieșit pe ușa din spate și am plecat prin curtea lui. M-am strecurat prin gard și prin lotul din spatele lui și m-am întors la mașina mea. M-am așezat pe scaunul șoferului, mi-am deschis geanta și mi-am schimbat cizmele. Mi-am dat jos perechea care fusese distrusă în Mojave și mi-am pus o pereche nouă. Apoi am condus spre vest, spre Dulles. Am intrat la biroul de returnare Hertz. Cei de la închirieri auto nu sunt proști. Știu că oamenii fac mizerie în mașini. Știu că se adună tot felul de rahaturi înăuntru. Așa că poziționează coșuri mari de gunoi lângă rampele de retur în speranța că cei care închiriază vor face un lucru decent și vor curăța ei înșiși o parte din mizerie. În acest fel, economisesc niște salarii. Dacă economisesc și un minut pe mașină, costurile cu personalul scad foarte mult pe parcursul unui an întreg. Eu am pus cizmele vechi într-un coș, iar Beretta în altul. La câte mașini închiria Hertz la Dulles într-o zi, acele coșuri de gunoi se îndreptau spre concasor în mod regulat.

Am mers pe jos până la terminal. Nu aveam chef să iau autobuzul. Mi-am arătat legitimația militară, mi-am folosit carnetul de cecuri și am cumpărat un bilet dus-întors spre Paris, cu același avion Air France pe care Joe îl luase pe vremea când lumea era altfel.

Am ajuns pe Avenue Rapp la ora opt dimineața. Joe mi-a spus că mașinile vor veni la zece. Așa că m-am bărbierit și am făcut duș în baia de oaspeți, am găsit masa de călcat a mamei mele și mi-am călcat uniforma de clasa A cu mare grijă. Am găsit o cremă de ghete într-un dulap și mi-am lustruit pantofii. Apoi m-am îmbrăcat. Mi-am pus toată panoplia de medalii, toate cele patru rânduri. Am respectat regulamentul privind *Ordinea corectă de purtare* și regulamentul privind *Purtarea medaliilor în mărime completă.* Fiecare dintre ele atârna frumos deasupra panglicii din rândul de mai jos. Am folosit o cârpă și le-am curățat. Mi-am curățat și celelalte insigne, inclusiv frunzele de stejar ale gradului meu de maior, pentru ultima oară. Apoi m-am dus în sufrageria vopsită în alb să aștept.

Joe era îmbrăcat într-un costum negru. Nu eram expert în materie de îmbrăcăminte, dar mi-am dat seama că era nou. Era un fel de material fin. Mătase, poate. Sau cașmir. Nu știam. Era foarte bine croit. Avea o cămașă albă și o cravată neagră. Pantofi negri. Arăta bine. Nu-l văzusem niciodată să arate mai bine. Se ținea bine. Era un pic încordat în jurul ochilor, poate. Nu am vorbit. Doar am așteptat.

La zece fără cinci am coborât în stradă. Dricul a apărut exact la timp, de la morgă. În spatele lui era o limuzină Citroën neagră. Ne-am urcat în limuzină, am închis ușile și aceasta a plecat după dric, încet și liniștit.

— Doar noi? am spus.

— Ceilalți se întâlnesc cu noi acolo.

— Cine vine?

— Lamonnier, a spus el. Unii dintre prietenii ei.

— Unde o facem?

— Père Lachaise, a spus el.

Am dat din cap. Père Lachaise era un cimitir vechi și faimos. Un fel de loc special. M-am gândit că poate istoria în rezistență a mamei mele o îndreptățea să fie îngropată acolo. Poate că Lamonnier îl aranjase.

— A sosit o ofertă pentru apartament, a spus Joe.

— Cât de mult?

— În dolari, partea ta ar fi de aproximativ 60.000 de dolari.

— Nu-i vreau, am spus. Dă-i partea mea lui Lamonnier. Spune-i să-i găsească pe toți bătrânii care mai sunt în viață și să-i împartă. Precis cunoaște niște organizații.

— Veterani?

— Orice bătrân. Oricine a făcut ceea ce trebuia făcut la momentul potrivit.

— Ești sigur? S-ar putea să ai nevoie de ei.

— Prefer să nu am.

— Bine, a spus el. E alegerea ta.

Mă uitam pe fereastră. Era o zi cenușie. Nuanțele de miere ale Parisului erau înfrânte de vreme. Râul era leneș, ca fierul topit. Am trecut cu mașina prin Place de la Bastille. Père Lachaise era sus, în nord-est. Nu departe, dar nici atât de aproape încât să te gândești că e aproape. Am coborât din mașină lângă un mic chioșc care vindea hărți către celebrele morminte. Tot felul de oameni erau îngropați la Père Lachaise. Chopin, Molière, Edith Piaf, Jim Morrison.

La poarta cimitirului ne așteptau oameni. Era portarul de la blocul mamei mele și alte două femei pe care nu le cunoșteam. Cioclii au ridicat sicriul pe umerii lor. L-au ținut nemișcat o secundă și apoi au pornit într-un marș lent. Joe și cu mine am rămas în spate, unul lângă altul. Cele trei femei ne-au urmat. Aerul era rece. Mergeam pe poteci pline de nisip, printre mausolee și pietre funerare europene ciudate. În cele din urmă am ajuns la un mormânt deschis. Pământul excavat era îngrămădit frumos pe o parte a acestuia și acoperit cu un covor verde care, am presupus, trebuia să arate ca iarba. Lamonnier ne aștepta acolo. Am presupus că ajunsese acolo cu mult timp înainte. Probabil că se mișca mai încet decât o înmormântare. Probabil că nu voise să ne rețină sau să se facă de râs.

Purtătorii de sicriu au așezat sicriul pe frânghii de cânepă care erau deja așezate pe poziție. Apoi l-au ridicat din nou, l-au manevrat peste groapă și au folosit frânghiile pentru a-l coborî ușor. În groapă. Era un bărbat care citea niște lucruri dintr-o carte. Am auzit cuvintele în franceză și traducerile lor în engleză îmi treceau prin minte. *Ţărână în ţărână, valea lacrimilor* . Nu prea am fost atent. M-am uitat doar la sicriu, jos în groapă.

Bărbatul a terminat de vorbit și unul dintre purtătorii de sicriu a tras înapoi covorul verde, iar Joe a luat un pumn de țărână. A cântărit-o în palmă și apoi a aruncat-o pe capacul sicriului. S-a lovit de lemn. Bărbatul cu cartea a făcut același lucru. Apoi portarul. Apoi celelalte două femei. Apoi Lamonnier. S-a sprijinit pe bastoanele lui, s-a aplecat și și-a umplut mâna cu pământ. A

făcut o pauză cu ochii plini de lacrimi și și-a întors doar încheietura mâinii, astfel încât pământul s-a scurs din pumnul lui ca apa.

M-am apropiat, mi-am dus mâna la inimă și mi-am scos Steaua de Argint de pe panglica ei. Am ținut-o în palmă. Steaua de Argint este o medalie frumoasă. Are o mică stea de argint în centrul uneia de aur mult mai mari. Are o panglică de mătase strălucitoare, în roșu, alb și albastru, toate străbătute de un filigran. A mea era gravată pe spate: *J. Reacher*. M-am gândit: *J de la Josephine*. Am aruncat-o în groapă. A lovit sicriul, a ricoșat o dată și a aterizat cu partea dreaptă în sus, o mică strălucire de lumină în cenușiu.

Am fost sunat pe Avenue Rapp și am primit ordine să mă întorc în Panama. Joe și cu mine am luat un prânz târziu împreună și am promis că vom păstra legătura. Apoi m-am întors la aeroport, am zburat prin Londra și Miami și am luat un mijloc de transport spre sud. Ca proaspăt căpitan, mi s-a dat o companie pe care să o comand. Aveam misiunea de a menține ordinea în Panama City pe finalului invaziei. A fost distractiv. Aveam o gașcă decentă de băieți. Să fiu din nou pe teren a fost revigorant. Iar cafeaua era la fel de bună ca întotdeauna. O trimiteau oriunde mergeam, în cutii mari cât butoaiele de ulei.

Nu m-am mai întors niciodată la Fort Bird. Nu l-am mai văzut niciodată pe sergentul acela, cu fiul cel mic. M-am gândit la ea uneori, când reducerea forțelor a început să mă afecteze. Nu am mai văzut-o niciodată nici pe Summer. Am auzit că a vorbit atât de mult despre agenda lui Kramer, încât Corpul Procurorilor Militari a vrut pedeapsa cu moartea pentru trădare, iar apoi a obținut mărturisiri de la Vassell, Coomer și Marshall în legătură cu toate celelalte lucruri, în schimbul închisorii pe viață. Am auzit că a fost promovată căpitan a doua zi după ce au plecat către Leavenworth. Așa că eu și cu ea am ajuns la același nivel. Ne-am întâlnit la mijloc. Dar drumurile noastre nu s-au mai intersectat niciodată.

Nu m-am mai întors la Paris. Am vrut să mă întorc. Mă gândeam să mă duc să mă cațăr sub Pont des Invalides, noaptea târziu, și să adulmec aerul. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Am fost în armată și am fost mereu acolo unde altcineva îmi spunea să fiu.

SFÂRŞIT

DeepL V.T.2.1